ಕರ್ನಾಟಕ ಸಾಹಿತ್ಯ ಅಕಾಡೆಮಿ ಪ್ರಶಸ್ತಿ ಪಡೆದ ಕೃತಿ

60 ತಿಂಗಳಲ್ಲಿ
75000
ಪ್ರತಿಗಳ ದಾಖಲೆ ಮಾರಾಟ!

ಅಮ್ಮ ಕೇಳಿದ ಎಂಟು ಸುಳ್ಳುಗಳು

ಎ.ಆರ್.ಮಣಿಕಾಂತ್

ಇಲ್ಲಿನ ಲೇಖನಗಳು ಉಂಟುಮಾಡಿದ ಪರಿಣಾಮಗಳ ಬಗ್ಗೆ ನಾಲ್ಕು ಮಾತು ಹೇಳಬೇಕು. ಜಾಕ್ವೆಲಿನ್‌ಳ ಹೋರಾಟದ ಬದುಕಿನ ಕಥೆ ಓದಿದ ಮೆಜೆಸ್ಟಿಕ್ಕಿನ ಹುಡುಗನೊಬ್ಬ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ಯೋಚನೆಯನ್ನು ಕೈಬಿಟ್ಟ. 'ಮಕ್ಕಳಿಗೆ, ಕೆನ್ನೆಗೆ ಹೊಡೀಬೇಡಿ' ಎಂದು ಬರೆದಿದ್ದಕ್ಕೆ ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯಿಸಿದ ನೂರಾರು ಅಪ್ಪಂದಿರು–'ನಮ್ಮ ಕಣ್ತೆರೆಸಿದಿರಿ' ಎಂಬ ದೊಡ್ಡ ಮಾತುಗಳಾಡಿದರು. ಸುಭಾಷಿಣಿಯ ಕಥೆ ಓದಿದ ಹುಬ್ಬಳ್ಳಿಯ ಹೆಣ್ಣುಮಗಳೊಬ್ಬಳು ಅಲ್ಪ ಸ್ವಲ್ಪ ಬದಲಾವಣೆ ಮಾಡಿದರೆ–'ಇದು ಪೂರ್ತಿ ನಂದೇ ಕಥೆ' ಅಂದಳು. 'ಅಮ್ಮ ಹೇಳಿದ ಎಂಟು ಸುಳ್ಳುಗಳು...' ಓದಿದ ರಾಯಚೂರಿನ ಮಲ್ಲಿನಾಥರೆಡ್ಡಿ, ಅವತ್ತೇ 'ವಿಜಯ ಕರ್ನಾಟಕ' ಕಚೇರಿಗೆ ಬಂದು 'ನಮ್ಮ ಅಮ್ಮನನ್ನು ಸಾಯುವ ತನಕ ಚೆನ್ನಾಗಿ ನೋಡ್ಕೋತೀನಿ' ಎಂದು ಸಂಪಾದಕರಾದ ವಿಶ್ವೇಶ್ವರ ಭಟ್ ಅವರಿಗೆ ಭಾಷೆ ಕೊಟ್ಟು ಹೋದ. ನೆಲಮಂಗಲದ ಗೀತಾ, ತುಮಕೂರಿನ ರಾಜು, ಬೆಳಗಾವಿಯ ರಮೇಶ ಪಾಟೀಲ, ವಿಪ್ರೋದ ವೆಂಕಟರಾಮ್... ಹೀಗೆ ನೂರಾರು ಜನ 'ಇದು ನಮ್ಮೆಲ್ಲರ ಮನೆಯ ಕಥೆ ಸಾರ್' ಎಂದು ಉದ್ಗರಿಸಿದರು. ಮಾತಿಗೊಮ್ಮೆ ಬಿಕ್ಕಳಿಸಿದರು. ಇಷ್ಟು ಸಾಲದೆಂಬಂತೆ ವರ್ಷದ ಮುನ್ನೂರ ಅರವತ್ತೈದು ದಿನವೂ ನಗುತ್ತಲೇ ಇರುವ ಕವಿಮಿತ್ರ ಚಿದಾನಂದ ಸಾಲಿ ಕೂಡ– 'ನಿನ್ನ ಕಥೆ ಓದೀನಿ. ದುಃಖ ತಡೀಲಿಕ್ಕಾಗ್ದು ನೋಡಪ. ಓದೋರ್ನೆಲ್ಲ ಅಳಿಸ್ಬೇಕಂತ ಬಾಜಿ ಕಟ್ಟೀಯೇನು?' ಎಂದ!

ಎ. ಆರ್. ಮಣಿಕಾಂತ್

ನೀಲಿಮಾ ಪ್ರಕಾಶನ

ಬೆಲೆ ರೂ. 120/–

1

ದೇವ್ರಿದಾನೆ ಬಿಡಪ್ಪಾ...

ನಾಗನರೇಶ್‌ಗೆ ಪ್ರಜ್ಞೆ ಬಂದದ್ದು ನಾಲ್ಕು ದಿನಗಳ ನಂತರ. ಕಣ್ಣು ಬಿಟ್ಟರೆ ವಿಪರೀತ ನೋವು. ಅರೆ, ಏನಾಯ್ತು ನನಗೆ ಅಂದುಕೊಂಡು ಸುಮ್ಮನೇ ಕಾಲು ಜಾಡಿಸಲು ನೋಡಿದರೆ, ಅರೆ-ಕಾಲುಗಳೇ ಇಲ್ಲ!

ಇದು, ಸಾವಿಗೆ ಸವಾಲು ಹಾಕಿದ ಧೀರನೊಬ್ಬನ ಕಥೆ. 'ಸೋಲು' ಎಂಬುದನ್ನು ಹೆಜ್ಜೆ ಹೆಜ್ಜೆಗೂ ಸೋಲಿಸುತ್ತಲೇ ಇರುವ ಛಲಗಾರನೊಬ್ಬನ ಕಥೆ. Sky is the limit ಎಂದುಕೊಂಡರೆ, ಯಾವುದೂ ಅಸಾಧ್ಯವಲ್ಲ ಎಂದು ಜಗತ್ತಿಗೇ ತೋರಿಸಿಕೊಟ್ಟಿರುವ ಸಾಧಕನೊಬ್ಬನ ಕಥೆ.

ಈ ಕಥೆಯ ಹೀರೋ-ನಾಗನರೇಶ್ ಕರುತರ. ಈತ, ಆಂಧ್ರಪ್ರದೇಶದ ಗೋದಾವರಿ ನದೀ ತೀರದಲ್ಲಿರುವ ತೀಪಾರು ಎಂಬ ಹಳ್ಳಿಯವನು. ಈ ನಾಗನರೇಶ್‌ನ ಅಕ್ಕನ ಹೆಸರು ಸಿರೀಶಾ. ಇವನ ತಂದೆ ಒಬ್ಬ ಲಾರಿ ಡ್ರೈವರ್. ತಾಯಿ ಹೌಸ್ ವೈಫ್.

ನಾಗನರೇಶ್‌ನ ತಂದೆ-ತಾಯಿಗೆ ಅಕ್ಷರದ ಗಂಧವೇ ಇಲ್ಲ. ಈ ದಂಪತಿಗೆ ಅದೇ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಕೊರಗಾಗಿತ್ತು. ಅದನ್ನು ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ಮಕ್ಕಳೆದುರು ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ- 'ನಾವಂತೂ ಓದಲಿಲ್ಲ. ನೀವು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಓದಬೇಕು' ಎನ್ನುತ್ತಿದ್ದರು. ಅಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ, ಎಂಥ ಸಂಕಟದ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲೂ ಎದೆಗುಂದಬಾರದು ಎಂಬ ಕಿವಿಮಾತನ್ನು ಹೇಳಿಕೊಟ್ಟಿದ್ದರು. ನಾಗನರೇಶ್‌ನ ತಂದೆಯಂತೂ ಯಾವುದೇ ಸಮಸ್ಯೆ ಎದುರಾದರೂ- 'ದೇವ್ರಿದಾನೆ ಬಿಡಪ್ಪಾ, ಎಲ್ಲ

ಸರಿ ಹೋಗುತ್ತೆ' ಎಂದುಬಿಡುತ್ತಿದ್ದ. ತಮಾಷೆಯೆಂದರೆ, ಬಾಲ್ಯದಲ್ಲಿ ಅರ್ಥವಾಗದ ಗಣಿತದ ಲೆಕ್ಕಗಳೊಂದಿಗೆ ಮಗ ಎದುರು ನಿಂತಾಗ ಕೂಡ ಈ ಲಾರಿ ಡ್ರೈವರ್ರು- 'ದೇವ್ರಿದಾನೆ ಬಿಡಪ್ಪಾ, ಎಲ್ಲಾ ಸಮಸ್ಯೆ ಮುಗಿದು ಹೋಗುತ್ತೆ' ಎಂದು ಉತ್ತರ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದ!

ನಾಗನರೇಶ್‌ನ ಬಾಲ್ಯ ಕೂಡ ಉಳಿದ ಎಲ್ಲ ಮಕ್ಕಳ ಥರಾನೇ ಇತ್ತು. ಆತ ಓದಿನಲ್ಲಿ ಮುಂದಿದ್ದ ನಿಜ. ಆದರೆ ಅದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಿನ ತುಂಟತನವನ್ನು ಮೈಗೂಡಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದ. ಬೇರೆಯವರ ತೋಪಿಗೆ ನುಗ್ಗಿ ಮಾವಿನ ಹಣ್ಣು ಕೀಳುವುದು, ಮಾಲೀಕರು ಬರುವುದು ಕಂಡ ಕೂಡಲೇ ಛಂಗನೆ ಜಿಗಿದು ಓಡುವುದರಲ್ಲಿ ಅವನಿಗೆ ಪ್ರತಿಸ್ಪರ್ಧಿಗಳೇ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ, ಹುಡುಗ ತುಂಬ ಬುದ್ಧಿವಂತ ಅನ್ನಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದನಲ್ಲ? ಆ ಕಾರಣಕ್ಕೆ ಈ ತುಂಟತನವನ್ನು ಎಲ್ಲರೂ ಮಾಫಿ ಮಾಡಿದ್ದರು.

ಅದು 1993ರ ಜನವರಿ ತಿಂಗಳು. ಸಂಕ್ರಾಂತಿ ನೆಪದಲ್ಲಿ ಶಾಲೆಗೆ ಐದು ದಿನಗಳ ರಜೆ ಇತ್ತು. ಈ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ತಾಯಿ ಮತ್ತು ಅಕ್ಕನೊಂದಿಗೆ ಅಜ್ಜಿ ಊರಿಗೆ ಹೋದ ನಾಗನರೇಶ್, ರಜೆ ಮುಗಿಯಲು ಒಂದು ದಿನ ಬಾಕಿ ಇದೆ ಅನ್ನುವಾಗಲೇ ತಮ್ಮೂರಿಗೆ ಹೊರಟು ನಿಂತ. ಇವರು ಬಸ್ ನಿಲ್ದಾಣಕ್ಕೆ ಬಂದು ಐದು ನಿಮಿಷ ಕಳೆದಿರಲಿಲ್ಲ. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ, ಅದೇ ಮಾರ್ಗವಾಗಿ ನಾಗನರೇಶ್‌ನ ತಂದೆಯ ಸ್ನೇಹಿತ ಲಾರಿ ಓಡಿಸಿಕೊಂಡು ಬಂದ. ಇವರನ್ನು ಕಂಡವನೇ- 'ಊರಿಗೆ ಬಿಡ್ತೀನಿ. ಹತ್ಕೊಳ್ಳಿ' ಅಂದ. ವಯೋಸಹಜ ಕುತೂಹಲ ನೋಡಿ, ಈ ನಾಗನರೇಶ್-ಡ್ರೈವರ್‌ನ ಪಕ್ಕದಲ್ಲೇ ಕೂತು ಏನೇನೋ ಮಾತಾಡುತ್ತಲೇ ಇದ್ದ.

ಹೀಗೆ ಸಾಗುತ್ತಿದ್ದಾಗಲೇ ಅನಾಹುತ ನಡೆದೇಹೋಯಿತು. ಹೇಳಿ ಕೇಳಿ ಅದು ಕಬ್ಬಿಣದ ಉತ್ಪನ್ನಗಳನ್ನು ಸಾಗಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಹಳೆಯ ಲಾರಿ. ಅದರ ನಟ್ಟು-ಬೋಲ್ಟುಗಳೆಲ್ಲಾ ಸಡಿಲಾಗಿದ್ದವು. ಇದೇನೂ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲದ ನಾಗನರೇಶ್, ಡ್ರೈವರ್‌ನ ಬಲಭಾಗದಲ್ಲಿದ್ದ ಒಂದಿಷ್ಟು ಜಾಗದಲ್ಲೇ ಕುಕ್ಕರುಗಾಲಿನಲ್ಲಿ ಕುಳಿತಿದ್ದ. ವೇಗವಾಗಿ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದ ಲಾರಿ ಅದೊಮ್ಮೆ ದಿಢೀರನೆ ಜರ್ಕ್ ಪಡೆದುಕೊಂಡಾಗ ಡ್ರೈವರ್ ಕ್ಯಾಬಿನ್‌ನ ಬಾಗಿಲು ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆಯೇ ತೆರೆದುಕೊಂಡಿತು. ಅಷ್ಟೆ, ಈ ನಾಗನರೇಶ್ ರಸ್ತೆಗೆ ಬಿದ್ದ. ಹಿಂದೆಯೇ, ಲಾರಿಯಲ್ಲಿದ್ದ ಒಂದೆರಡು ಕಬ್ಬಿಣದ ತುಂಡುಗಳೂ ಅವನ ಕಾಲಿನ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದವು. ಅಪಘಾತ ನಡೆದ ಜಾಗದಲ್ಲೇ ಒಂದು ನರ್ಸಿಂಗ್ ಹೋಂ ಇತ್ತು. ಲಾರಿಯಲ್ಲಿದ್ದ ಜನರೆಲ್ಲ ಈ ಹುಡುಗನನ್ನು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಕೊಂಡೊಯ್ದರೆ, ಅಲ್ಲಿನ ವೈದ್ಯರು- 'ಇದು ಆ್ಯಕ್ಸಿಡೆಂಟ್ ಕೇಸು ತಾನೆ? ಸೀದಾ ಸರಕಾರಿ ಆಸ್ಪತ್ರೆಗೆ ತಗೊಂಡು ಹೋಗಿ. ಯಾಕಂದ್ರೆ ಇದೆಲ್ಲಾ ಕೇಸ್ ಆಗುತ್ತೆ. ಆಮೇಲೆ ಯಾವನಿಗ್ರೀ ಬೇಕು ತಲೆನೋವು?' ಅಂದವರೇ, ಕನಿಷ್ಠ ಪ್ರಥಮ ಚಿಕಿತ್ಸೆ ಕೊಡುವುದಕ್ಕೂ ನಿರಾಕರಿಸಿದರು.

ಈ ವೇಳೆಗೆ ನಾಗನರೇಶ್‌ನ ತಂದೆಯೂ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದ. ಮಗನ ಸ್ಥಿತಿ ಕಂಡು ಅವನಿಗೆ ಗಂಟಲುಬ್ಬಿ ಬಂತು ನಿಜ. ಆದರೆ ಎಲ್ಲರ ಮುಂದೆ ತಾನೇ ಅತ್ತರೆ ಇದ್ದದ್ದೂ ಆತಂಕ ಶುರುವಾದೀತು ಅಂದುಕೊಂಡು 'ದೇವ್ರಿದಾನೆ ಬಿಡಪ್ಪಾ...' ಎಂದು ಮೌನವಾದ. ನಂತರ

ನಾಗನರೇಶ್‌ನ ಊರಿಗೆ ಹತ್ತಿರವೇ ಇದ್ದ ಸರಕಾರಿ ಆಸ್ಪತ್ರೆಯ ವೈದ್ಯರು ಕಾಲಿಗೆ ಬ್ಯಾಂಡೇಜ್ ಸುತ್ತಿ 'ಏನೂ ಆಗಿಲ್ಲ ಹೋಗ್ರಿ. ಒಂದು ವಾರದೊಳಗೆ ಎಲ್ಲಾ ಸರಿಯಾಗುತ್ತೆ' ಎಂದು ಉಡಾಫೆಯ ಮಾತಾಡಿದರು.

ಹಾಂ, ಹೂಂ ಅನ್ನುವುದರೊಳಗೆ ವಾರ ಕಳೆದೇಹೋಯಿತು. ಉಹುಂ, ಗಾಯ ವಾಸಿಯಾಗಲಿಲ್ಲ. ಮಾಗಲಿಲ್ಲ. ಬದಲಿಗೆ ಕೀವು ತುಂಬಿಕೊಂಡಿತು. ಮನೆ ತುಂಬಾ ದುರ್ವಾಸನೆ. ಇದರಿಂದ ಗಾಬರಿಬಿದ್ದ ನಾಗನರೇಶ್‌ನ ತಂದೆ-ತಾಯಿ, ಮಗನನ್ನು ಜಿಲ್ಲಾ ಆಸ್ಪತ್ರೆಗೆ ಕರೆದೊಯ್ದರು. ಆದರೆ ಆ ವೇಳೆಗಾಗಲೇ ತುಂಬ ತಡವಾಗಿತ್ತು. ಅವನನ್ನು ಪರೀಕ್ಷಿಸಿದ ವೈದ್ಯರು- 'ಈಗಾಗಲೇ ಗ್ಯಾಂಗ್ರಿನ್ ತೊಡೆಯ ತನಕ ವ್ಯಾಪಿಸಿದೆ. ಇಷ್ಟು ದಿನ ಕತ್ತೆ ಮೇಯಿಸ್ತಾ ಇದ್ರೇನ್ರೀ' ಎಂದು ರೇಗಿದರು. ನಂತರ-'ನಿಮ್ಮ ಮಗನ ಜೀವ ಉಳಿಯಬೇಕು ಅನ್ನೋದಾದ್ರೆ ತೊಡೆಯ ತನಕ ಎರಡೂ ಕಾಲುಗಳನ್ನು ಕತ್ತರಿಸಬೇಕು. ಅದು ಬಿಟ್ರೆ ಬೇರೆ ದಾರಿಯೇ ಇಲ್ಲ' ಅಂದರು. ಈ ಸುದ್ದಿ ಕೇಳಿದ ನಂತರ ನಾಗನರೇಶ್‌ನ ಅಪ್ಪ ಗೋಡೆಗೆ ಹಣೆ ಚಚ್ಚಿಕೊಂಡು ಗೋಳಾಡಿದನಂತೆ. ನಂತರ ಮನಸ್ಸು ಗಟ್ಟಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡು 'ನನ್ನ ಮಗನ ಜೀವ ಉಳಿಸಿ ಡಾಕ್ಟ್ರೇ, ಕಾಲು ಇಲ್ಲದಿದ್ರೆ ಪರವಾಗಿಲ್ಲ. ಅವನನ್ನ ನಾನು ನೋಡ್ಕೋತೀನಿ' ಅಂದನಂತೆ.

ಮುಂದೆ, ನಾಗನರೇಶ್‌ಗೆ ಪ್ರಜ್ಞೆ ಬಂದದ್ದು ನಾಲ್ಕು ದಿನಗಳ ನಂತರ. ಕಣ್ಣುಬಿಟ್ಟರೆ ವಿಪರೀತ ನೋವು. ಅರೆ, ಏನಾಯ್ತು ನನಗೆ ಅಂದುಕೊಂಡು ಸುಮ್ಮನೇ ಕಾಲು ಜಾಡಿಸಲು ನೋಡಿದರೆ, ಅರೆ-ಕಾಲುಗಳೇ ಇಲ್ಲ! ತಕ್ಷಣವೇ ಶಾಕ್‌ಗೆ ಒಳಗಾದ ನಾಗನರೇಶ್- 'ಅಪ್ಪಾ, ಅಮ್ಮಾ, ನನ್ನ ಕಾಲು ಎಲ್ಲಿ? ಏನಾಗಿದೆ ನಂಗೆ?' ಅಂದನಂತೆ. ತಕ್ಷಣವೇ ಅವನ ತಾಯಿ ಗೊಳೋ ಎನ್ನಲು ಶುರು ಮಾಡಿದರೆ- ನಾಗನರೇಶ್‌ನ ತಂದೆ ಮಾತ್ರ- 'ಜೀವನದ ಜತೆ ಇವತ್ತಿಂದ ನೀನು ಕ್ಷಣಕ್ಷಣವೂ ಕುಸ್ತಿ ಮಾಡಬೇಕು ಮಗನೇ. ದೇವ್ರಿದಾನೆ ಬಿಡಪ್ಪಾ, ಹೆದರಬೇಡ' ಎಂದನಂತೆ.

●

ಹೀಗೆ, ಅಂಗವೈಕಲ್ಯದೊಂದಿಗೆ ಹೋರಾಟ ಶುರು ಮಾಡಿದಾಗ ನಾಗನರೇಶ್ ಇನ್ನೂ ಎಂಟನೇ ತರಗತಿಯ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ. ಅವನನ್ನು ವ್ಹೀಲ್‌ಚೇರ್‌ನಲ್ಲಿ ಕೂರಿಸಿಕೊಂಡು ಸ್ಕೂಲಿಗೆ ಕರೆದೊಯ್ಯುವುದೇ ಕಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ ಅನ್ನಿಸಿದಾಗ, ಸ್ಕೂಲ್‌ನಿಂದ ನಾಲ್ಕೇ ಹೆಜ್ಜೆ ದೂರದಲ್ಲಿ ಬಾಡಿಗೆಗೆ ಮನೆ ಹಿಡಿದರಂತೆ ನಾಗನರೇಶ್‌ನ ತಂದೆ. ನಂತರ, ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಅಕಸ್ಮಾತ್ ದಿಢೀರನೆ ಶೌಚಾಲಯಕ್ಕೆ ಹೋಗಬೇಕು ಅನ್ನಿಸಿದರೆ; ಹಾಗೆ ಒಂದೇ ಕಡೆ ಕೂತು ಬೇಸರವಾಗಿ ಸುಮ್ಮನೇ ಒಮ್ಮೆ ಮಿಸುಕಾಡಿ ಮೈ ಹಗುರ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದರೆ ಯಾರಾದರೂ ಮಗನ ಜತೆಗಿರಬೇಕು ಅನ್ನಿಸಿದಾಗ, ನಾಗನರೇಶ್‌ನಿಗಿಂತ ಎರಡು ತರಗತಿ ಮುಂದಿದ್ದ ತಮ್ಮ ಮಗಳನ್ನೇ ಕರೆದು- 'ನಿನ್ನ ತಮ್ಮನ ಜೀವ ಉಳಿಸಲಿಕ್ಕಾಗಿ, ಅವನ ತರಗತಿಯಲ್ಲೇ ಓದು ಮಗಳೇ. ಅಂದರೆ, ಇವತ್ತಿಂದ ಮತ್ತೆ ನೀನು ಎಂಟನೇ ತರಗತೀಲಿ ಓದಬೇಕು' ಅಂದನಂತೆ. ಆಕೆ ಅದೆಂಥ ತಾಯ್ತನದ ಹೆಣ್ಣು ಮಗಳು

ಅಂದರೆ- ಎರಡನೇ ಮಾತೇ ಇಲ್ಲದೆ, ಅಪ್ಪನ ಮಾತಿಗೆ ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡಳು. ಮರುದಿನದಿಂದಲೇ ಎಂಟನೇ ತರಗತಿಗೆ ಬಂದು ಕೂತಳು. ತಮ್ಮನನ್ನು ಅಮ್ಮನಿಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ, ದೇವರಿಗಿಂತ ಮಿಗಿಲಾಗಿ ನೋಡಿಕೊಂಡಳು. ಮನೆಮಂದಿ ತನಗಾಗಿ ಪಡುತ್ತಿರುವ ಕಷ್ಟವನ್ನು ನಾಗನರೇಶ್ ಕೂಡ ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಂಡ. 'ನನಗೆ ಕಾಲಿಲ್ಲ' ಎಂದು ಆತ ಕನಸಲ್ಲೂ ಯೋಚಿಸಲಿಲ್ಲ. ಬದಲಿಗೆ, ಅಪ್ಪ ಪದೇ ಪದೆ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದ- 'ದೇವ್ರಿದಾನೆ ಬಿಡಪ್ಪಾ' ಎಂಬ ಮಾತನ್ನೇ ಮೇಲಿಂದ ಮೇಲೆ ಹೇಳಿಕೊಂಡು ಶ್ರದ್ಧೆಯಿಂದ ಓದಿದ.

ಪರಿಣಾಮ, ಎಸ್ಸೆಸ್ಸೆಲ್ಸಿಯಲ್ಲಿ ತಾಲೂಕಿಗೇ ಮೊದಲಿಗನಾಗಿ ನಾಗನರೇಶ್ ಪಾಸಾದ. ಕಾಲುಗಳಿಲ್ಲದ ಈ ಹುಡುಗನ ಸಾಧನೆ ಹಲವರ ಕಣ್ತೆರೆಸಿತು. ಪತ್ರಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ದೊಡ್ಡ ಸುದ್ದಿಯಾಯಿತು. ಆ ವೇಳೆಗೆ ತ್ರಿಚಕ್ರವಾಹನದಲ್ಲಿ ಅಡ್ಡಾಡುವ ಮಟ್ಟಿಗೆ ನಾಗನರೇಶ್ ಸುಧಾರಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದ. ಗಣಿತದ ಸಮಸ್ಯೆ ಬಿಡಿಸುವಲ್ಲಿ ಚಾಣಾಕ್ಷ ಅನ್ನಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದ. ಈ ಹುಡುಗನ ಪ್ರತಿಭೆ ಕಂಡ ಭಾಸ್ಕರಲಾಲ್ ಎಂಬ ಅಧ್ಯಾಪಕರು, ಇವನಿಗೆ ಸ್ಕಾಲರ್‌ಶಿಪ್‌ನ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡಿದರು. ಮುಂದೆ, ಗೌತಮ್ ಜೂನಿಯರ್ ಕಾಲೇಜು ಎಂಬಲ್ಲಿ ಒಂದಿಷ್ಟು ಟಿಪ್ಸ್ ಪಡೆದುಕೊಂಡ ನಾಗನರೇಶ್,ಚೆನ್ನೈನ ಪ್ರತಿಷ್ಠಿತ ಐಐಟಿ ಕಾಲೇಜಿನಲ್ಲಿ ಕಂಪ್ಯೂಟರ್ ಎಂಜಿನಿಯರಿಂಗ್ ಓದಲು ಬಂದ.

ಒಂದು ಸಂತೋಷವೆಂದರೆ- ಬದುಕಿನುದ್ದಕ್ಕೂ ಯಾರೆಂದರೆ ಯಾರೂ ಇವನನ್ನು ಕೀಳರಿಮೆಯಿಂದ ನೋಡಲಿಲ್ಲ ಅಥವಾ ಹಾಗೆ ನೋಡಲು ಇವನು ಯಾರಿಗೂ ಅವಕಾಶವನ್ನೇ ಕೊಡಲಿಲ್ಲ. ಚೆನ್ನೈನ ಐಐಟಿಯಲ್ಲಂತೂ ಈ ಹುಡುಗನನ್ನು ಇಡೀ ಕಾಲೇಜಿನ ಸಿಬ್ಬಂದಿ 'ಮಗುವಿನ ಥರಾ' ನೋಡಿಕೊಂಡಿತು. ಕಾಲೇಜಿಗೆ ತ್ರಿಚಕ್ರ ವಾಹನದಲ್ಲಿ ಬಂದು, ನಂತರ ಗೆಳೆಯರ ನೆರವಿನಿಂದ, ವ್ಹೀಲ್‌ಚೇರ್‌ನಲ್ಲಿ ಮಹಡಿಯಲ್ಲಿದ್ದ ತರಗತಿಗಳಿಗೆ ಹೋಗಬೇಕಿತ್ತು. ಇದನ್ನು ಗಮನಿಸಿದ ಕಾಲೇಜಿನ ಆಡಳಿತ ಮಂಡಳಿ, ನಾಗನರೇಶ್‌ಗೆ ಅನುಕೂಲವಾಗಲಿ ಎಂಬ ಒಂದೇ ಕಾರಣದಿಂದ ಕಾಲೇಜಿಗೆ ಲಿಫ್ಟ್ ಹಾಕಿಸಿತು. ಅವನನ್ನು ತರಗತಿಗೆ ಹುಷಾರಾಗಿ ಬಿಟ್ಟು ಬರುವಂತೆ ; ತರಗತಿಯ ನಂತರ ಮರಳಿ ಕರೆದೊಯ್ಯುವಂತೆ ಲಿಫ್ಟ್ ಆಪರೇಟರ್‌ಗೆ ಆದೇಶ ನೀಡಿತು. ಅಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ, ಈ ಹುಡುಗನ ಒಂದೊಂದು ಚಿಕ್ಕ ಗೆಲುವನ್ನೂ ಕಾಲೇಜಿನಲ್ಲಿ ದೊಡ್ಡ ಹಬ್ಬದಂತೆ ಆಚರಿಸಲಾಯಿತು.

ಆಮೇಲೆ, ಪ್ರತಿಭಾವಂತರಿಗೆ ಮೀಸಲಾದ ಎಲ್ಲ ಸ್ಕಾಲರ್‌ಶಿಪ್‌ಗಳೂ ಈ ನಾಗನರೇಶ್‌ನನ್ನು ಹುಡುಕಿಕೊಂಡು ಬಂದವು. ಎಲ್ಲಕ್ಕೂ ಮಿಗಿಲಾಗಿ- ಕಾರ್ತಿಕ್ ಎಂಬ ಐಐಟಿಯ ಮೊದಲ ರ್‍ಯಾಂಕ್ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ, ನಾಗನರೇಶ್‌ನೊಂದಿಗೆ ಹಾಸ್ಟೆಲ್‌ನ ರೂಂ ಹಂಚಿಕೊಳ್ಳಲು ನಿರ್ಧರಿಸಿದ. ನಮಗೆ ಶೌಚಾಲಯವೂ ಜತೆಗಿರುವಂಥ ರೂಂ ಕೊಡಿ ಎಂದು ಹಾಸ್ಟೆಲ್ ವಾರ್ಡನ್‌ಗೆ ಒತ್ತಾಯಿಸಿ, ಅದರಲ್ಲಿ ಯಶಸ್ವಿಯಾದ. ಒಂದೇ ಮಾತಲ್ಲಿ ಹೇಳುವುದಾದರೆ - ಚೂರೂ ಸಂಕೋಚ ಪಡದೆ ಈ ನಾಗನರೇಶ್‌ನ ಸ್ನಾನ, ಶೌಚದ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನೆಲ್ಲ ಕಾರ್ತಿಕ್ ನೋಡಿಕೊಂಡ. ಇದಕ್ಕೆಲ್ಲ ಹೇಗೆ ಕೃತಜ್ಞತೆ ಹೇಳುವುದೋ ಅರ್ಥವಾಗದೆ ನಾಗನರೇಶ್ ಕಣ್ತುಂಬಿಕೊಂಡರೆ, 'ದೇವ್ರಿದಾನೆ

ಬಿಡಪ್ಪಾ' ಎಂದು ಇವನದೇ ಡೈಲಾಗ್ ಹೊಡೆದು ಕಾರ್ತಿಕ್ ನಗಿಸುತ್ತಿದ್ದ.

ಮುಂದೆ ಐಐಟಿ ಕಾಲೇಜಿನಲ್ಲಿ ಅತಿ ಹೆಚ್ಚು ಅಂಕ ಪಡೆದು ಪದವಿ ಪಡೆದ ದಿನ, ನಾಗನರೇಶ್‌ಗೆ ಬೀಳ್ಕೊಡುಗೆ ನೀಡಲೆಂದೇ ಒಂದು ವಿಶೇಷ ಸಮಾರಂಭ ನಡೆಸಲಾಯಿತು. ಅವತ್ತಿನವರೆಗೂ ಒಮ್ಮೆಯೂ ಕಣ್ಣೀರು ಹಾಕದಿದ್ದ ನಾಗನರೇಶ್ ಅವತ್ತು ಮಾತ್ರ ಹಸುಕಂದನಂತೆ ಬಿಕ್ಕಳಿಸಿ ಅಳುತ್ತಾ ಹೇಳಿದನಂತೆ: 'ನಿಮ್ಮೆಲ್ಲರ ಕಂಗಳಲ್ಲಿ, ನಡವಳಿಕೆಯಲ್ಲಿ, ಪ್ರೀತಿಯಲ್ಲಿ, ಮೆಚ್ಚುಗೆಯಲ್ಲಿ, ತಮಾಷೆಯಲ್ಲಿ, ಪಿಸುಮಾತಿನಲ್ಲಿ, ನನ್ನ ರೂಂಮೇಟ್ ಕಾರ್ತಿಕ್‌ನ ಒಂದು ಬೆಚ್ಚನೆಯ ಸ್ಪರ್ಶದಲ್ಲಿ ನನಗೆ ದೇವರು ಕಾಣಿಸಿದ್ದಾನೆ. ನಿಮ್ಮೆಲ್ಲರ ಪ್ರೀತಿಗೆ ಋಣಿ. ನಾನು ವಿಕಲಾಂಗ ಅಂತ ಗೊತ್ತಾದ ಮೇಲೆ ನನಗೆ ಚೆಂದದ ವ್ಹೀಲ್‌ಛೇರ್ ಮತ್ತು ತ್ರಿಚಕ್ರ ವಾಹನ ಕೊಟ್ರಲ್ಲ, ಆ ದಾನಿಗಳಿಗೂ ಋಣಿ....'

●

ಪ್ರಿಯರೆ, ಈ ನಾಗನರೇಶ್ ಈಗ ನಮ್ಮೊಂದಿಗೇ, ಈ ಬೆಂಗಳೂರಿನಲ್ಲೇ ಇದ್ದಾನೆ! ಹಳೇ ಮದರಾಸ್ ರಸ್ತೆಯಲ್ಲಿರುವ, ಎಚ್‌ಎಎಲ್‌ನಿಂದ ಎರಡು ಕಿ.ಮೀ. ದೂರವಿರುವ ಬಿಗ್‌ಬಜಾರಿಗೆ ಸಮೀಪದ ಆರ್‌ಎಂಝಡ್ ಇನ್ಫಿನಿಟಿಯ ಗೂಗಲ್ ವೆಬ್‌ಸೈಟ್ ಕಂಪನಿಯಲ್ಲಿ ಅವನು ದೊಡ್ಡ ಸಂಬಳದ ಕಂಪ್ಯೂಟರ್ ಎಂಜಿನಿಯರ್! ಅವನದು ಅದೆಂಥ ಪ್ರಚಂಡ ಆತ್ಮವಿಶ್ವಾಸ ಅಂದರೆ- ಈಗಲೂ 'ದೇವ್ರಿದಾನೆ ಬಿಡಪ್ಪಾ' ಎಂದು ಹೇಳಿಕೊಂಡೇ ಈ ಬೆಂಗಳೂರಿನ ರಸ್ತೆಗಳಲ್ಲಿ ರೊಂಯ್ಯನೆ ತನ್ನ ಟ್ರೈಸೈಕಲ್ ಓಡಿಸುತ್ತಾನೆ. ಅಪ್ಪನ ಧೈರ್ಯ, ಅಮ್ಮನ ಪ್ರೀತಿ, ಅಕ್ಕನ ತ್ಯಾಗ, ಗೆಳೆಯರ- ಅಧ್ಯಾಪಕರ ಒಲುಮೆಯೇ ಈವರೆಗೂ ನನ್ನ ಕೈಹಿಡಿದು ನಡೆಸಿದೆ ಎನ್ನುತ್ತಾನೆ. ನನಗೆ ಕಾಲುಗಳಿಲ್ಲ ಎಂಬ ಕೀಳರಿಮೆ ನನ್ನನ್ನು ಯಾವತ್ತೂ ಕಾಡಿಲ್ಲ, ಕಾಡುವುದಿಲ್ಲ ಎಂದು ಸಡಗರದಿಂದಲೇ ಹೇಳುತ್ತಾನೆ.

ಎರಡೂ ಕಾಲಿಲ್ಲದ ಆ ನಾಗನರೇಶ್‌ನ ಸಾಧನೆಯ ಮುಂದೆ, ಎಲ್ಲವೂ 'ಸರಿಯಿರುವ' ನಾವೆಲ್ಲ ವೇಸ್ಟ್ ಬಾಡಿಗಳು ಅನಿಸಲ್ವ ?

●

2

ಅಮ್ಮ...

ಆ ಮುದುಕಿಯ ಒಂಟಿಕಣ್ಣಿಂದ ಛಕ್ಕನೆ ಎರಡು ಹನಿ ಕಂಬನಿ ಉರುಳಿ ಬಿತ್ತು. ಆಕೆ ಸಂಕಟ ದಿಂದ ಹೇಳಿ ದಳು: 'ದೇವ್ರೂ, ತಪ್ಪಾಯ್ತು ಕಣಪ್ಪಾ. ನಂಗೆ ಅಡ್ರೆಸ್ ಗೊತ್ತಾಗಲಿಲ್ಲ. ಹೀಗೇ ಬಂದುಬಿಟ್ಟೆ. ಕ್ಷಮಿಸಿಬಿಡಪ್ಪಾ...'

ಅಲಸೂರಿನ ಸೋಮೇಶ್ವರ ದೇವಸ್ಥಾನದಿಂದ ಎರಡು ಕ್ರಾಸ್ ಆಚೆಗೆ ರಾಮು ಮನೆಯಿತ್ತು. ಆ ಮನೆಯಲ್ಲಿದ್ದವರು ರಾಮು ಮತ್ತು ಅವನ ತಾಯಿ ಇಬ್ಬರೇ. ರಾಮು ಹುಟ್ಟಿದ ಎರಡೇ ತಿಂಗಳಲ್ಲಿ ಆತನ ತಂದೆ ತೀರಿಕೊಂಡಿದ್ದ. ಮನೆಮನೆಯ ಪಾತ್ರೆ ತೊಳೆದು, ಆ ವಿಧವೆ ಮಗನನ್ನು ಸಾಕುತ್ತಿದ್ದಳು. ಆಕೆಗೆ ಒಂದು ಕಣ್ಣಿರಲಿಲ್ಲ. ಹಾಗಾಗಿ, ಒಂಥರಾ ವಿಕಾರವಾಗಿ ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದಳು. ಆಕೆ ಎಲ್ಲಿಗಾದರೂ ಹೊರಟರೆ ಸಾಕು, ಎದುರಾದ ಜನರೆಲ್ಲಾ- 'ಅಯ್ಯಯ್ಯೋ ಕುರುಡಿ ಬಂದ್ಲು ಕುರುಡಿ' ಅನ್ನುತ್ತಿದ್ದರು. ಆಕೆ, ಇದೆಲ್ಲಾ ಕೇಳಿಸಿದರೂ ಕೇಳದಂತೆ ಇದ್ದು ಬಿಡುತ್ತಿದ್ದಳು.

ಒಬ್ಬನೇ ಮಗನಲ್ಲವೆ? ಅವನನ್ನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಓದಿಸಬೇಕು. ಅವನು ಕೇಳಿದ್ದನ್ನೆಲ್ಲ ಕೊಡಿಸಬೇಕು. ದಿನಾ ಅವನನ್ನು ಶಾಲೆಗೆ ಕರೆದೊಯ್ದು, ಟಾಟಾ... ಸೀಯೂ... ಬೈಬೈ... ಹೇಳಿ ಹಿಂದಿರುಗ ಬೇಕು... ಇದು ಆಕೆಯ ಬಯಕೆಯಾಗಿತ್ತು. ಹತ್ತಾರು ಮಂದಿ ಯನ್ನು ಕಾಡಿ-ಬೇಡಿ ಒಂದಿಷ್ಟು ದುಡ್ಡು ಹೊಂದಿಸಿ ಮಗನನ್ನು ಸ್ಕೂಲಿಗೆ ಸೇರಿಸಿಯೇ ಬಿಟ್ಟಳಾಕೆ. ಆದರೆ ಈ ರಾಮು, ಅಮ್ಮನ ಬಗ್ಗೆ ಚಿಕ್ಕಂದಿನಿಂದಲೇ ತಿರಸ್ಕಾರ ಬೆಳೆಸಿಕೊಂಡ. ಅಮ್ಮ ಕುರುಡಿ

ಎಂಬುದೇ ಅವನ ತಿರಸ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಕಾರಣವಾಗಿತ್ತು. ಅದೊಂದು ದಿನ ಈ ಪಾಪದ ಹೆಂಗಸು ಶಾಲೆಯ ಗೇಟ್‌ನವರೆಗೂ ಬಂದು 'ಕಂದಾ, ಹುಶಾರು ಕಣಪ್ಪಾ. ಟಾಟಾ.. ಸೀಯೂ...' ಅನ್ನುತ್ತಿರುವಾಗಲೇ ಅಲ್ಲಿದ್ದ ಹುಡುಗರೆಲ್ಲ 'ರಾಮೂ, ಏನೋ ಇದೂ? ನಿಮ್ ತಾಯಿ ಕುರುಡಿನೇನೋ' ಅಂದೇಬಿಟ್ಟರು.

'ದೇವರೇ, ಭೂಮಿ ಈಗಲೇ ಬಾಯ್ಬಿಡಬಾರದೆ' ಅಂದುಕೊಂಡ ರಾಮು. ನಂತರ ಅಮ್ಮನೆಡೆಗೆ ಬಂದು ತಿರಸ್ಕಾರದ ನೋಟ ಬೀರಿ ಶಾಲೆಗೆ ಹೋಗಿಬಿಟ್ಟ. ಶಾಲೆಯಿಂದ ಹೊರಬರುವ ಹೊತ್ತಿಗೆ ರಾಮು ಒಂದು ನಿರ್ಧಾರಕ್ಕೆ ಬಂದಿದ್ದ. 'ಅಮ್ಮ ಕುರೂಪಿ. ಅಮ್ಮ ಕುರುಡಿ. ಅವಳ ಜತೆಗಿದ್ದರೆ ಸಮಾಜ ನನ್ನನ್ನು ಅಪಹಾಸ್ಯ ಮಾಡುತ್ತದೆ. ಅವಳಿಂದ ದೂರವಿರುವುದೇ ಒಳ್ಳೆಯದು. ಅಮ್ಮನ ಸಾಂಗತ್ಯ ಬೇಡವೇ ಬೇಡ.'

ಸುತ್ತಮುತ್ತಲಿನ ಜನರ ಪರಿಹಾಸ್ಯದ ಮಾತು ರಾಮುಗೆ ವಿಪರೀತ ಅವಮಾನ ಉಂಟು ಮಾಡಿತ್ತು. ಹಾಗಾಗಿ ಮರುದಿನದಿಂದಲೇ ರಾಮು ಬದಲಾದ. ಅಮ್ಮನೊಂದಿಗೆ ಮಾತುಬಿಟ್ಟ. ಆಕೆಯನ್ನು ನೋಡುವುದನ್ನೂ ಕಡಿಮೆ ಮಾಡಿದ. ಹೆತ್ತ ಕರುಳಲ್ಲವೆ? ಮರುಗಿತು. ನರಳಿತು. ಕಡೆಗೊಮ್ಮೆ- 'ಕಂದಾ, ಯಾಕಪ್ಪಾ ಹೀಗೆ ಮಾಡ್ತಿದ್ದೀ' ಎಂದು ಕೇಳಿದಳು ಆ ತಾಯಿ.

' ನೋಡೂ, ನೀನು ಕುರುಡಿ, ನಿನ್ನದು ಅಸಹ್ಯದ ಮುಖ. ನೀನು ಜತೆಗೆ ಬಂದ್ರೆ ಎಲ್ಲರೂ ನನ್ನನ್ನು ಅಪಹಾಸ್ಯ ಮಾಡ್ತಾರೆ. ನನ್ನ ಜತೆ ಇರೋ ಬದಲು; ನನ್ನನ್ನು ಗೆಳೆಯರ ಮಧ್ಯೆ ನಗೆಪಾಟಲಿಗೆ ಗುರಿ ಮಾಡುವ ಬದಲು ನೀನು ಎಲ್ಲಾದ್ರೂ ಹೋಗಿ ಸಾಯಬಾರದೇ?' ರಾಮು ತನ್ನ ವಯಸ್ಸಿಗೆ ಮೀರಿದ ಮಾತಾಡಿಬಿಟ್ಟ. ಈ ಮಧ್ಯೆಯೇ ಅವನು ಜವಾಹರ್ ನವೋದಯ ವಿದ್ಯಾಲಯದ ಪರೀಕ್ಷೆ ಬರೆದು ಪಾಸೂ ಆದ...

●

ಜವಾಹರ್ ನವೋದಯ ವಿದ್ಯಾಲಯಕ್ಕೆ ಬಂದದ್ದೇ ರಾಮೂನ ಅದೃಷ್ಟ ಖುಲಾಯಿಸಿತು. ಆತ ಇನ್ನಿಲ್ಲದ ಶ್ರದ್ಧೆಯಿಂದ ಓದಿದ. ಕುರೂಪಿ ಅಮ್ಮನಿಂದ ದೂರವಿರಬೇಕೆಂದೇ ಓದಿದ. ಉದ್ದಕ್ಕೂ ರ್‍ಯಾಂಕ್ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಯಾಗಿಯೇ ಬಂದ. ಡಿಗ್ರಿ ಮುಗಿದದ್ದೇ ತಡ, ದೆಹಲಿಯಲ್ಲಿ ಭಾರೀ ಸಂಬಳದ ಹುದ್ದೆಯೂ ಅವನಿಗೆ ಸಿಕ್ಕಿಬಿಟ್ಟಿತು. ಒಂದೆರಡು ವರ್ಷಗಳಲ್ಲೇ ರಾಮು ದೊಡ್ಡ ಹೆಸರು ಮಾಡಿದ. ಅವನ ರೂಪು, ವಿದ್ಯೆ, ಅಧಿಕಾರಕ್ಕೆ ಮನಸೋತ ಗಣ್ಯರೊಬ್ಬರು ಮಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಮದುವೆಯನ್ನೂ ಮಾಡಿದರು. 'ನಂಗೆ ಅಪ್ಪ-ಅಮ್ಮ ಇಬ್ಬರೂ ಇಲ್ಲ' ಎಂದೇ ಅವರೊಂದಿಗೆ ರಾಮು ಹೇಳಿಕೊಂಡಿದ್ದ. ಅವರಿಗೆ ಬೇಕಿದ್ದುದು ಅಳಿಯ, ಅವನ ಅಧಿಕಾರ. ಹುಡುಗನಿಗೆ ಹಿಂದೆ ಮುಂದೆ ಇಲ್ಲದೇ ಇರುವುದು ಒಳ್ಳೆಯದೇ ಆಯ್ತು ಅಂದುಕೊಂಡರು ಅವರು. ನಂತರದ ಒಂದೆರಡು ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿಯೇ ರಾಮುಗೆ ಮಕ್ಕಳಾದವು. ಈ ಮಧ್ಯೆಯೇ ಅವನಿಗೆ ಯಾವುದೋ ಪ್ರಶಸ್ತಿ ಕೂಡ ಸಿಕ್ಕಿ, ಅದು ನಾಡಿನ ಎಲ್ಲ ಪತ್ರಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ಸುದ್ದಿಯಾಯಿತು.

ಅಬ್ಬ, ಆ ಕುರುಡಿ ಅಮ್ಮನಿಂದ ಕಡೆಗೂ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಂಡೆ ಎಂದು ತನ್ನೊಳಗೆ ತಾನೇ

ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳುತ್ತ, ಅದೊಂದು ಬೆಳಗ್ಗೆ ಮಕ್ಕಳೊಂದಿಗೆ ಆಟದಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿದ್ದ ರಾಮು. ಆಗಲೇ ಮನೆಯ ಬಾಗಿಲಲ್ಲಿ ಆಕೆಯ ನೆರಳು ಕಾಣಿಸಿಕೊಂಡಿತು. ಅನುಮಾನವೇ ಬೇಡ. ಅವಳೇ! ಒಂಟಿಗಣ್ಣಿನ ಹೆಂಗಸು, ತನ್ನ ಅಮ್ಮ! ಈ ಕುರುಡಿ ದಿಲ್ಲಿಗೂ ಬಂದಳಲ್ಲ ಅನ್ನಿಸಿ ರಾಮುಗೆ ಮೊದಲಿಗೆ ಬೆರಗಾಯಿತು. ಆಕೆ ಮುಂದೆ ತನ್ನೊಂದಿಗೇ ಉಳಿಯಬಹುದು ಅನ್ನಿಸಿದಾಗ ಮಾತ್ರ ವಿಪರೀತ ಸಿಟ್ಟು ಬಂತು. ಆತ ಕೂತಲ್ಲಿಂದಲೇ ಅಬ್ಬರಿಸಿದ-'ಏ ಮುದುಕೀ, ಹೇಳದೆ ಕೇಳದೆ ನಮ್ಮ ಮನೆಗೆ ಹೇಗೆ ಬಂದೆ? ಯಾಕೆ ಬಂದೆ? ನಿನ್ನ ಕುರೂಪ ಕಂಡ್ರೆ ಮಕ್ಕಳು ಹೆದರ್ತವೆ. ನೀನೇ ಬೇಗ ಹೋಗ್ತೀಯೋ, ಅಥವಾ ನಾನೇ ಕತ್ತು ಹಿಡಿದು ನೂಕಬೇಕೋ...'

ಆ ಮುದುಕಿಯ ಒಂಟಿಕಣ್ಣಿಂದ ಛಕ್ಕನೆ ಎರಡು ಹನಿ ಕಂಬನಿ ಉರುಳಿ ಬಿತ್ತು. ಆಕೆ ಸಂಕಟದ ದನಿಯಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದಳು: ' ದೇವ್ರೂ, ತಪ್ಪಾಯ್ತು ಕಣಪ್ಪಾ. ನಂಗೆ ಅಡ್ರೆಸ್ ಗೊತ್ತಾಗಲಿಲ್ಲ. ಹೀಗೇ ಬಂದುಬಿಟ್ಟೆ. ಕ್ಷಮಿಸಿಬಿಡಪ್ಪಾ...' ಇಷ್ಟು ಹೇಳಿ ಆಕೆ ಹೋಗಿಬಿಟ್ಟಳು. ಉಹುಂ, ರಾಮುಗೆ ಆಗಲೂ ಅಯ್ಯೋ ಅನ್ನಿಸಲಿಲ್ಲ. ಪೀಡೆ ತೊಲಗಿತು ಅಂದುಕೊಂಡು ತೆಪ್ಪಗಾದ.

ಈ ಘಟನೆ ನಡೆದು ಒಂದೂವರೆ ತಿಂಗಳ ನಂತರ ಕಚೇರಿ ಕೆಲಸದ ನಿಮಿತ್ತ ರಾಮು ಬೆಂಗಳೂರಿಗೆ ಬರಬೇಕಾಗಿ ಬಂತು. ಬಂದ. ಕೆಲಸ ಮುಗಿಸಿದ. ಯಾಕೋ ಹಳೆಯ ಬದುಕು ನೆನಪಾಯಿತು. ಒಂದ್ಸಲ, ತಾವಿದ್ದ ಹಳೆಯ ಮನೆಯ ಬಳಿ ಹೋಗಬೇಕು ಅನ್ನಿಸಿತು. ಒಂಟಿಗಣ್ಣಿನ ಅಮ್ಮ ಇದ್ದಾಳಾ? ಇದ್ದರೆ ಹೇಗಿದ್ದಾಳೆ? ತನ್ನನ್ನು ನೋಡಿ ಏನಂತಾಳೆ? ಎಂದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಅದೇ ಅಲಸೂರಿನ ಸೋಮೇಶ್ವರ ದೇಗುಲದ ಮನೆಯ ಬಳಿಗೆ ಬಂದೇಬಿಟ್ಟ. ಅಮ್ಮನಿದ್ದ ಮನೆ ಹಾಗೇ ಇತ್ತು. ಆದರೆ, ಒಳಗೆ ಆಕೆಯಿರಲಿಲ್ಲ. ಅಕ್ಕಪಕ್ಕದವರು ರಾಮುವನ್ನು ಗುರ್ತಿಸಿದರು. ''ವಾರದ ಹಿಂದೆ ನಿಮ್ಮಮ್ಮ ಹೋಗಿಬಿಟ್ಳು. ಕಡೇ ಗಳಿಗೇಲಿ ನಿನ್ನನ್ನು ತುಂಬಾ ನೆನಪಿಸಿಕೊಂಡಳು ಕಣಪ್ಪಾ. ತಗೋ, ನಿನಗೊಂದು ಕವರ್ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾಳೆ' ಅಂದರು. ರಾಮು, ಅಂಜುತ್ತ ಅಂಜುತ್ತಲೇ ಆ ಕವರ್ ಪಡೆದ.ನಂತರ ಕಾರಲ್ಲಿ ಕೂತು ಕುತೂಹಲದಿಂದಲೇ ಅದನ್ನು ಒಡೆದ. ಅಲ್ಲಿದ್ದ ಪತ್ರದಲ್ಲಿ ಹೀಗಿತ್ತು:

'ಕಂದಾ, ಕಡೆಗೂ ನಿನ್ನನ್ನು ನೋಡದೇ ಸತ್ತು ಹೋಗ್ತಾ ಇದೀನಿ. ಕ್ಷಮಿಸಿಬಿಡು ಚಿನ್ನಾ. ನಿಂಗೇ ಗೊತ್ತಿದೆಯಲ್ಲ? ನೀನಿಲ್ಲದೆ ನಂಗೆ ಇನ್ನೊಂದು ಜಗತ್ತೇ ಇರಲಿಲ್ಲ. ನನ್ನ ನೆರಳು, ನನ್ನ ಉಸಿರು, ನನ್ನೆದೆಯ ಹಾಡು ಎಲ್ಲವೂ ನೀನೇ ಆಗಿದ್ದೆ. ಹಾಗಿದ್ರೂ, ನನ್ನ ಕುರುಡುತನದ ನೆಪ ಹೇಳಿ ನೀನು ಬೇರೆಯಾಗಿಬಿಟ್ಟೆ. ದೆಹಲಿಗೆ ಹೋದೆ. ಅಷ್ಟೆತ್ತರ ಬೆಳೆದೆ. ಪ್ರಶಸ್ತಿ ತಗೊಂಡೆ! ಮದುವೆ ಯಾದೆ. ಇಲ್ಲಿ ನಾನು, ದಿನದಿನವೂ ನಿನ್ನ ನೆನಪಲ್ಲೇ ಬದುಕಿದೆ ಕಣೋ. ಕಡೆಗೂ ಒಮ್ಮೆ ನಿನ್ನ ಬದುಕು, ನಿನ್ನ ವೈಭವ, ನಿನ್ನ ಸಂಸಾರವನ್ನು ಕಣ್ತುಂಬ ನೋಡೋಣ ಅನ್ನಿಸಿ ಒಕ್ಕಣ್ಣಿನ ನಾನು ಸೀದಾ ದೆಹಲಿಗೆ ಬಂದೇ ಬಿಟ್ಟೆ. ಕನ್ನಡವಲ್ಲದೆ ಬೇರೆ ಭಾಷೆ ತಿಳಿಯದ ನಾನು; ಬೆಂಗಳೂರಿನ ಬಸ್‌ಸ್ಟ್ಯಾಂಡ್ ಬಿಟ್ಟರೆ ಬೇರೊಂದು ಊರನ್ನೇ ಕಂಡಿರದ ನಾನು; ದೆಹಲಿಗೆ ಬಂದದ್ದು, ಅಲ್ಲಿ ವಾರಗಟ್ಟಲೆ ಅಬ್ಬೇಪಾರಿಯಾಗಿ ಅಲೆದದ್ದು, ಅದು ಹೇಗೋ ನಿನ್ನ ಮನೆ ಹುಡುಕಿದ್ದೇ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಸಾಹಸ. ಆದರೆ...

ಒಂದು ಸತ್ಯ ಹೇಳಲಾ? ಕಂದಾ,... ಒಂದನೇ ಕ್ಲಾಸಲ್ಲಿದ್ದಾಗ ನಿಂಗೆ ಆ್ಯಕ್ಸಿಡೆಂಟ್ ಆಗಿತ್ತು. ಅಪಘಾತದ ತೀವ್ರತೆಗೆ ನಿನ್ನ ಒಂದು ಕಣ್ಣೇ ಹೋಗಿತ್ತು. 'ನೋಡಮ್ಮಾ, ಒಂದು ಕಣ್ಣು ಹೋಗಿಬಿಟ್ಟಿದೆ. ಹಾಗಾಗಿ ಮುಂದೆ ಸಾಯೋತನಕ ನಿನ್ನ ಮಗ ಒಕ್ಕಣ್ಣನವ ಆಗಿರ್ತಾನೆ' ಅಂದಿದ್ರು ಡಾಕ್ಟರು. ನನ್ನ ಮಗನಿಗೆ ಒಕ್ಕಣ್ಣೆ? ಬೇಡ ಬೇಡ ಅಂದಿತು ಮನಸು. ಅಷ್ಟೆ, ಡಾಕ್ಟರಿಗೆ ಕೈ ಮುಗಿದೆ. ಕಾಲು ಹಿಡಿದೆ. ಗೋಳಾಡಿದೆ. ಬೇಡಿಕೊಂಡೆ. ಹತ್ತಾರು ಮನೇಲಿ ಸಾಲ ತಂದು- 'ಈ ದುಡ್ಡು ತಗೊಳ್ಳಿ ಡಾಕ್ಟ್ರೆ. ನನ್ನ ಒಂದು ಕಣ್ಣನ್ನೇ ತೆಗೆದು ನನ್ನ ಮಗೂಗೆ ಜೋಡಿಸಿ. ನಾನು ಇವತ್ತೋ ನಾಳೆಯೋ ಸಾಯುವ ಹೆಂಗಸು. ನನಗೆ ಒಂದೇ ಕಣ್ಣಿದ್ರೂ ಸಾಕು' ಅಂದೆ. ಡಾಕ್ಟರ್ ಹಾಗೇ ಮಾಡಿದ್ರು...

ಸಾಯುವವರೆಗೂ ಈ ವಿಷಯ ಹೇಳಬಾರ್ದು ಅಂತ ನಂಗೆ ಆಸೆಯಿತ್ತು. ಹಾಗೇ ಬದುಕಿದೆ. ಈಗ ಸತ್ತ ನಂತರ ಕೇಳ್ತಾ ಇದೀನಿ ಕಂದಾ... ಒಂದ್ಸಲ, ಒಂದೇ ಒಂದ್ಸಲ ನನ್ನನ್ನು 'ಅಮ್ಮಾ' ಎಂದು ಕರೆಯಪ್ಪಾ... ಹಾಗಂತ ಕರೆಸ್ಕೋಬೇಕು ಅನ್ನೋದು ನನ್ನ ಹಿರಿಯಾಸೆ ಮಗನೇ...' ಉಹುಂ, ನೀನು ಯಾವತ್ತೂ ಅಳಬಾರದು. ಕಣ್ಣೀರು ಹಾಕಬಾರದು. ನಿನ್ನ ಕಣ್ಣೊಳಗೇ ನಾನಿರುವಾಗ ಚಿಂತೆಯೇಕೆ ಮಗನೇ...'

ಪತ್ರ ಓದಿ ಮುಗಿಸಿದ ರಾಮು 'ಅಮ್ಮಾ' ಎಂದು ಚೀರಿದ...

ಈ ಗಡಿಬಿಡಿಯ ಬದುಕಲ್ಲಿ ನಾವು-ನೀವು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಅಷ್ಟೆ, ಅಮ್ಮ ಎಂದರೆ ಅಸಡ್ಡೆ, ಅಮ್ಮ ಎಂದರೆ ತಿರಸ್ಕಾರ, ಅಮ್ಮ ಎಂದರೆ ವಿಪರೀತ ಸಲುಗೆ ಮತ್ತು ಅಮ್ಮನ ಮೇಲೆ ವಿನಾಕಾರಣ ಸಿಟ್ಟು! ಬೇಡ, ನಾವ್ಯಾರೂ ರಾಮು ಆಗುವುದು ಬೇಡ. ಆತನ ಅಮ್ಮನಿಗೆ ಒದಗಿದ ಕಡುಕಷ್ಟ ನಮ್ಮ ಅಮ್ಮಂದಿರ ಕೈ ಹಿಡಿಯುವುದೂ ಬೇಡ....

3

ಪ್ರೀತಿಯ ತಂದೆಗೆ ಮಗಳ ಪತ್ರ...

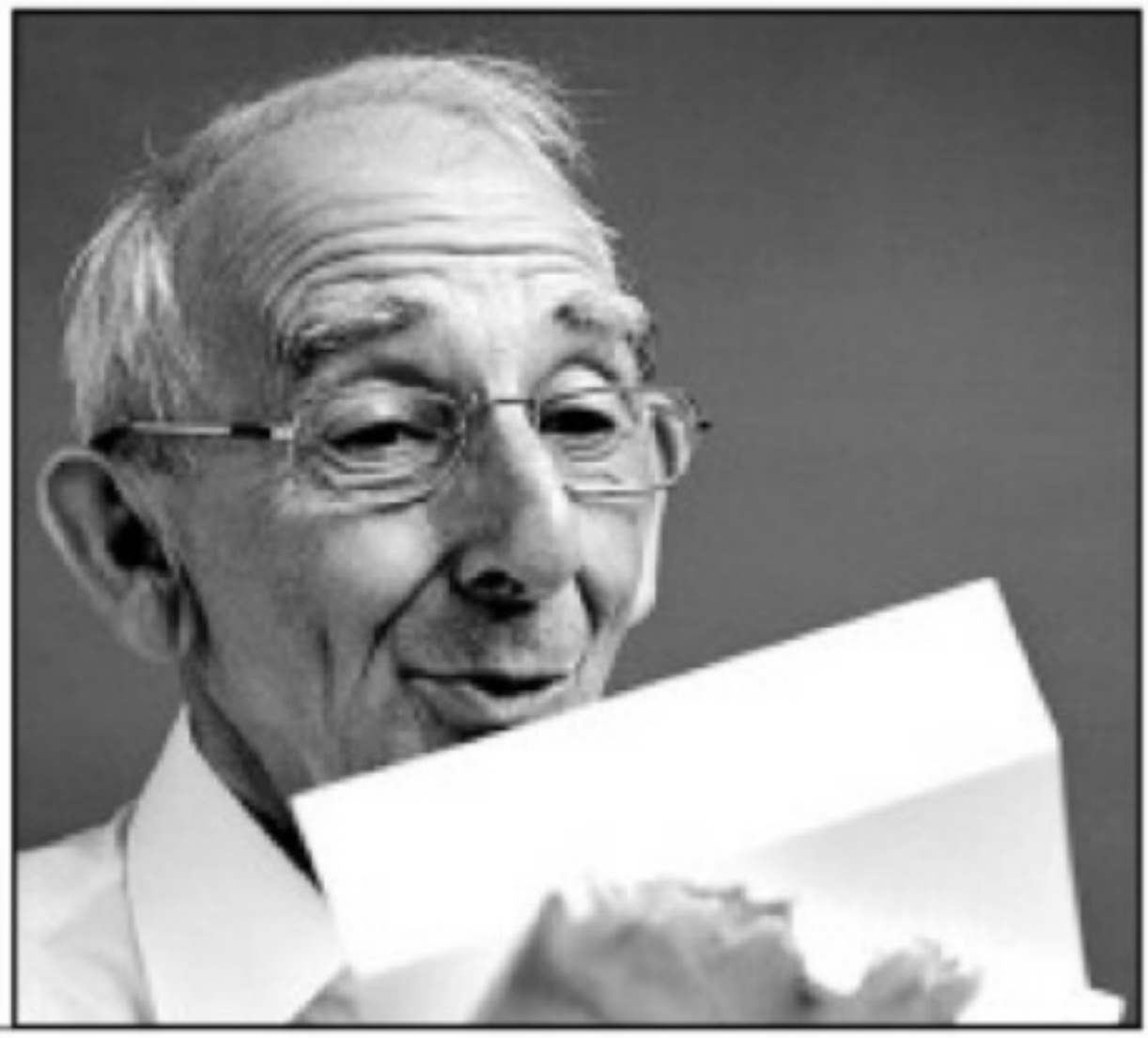

ಪತ್ರ ಓದಿ ಮುಗಿಸಿದ ಗೋಪಾಲರಾವ್ ಬೆವೆತುಹೋದ. ಮಗಳನ್ನು ಆಡಿಸಿದ್ದು, ಗದರಿಸಿದ್ದು, ಕತೆ ಹೇಳಿದ್ದು, ಉಯ್ಯಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಜೀಕಿದ್ದು... ಎಲ್ಲವೂ ಅವನಿಗೆ ನೆನಪಾಯಿತು.

ಮಗಳ ವರ್ತನೆ ಯಾಕೋ ಸರಿಯಾಗಿಲ್ಲ. ಇಂಥದೊಂದು ಅನುಮಾನ ಗೋಪಾಲರಾವ್‌ನನ್ನು ಒಂದು ವಾರದಿಂದ ಬಿಡದೆ ಕಾಡುತ್ತಿತ್ತು. ಅದಕ್ಕೆ ಸರಿಯಾಗಿ, ಎಸ್ಸೆಸ್ಸೆಲ್ಸಿ ಓದುತ್ತಿದ್ದ ಅವನ ಮಗಳು ಶ್ವೇತಾ, ನೇರಾನೇರ ಮಾತಿಗೆ ಸಿಗದೆ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಳು. ಈತ ಆಫೀಸಿನಿಂದ ಬರುವ ವೇಳೆಗೆ ಹೋಂವರ್ಕ್ ಎಂದೋ; ಪ್ರಾಜೆಕ್ಟ್ ವರ್ಕ್ ಎಂದೋ ಬಿಜಿಯಾಗಿರುತ್ತಿದ್ದಳು. ಬೆಳಗ್ಗೆಯಂತೂ, ಟ್ಯೂಶನ್‌ನ ನೆಪದಲ್ಲಿ ಹೋಗಿಬಿಟ್ಟರೆ, ಆಕೆ ಮನೆಗೆ ಬರುವ ವೇಳೆಗೆ ಗೋಪಾಲರಾಯರು ಆಫೀಸಿಗೆ ಹೊರಟು ನಿಂತಿರುತ್ತಿದ್ದರು.

ತುಂಬ ವರ್ಷಗಳಿಂದಲೂ ಇದೇ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಿತ್ತು ನಿಜ. ಆದರೆ, ಈ ಹಿಂದೆಲ್ಲಾ ಮಗಳ ಮಾತು-ವರ್ತನೆ, ಎರಡರಲ್ಲೂ ಗೋಪಾಲರಾವ್‌ಗೆ ಚಿಕ್ಕದೊಂದು ಅನುಮಾನವೂ ಬಂದಿರಲಿಲ್ಲ. ಮಗಳು ಹೀಗೆ ಮುಖ ಮರೆಸಿಕೊಂಡು ಓಡಾಡ್ತಾಳೆ ಅಂದರೆ, ಏನೋ ಅನಾಹುತ ನಡೆದಿದೆ ಅಂದುಕೊಂಡರು ಗೋಪಾಲರಾವ್. ಹೇಳಿ ಕೇಳಿ ಮಗಳಿಗೆ ಹದಿನೈದು ತುಂಬಿದೆ. ಯಾರಾದ್ರೂ ಹುಡುಗ ಇವಳಿಗೆ ಲವ್ ಲೆಟರ್ ಕೊಟ್ಟು ಬಿಟ್ನಾ? ವಯಸ್ಸಿನ

ಹುಚ್ಚು ಆವೇಶದಲ್ಲಿ ಮಗಳೂ ಅದನ್ನು ಒಪ್ಪಿಬಿಟ್ಟಳಾ? ಅದೇ ಕಾರಣದಿಂದ ನಮಗೆ ಸಿಗದೇ ಓಡಾಡ್ತಾ ಇದಾಳಾ...? ಎಂದೆಲ್ಲ ಕಲ್ಪಿಸಿಕೊಂಡರು ಗೋಪಾಲರಾವ್. ಹೆಂಡತಿ ಕೂಡ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಹೋಗ್ತಾ ಇದಾಳಲ್ಲ, ಅವಳಿಗೆ ಈ ವಿಷಯ ಗೊತ್ತಾದರೆ- ರಂಪ ರಾಮಾಯಣ ಆದೀತು. ಅವಳಿಗೆ ಬಿ.ಪಿ., ಶುಗರ್ ಎರಡೂ ಇದೆ. ಏನಾದ್ರೂ ಫಜೀತಿ ಆದ್ರೆ ಕಷ್ಟ. ಅವಳಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಗುವ ಮೊದಲು ನಾನೇ ಪರಿಸ್ಥಿತೀನ ಹ್ಯಾಂಡಲ್ ಮಾಡಬೇಕು ಎಂದುಕೊಂಡ ಗೋಪಾಲರಾವ್ ಅದೊಂದು ಶನಿವಾರ ಮಧ್ಯಾಹ್ನ ದಿಢೀರನೆ ಮನೆಗೆ ಬಂದೇಬಿಟ್ಟರು.

ಆಗಲೂ ಮಗಳು ಮನೆಯಲ್ಲಿರಲಿಲ್ಲ. ಸ್ಕೂಲಿಂದ ಬಂದವಳು ಎಲ್ಲಿಗೆ ಹೋದಳು? ಹಾಗೆ ಹೋಗುವ ಮುನ್ನ ಒಂದು ಪತ್ರ ಬರೆದಿಟ್ಟುಹೋಗಬಾರದಿತ್ತಾ? ಅಥವಾ ಅವರ ಅಮ್ಮನಿಗೇನಾದರೂ ಈ ವಿಷಯವಾಗಿ ಮೊದಲೇ ಹೇಳಿದ್ದಾಳಾ? ಇಂಥವೇ ಯೋಚನೆಯಲ್ಲಿ ಗೋಪಾಲರಾವ್ ಹಣ್ಣಾಗಿ ಹೋದ. ಉಹುಂ, ಅವನಿಗೆ ಖಡಕ್ ಉತ್ತರ ಹೊಳೆಯಲಿಲ್ಲ.

ನಂತರ, ಏನು ಮಾಡಲೂ ತೋಚದೆ, ಒಂದು ಅನುಮಾನವನ್ನು ಅಂಗೈಲಿ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡೇ ಗೋಪಾಲರಾವ್ ಒಳಮನೆಗೆ ನಡೆದುಬಂದ. ಒಂದೆರಡು ನಿಮಿಷಗಳ ನಂತರ, ಮಗಳ ರೂಮಿನ ಕದ ತೆರೆದು ಸುಮ್ಮನೇ ಹಾಗೊಮ್ಮೆ ನೋಡಿದ. ಮಂಚದ ಮೇಲೆ ಒಂದು ಕವರ್ ಬಿದ್ದಿರುವುದು ಕಾಣಿಸಿತು. ಈತ ಕುತೂಹಲದಿಂದ ಅತ್ತ ನೋಡಿದರೆ- ಅದರ ಮೇಲೆ 'ಅಪ್ಪನಿಗೆ, ತುಂಬ ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ...' ಎಂದು ಬರೆದಿತ್ತು. ಅಚ್ಚರಿ, ಕುತೂಹಲದಿಂದಲೇ ಗೋಪಾಲರಾವ್ ಕವರ್ ಒಡೆದ. ಒಳಗಿದ್ದ ಪತ್ರದಲ್ಲಿ ಹೀಗೊಂದು ವಿವರಣೆಯಿತ್ತು:

'ಮೈ ಡಿಯರ್ ಪಪ್ಪಾ, ಕ್ಷಮಿಸು. ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಸಂಕಟ ಮತ್ತು ನೋವಿನಿಂದ ನಿನಗೆ ಈ ಪತ್ರ ಬರೀತಾ ಇದೀನಿ. ಈ ವಿಷಯ ತಿಳಿದು ನಿಂಗೆ ಬೇಸರ ಆಗುತ್ತೆ. ಸಿಟ್ಟೂ ಬರುತ್ತೆ. ಒಂದು ವೇಳೆ ನಾನು ಮನೇಲಿದ್ದೇ ನಿನ್ನೊಂದಿಗೆ ಈ ವಿಷಯ ಹೇಳಿದ್ದಿದ್ರೆ, ಮಮ್ಮೀನೂ ನೀನೂ ಜಗಳಕ್ಕೆ ನಿಲ್ತಾ ಇದ್ರಿ. ಮಗಳು ನಿನ್ನಿಂದಲೇ ಹಾಳಾಗಿದ್ದು ಅಂತ ಪರಸ್ಪರ ದೂರ್ತಾ ಇದ್ರಿ. ರಂಪ ರಾಮಾಯಣ ಮಾಡಿಬಿಡ್ತಾ ಇದ್ರಿ. ಅಂಥದೊಂದು ಸೀನ್ ನೋಡಬಾರ್ದು ಅಂತಾನೇ ಹೀಗೆ ಒಂದು ಪತ್ರ ಬರೆಯುವ ನಿರ್ಧಾರಕ್ಕೆ ಬಂದೆ ಕಣಪ್ಪಾ...

ನೇರವಾಗಿ ಹೇಳಿಬಿಡ್ತಾ ಇದೀನಿ. I have fallen in love with Santhosh ಕಣಪ್ಪಾ... ಅಂದಹಾಗೆ ಈ ಸಂತೋಷ್ ನನ್ನ ಕ್ಲಾಸ್‌ಮೇಟ್ ಅಲ್ಲ. ಹಿಂದಿನ ಬೀದಿಯ ಮಾರ್ವಾಡಿ ಹುಡುಗನೂ ಅಲ್ಲ. ಅವನು ಎಂಬಿಬಿಎಸ್ ಡ್ರಾಪ್ ಔಟು. ಆಗಲೇ 35 ವರ್ಷ ಆಗಿದೆಯಪ್ಪಾ ಅವನಿಗೆ! ಹಾಗಿದ್ರೂ ಸಖತ್ ಹ್ಯಾಂಡ್‌ಸಮ್ ಆಗಿದಾನೆ. ಜೋರಾಗಿ ಬೈಕ್ ಓಡಿಸ್ತಾನೆ. ಸಖತ್ತಾಗಿ ಹಾಡು ಹೇಳ್ತಾನೆ. ರಜನಿ, ಥೇಟ್ ರಜನಿ ಥರಾನೇ ಸಿಗರೇಟು ಸೇದ್ತಾನೆ. ಅವನು ಜತೆಗಿದ್ರೆ ನನಗಂತೂ ಯಾರಂದ್ರೆ ಯಾರೂ ನೆನಪಾಗೋದಿಲ್ಲ. ನಾನಂತೂ ಅವನನ್ನು ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ 'ಸಂತೂ' ಅಂತೀನಿ. ಅವನಿಗೇ ಗಾಬರಿಯಾಗಬೇಕು, ಅಷ್ಟೊಂದು ಪ್ರೀತಿಸ್ತಾ ಇದೀನಿ....

ಮೊನ್ನೆ ವ್ಯಾಲೆಂಟೈನ್ಸ್ ಡೇ ಮುಗೀತಲ್ಲ, ಅವತ್ತು ಇಬ್ರೂ ಕಾಫಿ ಡೇಗೆ ಹೋಗಿದ್ವಿ. ಇಡೀ

ನಾಲ್ಕು ಗಂಟೆ ಅಲ್ಲಿದ್ವಿ. ನಂತರ ಸಂತೋಷ್ ನನ್ನನ್ನ ಅವನ ರೂಂಗೆ ಕರ್ಕೊಂಡು ಹೋದ. ಇಡೀ ಮನೇಲಿ ನಾವಿಬ್ರೇ. ಅವನು ದಿಢೀರನೆ ಹತ್ತಿರ ಬಂದ. 'ಶ್ವೇತಾ' ಅಂದ, ಮೈ ಮುಟ್ಟಿದ. ಮುತ್ತುಕೊಟ್ಟ. ಕಣ್ಣು ಹೊಡೆದ. ಆಮೇಲೆ ಅನಾಮತ್ತಾಗಿ ತಬ್ಬಿಕೊಂಡು 'ನೀನು ನಂಗೆ ಹತ್ತು ಮಕ್ಕಳನ್ನ ಕೊಡ್ಬೇಕು ಕಣೇ ಶ್ವೇತಾ' ಅಂದ. 'ಆಯ್ತು ಡಿಯರ್' ಅನ್ನದೇ ಇರೋಕೆ ನನಗೇ ಮನಸ್ಸಾಗಲಿಲ್ಲ. ಹೌದಪ್ಪಾ, ನಾನೀಗ ಗರ್ಭಿಣಿ !

ಇನ್ನೊಂದು ಇಂಪಾರ್ಟೆಂಟ್ ವಿಷಯ ಹೇಳಲಾ ? ಸಂತೋಷ್‌ಗೆ ಹುಡುಗೀರ ಹುಚ್ಚು ವಿಪರೀತ. ಈಗಾಗ್ಲೇ ಅವನಿಗೆ ಐದಾರು ಮಂದಿ ಗರ್ಲ್ ಫ್ರೆಂಡ್ಸ್ ಇದಾರೆ ಅಂತ ನಂಗೇ ಗೊತ್ತು. ಇದೆಲ್ಲ ಗೊತ್ತಿದ್ದೂ ನಾನು ಅವನನ್ನು ಇಷ್ಟಪಟ್ಟಿದೀನಿ. ಅವನೊಂದಿಗೇ ಬದುಕ್ತಾ ಇದೀನಿ. 'ಬದುಕೋಕೆ ಏನು ಮಾಡ್ತೀರಾ? ಹಣ ಸಂಪಾದನೆಗೆ ಯಾವ ಮಾರ್ಗವಿದೆ' ಅಂತೀಯ ಅಲ್ವ? ಹೌದು. ಹೊಟ್ಟೆಪಾಡಿಗೆ ಅಂತಾನೇ ಬ್ರೌನ್ ಶುಗರ್ ಮಾರುವ ಕೆಲಸ ಮಾಡ್ತಾನೆ ಸಂತೋಷ್. ಆಗೊಮ್ಮೆ ಈಗೊಮ್ಮೆ ನಾನೂ ಅವನ ಜತೆ ಕೈ ಜೋಡಿಸ್ತೀನಿ. ಡ್ರಗ್ಸ್ ತಗೊಳ್ಳೋದು ಈಗ ಎಲ್ಲಾ ಕಡೆ ಕಾಮನ್ ಅಲ್ವ? ಹಾಗಾಗಿ ನಮಗಂತೂ ಯಾವುದೇ ಪಾಪಪ್ರಜ್ಞೆ ಕಾಡ್ತಾ ಇಲ್ಲ...

ಬೇಸರ ಮಾಡ್ಕೋಬೇಡ ಅಪ್ಪಾ. ಅಂದಾಜು ಇನ್ನು ಹತ್ತು ವರ್ಷಗಳ ನಂತರ ನಿಂಗೆ ಸಿಗ್ತೀನಿ. ಆ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಏಡ್ಸ್‌ಗೆ ಖಂಡಿತ ಒಂದು ಔಷಧಿ ದೊರಕಿರುತ್ತೆ. ಆ ಔಷಧಿಯಿಂದಲೇ ನನ್ನ ಸಂತೋಷ್‌ನ ಕಾಯಿಲೆ ವಾಸಿಯಾಗಿರುತ್ತೆ ! (ಇದನ್ನು ಜಾಸ್ತಿ ವಿವರಿಸಿ ಹೇಳಬೇಕಿಲ್ಲ ಅಲ್ವೇನಪ್ಪಾ?) ಒಂದು ವೇಳೆ ಅವನು ಇಲ್ಲದಿದ್ರೂ ಅವನ ನೆನಪಿಗೆ ಮಕ್ಕಳಿರ್ತವಲ್ಲ, ಆ ನಿನ್ನ ಮೊಮ್ಮಕ್ಕಳೊಂದಿಗೇ ನಿನ್ನೆಡೆಗೆ ಓಡಿ ಬರ್ತೀನಿ.ಚಿಕ್ಕಂದಿನಿಂದ ಗಿಣಿಮರಿಯ ಥರಾ ಬೆಳೆಸಿದ್ದು ನೀನು. ಅಂಥ ನಿನಗೆ ಒಂದು ಮಾತೂ ಹೇಳದೆ ಬಂದುಬಿಟ್ಟೆ. ಕ್ಷಮಿಸಿಬಿಡಪ್ಪಾ... ಪ್ಲೀಸ್...'

ನಿನ್ನ ಮುದ್ದಿನ ಮಗಳು- ಶ್ವೇತಾ

●

ಪತ್ರ ಓದಿ ಮುಗಿಸಿದ ಗೋಪಾಲರಾವ್ ಸಂಪೂರ್ಣ ಬೆವೆತು ಹೋಗಿದ್ದ. ಮುದ್ದಿನ ಮಗಳನ್ನು ಸಾಕಿದ್ದು, ಆಡಿಸಿದ್ದು, ಗದರಿಸಿದ್ದು, ಕಥೆ ಹೇಳಿದ್ದು, ಉಯ್ಯಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಜೀಕಿದ್ದು, ತುತ್ತು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದು... ಎಲ್ಲವೂ ಅವನಿಗೆ ಒಂದೊಂದಾಗಿ ನೆನಪಾಯಿತು. ಈಗ ಏನು ಮಾಡಬೇಕು ಎಂದು ತೋಚದೆ ಆತ ತಬ್ಬಿಬ್ಬಾಗಿ ನಿಂತಿದ್ದಾಗಲೇ ಆ ಪತ್ರದ ಕೆಳಗೆ, P.T.O. ಎಂದು ಬರೆದಿದ್ದೂ ಕಾಣಿಸಿತು. ಶಿವನೇ, ಇನ್ನೂ ಯಾವ ಕೆಟ್ಟ ಸುದ್ದಿ ಓದಬೇಕೋ ಎಂದುಕೊಂಡು ಗೋಪಾಲರಾಯರು ನಡುಗುತ್ತಲೇ ಆ ಪತ್ರ ತಿರುಗಿಸಿದರು. ಅಲ್ಲಿ ಹೀಗಿತ್ತು:'ಅಪ್ಪಾ, ಈವರೆಗೆ ನೀನು ಓದಿದೆಯಲ್ಲ,ಅದಷ್ಟೂ ಓಳು. ದೊಡ್ಡ ಸುಳ್ಳು! ನಮ್ಮ ಸ್ಕೂಲ್‌ನಲ್ಲಿ ಕೊಡುವ ಪ್ರೋಗ್ರೆಸ್ ರಿಪೋರ್ಟ್ ಇದೆಯಲ್ಲ, ಅದಕ್ಕಿಂತ ಕೆಟ್ಟ ಸಂಗತಿಗಳು ಅದೆಷ್ಟೋ ಇವೆ ಅಂತ ನಿನಗೆ ನೆನಪು ಮಾಡಿಕೊಡಲು ಸುಮ್ನೇ ಹೀಗೆಲ್ಲಾ ಬರೀಬೇಕಾಯ್ತು. ಮತ್ತೆ ಹೇಳ್ತಿದೀನಿ. ಇದೆಲ್ಲಾ ಸುಳ್ಳು. ಅಲ್ಲೇ ಟೇಬಲ್ ಕೆಳಗೆ ನನ್ನ ಪ್ರೋಗ್ರೆಸ್ ರಿಪೋರ್ಟ್ ಇದೆ. ನೋವಿನ ವಿಚಾರ ಏನೆಂದರೆ, ನಾನು 'ಸಿ'

ಗ್ರೇಡ್ ಬಂದಿದೀನಿ. ಸ್ಸಾರಿ, ಮುಂದಿನ ತಿಂಗಳು 'ಎ' ಗ್ರೇಡೇ ಬರ್ತೀನಿ. ಈಗ ಅದಕ್ಕೆ ಸಹಿ ಹಾಕು. ಪ್ಲೀಸ್, ಅಮ್ಮನ ಜತೆ ಇದೇ ವಿಷಯಕ್ಕೆ ಜಗಳ ಆಡಬೇಡ. ಇಲ್ಲೇ ಪಕ್ಕದ ಮನೆ ಆಂಟಿ ಹತ್ರ ಗೋರಂಟಿ ಹಾಕಿಸಿಕೊಳ್ತಾ ಇದೀನಿ. ನೀನು ಬೈಯೋದಿಲ್ಲ ಅಂತಾದ್ರೆ ಸುಮ್ನೇ ಒಂದ್ಸಲ ಕೂಗು, ಓಡಿ ಬರ್ತೀನಿ. ನಿಂಗೊತ್ತಾ ಅಪ್ಪಾ, ಐ ಲವ್ ಯು ವೆರಿ ವೆರಿ ಮಚ್. ನಿನ್ನ ತುಂಟ ಮಗಳು- ಶ್ವೇತಾ.'

●

ಮಗಳ ಜಾಣತನದ ಬಗ್ಗೆ ಹೆಮ್ಮೆಯೂ; ತನ್ನ ಅನುಮಾನದ ಬಗ್ಗೆ ನಾಚಿಕೆಯೂ ಒಮ್ಮೆಗೇ ಆಯಿತು ಗೋಪಾಲರಾವ್‌ಗೆ. ಆತ ಮೇಲಿಂದ ಮೇಲೆ ಭಾವುಕನಾದ. ಒಂದು ಪತ್ರದ ಮೂಲಕ ತನ್ನ ಯೋಚನೆಯ ಮಟ್ಟವನ್ನೇ ಬದಲಿಸಿದ ಮಗಳನ್ನು ನೆನೆದು ಅವನಿಗೆ ಖುಷಿ ಹೆಚ್ಚಾಯಿತು. ಗಂಟಲು ಉಬ್ಬಿ ಬಂತು. ಉಕ್ಕಿ ಬಂದ ಕಂಬನಿ ಒರೆಸಿಕೊಂಡು ಸ್ವಲ್ಪ ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ 'ಶ್ವೇತಾ' ಎಂದು ಕರೆದ...

●

ಹೇಳಿ ಕೇಳಿ ಇದು ಪರೀಕ್ಷೆ ಶುರುವಾಗುವ ಸಮಯ. ಪ್ರಿಪರೇಟರಿ ಪರೀಕ್ಷೆಯಲ್ಲಿ ಕಡಿಮೆ ಅಂಕ ತಗೊಂಡು ಮುಖ ತೋರಿಸದೆ ಒದ್ದಾಡಿ ಹೋಗುವ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಬೈಬೇಡಿ. ಸುಮ್ಮನೇ ಅನುಮಾನಿಸಬೇಡಿ ಎಂದು ಎಲ್ಲ ಪೋಷಕರಿಗೂ ಹೇಳಬೇಕು ಅನಿಸಿದ್ದರಿಂದ ಈ ಕತೆ ಮತ್ತು ಪತ್ರ ಸೃಷ್ಟಿಯಾಯಿತು. ಉಳಿದಂತೆ ಎಲ್ಲವೂ ಮಾಮೂಲು. ನಮಸ್ಕಾರ !

●

4

ತಲ್ಲಣಿಸದಿರು ಕಂಡ್ಯಾ...

ಉಹುಂ, ನಾನು ಅವನಿಗೆ ಫೋನ್ ಮಾಡಲೇ ಇಲ್ಲ. ನಿಧನಿಧಾನವಾಗಿ ಅವನನ್ನು ಮರೆತೆ ಅಥವಾ ಹಾಗಂತ ಭಾವಿಸಿದೆ. ಮುಂದೆ ಅಪ್ಪ-ಅಮ್ಮ ತೋರಿಸಿದ ಹುಡುಗನನ್ನೇ ಮದುವೆಯಾದೆ.

ನನ್ನ ಹೆಸರು ಶಾಂತಲಾ. ಇದೇ ಬೆಂಗ್ಳೂರ ಹುಡುಗಿ. ಮಲ್ಲೇಶ್ವರ, ಗಾಂಧಿಬಜಾರ್, ಜಯನಗರದಲ್ಲೇ ಅಡ್ಡಾಡುತ್ತಾ ಬೆಳೆದವಳು. ಜತೆಗಿದ್ದವರ ಮಾತನ್ನೇ ನಂಬುವುದಾದರೆ ನಾನು ಬ್ಯೂಟಿಕ್ವೀನ್. ಅಸೂಯೆ ಪಟ್ಕೋಬೇಡಿ, ಯೌವನದ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ನನ್ನನ್ನು ಪ್ರೀತಿಸಿದವರಿಗೆ, ಆರಾಧಿಸಿದವರಿಗೆ, ಪ್ರೇಮ ಭಿಕ್ಷೆ ಬೇಡಿದವರಿಗೆ ಲೆಕ್ಕವಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ನಾನು ಯಾರಿಗೂ ಒಲಿಯಲಿಲ್ಲ. ಬದಲಾಗಿ ಅಪ್ಪ-ಅಮ್ಮ ತೋರಿಸಿದ ಹುಡುಗನನ್ನೇ ಮದುವೆಯಾದೆ. ಈಗ ನನಗೆ 24 ವರ್ಷದ ಮಗನಿದಾನೆ.

ಮೂರು ವರ್ಷದ ಹಿಂದೆ... ಮಗನ ಡಿಗ್ರಿ ಅಂತಿಮ ವರ್ಷದ ಫಲಿತಾಂಶ ಬರುವುದಿತ್ತು. ಅವನು ಡಿಸ್ಟಿಂಕ್ಷನ್‌ನಲ್ಲಿ ಪಾಸಾಗ್ತಾನೆ ಎಂಬ ಬಗ್ಗೆ ನನಗೆ ಗ್ಯಾರಂಟಿ ಇತ್ತು. ಆದರೂ ತಳಮಳ. ಒಂಥರಾ ಭಯದಿಂದಲೇ ವೆಬ್‌ಸೈಟ್‌ನಲ್ಲಿ ಮಗನ ಫಲಿತಾಂಶ ನೋಡಲು ಕುಳಿತೆ. ಎರಡೇ ನಿಮಿಷದಲ್ಲಿ ಗೊತ್ತಾಗಿ ಹೋಯ್ತು: ನನ್ನ ಮಗ ರ್‍ಯಾಂಕು ಬಂದಿದ್ದ!

ಖುಷಿಯಾಗದೇ ಇರುತ್ತಾ? ನನ್ನೆತ್ತರ ಬೆಳೆದಿದ್ದವನನ್ನು ಬಾಚಿ ತಬ್ಬಿಕೊಂಡೆ. ಹಣೆಗೆ ಮುತ್ತಿಟ್ಟೆ. ಸಂತೋಷ ತಡೆಯಲಾರದೆ

ಅತ್ತೂಬಿಟ್ಟೆ. ಸುದ್ದಿ ಗೊತ್ತಾದದ್ದೇ ತಡ-ಪೇಪರಿನವರು, ಟೀವಿಯವರು, ಮಗನ ಗೆಳೆಯ-ಗೆಳತಿಯರು ಬಂದೇ ಬಂದರು. ನಮ್ಮ ಯಜಮಾನರು ಎಲ್ಲವನ್ನೂ 'ಕೂಲ್' ಆಗಿಯೇ ತೆಗೆದುಕೊಂಡರು. ಇಡೀ ಬೀದಿಯೇ ನನ್ನ ಮಗನನ್ನು ಮೆಚ್ಚುಗೆ-ಬೆರಗು-ಅಸೂಯೆಯಿಂದ ನೋಡುತ್ತಿತ್ತಲ್ಲ, ಆಗಲೇ 'ಅವನು' ನೆನಪಾಗಿಬಿಟ್ಟ. ಛೆ, ನಿಮ್ಮೊಂದಿಗೆ ಸುಳ್ಳು ಹೇಳಲಾರೆ. ಅವನು ಅಂದರೆ ನನ್ನ ಬಾಯ್‌ಫ್ರೆಂಡು! ತಮಾಷೆಯೆಂದರೆ, ನನಗೆ ಅವನ ಹೆಸರೇ ಗೊತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಈಗಲೂ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ! ನಾನು ಅವನನ್ನು 'ಸ್ಟುಪಿಡ್' ಎಂದೇ ಕರೆಯುತ್ತಿದ್ದೆ. ಹಾಗೆ ಕರೆದಾಗಲೆಲ್ಲ ಅವನು 'ಹಾಯ್ ಸ್ವೀಟೀ' ಅನ್ನುತ್ತಿದ್ದ! ಅವನು ಸ್ಟುಪಿಡ್; ನಾನು ಸ್ವೀಟಿ!

●

'ಅವನು ಪರಿಚಯವಾದುದು ನನ್ನ ಯೌವನದ, ವೈಭವದ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ. ಆಗಲೂ ನಮ್ಮ ಮನೆಗೆ ಫೋನ್ ಇತ್ತು. ಆ ನಂಬರ್ ನನಗೆ ಈಗಲೂ ಚೆನ್ನಾಗಿ ನೆನಪಿದೆ-2657978. ನಾನು ಆಗಷ್ಟೇ ಪಿಯುಸಿ ಮುಗಿಸಿ ಬಿ.ಎಸ್ಸಿಗೆ ಕಾಲಿಟ್ಟಿದ್ದೆ. ಅದೊಂದು ದಿನ, ನನ್ನ ಸೌಂದರ್ಯಕ್ಕೆ ಮರುಳಾಗಿ ಬೆಳಗಿನಿಂದ ಹಿಂದೆಹಿಂದೆಯೇ ಓಡಾಡಿದವರನ್ನು ನೆನಪು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ, ನನ್ನೊಳಗೆ ನಾನೇ ನಗುತ್ತಾ, 'ಮತ್ತದೇ ಬೇಸರ, ಅದೇ ಸಂಜೆ, ಅದೇ ಏಕಾಂತ' ಎಂದು ಹಾಡುತ್ತಿದ್ದಾಗಲೇ ಫೋನು ರಿಂಗಾಯಿತು. ನಾನು 'ಹಲೋ' ಎನ್ನುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ 'ಕಟ್' ಆಯಿತು! ನಾನು ಫೋನ್ ಮರೆತೆ. ಹಾಡಿಗೆ ಹೊರಳಿಕೊಂಡೆ. ನಿಮಿಷದ ನಂತರ ಮತ್ತೆ ಟ್ರಿಣ್ ಟ್ರಿಣ್, ಟ್ರಿಣ್ ಟ್ರಿಣ್! ನಾನು 'ಹಲೋ' ಅನ್ನುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಮತ್ತೆ ಕಟ್ಟಾಯಿತು! ಹೀಗೇ ಐದಾರು ಬಾರಿ ಆಯ್ತು. ಕಡೆಗೊಮ್ಮೆ ಅದು ಟ್ರಿಣ್ ಅಂದ ತಕ್ಷಣವೇ ಫೋನ್ ಎತ್ತಿಕೊಂಡು ಹ್ಯಾಗೆ ಬಯ್ದೆ ಅಂತೀರಾ? ನಾನು ಹತ್ತು ನಿಮಿಷ ಬಯ್ದು ಸುಸ್ತಾದಾಗ, ಆ ಕಡೆಯಿಂದ ಗಂಡಸೊಬ್ಬ 'ಮೇಡಂ, ರಾಂಗ್ ನಂಬರ್' ಅಂದ! ಅವನೇ ಮುಂದಾಗಿ ಸಾರಿ ಕೇಳ್ದ. ಆಗಲೂ ನಾನು ಸಿಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ 'ಸ್ಟುಪಿಡ್' ಎಂದು ಗುಡುಗಿದರೆ- 'ಯೆಸ್' ಅಂದ. ಹಿಂದೇನೇ 'ನೀವು ಸಖತ್ ಸ್ವೀಟಿ ಕಣ್ರೀ' ಅಂದು ಫೋನ್ ಇಟ್ಟ.

ನಾಲ್ಕು ದಿನದ ನಂತರ ಮತ್ತೆ ಅವನ ಫೋನ್ ಬಂತು. ನಾನು 'ಹಲೋ' ಅಂದ ತಕ್ಷಣ ನಾನು ಕಣ್ರೀ 'ಸ್ಟುಪಿಡ್ಡೂ' ಅಂದುಬಿಟ್ಟ! ಕಳೆದ ಬಾರಿ ಬೈ ಮಿಸ್ಟೇಕ್ ನಿಮಗೆ ಫೋನ್ ಮಾಡಿಬಿಟ್ಟೆ, 'ಸಾರಿ' ಅಂದ. ಎಂಜಿನಿಯರಿಂಗ್ ಕಡೆಯ ವರ್ಷದಲ್ಲಿದೀನಿ ಅಂದ. ನನ್ನ ಬಗ್ಗೆ ಕೇಳಿದ, ಹೇಳಿದೆ. 'ಹೆಸರೇನ್ರೀ' ಅಂದ. 'ಹೇಳಲ್ಲ' ಅಂದೆ. ತೊಂದರೆ ಇಲ್ಲ. ನಿಮ್ಮನ್ನು 'ಸ್ವೀಟೀ' ಅಂತಾನೇ ಕರೀತೀನಿ ಅಂದ. ಹೌದು, ಎರಡನೇ ಬಾರಿಯ ಮಾತುಕತೆಯಲ್ಲೇ ಅವನು ವಿಪರೀತ ಇಷ್ಟವಾಗಿಬಿಟ್ಟ.

ಅವತ್ತಿಂದ ದಿನದಿನವೂ ಫೋನ್ ಮಾಡುವುದು ನಮ್ಮ ಅಭ್ಯಾಸವೇ ಆಗಿಹೋಯ್ತು. ಇಬ್ಬರೂ ಹರಟುತ್ತಿದ್ದೆವು. ಕೋಳಿಜಗಳ ಆಡುತ್ತಿದ್ದೆವು. ಫೋನ್‌ನಲ್ಲೇ ರಾಜಿಯಾಗುತ್ತಿದ್ದೆವು. ಒಮ್ಮೊಮ್ಮೆ ಆತ 'ಸ್ವೀಟೀ, ಒಂದು ಹಾಡು ಪ್ಲೀಸ್' ಅನ್ನುತ್ತಿದ್ದ. ನಾನು ಹಾಡಾಗುತ್ತಿದ್ದೆ. ನನ್ನ ಸಡಗರ-ಸಂಕಟವನ್ನೆಲ್ಲ ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದೆ. ಹೌದು, ನನಗೇ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲದಂತೆ ನಾನು ಅವನನ್ನು ಪ್ರೀತಿಸ್ತಾ ಇದ್ದೆ. ಆದ್ರೆ ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳಲು ಭಯ, ನಾಚಿಕೆ, ಸಂಕೋಚ. ಹಾಗೇನೇ ಅವನೇನಾದ್ರೂ

ಬೇರೆ ಜಾತಿಯವನಾಗಿದ್ರೆ? ಸಖತ್ ಕುರೂಪಿಯಾಗಿದ್ರೆ? ನನಗಿಂತ ಕುಳ್ಳ ಆಗಿಬಿಟ್ಟಿದ್ರೆ ಅಥವಾ ಅವನು ನನಗಿಂತ ಚೆನ್ನಾಗಿದ್ದು ಅದೇ ಕಾರಣದಿಂದ ನನ್ನ ಪ್ರೀತೀನ ನಿರಾಕರಿಸಿಬಿಟ್ರೆ...? ಇಂಥವೇ ಅನುಮಾನಗಳ ಮಧ್ಯೆ ನಾನು ಕಂಗಾಲಾಗಿ ಹೋದೆ. ನೆಮ್ಮದಿಯಿಂದ ಉಳೀಬೇಕಾದ್ರೆ ಅವನಿಂದ ದೂರಾಗಬೇಕು ಅಂದುಕೊಂಡೆ. ಮದ್ರಾಸಿಗೆ ಓದಲು ಹೋಗೋಣ ಅಂತ ಯೋಚಿಸಿದೆ. ಅಪ್ಪ-ಅಮ್ಮನನ್ನೂ ಒಪ್ಪಿಸಿದೆ. ಕಡೆಗೆ ಅವನಿಗೂ ನನ್ನ ಪಯಣದ ವಿಷಯ ಹೇಳಿದೆ. ಆತ ಬೇಸರಗೊಂಡ. ಮರುಕ್ಷಣವೇ- 'ಸರಿ. ಬೆಸ್ಟ್ ಆಫ್ ಲಕ್. ನಂಗೆ ಈಗ ಕೆಲ್ಸ ಸಿಕ್ಕಿದೆ. ಇದು ನನ್ನ ಪರ್ಸನಲ್ ನಂಬರ್. ಮದ್ರಾಸಿಂದ ಪ್ಲೀಸ್... ಪ್ಲೀಸ್, ಫೋನ್ ಮಾಡಿ' ಅಂದ.

ಉಹುಂ, ನಾನು ಅವನಿಗೆ ಫೋನ್ ಮಾಡಲೇ ಇಲ್ಲ. ನಿಧನಿಧಾನವಾಗಿ ಅವನನ್ನು ಮರೆತೆ ಅಥವಾ ಹಾಗಂತ ಭಾವಿಸಿದೆ. ಮುಂದೆ, ಅಪ್ಪ-ಅಮ್ಮ ತೋರಿಸಿದ ಹುಡುಗನನ್ನೇ ಮದುವೆಯಾದೆ. ಅವನೂ ಸಾಫ್ಟ್‌ವೇರ್ ಎಂಜಿನಿಯರ್ ಎಂದು ತಿಳಿದು ಖುಷಿಯಾದೆ. ಆದರೆ, ಗಂಡನ ಪಕ್ಕ ಹೋದಾಗಲೆಲ್ಲ 'ಅವನು' ನೆನಪಾಗಿಬಿಡ್ತಿದ್ದ.

'ನನ್ನ ಗಂಡ ಇದ್ದನಲ್ಲ, ಒಂಥರಾ ಮೂಡಿ ಪರ್ಸನ್ ಕಣ್ರೆ. ಅವನಿಗೆ ನನ್ನ ಭಾವನೆಗಳೇ ಅರ್ಥ ಆಗ್ತಾ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಆತ ಯಾವತ್ತೂ ನನ್ನ ಸೌಂದರ್ಯವನ್ನು ಹೊಗಳಲಿಲ್ಲ. ಹಾಡಿಗೆ ತಲೆ ದೂಗಲಿಲ್ಲ. ನನ್ನನ್ನ ಕಾಡಲಿಲ್ಲ. ಕೆರಳಿಸಲಿಲ್ಲ. ಜಗಳಕ್ಕೆ ಬರಲೇ ಇಲ್ಲ. ಜೋಕು ಹೇಳಿ ನಗಿಸಲಿಲ್ಲ. ಸುಮ್ಮನೇ ಹೆದರಿಸಲಿಲ್ಲ. ಬದಲಿಗೆ, ತಾನಾಯಿತು ತನ್ನ ಕೆಲಸವಾಯ್ತು ಅಂದುಕೊಂಡು ತೆಪ್ಪಗಿದ್ದರು. ಹೌದು. ನಮಗೆ ಎಲ್ಲ ಇತ್ತು; ಸಾಮರಸ್ಯವೊಂದನ್ನು ಬಿಟ್ಟು... ಯಾಕೋ-ಈತ ನನಗೆ ಸರಿಯಾದ ಜೋಡಿಯಲ್ಲ ಅಂದುಕೊಳ್ಳುವ ವೇಳೆಗೇ ಮಗ ಹುಟ್ಟಿಬಿಟ್ಟ. ನಂತರ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಸಹಿಸಿಕೊಂಡು, ಟಿಪಿಕಲ್ ಇಂಡಿಯನ್ ಹೆಂಗಸಾಗಿ ನಾನು ಉಳಿದುಬಿಟ್ಟೆ...'

●

ನನ್ನ ಮಗ ರ್‍ಯಾಂಕ್ ಬಂದನಲ್ಲ, ತಕ್ಷಣವೇ ಹಳೆಯ ಗೆಳೆಯ ನೆನಪಾದ. ಈ ಖುಷಿಯನ್ನು ಅವನೊಂದಿಗೆ ಹೇಳ್ಕೋಬೇಕು ಅನ್ನಿಸಿ ಹಳೆಯ ಡೈರಿಗಳನ್ನು ತಿರುವಿ ಹಾಕಿದೆ ನೋಡಿ- ಅವನು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದ ಪರ್ಸನಲ್ ಫೋನ್ ನಂಬರು ಸಿಕ್ಕೇ ಬಿಡ್ತು. ಉದ್ವೇಗದಿಂದಲೇ ಡಯಲ್ ಮಾಡಿ 'ಹಲೋ' ಅಂದರೆ- ಆ ಕಡೆಯಿಂದ ಅವನು 'ಸ್ವೀಟೀ' ಅಂದ. ಅವನ ದನಿಯಲ್ಲಿ ಅದೇ ಹಳೆಯ ಆಸೆ, ಕಾತುರ, ಮೋಹ! ನಾನು ನಿಂತಲ್ಲೇ ಕುಣಿದೆ. ನವಿಲಾದೆ. ಒಮ್ಮೆ ಬಿಕ್ಕಳಿಸಿದೆ. ನನ್ನ ಬದುಕಿನ ಕಥೆ ಹೇಳಿಕೊಂಡೆ. ಅವನು-'ನನಗೂ ಮದುವೆಯಾಯ್ತು. ಎದೆಯೆತ್ತರ ಬೆಳೆದ ಮಗನಿದ್ದಾನೆ' ಅಂದ. ಕಡೆಗೆ-'ಐ ಲೈಕ್ ಯು ವೆರಿಮಚ್' ಎಂದು ಫೋನ್ ಇಟ್ಟ.

ಆನಂತರದಲ್ಲಿ 'ಛೆ, ಅವನನ್ನು ಮದುವೆಯಾಗದೇ ತಪ್ಪು ಮಾಡಿದೆ' ಎಂಬ ಭಾವ ನನ್ನನ್ನು ಬಿಡದೇ ಕಾಡಿತು. ಅಂದಿನಿಂದ ದಿನಾಲೂ ನಾನೇ ಮುಂದಾಗಿ ಫೋನು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೆ- ಹೊರಗಡೆ ಯಿಂದ. ಅಪ್ಪಿ ತಪ್ಪಿ ಕೂಡ ಅವನಿಗೆ ನನ್ನ ಮನೆಯ ನಂಬರು ಕೊಡಲಿಲ್ಲ; ಈ ವಿಷಯ ಅಕಸ್ಮಾತ್ ನನ್ನ ಗಂಡನಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಗಿಬಿಟ್ಟರೆ...?

ಹೀಗೇ ಒಂದು ದಿನ ನನ್ನ ಸ್ಟುಪಿಡ್ಡು ಗೆಳೆಯನೊಂದಿಗೆ ಮಾತಾಡುತ್ತಾ, ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ- 'ನಾನೂ ನಿಮ್ಮನ್ನು ಪ್ರೀತಿಸ್ತಿದ್ದೆ. ಆದ್ರೆ ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳಲಿಲ್ಲ. ಸಾರಿ' ಅಂದುಬಿಟ್ಟೆ. ಹಿಂದೆಯೇ ನನ್ನ ಗಂಡನ ವಿಲಕ್ಷಣ ವರ್ತನೆಯ ಕುರಿತೂ ಹೇಳಿಕೊಂಡೆ. ಆತ 'ಹೌದಾ?' Be cool. take it easy ಅಂದ. ಅವನ ಮಾತಿಂದ ಎಂಥದೋ ಸಮಾಧಾನ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಮನೆಗೆ ಬಂದೆನಲ್ಲ? ನಂತರದ ಒಂದೆರಡೇ ನಿಮಿಷಗಳಲ್ಲಿ ತೀರಾ ಕೆಟ್ಟ ಸುದ್ದಿ ಬಂತು- ನನ್ನ ಗಂಡನಿಗೆ ಆ್ಯಕ್ಸಿಡೆಂಟ್ ಆಗಿತ್ತು. ಆತ ಸ್ಥಳದಲ್ಲೇ ತೀರಿಕೊಂಡಿದ್ದ!

ಆ ಕ್ಷಣದಿಂದಲೇ ನನ್ನನ್ನು ಪಾಪಪ್ರಜ್ಞೆ, ಕಾಡತೊಡಗಿತು. ಗಂಡನಿಗೆ ನಾನು ಮೋಸ ಮಾಡಿದೆ ಅನ್ನಿಸ್ತು. ಅವನನ್ನು ನಿರ್ಲಕ್ಷಿಸಿದೆ ಅನ್ನಿಸ್ತು. ಆನಂತರ ನಾನು ನನ್ನ ಬಾಯ್‌ಫ್ರೆಂಡ್‌ನನ್ನು ಸಂಪೂರ್ಣ ಮರೆತೇಬಿಟ್ಟೆ. ಯಾಕೋ ಏನೋ, ಆಮೇಲೆ ಅವನೂ ಫೋನು ಮಾಡಲಿಲ್ಲ...

●

ಕಾಲಕ್ಕೆ ಯಾವ ತಡೆ? ಪದವಿ ಮುಗಿದ ಮರುವರ್ಷವೇ ನನ್ನ ಮಗನಿಗೆ ಕೆಲಸ ಸಿಕ್ತು. ನಂತರದ ಆರು ತಿಂಗಳಿಗೇ ಒಬ್ಬಳು ಸುಂದರಿಯೊಂದಿಗೆ ಬಂದು ನಿಂತ ಮಗ-'ಅಮ್ಮಾ, ಇವಳನ್ನು ಮದುವೆ ಆಗ್ತೀನಿ, ಒಪ್ಪಿಕೋ' ಅಂದ. ನನಗಂತೂ ಧೈರ್ಯ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ನನ್ನ ಮಗನಿಗೆ ಆ ಧೈರ್ಯ ಇದೆ. ಆತ ನೆಮ್ಮದಿಯಿಂದಿರಲಿ ಅಂದುಕೊಂಡೆ. ನಾನು ಅಡುಗೆಮನೆ ಸೇರಿ, ಯುವಜೋಡಿಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತು ಗಂಡನ ರೂಂ ಬಿಟ್ಟುಕೊಡೋಣ ಎಂದುಕೊಂಡೆ. ಆ ರೂಂನ ಕ್ಲೀನ್ ಮಾಡೋಣ ಎಂದು ಹೋದರೆ 'ಪರ್ಸನಲ್' ಎಂದು ಬರೆದಿದ್ದ ಡೈರಿ ಗಂಡನ ಟೇಬಲ್ ಒಳಗಿನ ಡ್ರಾವರ್‌ನಲ್ಲಿ ಆಕಸ್ಮಿಕವಾಗಿ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬಿತ್ತು. ಕುತೂಹಲದಿಂದ ಅದರ ಪುಟ ತಿರುವಿದರೆ ನನ್ನ ಗಂಡ ತನ್ನ ಮುದ್ದಾದ ಅಕ್ಷರದಲ್ಲಿ ಬರೆದಿದ್ದ;

ರಾಂಗ್‌ನಂಬರ್ ಸ್ವೀಟಿ... 2657978

●

ರೀಡರ್ ಡಿಯರ್, ಈಗ ಅರ್ಥವಾಯಿತಲ್ಲ ? ನಮಗೆ ಏನು ಬೇಕೋ, ಅದನ್ನು ದೇವರು ಖಂಡಿತ ಕೊಟ್ಟಿರ್ತಾನೆ. ಆದರೆ ನಾವು ಅದನ್ನು ಬೇರೆಲ್ಲೋ ಹುಡುಕ್ತೀವಿ! ನಿಜ ಸಂಗತಿ ತಿಳಿಯುವ ವೇಳೆಗೆ ತುಂಬ ತಡವಾಗಿರುತ್ತೆ. ಶಾಂತಲೆಯ ಕಥೆಯ ಥರಾ...

ಅಂಥದೊಂದು ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ನಮಗ್ಯಾರಿಗೂ ಬಾರದಿರಲಿ.

●

5

ಅವನಿಗೆ, ಕಲಾಂ ಪತ್ರ ಬರೆದರು !

ಕಲಾಂ ತನ್ನೆದುರು ಬಂದು ನಿಂತಾಗ, ತನ್ನ ಕನಸಿನ ಹೀರೋ ಮುಂದೆ ಮಾತಾಡಲು ಅರುಣ್ ಪ್ರಕಾಶನ ನಾಲಗೆ ತಡವರಿಸಿತು. ಆತ ನಡುಗುತ್ತಲೇ ತನ್ನ ಹೆಸರು ಹೇಳಿದ.

ವಿವಿಧ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ದೊಡ್ಡ ಹೆಸರು ಮಾಡಿದವರೊಂದಿಗೆ ಒಮ್ಮೆ ಮಾತಾಡಬೇಕು. ಅವರ ಕೈಕುಲುಕಬೇಕು. ಜತೆಗೆ ನಿಂತು ಫೋಟೊ ತೆಗೆಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಆಟೊಗ್ರಾಫ್ ಹಾಕಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಅವರಿಂದ ಶಹಬ್ಬಾಸ್ ಅನ್ನಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು... ಇಂಥವೇ ಆಸೆಗಳು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗಿರುತ್ತವೆ. ಅದರಲ್ಲೂ ಮುಖ್ಯಮಂತ್ರಿಗಳೊಂದಿಗೆ, ರಾಜ್ಯಪಾಲರೊಂದಿಗೆ, ಪ್ರಧಾನಿಗಳೊಂದಿಗೆ, ರಾಷ್ಟ್ರಪತಿಗಳೊಂದಿಗೆ ಒಂದೆರಡು ನಿಮಿಷದ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಮಾತಾಡಬೇಕು ಎಂಬುದು-ಹೌದು, ಅದು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ ಜೀವನದಲ್ಲಿರುವ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರ ಕನಸು, ಕನವರಿಕೆಯೇ ಆಗಿರುತ್ತದೆ.

ಆದರೆ, ಬಹಳಷ್ಟು ಮಂದಿಯ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಇಂಥ ಕನಸುಗಳು ಬರೀ ಕನಸುಗಳಾಗಿಯೇ ಉಳಿದುಬಿಡುತ್ತವೆ. ಮುಖ್ಯಮಂತ್ರಿ/ಪ್ರಧಾನಿ/ರಾಷ್ಟ್ರಪತಿಗಳ ಕೈಕುಲುಕುವುದಿರಲಿ, ಅವರನ್ನು ಹತ್ತಿರದಿಂದ ನೋಡುವುದೂ ಬಹುಮಂದಿಗೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಅಥವಾ ಅಂಥದೊಂದು ಅವಕಾಶ ಕೈ ಹಿಡಿಯುವ ವೇಳೆಗೆ ಅವರ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ ಜೀವನವೇ ಮುಗಿದು ಹೋಗಿರುತ್ತದೆ. ಆದರೆ, ಕೆಲವು ಅದೃಷ್ಟವಂತರಿಗೆ ಮಾತ್ರ

ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ ಜೀವನದಲ್ಲೇ ಅನಿರೀಕ್ಷಿತವಾಗಿ ಜಾಕ್‌ಪಾಟ್ ಹೊಡೆಯುತ್ತದೆ. ಸುಮ್ಮನೆ, ತಮಾಷೆಗೆಂದು ಬರೆದ ಒಂದು ಪತ್ರ, ಅಪೂರ್ವ ಅವಕಾಶವನ್ನೇ ಒದಗಿಸಿಬಿಡುತ್ತದೆ. ನಾಲ್ಕು ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದೆ ಅಂಥದೊಂದು ಅಪೂರ್ವ ಅವಕಾಶ ಗಿಟ್ಟಿಸಿಕೊಂಡು ಅಂದಿನ ರಾಷ್ಟ್ರಪತಿ ಕಲಾಂ ಅವರೆದುರು ಹಾಡುವ; ಅವರ ವಿಶೇಷ ಅತಿಥಿಯಾಗಿ ರಾಷ್ಟ್ರಪತಿ ಭವನದಲ್ಲಿ ಉಳಿಯುವ ಸುಯೋಗ ಪಡೆದ ಅರುಣ್ ಪ್ರಕಾಶ್ ಎಂಬ ಹುಡುಗನ ಬೊಂಬಾಟ್ ಕಥೆ ಇದು.

●

ಈ ಅರುಣ್ ಪ್ರಕಾಶ್, ತಮಿಳ್ನಾಡಿನ ಪುಟ್ಟ ಹಳ್ಳಿಯಿಂದ ಬಂದವನು. ತನ್ನೂರಿಗೆ ಹತ್ತಿರವೇ ಇದ್ದ ಹೈಸ್ಕೂಲಿನಲ್ಲಿ ಹತ್ತನೇ ತರಗತಿಯಲ್ಲಿ ಓದುತ್ತಿದ್ದ. ಆತ ಓದಿನಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರವಲ್ಲ, ಹಾಡುಗಾರಿಕೆಯಲ್ಲೂ ಮುಂದಿದ್ದ. ಕರ್ನಾಟಕ ಸಂಗೀತದಲ್ಲಿ ಎಕ್ಸ್‌ಪರ್ಟ್ ಅನ್ನಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದ. 'ಎಂದರೋ ಮಹಾನುಭಾವುಲು, ಅಂದರಕಿ ವಂದನಮು' ಎಂದು ಆತ ಹಾಡಲು ನಿಂತರೆ- ಎದುರಿಗಿದ್ದವರು ಮೈಮರೆಯುತ್ತಿದ್ದರು. ವಾಹ್ ವಾಹ್ ಎಂದು ಮೆಚ್ಚುಗೆಯ ಉದ್ಗಾರ ತೆಗೆಯುತ್ತಿದ್ದರು.

ಇಂಥ ಅರುಣ್ ಪ್ರಕಾಶ್‌ನ ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ, ಅಧ್ಯಾಪಕರು ಮೇಲಿಂದ ಮೇಲೆ ಅಂದಿನ ರಾಷ್ಟ್ರಪತಿ ಡಾ. ಅಬ್ದುಲ್ ಕಲಾಂ ಅವರ ಜೀವನ, ಸಾಧನೆಯ ಬಗ್ಗೆ ಹೇಳುತ್ತಲೇ ಇದ್ದರು. ಕಲಾಂ ಅವರಂತೆಯೇ ನೀವೂ ದೊಡ್ಡ ಹೆಸರು ಮಾಡಬೇಕು. ದೇಶಕ್ಕೆ ಒಳ್ಳೆಯ ಹೆಸರು ತರಬೇಕು ಎನ್ನುತ್ತಿದ್ದರು. ಈ ಮಾತುಗಳನ್ನೇ ಮೇಲಿಂದ ಮೇಲೆ ಕೇಳಿದ್ದರ ಪರಿಣಾಮವೋ ಏನೋ, ಈ ಹುಡುಗ ಅಬ್ದುಲ್ ಕಲಾಂ ಅವರ ಭಕ್ತನಾಗಿ ಹೋದ. ಹೇಗಾದರೂ ಸರಿ, ಅವರೊಂದಿಗೆ ಒಮ್ಮೆ ಮಾತಾಡಬೇಕು ಎಂದು ಮನದಲ್ಲಿಯೇ ನಿರ್ಧರಿಸಿದ.

ಹೀಗಿದ್ದಾಗಲೇ, 2004ರ ಆಗಸ್ಟ್ 15ರ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ದಿನಾಚರಣೆಯ ಅಂಗವಾಗಿ, ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಅರುಣ್ ಪ್ರಕಾಶ್‌ನ ಹಾಡುಗಾರಿಕೆಯ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮ ಹಮ್ಮಿಕೊಳ್ಳಲಾಯಿತು. ಈ ಸಂಬಂಧವಾಗಿ ಆಹ್ವಾನಪತ್ರಿಕೆಗಳೂ ಪ್ರಿಂಟ್ ಆದವು. ಅವುಗಳನ್ನು ಕಂಡದ್ದೇ ಈ ಅರುಣ್ ಪ್ರಕಾಶ್‌ಗೆ ಒಂದು ಐಡಿಯಾ ಬಂತು. ಆತ ಒಂದು ಹಾಳೆಯಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಹೆಸರು, ವಿಳಾಸ, ಓದುತ್ತಿರುವ ಶಾಲೆ, ತರಗತಿ, ಹವ್ಯಾಸದ ಬಗೆಗೆ ಸಂಕ್ಷಿಪ್ತವಾಗಿ ಬರೆದ. ನಂತರ 'ನಿಮ್ಮೆದುರು ನಿಂತು ಎಂದರೋ ಮಹಾನುಭಾವುಲು... ಗೀತೆಯನ್ನು ಹಾಡಬೇಕೆಂಬುದು ನನ್ನ ಕನಸು, ಮಹದಾಸೆ. ಇದೇ ಆಗಸ್ಟ್ 15ರಂದು ಸ್ಕೂಲಿನಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಹಾಡುಗಾರಿಕೆಯಿದೆ. ನೀವು ದಯವಿಟ್ಟು ಬರಬೇಕು' ಎಂದು ಬರೆದ. ನಂತರ ಆ ವಿವರಣೆಯ ಜತೆಗೆ ಆಹ್ವಾನ ಪತ್ರಿಕೆ ಲಗತ್ತಿಸಿ, Dr.ABDUL KALAM, THE PRESIDENT, DELHI, INDIA ಎಂದು ವಿಳಾಸ ಬರೆದು ಪೋಸ್ಟ್ ಮಾಡಿಯೇಬಿಟ್ಟ. ತನ್ನ ಪತ್ರಕ್ಕೆ ಉತ್ತರ ಬಂದೀತೆಂಬ ಚಿಕ್ಕದೊಂದು ನಿರೀಕ್ಷೆಯೂ ಆತನಿಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೂ, ಏನೂ ಫಜೀತಿಯಾಗದಿರಲಿ ಎಂಬ ಉದ್ದೇಶದಿಂದ ತನ್ನ ಮನೆಯ ವಿಳಾಸ ನೀಡಿದ್ದ.

ಇದಾಗಿ, ಒಂದೇ ವಾರದ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ಆತನ ಹೆಸರಿಗೆ ಶಾಲೆ ಮತ್ತು ಮನೆ-ಎರಡೂ ವಿಳಾಸಗಳಿಗೆ ದಿಲ್ಲಿಯಿಂದ ಪತ್ರ ಬಂತು. ರಾಷ್ಟ್ರಪತಿ ಅಬ್ದುಲ್ ಕಲಾಂ, ಅವನಿಗೆ ಖುದ್ದಾಗಿ ಪತ್ರ

ಬರೆದಿದ್ದರು. 'ಅರುಣ್ ಪ್ರಕಾಶ್‌ನ ಹಾಡು ಕೇಳಲು ತಮಗೆ ಇಷ್ಟವೆಂದೂ, ಆದರೆ ಸಮಯದ ಅಭಾವದಿಂದ ಆತನ ಶಾಲೆಗೆ ಬರಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತಿಲ್ಲವೆಂದೂ ವಿವರಿಸಿ, ವಿಷಾದ ಸೂಚಿಸಿದ್ದರು ಕಲಾಂ. ಅಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ, ಒಮ್ಮೆ ದಿಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದು ಭೇಟಿಯಾಗು' ಎಂದೂ ಸೇರಿಸಿದ್ದರು.

ಈ ಪತ್ರ ಕಂಡು ಶಾಲೆಯ ಮುಖ್ಯೋಪಾಧ್ಯಾಯರು ನಡುಗಿ ಹೋದರು. ಎಲ್ಲಿಯ ಅಬ್ದುಲ್ ಕಲಾಂ, ಎಲ್ಲಿಯ ಅರುಣ್ ಪ್ರಕಾಶ್? ಹೋಬಳಿ ಮಟ್ಟದ ಶಾಲೆಯೊಂದರ ಈ ಅಬ್ಬೇಪಾರಿ ಹುಡುಗ ಘನತೆವೆತ್ತ ರಾಷ್ಟ್ರಪತಿಗಳಿಗೆ- ಅದೂ ಏನು? ತನ್ನ ಹಾಡು ಕೇಳಲು ಬನ್ನಿ ಎಂದು ಆಹ್ವಾನಿಸಿ ಕಾಗದ ಬರೆಯುವುದು ಅಂದರೇನು ಎಂದೇ ಅವರು ಯೋಚಿಸಿದರು. ಹುಡುಗನ ವರ್ತನೆ ಉದ್ಧಟತನದ್ದು ಎಂದೇ ಅವರಿಗೆ ತೋರಿತು. ಈ ಸಂಬಂಧವಾಗಿ ನಾಳೆ ಹಿರಿಯ ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ತರಾಟೆಗೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡರೆ ಗತಿ ಏನು ಎಂದು ಯೋಚಿಸಿದವರೇ, ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಯ ಪರವಾಗಿ ತಾವೇ ಕ್ಷಮಾಪಣೆ ಪತ್ರ ಬರೆಯಲು ನಿರ್ಧರಿಸಿದರು. ಈ ವಿಷಯವನ್ನು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಯ ಪೋಷಕರಿಗೂ ತಿಳಿಸಿದರು.

ಕಡೆಗೆ ಅರುಣ್ ಪ್ರಕಾಶ್‌ನ ತಂದೆ-ತಾಯಿಯ ಸಹಿಯನ್ನೂ ಪಡೆದು ಕ್ಷಮಾಪಣೆ ಪತ್ರ ಬರೆದೇಬಿಟ್ಟರು. ಕಡೆಯಲ್ಲಿ- 'ಮಹಾಸ್ವಾಮಿ, ನೀವೇನೋ ಕೃಪೆಯಿಟ್ಟು ನಮ್ಮ ಹುಡುಗನನ್ನು ದಿಲ್ಲಿಗೆ ಆಹ್ವಾನಿಸಿದ್ದೀರಿ. ಆದರೆ, ದಿಲ್ಲಿ ಯಾವ ದಿಕ್ಕಿಗಿದೆ ಎಂದೂ ನಮಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ಒಂದು ವೇಳೆ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದೆವು ಅಂತಾನೇ ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಿ. ಆದರೆ ನಾವು ತಂಗುವುದಾದರೂ ಎಲ್ಲಿ? ನಿಮ್ಮನ್ನು ಭೇಟಿಯಾಗುವುದಾದರೂ ಹೇಗೆ? ನಮ್ಮ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಯ ಉದ್ಧಟತನವನ್ನು ಕ್ಷಮಿಸಿ' ಎಂದೆಲ್ಲ ಬರೆದು ಪತ್ರ ಮುಗಿಸಿದ್ದರು.

ಇದಿಷ್ಟೂ ನಡೆದದ್ದು ಆಗಸ್ಟ್ 12, 2004ರಲ್ಲಿ. ನಂತರದ ಎರಡು ತಿಂಗಳು ಯಾವುದೇ ಸುದ್ದಿಯಿಲ್ಲ. ಪರಿಣಾಮ, ಕಲಾಂ ಪತ್ರದ ವಿಚಾರವನ್ನು ಅರುಣ್ ಪ್ರಕಾಶನೂ ಮರೆತ, ಮೇಸ್ಟ್ರೂ ಮರೆತರು. ಆದರೆ, ನವೆಂಬರ್ ಮೊದಲ ವಾರದಲ್ಲಿ ಅರುಣ್ ಪ್ರಕಾಶ್‌ನ ಹೆಸರಿಗೆ ರಾಷ್ಟ್ರಪತಿಗಳ ಕಚೇರಿಯಿಂದ ಒಂದು ರಿಜಿಸ್ಟರ್ಡ್ ಪತ್ರ ಬಂದೇ ಬಂತು. ಮುಖ್ಯೋಪಾಧ್ಯಾಯರು ನಡುಗುತ್ತಲೇ ಕವರ್ ಬಿಡಿಸಿದರೆ- ಅಲ್ಲಿ ದಿಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಿ ಬರಲು ಫಸ್ಟ್‌ಕ್ಲಾಸ್ ದರ್ಜೆಯ ರೈಲ್ವೆ ಟಿಕೆಟ್ ಗಳಿದ್ದವು. ಜತೆಗೆ ಕಲಾಂ ಅವರ ಪತ್ರವಿತ್ತು. ಅವರು ಬರೆದಿದ್ದರು: 'ಡಿಯರ್ ಅರುಣ್ ಪ್ರಕಾಶ್, ನವೆಂಬರ್ 14ರಂದು ಮಕ್ಕಳ ದಿನಾಚರಣೆಯಿದೆ. ಅಂದಿನ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಕ್ಕೆ ನೀನು ನನ್ನ ಅತಿಥಿ. ಸಂಕೋಚ, ಹೆದರಿಕೆ, ನಾಚಿಕೆ ಬೇಡವೇ ಬೇಡ. ರೈಲ್ವೆ ಟಿಕೆಟ್ ಇರಿಸಿದ್ದೇನೆ. ಅಪ್ಪ-ಅಮ್ಮನೊಂದಿಗೆ ಬಂದುಬಿಡು. ದಿಲ್ಲಿಯ ರೈಲ್ವೆಸ್ಟೇಷನ್‌ನಲ್ಲಿ ಈ ಪತ್ರ ತೋರಿಸಿದರೆ- ನಿನ್ನನ್ನು ತಕ್ಷಣವೇ ರಾಷ್ಟ್ರಪತಿ ಭವನಕ್ಕೆ ಕರೆತರುವ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಾಗುತ್ತದೆ...'

●

ಖುಷಿ, ಭಯ ಉದ್ವೇಗ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಜತೆಗಿಟ್ಟುಕೊಂಡೇ ತಂದೆ-ತಾಯಿಯೊಂದಿಗೆ ಅರುಣ್ ಪ್ರಕಾಶ್ ದಿಲ್ಲಿಯ ರೈಲು ಹತ್ತಿದ. ಕಲಾಂ ಅವರಿಗೆ ತೋರಿಸಲೆಂದು ತನಗೆ ಬಂದಿದ್ದ

ಪ್ರಶಸ್ತಿ-ಬಹುಮಾನಗಳ ಒಂದು ಫೈಲ್ ತಯಾರಿಸಿದ್ದ. ದಿಲ್ಲಿಯ ರೈಲು ನಿಲ್ದಾಣದಲ್ಲಿ ಕಲಾಂ ಅವರ ಪತ್ರ ತೋರಿಸಿದ್ದೇ, ಅವನ ಕುಟುಂಬಕ್ಕೆ ರಾಜಾತಿಥ್ಯ ದೊರಕಿತು.

ಅವತ್ತು ನವೆಂಬರ್ 13. ರಾಷ್ಟ್ರಪತಿ ಭವನಕ್ಕೆ ಹೋದ ತಕ್ಷಣ ಅವನಿಗೆ ಗಾಬರಿಯಾಯಿತು. ಏಕೆಂದರೆ- ಅಲ್ಲಿ ದೇಶದ ವಿವಿಧ ಭಾಗಗಳಿಂದ ಬಂದಿದ್ದ 150 ಮಕ್ಕಳಿದ್ದರು. ಎಲ್ಲರೂ ಮಕ್ಕಳ ದಿನಾಚರಣೆಯಲ್ಲಿ ಪಾಲ್ಗೊಳ್ಳಲು ಬಂದಿದ್ದ ಪ್ರತಿಭಾವಂತರೇ. ಅವರೆಲ್ಲರೂ ವಿಐಪಿಗಳೇ. ಒಬ್ಬೊಬ್ಬರದು ಒಂದೊಂದು ಸಾಧನೆ. ಇಷ್ಟೊಂದು ಜನರ ಮಧ್ಯೆ ನಾನು ಕಲಾಂ ಅವರೊಂದಿಗೆ ಮನಬಿಚ್ಚಿ ಮಾತಾಡಲು ಸಾಧ್ಯವೆ? ಅವರ ಮುಂದೆ ನಿಂತು ತನ್ಮಯನಾಗಿ ಹಾಡಲು ಸಾಧ್ಯವೆ ಎಂದು ಅರುಣ್ ಪ್ರಕಾಶ್ ಯೋಚಿಸಿದ. ಹೀಗಿದ್ದಾಗಲೇ- ಎಲ್ಲ ಮಕ್ಕಳ ಬಳಿ ಬಂದ ರಾಷ್ಟ್ರಪತಿ ಭವನದ ಅಧಿಕಾರಿಗಳು- ಮರುದಿನ ಬೆಳಗ್ಗೆ ರಾಷ್ಟ್ರಪತಿಗಳು ಬಂದಾಗ ಪಾಲಿಸಬೇಕಿರುವ ಶಿಷ್ಟಾಚಾರದ ಬಗ್ಗೆ ಹೇಳಿದರು. ನಂತರ- 'ಕಲಾಂ ಸಾಹೇಬರಿಗೆ ಬಿಡುವಿಲ್ಲದಷ್ಟು ಕೆಲಸ. ಹಾಗಾಗಿ ಎಲ್ಲರೂ ಒಂದೊಂದೇ ನಿಮಿಷದಲ್ಲಿ ನಿಮ್ಮ ಪರಿಚಯ ಹೇಳಿ ಮುಗಿಸಬೇಕು' ಎಂದು ಆದೇಶ ನೀಡಿದ್ದರು.

ಎಲ್ಲ ಮಕ್ಕಳೂ ಕಾತರದಿಂದ ನಿರೀಕ್ಷಿಸಿದ್ದ ಆ ದಿನ ಕಡೆಗೂ ಬಂದೇ ಬಂತು. ಬೆಳಗ್ಗೆ ಎಂಟು ಗಂಟೆಗೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಸೂಟುಧಾರಿಯಾಗಿದ್ದ ಅಬ್ದುಲ್ ಕಲಾಂ, ಕಂದನ ಮುಗುಳ್ನಗೆಯೊಂದಿಗೆ ಮಕ್ಕಳೆಲ್ಲ ಇದ್ದ ಅಂಗಳಕ್ಕೆ ಬಂದೇಬಿಟ್ಟರು. ಇವರೆಲ್ಲ ಎದ್ದು ನಿಲ್ಲುವ ಮೊದಲೇ ಕೈಜೋಡಿಸಿ, 'ಭವ್ಯ ಭಾರತದ ಭಾವಿ ಪ್ರಜೆಗಳಿಗೆ ವಂದನೆ' ಎಂದರು. ಆ ಮಕ್ಕಳ ತಾಯ್ತಂದೆಯರಿಗೂ ನಮಸ್ಕಾರ ಹೇಳಿದರು. ಪ್ರಯಾಣ-ಊಟ-ವಸತಿಯಲ್ಲಿ ಏನೂ ಲೋಪವಾಗಿಲ್ಲ ತಾನೆ ಎಂದು ವಿಚಾರಿಸಿಕೊಂಡರು. ನಂತರ ಒಬ್ಬೊಬ್ಬನೇ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಯ ಬಳಿ ಹೋಗಿ ಆತನ ಹೆಸರು, ಊರು, ಶಾಲೆಯ ಬಗ್ಗೆ, ಆತನ ಸಾಧನೆಯ ಬಗ್ಗೆ ತಿಳಿದುಕೊಂಡು, ಆತನಿಗೆ ಒಂದು ಪದಕ ನೀಡಿ, ಶುಭ ಹಾರೈಸಿ, ಒಂದೆರಡು ಕಿವಿಮಾತು ಹೇಳಿ, ಕೈ ಕುಲುಕಿ ಫೋಟೊ ತೆಗೆಸಿಕೊಂಡು ಮತ್ತೊಬ್ಬ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಯ ಬಳಿ ಬರುತ್ತಿದ್ದರು.

ಕಲಾಂ ತನ್ನೆದುರು ಬಂದು ನಿಂತಾಗ, ಈ ಅರುಣ್ ಪ್ರಕಾಶ್, ನಿಂತಲ್ಲೇ ನಡುಗಿದ. ತನ್ನ ಕನಸಿನ ಹೀರೋ ಮುಂದೆ ಮಾತಾಡಲು ಆತನ ನಾಲಗೆ ತಡವರಿಸಿತು. ನಡುಗುತ್ತಲೇ ಹೆಸರು ಹೇಳಿದ. ಹಿಂದೆಯೇ, ತನ್ನ ಸಾಧನೆ ಪರಿಚಯಿಸುವ ಫೈಲು ಕೊಟ್ಟ.

ಅದನ್ನು ಕಂಡದ್ದೇ ಕಲಾಂ ಕಂಗಳು ಮಿನುಗಿದವು. 'ನೀವು- ಎಂದರೋ ಮಹಾನುಭಾವುಲು ಹಾಡ್ತೀರಿ ಅಲ್ವ?' ಎಂದರು. ಈತ 'ಹೌದು' ಎಂದು ತಲೆಯಾಡಿಸಿದ. 'ಪುಟ್ಟಾ, ಹಾಗಾದರೆ ತಡವೇಕೆ? ತ್ಯಾಗರಾಜರ ಈ ಆರಾಧನೆ ನನ್ನ ಫೇವರಿಟ್ ಹಾಡು. ಅದನ್ನು ಕೇಳುತ್ತ ಕೇಳುತ್ತಲೇ ಮೈಮರೆಯಬೇಕು ಅನಿಸುತ್ತೆ. ಈವರೆಗೂ ಸುಬ್ಬುಲಕ್ಷ್ಮಿ, ಜೇಸುದಾಸ್‌ರ ಕಂಠದಲ್ಲಿ ಅದನ್ನು ಕೇಳಿದೀನಿ. ಇವತ್ತು ನಿನ್ನ ಇನಿದನಿಯಿಂದಲೂ ಕೇಳ್ತೀನಿ. ನೀನು ಹಾಡಲು ಶುರು

ಮಾಡು' ಅಂದೇಬಿಟ್ಟರು. ನಂತರ ಎಲ್ಲ ಶಿಷ್ಟಾಚಾರವನ್ನೂ ಮರೆತು ಹಾಡು ಕೇಳಲು ಕುಳಿತೂ ಬಿಟ್ಟರು.

ರಾಷ್ಟ್ರಪತಿಗಳೇ ಹಾಡು ಕೇಳಲು ಕುಳಿತ ಮೇಲೆ ಹೇಳುವುದೇನಿದೆ? ಉಳಿದವರೂ ಅವರನ್ನು ಅನುಸರಿಸಿದರು. ನಂತರದ ಹತ್ತು ನಿಮಿಷ, ಅರುಣ್ ಪ್ರಕಾಶ್, ದೇವರ ಮುಂದೆ ನಿಂತ ಭಕ್ತನಂತೆ ಎದೆತುಂಬಿ, ಮೈಮರೆತು, ತನ್ಮಯನಾಗಿ ಹಾಡಿದ. ಮಧ್ಯೆ ಮಧ್ಯೆ ಕಲಾಂ 'ಶಹಭಾಷ್' ಅನ್ನುತ್ತಿದ್ದರು. ಒಂದೆರಡು ಚರಣಗಳಿಗೆ ತಾವೂ ದನಿಗೂಡಿಸಿದರು. ಎಂಟು ನಿಮಿಷದ ನಂತರ ಹಾಡು ಮುಗಿದಾಗ ಖುಷಿಯಿಂದ ಚಪ್ಪಾಳೆ ಹೊಡೆದರು. 'Arun, you won my heart' ಎಂದು ಉದ್ಗರಿಸಿದರು. ರಾಷ್ಟ್ರಪತಿಗಳ ಈ ತುಂಬು ಹೃದಯದ ಪ್ರೀತಿಗೆ ಮೂಕನಾಗಿ, ಬೆರಗಾಗಿ, ಶರಣಾಗಿ-ಅರುಣ್ ಪ್ರಕಾಶ್ ಕಣ್ತುಂಬಿಕೊಂಡು, ಕೈಮುಗಿದು ನಿಂತುಬಿಟ್ಟಿದ್ದ.

ಈಗ, ಸಿಂಗಪೂರ್‌ನ ನನ್ಸಾಂಗ್ ಯೂನಿವರ್ಸಿಟಿಯಲ್ಲಿ ಎರಡನೇ ವರ್ಷದ ಎಂಜಿನಿಯರಿಂಗ್ ಓದುತ್ತಿದ್ದಾನೆ ಅರುಣ್ ಪ್ರಕಾಶ್. ಕಲಾಂ ಅವರ ಹೆಸರು ಕೇಳಿದರೆ ಸಾಕು, ರೋಮಾಂಚನಗೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ. 'ಅವರಂತೆಯೇ ದೊಡ್ಡ ಹೆಸರು ಮಾಡಬೇಕು ಎಂಬುದು ನನ್ನ ಹಿರಿಯಾಸೆ. ಅವರ ಮುಂದೆ ನಿಂತು ಹಾಡಿದ್ದು ನನ್ನ ಬದುಕಿನ ಅವಿಸ್ಮರಣೀಯ ಕ್ಷಣ' ಅನ್ನುತ್ತಾನೆ.

ಮಕ್ಕಳೊಂದಿಗೆ ಮಗುವಾಗಿ ಬೆರೆಯುತ್ತಿದ್ದ ಕಲಾಂ ಅವರಂಥ ಮಹನೀಯರೊಬ್ಬರು ಭವ್ಯ ಭಾರತದ ರಾಷ್ಟ್ರಪತಿಗಳಾಗಿದ್ದುದು ನಮ್ಮೆಲ್ಲರ ಪುಣ್ಯ. ಅಲ್ಲವೆ?

6

ಅವಳು, ಸತ್ತ ನಂತರವೂ ಮಾತಾಡಿದಳು !

ಈ ಸುನೀತಂಗೆ ಮೊಬೈಲ್ ಹುಚ್ಚು ಹಿಡ್ಕೊಳ್ತು . ಅದೊಮ್ಮೆ ಅಪ್ಪ-ಅಮ್ಮನ ಜತೆ ಮಾತಾಡ್ತಾ ಇದ್ದಾಗ ಆಕೆ ಹೇಳೇಬಿಟ್ಳು... ಮೊಬೈಲ್ ಬಂದ ಮೇಲೆ ನನ್ನ ಬದುಕೇ ಬದಲಾಗಿದೆ...

ಅವಳ ಹೆಸರು ಸುನೀತಾ. ಇಲ್ಲೇ ಪದ್ಮನಾಭನಗರದಲ್ಲಿ, ದೇವೇಗೌಡರ ಮನೆಯಿದೆಯಲ್ಲ, ಅದರ ಹಿಂದಿನದಲ್ಲ, ಹಿಂದಿನ ಬೀದಿಯ ಒಂದು ಮನೇಲಿದ್ದವಳು. ಮನೇಲಿ ಮುದ್ದೇ ಮುದ್ದು. ಮೊದಲಿಂದ್ಲೂ ಕಾಂಪ್ಲಾನ್, ಬೋರ್ನ್‌ವಿಟಾ, ಹಾರ್ಲಿಕ್ಸ್, ಐಸ್‌ಕ್ರೀಮು, ಡೈರಿಮಿಲ್ಕು ತಿಂದು ಬೆಳೆದ ಹುಡುಗಿ ಅವಳು. ಅದೇ ಕಾರಣದಿಂದ ನೈಸ್‌ನೈಸ್ ಅನ್ನೋ ಥರಾ ಇದ್ಲು. ರೂಪದಲ್ಲಿ ಹ್ಯಂಗಿದ್ಲು ಗೊತ್ತೇನ್ರೀ? ಈ ಸಾನಿಯಾ ಮಿರ್ಜಾ ಇದಾಳಲ್ಲ, ಅವಳಿಗಿಂತ ಹತ್ತೇ ಮಾರ್ಕು ಕಡಿಮೆ. ಅಂಥ ಸುಂದ್ರಿ...

ಇಂಥ ಸುನೀತಾಗೆ ಇದ್ದ ದೊಡ್ಡ ಕ್ರೇಜ್ ಅಂದ್ರೆ ಮಲ್ಲೇಶ್ವರಂ ಎಂಟನೇ ಕ್ರಾಸ್‌ಗೆ ಹೋಗಿ ಹಾಗೇ ಸುಮ್ನೆ ರೌಂಡ್ ಹೊಡೆಯೋದು. ಮನೆಗೆ ವಾಪಸ್ ಬರೋಕಿಂತ ಮುಂಚೆ ಜನತಾ ಹೋಟೆಲ್‌ಗೆ ನುಗ್ಗಿ ಮಸಾಲೆದೋಸೆ ತಿನ್ನೋದು. ಆಮೇಲೆ ಆಶಾ ಸ್ವೀಟ್ಸ್‌ಗೆ ನುಗ್ಗಿ ರಸಗುಲ್ಲಾಕ್ಕೆ ಒಂದು ಗತಿ ಕಾಣಿಸೋದು. ಆಮೇಲೆ ಸ್ಕೂಟಿ ಹತ್ಕಂಡು ಟೀಂಕ್‌ಟೀಂಕ್ ಎಂದು ಹಾರ್ನ್ ಹೊಡ್ಕೊಂಡು ರೊಂಯ್sss ಅಂತ ಸೀದಾ ಪದ್ಮನಾಭನಗರಕ್ಕೆ ಬಂದುಬಿಡೋದು ! ಹೇಳಿ ಕೇಳಿ ಸುಂದ್ರಿ.

ಹುಡುಗ್ರು ಸುಮ್ನೆ ಇರ್ತಿದ್ರಾ? ಇಲ್ಲ ಸ್ವಾಮಿ. ಆ ಮಲ್ಲೇಶ್ವರದ ಅಷ್ಟೂ ಹುಡುಗರು ಇವಳ ಹಿಂದೆ ಹಿಂದೇನೇ ಸುತ್ತುತ್ತಾ ಕಾಳು ಹಾಕೋಕೆ ಟ್ರೈ ಮಾಡ್ತಿದ್ರು. ಇವ್ಳು ಸುಮ್ನೇ ಒಂದ್ಸಲ ಕಣ್ಣು ಹೊಡೆದು ಅಷ್ಟೂ ಹುಡುಗರ್ನ ನಿವಾಳ್ಸಿ ಸ್ಕೂಟಿ ಹತ್ತಿಬಿಡ್ತಾ ಇದ್ಲು.

ಇಂಥ ಸುಂದ್ರೋಪಸುಂದ್ರಿಗೇ 'ಕಾಳು' ಹಾಕಲು ಹೋಗಿ ಗೆದ್ದೂ ಬಿಟ್ಟ ಭೂಪನ ಹೆಸರು ಸುಧೀರ. ಅದೇ ಮಲ್ಲೇಶ್ವರದ ರಿಜಾಯ್ಸ್ ಥಿಯೇಟರ್ ಇಲ್ಲವ್ರಾ... ಆ ಏರಿಯಾದವನು. ಹುಡುಗ ಮೊದ್ಲೇ ಸಾಫ್ಟ್‌ವೇರ್ ಪ್ರಾಡಕ್ಟು, ಇಡೀ ವಾರ ದುಡಿದು ದುಡಿದು ತಲೆಕೆಟ್ಟೋಗಿರ್ತಾ ಇತ್ತಲ್ಲ, ಅದೇ ಕಾರಣಕ್ಕೆ ವಾರವಾರವೂ 8ನೇ ಕ್ರಾಸಿಗೆ ಬಂದು, ಬೆಳಗ್ಗಿಂದ ಸಂಜೇತನ್ಕ ಅದೇ ರೋಡಲ್ಲಿ ಈ ಕಡೆಯಿಂದ ಆ ಕಡೆಗೆ, ಆ ಕಡೆಯಿಂದ ಈ ಕಡೆಗೆ ಅಡ್ಡಾಡ್ತಿದ್ದ.

ಹೀಗಿರುವಾಗ ಅದೊಂದು ದಿನ ಮಿಂಚಿಂಗೋ ಮಿಂಚಿಂಗು ಅನ್ನುವಂತೆ ಸಿಂಗಾರ ಬಂಗಾರಗೊಂಡಿದ್ದ ಸುನೀತಾ, ಈ ಹೈದ ಕುಳಿತಿದ್ದ ಜನತಾ ಹೋಟೆಲಿನಲ್ಲಿಯೇ, ಇವನ ಎದುರಿಗಿದ್ದ ಟೇಬಲ್‌ನಲ್ಲಿಯೇ ಮಸಾಲೆದೋಸೆ ತಿನ್ನುತ್ತಾ ಕೂತಿದ್ದಳು. ಅವಳನ್ನು ಕಂಡದ್ದೇ ಈ ಹುಡುಗನಿಗೆ ಆಸೆ ಶುರುವಾಯಿತು. ಪ್ರೀತಿಯ 'ಕಿಕ್' ಏರಿತು. ಬದುಕು ಅಂತೇನಾದ್ರೂ ಇದ್ರೆ ಇಂಥ ಸುಂದರಿಯ ಜತೆ ಇರಬೇಕು. ಇಲ್ಲದಿದ್ರೆ ಬದುಕಿದ್ದು ಪ್ರಯೋಜನವೇನು ಅಂದುಕೊಂಡ. ತಕ್ಷಣವೇ ಎಲ್ಲ ದೇವರನ್ನೂ ಬೇಡಿಕೊಂಡ. ಆದದ್ದಾಗಲಿ, ನಾನಂತೂ ಈಗಿಂದೀಗ್ಲೇ ಪ್ರಪೋಸ್ ಮಾಡೇಬಿಡ್ತೀನಿ. ಅವಳು ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳೋ ಹಂಗೆ ಮಾಡಪ್ಪಾ ದೇವರೇ ಅಂದುಕೊಂಡವನು, ಕೂತಲ್ಲೇ ಒಮ್ಮೆ ಮಿಸುಕಾಡಿ, ಅವಳಿಗಷ್ಟೇ ಕೇಳಿಸುವ ದನಿಯಲ್ಲಿ- 'ಲವ್ ಮಿ ಆರ್ ಹೇಟ್ ಮಿ' ಅಂದೇಬಿಟ್ಟ.

ಸುನೀತಾ ಒಮ್ಮೆ ಕತ್ತೆತ್ತಿ ನೋಡಿದಳು. ಎದುರಿಗಿದ್ದವನು ಸುಂದರನಂತೆ ಕಂಡ. ಅವನ ಕಣ್ಣಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಮಾಣಿಕತೆಯಿತ್ತು. 'ಪ್ರೀತ್ಸೇ' ಎಂಬ ವಿನಂತಿಯಿತ್ತು. ಅಮ್ಮಾವ್ರ ಗಂಡನಾಗುವ ಪ್ರಾದೆತನವಿತ್ತು. ಅದುವರೆಗೂ ಯಾರಿಗೂ ಒಲಿಯದಿದ್ದ ಈ ಸುಂದ್ರಿ ಅವತ್ತು- ಆ ಮಸಾಲ್ ದೋಸೆಯೂ ಬೆರಗಾಗುವ ಥರಾ ನಡೆದುಕೊಂಡಳು. ಯೆಸ್, ಅವಳು ಸುಧೀರನನ್ನೇ ತಿನ್ನುವಂತೆ ನೋಡುತ್ತಾ 'ಕಿಸ್ ಮಿ ಆರ್ ಕಿಲ್ ಮಿ' ಅಂದುಬಿಟ್ಟಳು. ಮರುಕ್ಷಣವೇ ಅವರಿಬ್ಬರ ಲವ್ವು ಪಾಸಾಯಿತು.

●

ಆಮೇಲೂ ಒಂದೆರಡು ವಾರ ಅದೇ ಜನತಾ ಹೋಟೆಲಲ್ಲಿ ಇವರಿಬ್ರೂ ಲಲ್ಲೆ ಹೊಡೆದ್ರು. ಅದೇ ವೇಳೆಗೆ ಈ ಸುಧೀರ ಅವಳಿಗೊಂದು ಮೊಬೈಲು ಕೊಡಿಸಿದ. ಲೈಫ್‌ಟೈಮ್ ಕರೆನ್ಸಿ ಹಾಕಿಸಿದ. ಸಖತ್ ಖುಷಿಯಾದ ಈ ಬೆಡಗಿ ಅವನನ್ನು ಸೀದಾ ಮನೆಗೆ ಕರೆದೊಯ್ದು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಪರಿಚಯ ಮಾಡಿಸಿದಳು. ಹೇಳಿ ಕೇಳಿ ಸಾಫ್ಟ್‌ವೇರ್ ಹುಡುಗ. ಒಪ್ಪದೇ ಇರೋಕಾಗುತ್ತಾ? ಹುಡುಗಿ ಮನೇಲಿ ಒಪ್ಪಿದ್ರು. ಕೆಲವೇ ದಿನದಲ್ಲಿ ಹುಡುಗನ ಮನೆಯವರೂ ಒಪ್ಪಿ, ಎಂಗೇಜ್ ಮೆಂಟ್ ಕೂಡ ಮುಗಿಸಿಬಿಟ್ರು. ಅವತ್ತಿಂದ ಶುರುವಾಯ್ತು ನೋಡಿ, ಹಗಲು ರಾತ್ರಿ ಇಬ್ರೂ

ಸುತ್ತಿದ್ದೇ ಸುತ್ತಿದ್ದು. ಅಷ್ಟಾದಮೇಲೂ ಮೊಬೈಲ್‌ನಲ್ಲಿ ಇಬ್ರೂ ಹರಟಿದ್ದೇ ಹರಟಿದ್ದು. ಎಷ್ಟೋ ಬಾರಿ ಇಡೀ ರಾತ್ರಿ ಮಾತಾಡ್ತಾನೇ ಇರ್ತಿದ್ರಂತೆ ಇಬ್ರೂ. ನಿಮ್ಹತ್ರ ಸೀಕ್ರೆಟ್ ಎಂಥಾದ್ದು ಸ್ವಾಮೀ? ಟಾಯ್ಲೆಟ್‌ಗೆ ಹೋದಾಗ ಕೂಡ ಇಬ್ರೂ ಮೊಬೈಲ್ ಹಿಡ್ಕಂಡೇ ಹೋಗ್ತಿದ್ರಂತೆ !

ಈ ಸುನೀತಂಗೆ ಮೊಬೈಲ್ ಹುಚ್ಚು ಅದೆಷ್ಟು ಹಿಡ್ಕೊಳ್ತು ಅಂದ್ರೆ, ಅದೊಮ್ಮೆ ಅವಳು ತನ್ನ ಗೆಳತಿಯರು ಮತ್ತು ಅಪ್ಪ-ಅಮ್ಮನ ಜತೆ ಮಾತಾಡ್ತಾ ಇದ್ದಾಗ ತೀರಾ ಆಕಸ್ಮಿಕವಾಗಿ ಹೇಳಿಬಿಟ್ಳು. ಈ ಮೊಬೈಲ್ ಬಂದ ಮೇಲೆ ನನ್ನ ಬದುಕೇ ಬದಲಾಗಿದೆ. ಬೈಭಾನ್ಸ್, ನಾನೇನಾದ್ರೂ ಸತ್ತುಹೋದ್ರೆ- ಪ್ಲೀಸ್, ಈ ಮೊಬೈಲ್‌ನ ನನ್ನ ಜತೇನೇ ಮಣ್ಣು ಮಾಡಿ. ಈ ಮೊಬೈಲ್ ಜತೆಗಿಲ್ಲ ಅಂದ್ರೆ ನನ್ನ ಆತ್ಮಕ್ಕೆ ಶಾಂತಿ ಸಿಗಲ್ಲ...

ಈ ಮಧ್ಯೆಯೇ ಅದ್ಯಾವ್ದೋ ಹತ್ತು ದಿನದ ಟ್ರೈನಿಂಗು ಅಂತ ಸುಧೀರ ಹೈದರಾಬಾದ್‌ಗೆ ಹೋದ. ಹೇಗಿದ್ರೂ ಮೊಬೈಲ್ ಇತ್ತಲ್ಲ, ಇಬ್ರೂ ಹಗಲೂ ರಾತ್ರಿ ಟಾಕಿಂಗೋ ಟಾಕಿಂಗು. ಅವರದು 24x7 ಛಾನೆಲ್ ಥರಾ. ಹೀಗಿರುವಾಗಲೇ ಅದೊಂದು ಸಂಜೆ ಸುನೀತಾ ಯಾರೊಂದಿಗೋ ಮಾತಾಡಿಕೊಂಡು ಜುಂಯ್ ಅಂತ ಬರ್ತಿದ್ದಾಗಲೇ ಅನಾಹುತ ನಡೆದು ಹೋಯಿತು. ಸ್ಕೂಟಿ ಸ್ಕಿಡ್ ಆಗಿ ಸುಂದರಾಂಗಿ ಸುನೀತಾ ಕಥೆಯಾಗಿ ಹೋದಳು.

ಬನಶಂಕರಿಯ ಸ್ಮಶಾನಕ್ಕೆ ಅವಳ ಶವ ಸಾಗಿಸುವಾಗ ಒಂದು ತಮಾಷೆ ನಡೀತು. ಎಲ್ಲ ಪೂಜೆಯ ನಂತರ ಶವಾನ ಎತ್ಕೊಳ್ಳೋಕೆ ಹೋದ್ರೆ ಅದು ಮೇಲೇಳಲೇ ಇಲ್ಲ. ಅರೆ, ಇದೇನಪ್ಪಾ ವಿಚಿತ್ರ ಎಂದು ಎಲ್ಲರೂ ಬೆರಗಾಗಿ ನಿಂತಿದ್ದಾಗಲೇ- 'ಬಹುಶಃ ಈ ಹುಡುಗಿಯ ಯಾವುದೋ ಆಸೆ ಈಡೇರಿಲ್ಲ ಅನ್ಸುತ್ತೆ. ಅದಕ್ಕೇ ಹೀಗಾಗ್ತಾ ಇದೆ' ಅಂದರು ಯಾರೋ. ತಕ್ಷಣವೇ ರಾಜಕಾರಣಿ ಯೊಬ್ಬರಿಗೆ ಪೂಜೆ ನಡೆಸಿಕೊಡಲು-ಕೇರಳದಿಂದ ಬಂದಿದ್ದ, ಸುನೀತಾಳಿದ್ದ ಪದ್ಮನಾಭನಗರದಲ್ಲೇ ತಂಗಿದ್ದ ವಾಮಾಚಾರಿಯೊಬ್ಬನನ್ನು ಕರೆತಂದು ವಿಷಯ ತಿಳಿಸಲಾಯಿತು. ಆತ ದಡಬಡಿಸಿ ಬಂದವನೇ ಶವದ ಹಣೆಯ ಮೇಲೆ ಕೈಯಿಟ್ಟು ಆತ್ಮದೊಂದಿಗೆ ಮಾತುಕತೆ ನಡೆಸಿ- 'ಇದಕ್ಕೆ ಮೊಬೈಲ್ ಬೇಕಂತೆ. ಕೊಡ್ರೀ' ಅಂದ !

ತಕ್ಷಣವೇ ಸುನೀತಾಳ ಹೆತ್ತವರಿಗೆ- ಆಕೆ ಹಿಂದೊಮ್ಮೆ ಹೇಳಿದ್ದು ನೆನಪಾಯಿತು. ಓಹ್, ಇದು ಮಗಳ ಕಡೆಯ ಆಸೆ ಅಂದುಕೊಂಡ ಅವರು, ಸುನೀತಾ ಬಳಸುತ್ತಿದ್ದ ಮೊಬೈಲನ್ನು ಶವದ ಹೊಟ್ಟೆಯ ಮೇಲೆ ಇಟ್ಟು, ನಂತರ ಎತ್ತಿದರು ನೋಡಿ : ಎಲ್ಲವೂ ಹೂ ಎತ್ತಿದಷ್ಟು ಸಲೀಸಾಗಿ ಮುಗೀತು. ಕಲ್ಲೂ ಕರಗುವಂತೆ ಅತ್ತ ಸುನೀತಾಳ ಬಂಧುಗಳು ಶವವನ್ನು ಮಣ್ಣು ಮಾಡಿ ಬಂದರು. ತೀರಾ ಸೆಂಟಿಮೆಂಟಲ್ ಎಂಬಂತಿದ್ದ ಸುಧೀರನಿಗೆ ಸುದ್ದಿ ಗೊತ್ತಾದ್ರೆ ಶಾಕ್ ಆಗ್ತಾನೆ ಅಂದುಕೊಂಡು ಅವರು ಈ ವಿಷಯ ತಿಳಿಸಲೇ ಇಲ್ಲ...

●

ಈ ಕಡೆ, ಹೈದರಾಬಾದ್‌ಗೆ ಬಂದಿದ್ನಲ್ಲ ಸುಧೀರ? ಅವನ ಕೆಲಸ ಎಂಟೇ ದಿನಕ್ಕೆ ಮುಗೀತು. ತಕ್ಷಣವೇ ಸುನೀತಾಳ ಮನೆಗೆ ಫೋನ್ ಮಾಡಿದ. ಫೋನ್ ತಗೊಂಡಿದ್ದು ಸುನೀತಾಳ

ತಾಯಿ ಅಂತ ಗೊತ್ತಾದ ತಕ್ಷಣ- 'ಆಂಟೀ, ನಾನು ಬೆಳಗ್ಗೆ ಬರ್ತಾ ಇದೀನಿ. ಸುನೀತಂಗೆ ಹೇಳಬೇಡಿ. ಅವಳಿಗೆ ನಾನು ದಿಢೀರಂತ ಬಂದು ಶಾಕ್ ಕೊಡಬೇಕು ಅಂತಿದೀನಿ' ಎಂದೆಲ್ಲಾ ಬಡಬಡಿಸಿದ. ಅವನು ಎರಡನೇ ಮಾತಾಡಲು ಅವಕಾಶ ಕೊಡದ ಈಕೆ-'ಸುಧೀ, ತಕ್ಷಣ ಮನೆಗೆ ಬಾ. ನಿಂಗೆ ಒಂದು ಇಂಪಾರ್ಟೆಂಟ್ ವಿಷಯ ಹೇಳೋದಿದೆ' ಎಂದು ಫೋನ್ ಕಟ್ ಮಾಡಿದರು.

ಇವನು ಬೆಳಗ್ಗೆಯೇ ಓಡೋಡಿ ಬಂದ. ಇವನು 'ಸುನೀ' ಎಂದುಕೊಂಡೇ ಒಳಬಂದದ್ದು ಕಂಡು ಅವಳ ಮನೆಯವರೆಲ್ಲ ಬಿಕ್ಕಳಿಸಿದರು. ತಡಮಾಡದೆ ವಿಷಯ ತಿಳಿಸಿದರು. ಅವನು ಒಮ್ಮೆ ಗಾಬರಿಗೊಂಡ. ಮರುಕ್ಷಣವೇ ಜೋರಾಗಿ ನಕ್ಕು 'ಹಿಂಗೆಲ್ಲಾ ಆಟ ಆಡಿಸೋಕೆ ಬರಬೇಡಿ. ಮೊದ್ಲು ಅವಳನ್ನು ಕರೀರಿ' ಎಂದ. ಇವರು ಮತ್ತೆ ವಿವರಿಸಿದರು. ಅವನಿಗೆ ನಂಬಿಕೆ ಬರಲಿಲ್ಲ. ಕಡೆಗೆ ವಿಧಿಯಿಲ್ಲದೆ-ಮರಣಪತ್ರ ತೋರಿಸಿದರು. ಆಗ ನಂಬಲಾಗದೇ ನಂಬಿದ ಸುಧೀರ್ ಕಡೆಗೊಮ್ಮೆ- ನಿರ್ಧಾರದ ಧ್ವನಿಯಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದ: 'ನೋ, ನಾನು ಇದನ್ನೆಲ್ಲ ನಂಬಲಾರೆ. ಕಳೆದ ಒಂದು ವಾರದಿಂದಲೂ ಸುನೀತಾ ನಂಗೆ ಫೋನ್ ಮಾಡ್ತಾನೇ ಇದ್ದಾಳೆ. ನಾನೂ ಅವಳಿಗೆ ಫೋನ್ ಮಾಡಿದ್ದೀನಿ. ನಿನ್ನೆ ರಾತ್ರಿ ಕೂಡ ಅವಳೊಂದಿಗೆ ಮಾತಾಡಿದೆ. ಬೇಕಿದ್ರೆ ಸಾಕ್ಷಿ ತೋರಿಸ್ತೀನಿ' ಎಂದವನೇ ತನ್ನ ಮೊಬೈಲ್ ತೆಗೆದು ತೋರಿಸಿದ.

ಮನೆ ಮಂದಿಯೆಲ್ಲ ಬೆಕ್ಕಸ ಬೆರಗಾಗಿ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದಾಗಲೇ ಸುಧೀರನ ಮೊಬೈಲು ರಿಂಗ್ ಆಯಿತು. ಮೊಬೈಲ್ ಪರದೆಯ ಮೇಲೆ Sunitha calling ಎಂಬ ಅಕ್ಷರಮಾಲೆ ! ಅದನ್ನು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ತೋರಿಸಿದ ಸುಧೀರ, ತಕ್ಷಣವೇ ತನ್ನ ಮೊಬೈಲ್‌ನ ಲೌಡ್ ಸ್ಪೀಕರ್ ಆನ್ ಮಾಡಿ ಸುನೀತಾಳೊಂದಿಗೆ ಮಾತಿಗೆ ಶುರುವಿಟ್ಟ. ಹೌದು, ಅದೇ, ಅದೇ ಸುನೀತಾಳ ದನಿ, ಅದೇ ಸ್ಪೀಡು, ಅದೇ ಮಾದಕತೆ, ಅದೇ ಹಳೆಯ ತಾಜಾ ತಾಜಾ ಪ್ರೀತಿಯ ಒಗ್ಗರಣೆ...

ಆ ಮಾತುಗಳನ್ನೇ ಕೇಳುತ್ತ ನಿಂತವರಿಗೆ ಬವಳಿ ಬಂದಂತಾಯಿತು. ಶಿವಶಿವಾ, ಸತ್ತು ಹೋದವಳು ಮಾತಾಡಲು ಸಾಧ್ಯವೇ ಎಂದು ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ಯೋಚಿಸಿದ ಅವರೆಲ್ಲ ಕಡೆಯದಾಗಿ ಮತ್ತೆ ಕೇರಳದ ವಾಮಾಚಾರಿಯನ್ನೇ ಕರೆಸಿ, ಏನಪ್ಪಾ ಇದೆಲ್ಲಾ... ಒಂದಿಷ್ಟು ಪರಿಹಾರ ಹೇಳು ಅಂದರು! ಅವನು ಮತ್ತೆ ಆತ್ಮದ ಜತೆ ಸಂಭಾಷಣೆ ನಡೆಸಿ ಹೀಗೆ ಘೋಷಿಸಿದ: 'ಹೌದು, ಆತ್ಮಕ್ಕೆ ಸಾವಿಲ್ಲ. ನಿಜವಾದ ಪ್ರೀತಿ ಎಂದೆಂದೂ ಸೋಲಲ್ಲ. ಸಾಯಲ್ಲ. ಅದು ಅಮರ ಅಮರ ಅಮರ. ಸುಧೀರ ಬದುಕಿರುವವರೆಗೂ ಸುನೀತಾಳ ಆತ್ಮ ಮಾತಾಡ್ತಾನೇ ಇರ್ತದೆ, ಮೊಬೈಲ್‌ನ ಮೂಲಕ!'

●

ಹೌದು. ಇದು ನಡೆದ ಕಥೆ! ಮೊಬೈಲ್ ನೆಟ್‌ವರ್ಕು ಎಷ್ಟೊಂದು ಶಕ್ತಿಶಾಲಿ ಎಂದು ವಿವರಿಸಬೇಕಲ್ಲ ; ಅದಕ್ಕೆ ಈ ಕತೆ ಒಂದು ನೆಪ, ಅಷ್ಟೆ. ಈ ಕತೆಯ ಒರಿಜಿನಾಲಿಟಿಯ ಬಗ್ಗೆ ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ಕೇಳುವವರಿಗೆ ಒಂದು ಕಿವಿಮಾತು- ನಾಳೆ ಏಪ್ರಿಲ್ ಫಸ್ಟು... ಅದು ಗೊತ್ತಿಲ್ದೆ ನಾನು ಹೇಳಿದ್ದನ್ನೆಲ್ಲ ನಂಬಿದ್ರಲ್ಲ.... ಹಹ್ಹಹ್ಹಾ... ಏಪ್ರಿಲ್ ಫೂಲ್!

●

7

ಜನಪ್ರತಿನಿಧಿಗಳಿಗೆ ಒಂದು ಬಹಿರಂಗ ಪತ್ರ

'ಮನೇಲಿ ಕರೆಂಟೇ ಇರಲ್ಲ, ಹಾಗಿರೋವಾಗ ಕಲರ್ ಟಿ.ವಿ. ತಗೊಂಡು ಉಪ್ಪು-ಖಾರ ಹಾಕ್ಕಂಡು ನೆಕ್ಕೋಕಾಗ್ತದಾ? ಕುಡಿಯೋಕೇ ನೀರಿಲ್ಲ ಅಂದ್ಮೇಲೆ ಬರೀ ಅಕ್ಕಿ ತಿಂದು ಬದುಕೋಕೆ ಆಗ್ತದಾ?'

ಶಾಸಕರಾಗುವ ಕನಸಿನಲ್ಲಿರುವ ನಾಯಕರುಗಳಿಗೆ- ನಮಸ್ಕಾರ.

ಮಹನೀಯರೆ, ಚುನಾವಣೆ ನಡೆವ ದಿನ ಹತ್ತಿರಾಗುತ್ತಿದೆ. ಎಲ್ಲ ಪಕ್ಷಗಳೂ ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಅಭ್ಯರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಟಿಕೆಟ್ ನೀಡಿವೆ/ ನೀಡುತ್ತಿವೆ. ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿಯೇ ಮತದಾರನ ಮುಂದೆ ಬಂದು ನಿಲ್ಲಲು ನೀವು ತಯಾರಾಗಿದ್ದೀರಿ. ಈಗಾಗಲೇ ಪ್ರಯಾಣ ಶುರು ಮಾಡಿದ್ದೀರಿ. ಯಾವ ಊರಿಗೆ ಯಾವತ್ತು, ಎಷ್ಟು ಹೊತ್ತಿಗೆ ಹೋಗಬೇಕು? ಅಲ್ಲಿ ಮೊದಲಿಗೆ ಯಾರೊಂದಿಗೆ ಮಾತಾಡ ಬೇಕು? ಯಾರ ಮನೇಲಿ ತಿಂಡಿ ತಿನ್ನಬೇಕು? ಯಾರ ಕಾಲಿಗೆ ಡೈವ್ ಹೊಡೆಯಬೇಕು? ಯಾರ ಮುಂದೆ ಕಂಬನಿ ಸುರಿಸ ಬೇಕು? ಯಾವ ಏಜೆಂಟನನ್ನು 'ಸರಿ' ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು? ಯಾರ್‍ಯಾರ ಮೇಲೆ ಕಣ್ಣಿಡಬೇಕು ಎಂದೆಲ್ಲಾ ಆಗಲೇ ಡಿಸೈಡ್ ಮಾಡಿಬಿಟ್ಟಿದೀರ. ಹೊಸ ಖಾದಿ ಡ್ರೆಸ್ಸಲ್ಲಿ ನೀವು ಮನೆಮನೆಗೆ ಬರುವ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲೇ ಎಲ್ಲ ಮತದಾರರ ಪರವಾಗಿ ನಿಮ ಗೊಂದು ಪತ್ರ :

●

ಕೇಳಿ ಸ್ವಾಮಿ, ಈಗ್ಗೆ ಇಪ್ಪತ್ತು ವರ್ಷದ ಹಿಂದೆ 'ಶಾಸಕರು'

ಅಂದರೆ ನಮಗೆ ಒಂದು ಅಂದಾಜಿತ್ತು. ಏನೆಂದರೆ-'ಆತ ನಮ್ಮವನು. ನಾವೇ ಆರಿಸಿ ಕಳಿಸಿದಂಥವನು. ನಮ್ಮ ಕಷ್ಟ-ಸುಖ ವಿಚಾರಿಸುವುದು ಅವನ ಕೆಲಸ ಮತ್ತು ಕರ್ತವ್ಯ...' ಇತ್ಯಾದಿ, ಇತ್ಯಾದಿ. ನಮ್ಮ ಪುಣ್ಯಕ್ಕೆ ಆಗ ಶಾಸಕರೂ ಹಾಗೇ ಇದ್ದರು. ಅವರಿಗೆ ಪಕ್ಷವಿತ್ತು. ಸಿದ್ಧಾಂತವಿತ್ತು. ಕ್ಷೇತ್ರದ ಜನರ ಬಗ್ಗೆ ಪ್ರೀತಿಯಿತ್ತು. ಆರಿಸಿ ಕಳಿಸಿದವರನ್ನು ಯಾವತ್ತೂ ಅಳಿಸಬಾರದು ಎಂಬ ವಿವೇಕವಿತ್ತು. ಒಂದಿಷ್ಟು ಪ್ರಾಮಾಣಿಕತೆಯಿತ್ತು. ಅದೆಲ್ಲಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ, ಕ್ಷೇತ್ರವನ್ನು ಕಡೆಗಣಿಸಿದರೆ ಜನ ಸಿಟ್ಟಾಗ್ತಾರೆ. ಸರಿಯಾಗಿ ಉಗೀತಾರೆ. ಮುಂದಿನ ಚುನಾವಣೇಲಿ ಸೀದಾ ಮನೆಗೆ ಕಳಿಸ್ತಾರೆ ಎಂಬ ಹೆದರಿಕೆಯಿತ್ತು. ಈ ಕಾರಣದಿಂದಲೇ ಆಗೆಲ್ಲ ಶಾಸಕ ಅನ್ನಿಸಿಕೊಂಡಾತ 'ಅಣ್ಣೋ' ಅಂದರೆ ಸಾಕು, ಕೈಗೆ ಸಿಗುತ್ತಿದ್ದ. ಕಷ್ಟಕ್ಕೆ ಕರಗುತ್ತಿದ್ದ. 'ಹೆದರಬೇಡ ಕಣಪ್ಪಾ. ಜತೆಗೆ ನಾನಿರ್ತೀನಿ' ಎಂದು ಸಾಂತ್ವನದ ಮಾತಾಡುತ್ತಿದ್ದ. ಹಾಗಂತ ಅವನೇನು ಧರ್ಮರಾಯನ ತಮ್ಮ ಆಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೂ ಒಂದಿಷ್ಟು ಒಳ್ಳೆಯವನಿದ್ದ.

ಆದರೆ ಈಗಿನ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಅದಕ್ಕೆ ಉಲ್ಟಾ ಆಗಿದೆ! ಈಗಾಗಲೇ ಶಾಸಕರಾಗಿ ಮೆರೆದಿರುವವರು ಹಾಗೂ ಶಾಸಕರಾಗಲು ರೆಡಿ ಇರುವವರ ಪೈಕಿ ಶೇಕಡ ತೊಂಬತ್ತೈದು ಮಂದಿಗೆ ಪಕ್ಷ-ಸಿದ್ಧಾಂತದಲ್ಲಿ ನಂಬಿಕೆಯಿಲ್ಲ. ಶಿಸ್ತು ಮೊದಲೇ ಇಲ್ಲ. ಕ್ಷೇತ್ರದ ಬಗ್ಗೆ ಕಾಳಜಿ ಹಾಗೂ ಮತದಾರನ ಬಗ್ಗೆ ಒಂದು ಸಣ್ಣ ಹೆದರಿಕೆ-ದೇವರಾಣೆಗೂ ಇಲ್ಲ. ಬದಲಿಗೆ, ಆಡಬಾರದ ನಾಟಕ ಆಡಿ, ಕಣ್ಣೀರು ಸುರಿಸಿ, ದುಡ್ಡು ಕೊಟ್ಟು, ಸೀರೆ ಹಂಚಿ, ಕಡೆಗೆ ಬೆದರಿಸಿ, ವೋಟು ಪಡೆಯುವ ಕಲೆ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಕರಗತ ಆಗಿಬಿಟ್ಟಿದೆ. ಜತೆಗೆ ವೋಟು ಪಡೆಯಲೆಂದೇ ಒಂದೂರಿನ ಜನರನ್ನು ಇಬ್ಭಾಗ ಮಾಡುವ ಗುಣ ಮೈಗೂಡಿಹೋಗಿದೆ.

ಪರಿಣಾಮ ಏನಾಗಿದೆ ಅಂದರೆ- ಶಾಸಕರೆಲ್ಲ ಶೋಷಕರು. ಎಲ್ಲರೂ ಒಂದೇ ಜಾತಿಗೆ ಸೇರಿದವರು. ಅವರೆಲ್ಲ ಊಸರವಳ್ಳಿಯ ಥರದವರು. ಲಜ್ಜೆಗೆಟ್ಟವರು. ಅವರ ಸಹವಾಸವೇ ಬೇಡ. ಏನಾದ್ರೂ ಆಗಿ ಹಾಳಾಗ್ಲಿ. ಸುಮ್ನೆ ಹೋಗಿ ವೋಟ್ ಹಾಕಿ ಬರೋಣ ಎನ್ಕೊತ್ತಿದ್ದಾನೆ ಮತದಾರ. ಹಾಗೆಯೇ ಮಾಡ್ತಾ ಇದಾನೆ ಕೂಡಾ.

ಅದಕ್ಕೆ ಸರಿಯಾಗಿ, ಚುನಾವಣೇಲಿ ಗೆದ್ದ ತಕ್ಷಣವೇ ನೀವು ಕ್ಷೇತ್ರವನ್ನು, ಅಲ್ಲಿನ ಮತದಾರರನ್ನು, ಅವರ ಸಮಸ್ಯೆಗಳನ್ನು ಮರೆತುಬಿಡ್ತಾ ಇದೀರ. ಕ್ಷೇತ್ರದ ಮನೆ ಹಾಳಾಗಲಿ, ಅಲ್ಲಿನ ಉದ್ಧಾರ ಕಟ್ಕೊಂಡು ನಮಗೆ ಆಗಬೇಕಾದ್ದೇನು ಅಂದ್ಕೊಂಡು ಬೆಂಗಳೂರಿನಲ್ಲಿ ಆರಾಮಾಗಿ ಉಳೀತೀರಿ. ಬಂಗಲೆ ಕಟ್ಟಿಸ್ತೀರಿ. ಸೈಟ್ ತಗೋತೀರಿ. ಬೇನಾಮಿ ಹೆಸರಲ್ಲಿ ಆಸ್ತಿ ಮಾಡ್ತೀರಿ. ಒಂದೆರಡಲ್ಲ, ಹತ್ತತ್ತು ಕಾರು ಇಟ್ಕೋತೀರಿ. ಇಷ್ಟೆಲ್ಲ ಆದ ನಂತರವೂ ಯಾವುದಾದ್ರೂ ವೇದಿಕೇಲಿ ಮಾತಾಡಲು ಛಾನ್ಸು ಸಿಕ್ಕರೆ- 'ಭ್ರಷ್ಟಾಚಾರದ ವಿರುದ್ಧ ಹೋರಾಡುವುದೇ ನನ್ನ ಗುರಿ' ಎಂದು ಘೋಷಿಸ್ತೀರಿ! ಮತ ಕೇಳೋಕೆ ಬರ್ತಾ ಇರೋ ಮಹನೀಯರೆ, ನಿಮ್ಮ ಮನಸ್ಸೊಳಗೆ ಇರೋದೆಲ್ಲ ಇಂಥವೇ ಆಲೋಚನೆಗಳು. ನಾಳೆ ನೀವು ಎಮ್ಮೆಲ್ಲೆ ಆಗಿ ವಿಧಾನಸೌಧಕ್ಕೆ ಹೋದ್ರೆ ಮಾಡೋದೇ ಹೀಗೆ. ಒಪ್ತೀರಾ ಅಲ್ವಾ?

ಇಂಥ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲೇ ಕ್ಷೇತ್ರದ ಸಮಸ್ಯೆಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಹೇಳಬೇಕು ಅನ್ನಿಸ್ತಿದೆ. ಹೌದು, ಇವತ್ತಿಗೂ ಅದೆಷ್ಟೋ ಸಾವಿರ ಹಳ್ಳಿಗಳಲ್ಲಿ ಕುಡಿಯುವ ನೀರಿಗೆ ತೊಂದರೆಯಿದೆ. ಕರೆಂಟು ದಿನಕ್ಕೆ ಹತ್ತು ಬಾರಿ ಕೈಕೊಡ್ತಿದೆ. ರಸ್ತೆ ಎಂಬುದು ಇಲ್ವೇ ಇಲ್ಲ. ರಸ್ತೆಯೇ ಇಲ್ಲ ಅಂದ್ಮೇಲೆ ಬಸ್ಸಿನ ಮಾತೆಲ್ಲಿ? ಕೆಲವು ಕಡೆ ಆಸ್ಪತ್ರೆಗಳಿವೆ ನಿಜ. ಆದರೆ ಅಲ್ಲಿ ಡಾಕ್ಟ್ರಿಗೇ ಕಾಯಿಲೆ. ಶೌಚಾಲಯದ ಸಮಸ್ಯೆ ಬಿಡಿ, ಬಹುಶಃ ಮಂದಿನ ಹತ್ತು ವರ್ಷದ ನಂತರ ಕೂಡಾ ನಮ್ಮ ಹಳ್ಳಿಯ ಜನ ನಾಚಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಲೇ ಗದ್ದೆಯ ಕಡೆ ಹೋಗುವ ದೃಶ್ಯ ಜೀವಂತ ಇದ್ದೇ ಇರುತ್ತೆ. ಇದೆಲ್ಲ ಗೊತ್ತಿದ್ದೂ ನೀವು, ನಿಮ್ಮನ್ನು ಆಯ್ಕೆ ಮಾಡುವ ಪಕ್ಷಗಳು- 'ನಾವು ಸೈಕಲ್ ಕೊಡ್ತೀವಿ. ಕಲರ್ ಟಿ.ವಿ. ಕೊಡ್ತೀವಿ. ಅಕ್ಕಿ ಕೊಡ್ತೀವಿ' ಎಂದು ಘೋಷಿಸಿದಾಗ ನಗು ಬರುತ್ತೆ.

ಸುಮ್ನೇ ಯೋಚಿಸಿ ನೋಡಿ: 'ಮನೇಲಿ ಕರೆಂಟೇ ಇರಲ್ಲ. ಹಾಗಿರೋವಾಗ ಕಲರ್ ಟಿ.ವಿ. ತಗೊಂಡು ಉಪ್ಪು-ಖಾರ ಹಾಕ್ಕಂಡು ನೆಕ್ಕೋಕಾಗ್ತದಾ? ಊರಿಗೆ ರಸ್ತೇನೇ ಇರಲ್ಲ, ಅಲ್ಲಿ ಸೈಕಲ್ ಹೊಡೆಯೋಕಾಗ್ತದಾ? ಕುಡಿಯೋಕೇ ನೀರಿಲ್ಲ ಅಂದಮೇಲೆ ನಿಮ್ಮ ಅಕ್ಕಿ ತಿಂದು ಬದುಕೋ ಕಾಗ್ತದಾ? ಇಲ್ಲ ತಾನೆ? ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಹೀಗಿರೋವಾಗ ನೀವು ಕೊಡುವ ಆಶ್ವಾಸನೆಗಳಿಗೆ ಏನಾದ್ರೂ ಅರ್ಥ ಇದೆಯಾ ಸ್ವಾಮೀ...?'

ಹೌದಲ್ವ? ನೀವೇನೂ ಆಕಾಶದಿಂದ ಇಳಿದು ಬಂದವರಲ್ಲ. ನೀವೂ ಹಳ್ಳಿಯವರೇ. ರೈತರ ಮನೆಯ ಮಕ್ಕಳೇ. ಎಲ್ಲ ಸಮಸ್ಯೆಯನ್ನೂ ಹತ್ತಿರದಿಂದ ಕಂಡಿರುವವರೇ. ಹಾಗಿದ್ದೂ ಅದೇನೂ ಗೊತ್ತೇ ಇಲ್ಲ ಅನ್ನೋಥರ ನಡ್ಕೊಳ್ಳೋದು ಕಲಿತುಬಿಟ್ಟಿದ್ದೀರಿ. ಹಣಬಲದಿಂದ ಏನ್ ಬೇಕಾದ್ರೂ ಮಾಡಬಹುದು ಅಂತ ಮೆರೀತಾ ಇದೀರಿ. ಮತದಾರರ ಕಿವಿ ಮೇಲೆ ಹೂವಿಡೋದು ಸುಲಭ ಅಂತ ತಿಳ್ಕಿದ್ದೀರಿ.

ಅದೇ ಕಾರಣದಿಂದ ನೆನಪು ಮಾಡಿಕೊಡ್ತಾ ಇದೀನಿ. ಕೇಳಿ: ಈ ಕಡೆ ಬೆಂಗ್ಳೂರು ಸುತ್ತ ಮುತ್ತ , ರೈತನ ಜಮೀನು ರಿಯಲ್ ಎಸ್ಟೇಟಿನ ಪಾಲಾಗಿದೆ. ಮಂಡ್ಯದ ರೈತನ ಕಬ್ಬಿಗೆ ಬೆಂಬಲ ಬೆಲೆ ಕುಸಿದಿದೆ. ಅಡಿಕೆಗೆ ರೇಟು ಬಿದ್ದು ಹೋಗಿ ಮಲೆನಾಡ ರೈತನ ಕನಸು ಮಣ್ಣು ಪಾಲಾಗಿದೆ. ಬಿಜಾಪುರದ ಬಡವ, ದ್ರಾಕ್ಷಿ ಬೆಳೆದೂ ಕಹಿ ಅನುಭವಿಸಿದ್ದಾನೆ. ತೊಗರಿ ಬೆಳೆದವರ ಬದುಕು ತೂಫಾನಿಗೇ ಸಿಕ್ಕಿಕೊಂಡಿದೆ. ಗಂಟಲಲ್ಲೇ ಸಿಕ್ಕಿಕೊಂಡ ಮುಸುಕಿನ ಜೋಳ ಹುಬ್ಬಳ್ಳಿ ಸೀಮೆಯ ರೈತರ ಜೀವ ತೆಗೆಯುತ್ತಿದೆ. ಹೀಗಿರುವಾಗ ಅವರೆಲ್ಲ ಒಂದು ಆಸರೆಗಾಗಿ, ಒಂದು ಸಾಂತ್ವನದ ಮಾತಿಗಾಗಿ, ತಮ್ಮ ಕಂಬನಿ ಒರೆಸುವ ಕೈಗಾಗಿ ಕಾದು ನಿಂತಿದ್ದಾರೆ.

●

ಹೌದು ಸಾರ್. ಇಂಥ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲೇ ಚುನಾವಣೆ ಎದುರಾಗಿದೆ. ನೀವು-'ವೋಟು ಕೊಡೀಪ್ಪಾ. ನೀವೇ ನಮ್ಮ ಪಾಲಿನ ದೇವರೂ. ನೀವು ಕೈಬಿಟ್ರೆ ನಾವು ಬದುಕೋದು ಹೇಗೆ? ಈ ಸರ್ತಿ ನನ್ನನ್ನು ಗೆಲ್ಲಿಸಿದ್ರೆ ಸಾಕು, ಇಂದ್ರನ ದೇವಲೋಕವನ್ನೇ ತಂದು ನಿಮ್ಮೆದುರು ಇಡ್ತೀನಿ' ಎಂದೆಲ್ಲ ಬಡಾಯಿ ಕೊಚ್ಚಿಕೊಳ್ತಾ ಇದೀರ. ದುಡ್ಡಿನ ಆಸೆ ತೋರಿಸ್ತಾ ಇದೀರ. ಹಿಂಬಾಲಕರ

ಕಡೆಯಿಂದ ಸೀರೆ- ಶರಾಬು ಕಳಿಸೋಕೆ ನೋಡ್ತಾ ಇದೀರ.

ಒಂದು ಮಾತು ಹೇಳಲಾ ಸ್ವಾಮೀ, ಭಾರತದ ಕೋಟ್ಯಾನುಕೋಟಿ ಮತದಾರರು ಇವತ್ತಿಗೂ ಬಡವರಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ, ಕಡುಬಡವರು ಎಂಬುದು ನಿಜ. ಆದರೆ ಅವರೆಲ್ಲ ನಿಮ್ಮ ದುಡ್ಡನ್ನೇ, ನೀವು ಕೊಡುವ ತುಂಡು ಬಟ್ಟೆಯನ್ನೇ ನಂಬಿಕೊಂಡು ಕುಳಿತಿಲ್ಲ. ಅವರ ಬದುಕು ಅಷ್ಟರ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಹೇಗೋ ನಡೀತಾ ಇದೆ. ನಿಜಕ್ಕೂ ಈಗ ಮತ್ತು ಮುಂದೆ ನೀವು ಮಾಡಬೇಕಿರೋದು ಏನು ಗೊತ್ತ? ಹಳ್ಳಿಗಳಿಗೆ ವಿದ್ಯುತ್ ಕೊಡಿಸಿ. ನೀರಿನ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಕಲ್ಪಿಸಿ. ಗಬ್ಬೆದ್ದು ನಾರುತ್ತಿರುವ ಒಳಚರಂಡಿಗಳನ್ನ ಕ್ಲೀನ್ ಮಾಡಿಸುವ ಮಾತಾಡಿ. ಎಸ್ಸೆಸ್ಸೆಲ್ಸಿ/ಪಿಯೂಸಿಯ ನಂತರ ಮುಂದೆ ಓದೋಕಾಗದೆ ಹಳ್ಳೀಲೇ ಉಳಿದುಬಿಟ್ಟಿದಾರಲ್ಲ, ಅಂಥ ಬಡವರ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಅಂತಾನೇ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಫ್ಯಾಕ್ಟರಿ ಶುರು ಮಾಡಿ. ಚುನಾವಣೇಲಿ ಕಾರಣವೇ ಇಲ್ಲದೆ ದುಂದುವೆಚ್ಚ ಮಾಡುವ ಬದಲು, ಅದೇ ದುಡ್ಡನ್ನು ಬಡವರ ಬದುಕು ನೇರ್ಪುಗೊಳಿಸಲು ಬಳಸಿ. ಸೋತರೂ ಪರವಾಗಿಲ್ಲ, ಕ್ಷೇತ್ರದ ಜನರನ್ನು ಮರೆಯಲಾರೆ ಅಂತ ಶಪಥ ಮಾಡಿ. ರೈತನ ಕೈ ಹಿಡಿಯಿರಿ. ಕಷ್ಟ ಸುಖ ವಿಚಾರಿಸಿ. ಆತನ ಕಣ್ಣೀರು ಒರೆಸಿ. 'ನಾನಿರೋವಾಗ ನೀನು ಹೆದರೋದೇನಪ್ಪ? ನಿಂಗೆ ತೊಂದರೆ ಆಗದಂತೆ ನೋಡ್ಕೋತೇನೆ. ಹೆದರಬೇಡ' ಎಂದು ಧೈರ್ಯ ಹೇಳಿ. ನಿರ್ಗತಿಕರಿಗೆ ಒಂದಿಷ್ಟು ಅನ್ನ, ಒಂದು ಸೂರು ಒದಗಿಸಲು ರವಷ್ಟಾದರೂ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಿ.

ಅದು ಬಿಟ್ಟು, ಹಳ್ಳಿಯ ಜನರನ್ನೇ ಎರಡು ಗುಂಪು ಮಾಡೋದು, ಒಬ್ಬರ ವಿರುದ್ಧ ಇನ್ನೊಬ್ಬರನ್ನು ಎತ್ತಿಕಟ್ಟೋದು, ಕ್ಷೇತ್ರವನ್ನೇ ಮರೆತು ಕಾಸು ಮಾಡಲು ನಿಂತುಬಿಡೋದು, ಊರ ಜನ ಹೊಡೆದಾಟಕ್ಕೆ ನಿಂತರೆ ತೆಪ್ಪಗೆ ಬೆಂಗ್ಳೂರು ಸೇರೋದು, ಬಡವರು ಸಾಯ್ತಾ ಇದ್ರೂ ಆ ಕಡೆ ತಿರುಗಿ ಕೂಡಾ ನೋಡ್ದೆ ಇರೋದು, ಯಾರಾದ್ರೂ ಕೇಳಿದ್ರೆ 'ದಿನಾ ಸಾಯೋರಿಗೆ ಅಳೋರು ಯಾರ್ರೀ' ಎಂದು ಉಡಾಫೆಯ ಮಾತಾಡುವುದು-ಛಿ, ಛಿ, ಅದೆಲ್ಲ ಸಣ್ಣತನ ಕಣ್ರೀ...

ಪ್ಲೀಸ್, ಅಂಥ ಕೆಲಸ ಮಾಡಲು ಕನಸಲ್ಲೂ ಯೋಚಿಸಬೇಡಿ. 'ಇಲ್ಲ, ನಾವು ಹಾಗೆ ಮಾಡೋದೇ ಸೈ' ಅನ್ನುವಂತಿದ್ರೆ ವೋಟು ಕೇಳಲು ಬರಲೇಬೇಡಿ. ಮುಂದೆ ನೀವೆಲ್ಲಾ ಜನರನ್ನು ಪೋಷಿಸುವ ನಾಯಕರಾಗಬೇಕೇ ವಿನಃ ಶೋಷಿಸುವ ಶಾಸಕರಾಗಬಾರದು. ಹಂಗೇನಾದ್ರೂ ಮಾಡಿದ್ರೋ- ನೆನಪಿರಲಿ. ಕುದುರೆ ನಿಮ್ಮದಿರಬಹುದು. ಅದರ ಲಗಾಮು ನಮ್ಮ ಹತ್ರಾನೇ ಇರುತ್ತೆ. ನಮಗೆ ಮೇಲೆ ಹತ್ತಿಸಿ ಮೆರೆಸುವುದೂ ಗೊತ್ತು. ಕೆಳಗೆ ಬೀಳಿಸಿ ಮಣ್ಣು ಮುಕ್ಕಿಸುವುದೂ ಗೊತ್ತು. ಈ ಸೂಕ್ಷ್ಮವನ್ನು ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಂಡಾದರೂ ನೀವೆಲ್ಲ ಜನಪರ ಕೆಲಸ ಮಾಡಲು ಮುಂದಾಗ್ತೀರಿ ಅನ್ನೋ ನಿರೀಕ್ಷೆಯೊಂದಿಗೆ ಪತ್ರ ಮುಗಿಸ್ತಿದೀನಿ. ನಮಸ್ಕಾರ.

8

ಕೈ ಇಲ್ಲ, ಕಾಲಿಲ್ಲ, ಚಿಂತೇನೂ ಇಲ್ಲ !

ತನ್ನ ವಿಕಲಾಂಗ ಬದುಕನ್ನು ನೆನಪಿಸಿಕೊಂಡು ಒಂದೇ ಒಂದು ಬಾರಿ ಕೂಡ ನಿಕ್ ಕಣ್ಣೀರು ಹಾಕಿಲ್ಲವಂತೆ. ಅವನ ಜತೆಗಿದ್ದವರಿಗೆ ಇದೇ ಒಂದು ಅಚ್ಚರಿ.

ಸಾವು ಮತ್ತು ಸೋಲು- ಇವೆರಡನ್ನೂ ಕ್ಷಣಕ್ಷಣವೂ ಸೋಲಿಸುತ್ತ ಬಂದಿರುವ ನಾಗನರೇಶ್ ಕರುತರ ಎಂಬಾತನ ಬದುಕಿನ ಕಥೆಯನ್ನು ಓದಿದ್ದೀರಿ. ಈಗ ನಿಮ್ಮೆದುರು ತೆರೆದು ಕೊಳ್ಳಲಿರುವುದು ನಿಕ್ ಜಿಸಿಕ್ ಎಂಬ ಇನ್ನೊಬ್ಬ ಧೀರನ ಕಥೆ. ಸ್ವಾರಸ್ಯವೆಂದರೆ- ಈತನಿಗೆ ಕೈಗಳಿಲ್ಲ, ಕಾಲುಗಳೂ ಇಲ್ಲ ! ಹಾಗಿದ್ದೂ ಈತ ಒಂದಲ್ಲ, ಎರಡು ಡಿಗ್ರಿ ಪಡೆದಿದ್ದಾನೆ ! ದೇಶ ವಿದೇಶ ಸುತ್ತಿದ್ದಾನೆ ! ಅದೆಷ್ಟೋ ದೇಶಗಳ ಪ್ರಮುಖ ನಾಯಕ ರನ್ನು ಭೇಟಿಯಾಗಿದ್ದಾನೆ. ಅವರೊಂದಿಗೆ ವೇದಿಕೆ ಹಂಚಿಕೊಂಡಿ ದ್ದಾನೆ ಮತ್ತು ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವ ವಿಕಸನ ಕುರಿತು ಮಾತಾಡುವುದರಲ್ಲಿ ಜಗತ್ತಿನ ನಂಬರ್ ಒನ್ ಆಸಾಮಿ ಎಂದು ಹೆಸರು ಮಾಡಿದ್ದಾನೆ !

ಅಲ್ಲ, ಕೈ-ಕಾಲುಗಳೇ ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೂ ಆತ ಇಂಥದೊಂದು ಸಾಧನೆ ಮಾಡಲು ಸಾಧ್ಯವಾದದ್ದು ಹೇಗೆ? ಅಂಗವೈಕಲ್ಯದ ನೋವು, ಜತೆಗಿದ್ದವರ ವ್ಯಂಗ್ಯ, ಬಂಧುಗಳ 'ಪಾಪ ಕಣ್ರೀ' ಎಂಬಂಥ ನೋಟ, ಕುತೂಹಲಿಗಳ ಅರ್ಥವಿಲ್ಲದ ಪ್ರಶ್ನೆ, ಒಂದು ಡಿಪ್ರೆಷನ್, ವಿಚಿತ್ರ ದೇಹಪ್ರಕೃತಿಯ ಕಾರಣದಿಂದಲೇ ಜತೆ ಯಾಗುವ ಕಾಯಿಲೆಗಳು ಅವನನ್ನು ಹೆದರಿಸಲಿಲ್ವ? ಬದುಕಿನಲ್ಲಿ ಆಸಕ್ತಿ ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳುವಂತೆ ಮಾಡಿಬಿಡಲಿಲ್ವ? ಇಂಥವೇ

ಕುತೂಹಲಕರ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳಿಗೆ ಉತ್ತರವಾಗಿ ನಿಕ್ ಜಿಸಿಕ್‌ನ ಬದುಕಿನ ಕಥೆ ಈರುಳ್ಳಿಯ ಪಕಳೆಗಳಂತೆ ಬಿಚ್ಚಿಕೊಳ್ಳತೊಡಗುತ್ತದೆ.

●

ನಿಕ್‌ಜಿಸಿಕ್ ಹುಟ್ಟಿದ್ದು 1982ರಲ್ಲಿ, ಆಸ್ಟ್ರೇಲಿಯಾದ ಮೆಲ್ಬರ್ನ್‌ನಲ್ಲಿ. ಈತ ಪಾಸ್ಟರ್ ಬೋರಿಸ್-ದಸ್ಕಾ ಜಿಸಿಕ್ ದಂಪತಿಯ ಮೊದಲ ಮಗ. ನಿಕ್‌ನ ತಾಯಿ ದಸ್ಕಾ, ಆಸ್ಪತ್ರೆಯೊಂದರಲ್ಲಿ ನರ್ಸ್ ಆಗಿದ್ದಾಕೆ. ವಿಪರ್ಯಾಸಗಳು ಹೇಗಿರುತ್ತವೋ ನೋಡಿ; ಆಕೆ ನರ್ಸ್ ಆಗಿದ್ದರೂ ಕೂಡ, ಚೊಚ್ಚಲ ಹೆರಿಗೆಯ ಸಂಭ್ರಮದಲ್ಲಿ ಥರಾವರಿ ಚೆಕಪ್ ಮಾಡಿಸಿದರೂ ಕೂಡ, ತನಗೆ ಅಂಗವಿಕಲ ಮಗು ಹುಟ್ಟಲಿದೆ ಎಂಬುದು ಆಕೆಗೆ ಗೊತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಅಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ, ಆಕೆಯನ್ನು ಮೇಲಿಂದ ಮೇಲೆ ಚೆಕ್ ಮಾಡುತ್ತಲೇ ಬಂದ ಡಾಕ್ಟರುಗಳಿಗೂ ಗೊತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವರೆಲ್ಲ- 'ಏನೂ ತೊಂದರೆಯಿಲ್ಲ. ನಾರ್ಮಲ್ ಡೆಲಿವರಿ ಆಗುತ್ತೆ' ಅಂದಿದ್ದರು. ಹಾಗೆಯೇ ಆಯಿತು ಕೂಡಾ. ಆದರೆ- ತಾಯಿ ಗರ್ಭದಿಂದ ಹೊರಬಂದ ಮಗುವನ್ನು ಕಂಡಾಗ ಆಸ್ಪತ್ರೆಯ ಅಷ್ಟೂ ವೈದ್ಯರು ಬೆಚ್ಚಿಬಿದ್ದರು. ಯಾಕೆಂದರೆ- ದಷ್ಟಪುಷ್ಟವಾಗಿ ಬೆಳೆದು ಮುದ್ದು ಮುದ್ದಾಗಿದ್ದ ಆ ಮಗುವಿಗೆ ಕೈ-ಕಾಲುಗಳೇ ಇರಲಿಲ್ಲ! ಹೊಟ್ಟೆಯಿಂದ ಒಂದಿಷ್ಟು ಕೆಳಕ್ಕೆ, ಒಂದು ಬೆರಳಿನಷ್ಟು ಉದ್ದಕ್ಕೆ ಸ್ಪಂಜಿನಂಥ ಎಡಪಾದ ವಿತ್ತು. ಅದಕ್ಕೆ ಬೆರಳುಗಳಿದ್ದವು ನಿಜ. ಆದರೆ, ಅದನ್ನು ಕಾಲು ಎನ್ನಲು ಯಾರೂ ಸಿದ್ಧರಿರಲಿಲ್ಲ.

ಮಗು, ಅಳುತ್ತ ಅಳುತ್ತಲೇ ತನ್ನನ್ನು ತಬ್ಬಿಕೊಳ್ಳಲಿ, ಪುಟಾಣಿ ಕೈಗಳಿಂದ ಹಾಗೇ ಒಮ್ಮೆ ಕೆನ್ನೆ ತಟ್ಟಲಿ, ಜಡೆ ಎಳೆಯಲಿ, ಪುಟ್ಟ ಕಾಲುಗಳಿಂದ ತೊಟ್ಟಿಲು ಒದೆಯಲಿ, ಕಡೆಗೆ ಅವೇ ಪುಟ್ಟ ಕಾಲುಗಳಿಂದ ಗಂಡನ ಕೆನ್ನೆಗೆ, ಎದೆಗೆ ಒದ್ದು ಒಂದು ಸಂತೋಷದ ಘಳಿಗೆಗೆ ಸಾಕ್ಷಿಯಾಗಲಿ... ಇಂಥ ಸೆಂಟಿಮೆಂಟು ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಯಾವ ತಾಯಿಗೆ ತಾನೇ ಇರುವುದಿಲ್ಲ ಹೇಳಿ?

ಹೆರಿಗೆಗೂ ಮುನ್ನ ನಿಕ್‌ನ ತಾಯಿ ದಸ್ಕಾಗೂ ಇಂಥವೇ ಆಸೆಗಳಿದ್ದವು. ಮಗುವಿನ ಬಗ್ಗೆ, ಅದರ ಭವಿಷ್ಯದ ಬಗ್ಗೆ ಸಾವಿರ ಕನಸುಗಳಿದ್ದವು. ಆದರೆ ಮಡಿಲಿಗೆ ಬಂದ ಮಗುವಲ್ಲದ ಮಗುವನ್ನು ಕಂಡು ಆಕೆಗೆ ಅದೆಷ್ಟು ಸಂಕಟವಾಯಿತೋ- ಭಗವಂತ ಬಲ್ಲ. ವಿಶೇಷವೇನೆಂದರೆ- ಮಗುವೇ ಅಲ್ಲ ಎಂಬಂತಿದ್ದ ಆ ಮಗುವನ್ನು ಕಂಡು ಆಕೆ ಅಳುತ್ತಾ ಕೂರಲಿಲ್ಲ. ಹರಕೆಗೆ ಮುಂದಾಗಲಿಲ್ಲ. ತನ್ನ ಹಣೆಬರಹವನ್ನು ಹಳಿಯಲಿಲ್ಲ. ವಿಧಿಯನ್ನು ಶಪಿಸಲಿಲ್ಲ. ಬದಲಿಗೆ, ಪಾಲಿಗೆ ಬಂದದ್ದೇ ಪಂಚಾಮೃತ ಅಂದುಕೊಂಡಳು. ಆಕೆಯೇ ಸ್ವತಃ ನರ್ಸ್ ಆಗಿದ್ದಳಲ್ಲ? ಹಾಗಾಗಿ ಒಂದು ಅಂಗವಿಕಲ ಮಗುವನ್ನು ಹೇಗೆ ಬೆಳೆಸಬೇಕು ಎಂಬುದು ಉಳಿದೆಲ್ಲರಿಗಿಂತ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಆಕೆಗೆ ಗೊತ್ತಿತ್ತು. ನಿಕ್‌ಗೆ ಮೂರು ವರ್ಷವಾದ ತಕ್ಷಣವೇ ಕಂಡೂ ಕಾಣದಂತಿದ್ದ ಎಡಗಾಲಿನ ಬೆರಳುಗಳ ಮಧ್ಯೆ ಚಾಕ್‌ಪೀಸ್ ಇಟ್ಟು ಅಕ್ಷರಾಭ್ಯಾಸ ಮಾಡಿಸಿಯೇ ಬಿಟ್ಟಳು.

ಮುಂದೆ ನಿಕ್‌ನನ್ನು ಸ್ಕೂಲಿಗೆ ಸೇರಿಸಲು ಹೋದರು ನೋಡಿ- ನಿಜವಾದ ಸಮಸ್ಯೆ ಶುರುವಾದದ್ದೇ ಆಗ. ಏಕೆಂದರೆ ಕೈ-ಕಾಲುಗಳಿಲ್ಲದ ಈ ಮಗುವಿಗೆ ಪ್ರವೇಶ ನೀಡಲು ಯಾವ ಶಾಲೆಗಳೂ ಒಪ್ಪಲಿಲ್ಲ. ವಿಚಿತ್ರ ಸೃಷ್ಟಿ ಎಂಬಂತಿರುವ ಈ ಮಗುವನ್ನೇ ಉಳಿದ ಎಲ್ಲಾ ಮಕ್ಕಳೂ ನೋಡುತ್ತ ಕುಳಿತು ಓದನ್ನೇ ಮರೆಯಬಹುದು. ಈ ವಿಕಲಾಂಗ ಮಗು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಸಮಸ್ಯೆಯಾಗಬಹುದು. 'ನಾನೇಕೆ ಉಳಿದವರಂತಿಲ್ಲ' ಎಂಬ ಭಾವವೇ ಆ ಮಗುವನ್ನು

ಡಿಪ್ರೆಷನ್‌ಗೆ ಈಡು ಮಾಡಬಹುದು. ಬರೆಯಲು ಆಗಲ್ಲವಲ್ಲ? ಹಾಗಾಗಿ ಪರೀಕ್ಷೆಯಲ್ಲೂ ಇವನಿಗೆ ರಿಯಾಯಿತಿ ಕೊಡಿ ಎಂದೂ ಪೋಷಕರು ಕೇಳಬಹುದು ಎಂದೆಲ್ಲ ಯೋಚಿಸಿ, ಈ ಮಗುವಿಗೆ ಪ್ರವೇಶ ನೀಡಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ ಎಂದು ಶಾಲಾ ಆಡಳಿತ ಮಂಡಳಿಯವರು ವಾದಿಸಿದರು. ಆದರೆ, ನಿಕ್‌ನ ತಾಯಿ-ತಂದೆ ಈ ವಾದವನ್ನು ಒಪ್ಪಲಿಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ಮಗು Mentally disabled ಅಲ್ಲ. Just physically Handicapped. ನಾವು ಯಾವುದೇ ರಿಯಾಯಿತಿ ಕೇಳುತ್ತಿಲ್ಲ. ಹಾಗಿದ್ದರೂ ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಅವನಿಗೆ ಪ್ರವೇಶವಿಲ್ಲ ಅಂದರೆ ಏನರ್ಥ ಎಂದು ಪ್ರಶ್ನಿಸಿ ಕೋರ್ಟ್‌ಗೇ ಹೋದರು. ಅವರ ಬೆಂಬಲಕ್ಕೆ ನಿಂತ ಕೋರ್ಟು- 'ನಿಕ್ ಥರದವರಿಗಾಗಿ ಶಿಕ್ಷಣ ರಂಗದಲ್ಲಿನ ಶಿಸ್ತಿನಲ್ಲಿ ಒಂದಷ್ಟು ಸಡಿಲ ನೀತಿ ಅನುಸರಿಸಿ' ಎಂದು ಆದೇಶ ಹೊರಡಿಸಿತು.

ಮುಂದಿನದೆಲ್ಲ ನಿಕ್‌ನ ದಿಗ್ವಿಜಯದ ಕಥೆ. ಈ ಬದುಕಿನ ಮೇಲೆ, ಸೋಲಿನ ಮೇಲೆ ಅದ್ಯಾವುದೋ ಜನ್ಮಾಂತರದ ದ್ವೇಷವಿದೆ ಎಂಬಂತೆ ಆತ ಬದುಕಿಬಿಟ್ಟ. ಓದುವುದರಲ್ಲಿ ಇಡೀ ತರಗತಿಗೆ ಅವನೇ ಮೊದಲಿಗನಾದ! ಬಿಗಿಯಾಗಿ ಒಂದೇಟು ಹಾಕಿದರೆ ಅಪ್ಪಚ್ಚಿಯಾಗುವಂತಿದ್ದ ಎಡಗಾಲಿನ ಬೆರಳುಗಳ ಮಧ್ಯೆ ಪೆನ್ನು ಸಿಕ್ಕಿಸಿಕೊಂಡೇ ನೋಟ್ಸ್ ಬರೆದ. ಪರೀಕ್ಷೆ ಬರೆದ. ಸ್ಕೂಲ್‌ನ ಮ್ಯಾಗಜಿನ್‌ಗೆ ಲೇಖನ ಬರೆದ. ಅಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ, ಏಳನೇ ತರಗತಿಯಲ್ಲಿ ಶಾಲಾ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ ಸಂಘದ ಅಧ್ಯಕ್ಷನಾಗಿ, ಆ ಶಾಲೆಯ ಇತಿಹಾಸದಲ್ಲೇ ನಡೆದಿರಲಿಲ್ಲ ಎಂಬಂಥ ವಿಶಿಷ್ಟ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳನ್ನು ನಡೆಸಿಕೊಟ್ಟ.

ನಿಕ್ ಕಾಲೇಜಿಗೆ ಬರುವ ವೇಳೆಗೆ, ಮಗನಿಗೆ ಈಜು ಕಲಿಸಿದರೆ ಅವನ ಆರೋಗ್ಯಕ್ಕೆ ಒಳ್ಳೆಯದು ಅನಿಸಿತು. ನಿಕ್‌ನ ತಂದೆ ತಡ ಮಾಡಲಿಲ್ಲ. ಕೃತಕ ಕೈ-ಕಾಲುಗಳನ್ನು ಖರೀದಿಸಿ, ಅವುಗಳನ್ನು ನಿಕ್‌ನ ದೇಹಕ್ಕೆ ಫಿಕ್ಸ್ ಮಾಡಿದ. ಮಗನಿಗೆ ಎಲ್ಲ ಪೂರ್ವ ಸೂಚನೆಯನ್ನೂ ಕೊಟ್ಟು ಈಜು ಕಲಿಸಿಯೇಬಿಟ್ಟ! ಹಿಂದೆಯೇ 'ಈ ಕೃತಕ ಕೈಗಳಿಂದಲೇ ಬರೆಯಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸು' ಎಂದ.

ಅಪ್ಪ ಹೇಳಿದಂತೆಯೇ ಮಾಡಿದ ನಿಕ್‌ಗೆ ಬರೆಯುತ್ತ ಬರೆಯುತ್ತಲೇ ಕುತ್ತಿಗೆಯ ಸುತ್ತ ನೋವು ಕಾಣಿಸಿಕೊಂಡಿತು. ತಕ್ಷಣವೇ ಕೃತಕ ಕೈಗಳನ್ನು ಕಿತ್ತು ಬಿಸಾಕಿ ಮತ್ತೆ ಸ್ಪಂಜಿನಂಥ ಎಡಗಾಲಿಗೇ ಪೆನ್ನು ಸಿಕ್ಕಿಸಿಕೊಂಡು ಕಾಲೇಜಿಗೆ ಬಂದ. ಅಂಥ ಅಂಗವೈಕಲ್ಯದ ಮಧ್ಯೆಯೂ ಕಾಮರ್ಸ್‌ನಂಥ ಕಷ್ಟದ ಕೋರ್ಸು ಆಯ್ಕೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಒಂದಲ್ಲ, ಎರಡು ಡಿಗ್ರಿ ಪಡೆದೂ ಬಿಟ್ಟ. ಮತ್ತು ಈ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ಅಂತರ ಕಾಲೇಜು ಭಾಷಣ ಸ್ಪರ್ಧೆಗಳಲ್ಲಿ ಸತತವಾಗಿ ಮೂರು ಬಾರಿ ಮೊದಲ ಬಹುಮಾನ ಪಡೆದುಕೊಂಡ!

ಕೇಳಿ, ಡಿಗ್ರಿ ಪಡೆದನಲ್ಲ? ಆವರೆಗಿನ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಹೀನ ಬದುಕನ್ನು ನೆನಪಿಸಿಕೊಂಡು ಒಂದೇ ಒಂದು ಬಾರಿ ಕೂಡ ನಿಕ್ ಕಣ್ಣೀರು ಹಾಕಲಿಲ್ಲವಂತೆ. ಅವನ ಜತೆಗಿದ್ದವರಿಗೆ ಇದೇ ಒಂದು ಅಚ್ಚರಿ. ಇವನನ್ನು ಜಗತ್ತಿನ ಎಂಟನೇ ಅದ್ಭುತ ಎಂಬಂತೆ ನೋಡುತ್ತ ಅವರೆಲ್ಲ ಕೇಳಿದರಂತೆ: 'ಅಲ್ಲಪ್ಪಾ, ಕೈ-ಕಾಲು ಎರಡೂ ಇಲ್ಲ. ಹಾಗಿದ್ದೂ ನೀನು ನಗುನಗ್ತಾನೇ ಇದೀಯಲ್ಲ? ಅದರ ಹಿಂದಿರುವ ಗುಟ್ಟೇನು? ನಿಂಗೆ ಕಣ್ಣೀರೇ ಬರೋದಿಲ್ವ?'

ಈ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳಿಗೆ ನಿಕ್ ಹೇಳಿದ್ದಿಷ್ಟು: 'ಗೆಳೆಯರು, ಬಂಧುಗಳು, ಆಪ್ತರು ಬಳಿ ಬಂದಾಗ ಅವರ ಕೈಕುಲುಕಬೇಕು. ತಮಾಷೆಯಾಗಿ ಒಂದೇಟು ಹಾಕಬೇಕು. ಕೈಬೀಸಬೇಕು... ಇಂಥವೇ ಅಸೆಗಳು

ನನಗೂ ಇವೆ. ಆದರೆ ನಾನಿರುವ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಅದು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಇಷ್ಟಕ್ಕೂ ಇಲ್ಲದಿರುವುದನ್ನು ನೆನೆದು ಕಣ್ಣೀರು ಹಾಕಿದರೆ ಅಂಗವೈಕಲ್ಯ ಸರಿಯಾಗಿಬಿಡುತ್ತಾ? ಇಲ್ಲ ತಾನೆ? ಅಂದ ಮೇಲೆ ಅತ್ತು ಪ್ರಯೋಜನವೇನು? ದಿನನಿತ್ಯದ ಬದುಕಿನಲ್ಲಿ ಒಂದೆರಡು ಸಂದರ್ಭ ಬಿಟ್ಟರೆ ಕೈ ಕಾಲುಗಳ ಅಗತ್ಯ ನನಗಂತೂ ಕಂಡುಬರುತ್ತಿಲ್ಲ. ಅನಿವಾರ್ಯ ಅನ್ನಿಸಿದಾಗ ಕೃತಕ ಕೈ-ಕಾಲು ಬಳಸ್ತಾ ಇದೀನಿ. ನನ್ನ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಹೇಳುವುದಾದರೆ- ಈಗಿನ ದೇಹಸ್ಥಿತಿಯಿಂದ ನನಗೆ ಕೆಟ್ಟದ್ದಕ್ಕಿಂತ ಒಳ್ಳೆಯದೇ ಆಗಿದೆ...'

●

ನಿಕ್‌ಗೆ ಈಗ ಇಪ್ಪತ್ತೇಳು ವರ್ಷ. ಅವನು ಹೇಗಿದ್ದಾನೆ ಎಂಬುದಕ್ಕೆ ಸಾಕ್ಷಿಯಾಗಿ ಇಲ್ಲಿ ಚಿತ್ರವಿದೆ. ಆಸ್ಟ್ರೇಲಿಯಾ ಸರ್ಕಾರ ಅವನನ್ನು ದೇಶದ 'ಯುವರತ್ನ' ಎಂದು ಕರೆದು ಗೌರವಿಸಿದೆ. ಆತನ ಹೋರಾಟದ ಬದುಕಿನ ಕಥೆ ಜಗತ್ತಿನುದ್ದಕ್ಕೂ ಮನೆಮಾತಾಗಿದೆ. ವೆಬ್‌ಸೈಟ್‌ನಲ್ಲಿ ಅವನ ಬದುಕಿನ ಕಥೆ ನೂರಾರು ಪುಟಗಳಲ್ಲಿ ದಾಖಲಾಗಿದೆ. ಸಿಎನ್‌ಎನ್-ಬಿಬಿಸಿ ಸೇರಿದಂತೆ, ಎಲ್ಲ ಹೆಸರಾಂತ ಛಾನೆಲ್‌ಗಳೂ ಅವನ ಸಂದರ್ಶನ ಪ್ರಸಾರ ಮಾಡಿವೆ. ಅವನಿಂದ ಕೈ-ಕಾಲುಗಳನ್ನು ಕಿತ್ತುಕೊಂಡ ದೈವ (?) ಅದಕ್ಕೆ ಪ್ರತಿಯಾಗಿ ಅದ್ಭುತವಾಗಿ ಮಾತಾಡುವ ವರವನ್ನು ಅವನಿಗೆ ನೀಡಿದೆ. ಪರಿಣಾಮ, ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವ ವಿಕಸನದ ಬಗ್ಗೆ ಪರಮಾದ್ಭುತ ಎಂಬಂತೆ ಮಾತಾಡುವವರಲ್ಲಿ ನಿಕ್ ಉಳಿದೆಲ್ಲರನ್ನೂ ಮೀರಿಸಿದ್ದಾನೆ. ಕೃತಕ ಕೈಗಳ ನೆರವಿಂದಲೇ ಕಂಪ್ಯೂಟರ್ ಬಳಸುತ್ತಾನೆ. ಗೇಮ್ಸ್ ಆಡುತ್ತಾನೆ. ಮೊಬೈಲ್‌ಗೆ ದನಿಯಾಗುತ್ತಾನೆ ಮತ್ತು, ಅಂಥ ಅಂಗವೈಕಲ್ಯದ ಮಧ್ಯೆಯೂ ಆಸ್ಟ್ರೇಲಿಯಾದಿಂದ ಅಮೆರಿಕಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಉಪನ್ಯಾಸ ಕೊಟ್ಟು ಬಂದಿದ್ದಾನೆ.

ಈ ವರ್ಷ, ನಿಕ್‌ನ ಷೆಡ್ಯೂಲ್ ಗಮನಿಸಿದರೆ ಗಾಬರಿಯಾಗುತ್ತದೆ. ಯಾಕೆಂದರೆ ಅವನು ಬ್ಯುಸಿಬ್ಯುಸಿಬ್ಯುಸಿ. ಒಂದೆರಡಲ್ಲ, ಇಪ್ಪತ್ತು ದೇಶಗಳು ಅವನನ್ನು ಉಪನ್ಯಾಸ ನೀಡುವಂತೆ ಆಹ್ವಾನಿಸಿವೆ. ಈತ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡಿದ್ದಾನೆ. ಹಾಗೆ ಹೋದ ಕಡೆಯಲ್ಲೆಲ್ಲ ನಿಕ್ ನಿರುದ್ವಿಗ್ನ ದನಿಯಲ್ಲಿ ತನ್ನದೇ ಬದುಕಿನ ಕಥೆ ಹೇಳುತ್ತಾನೆ. 'ಗೆಲ್ಲಬೇಕು ಎಂಬುದೇ ನಿಮ್ಮ ಮನದಲ್ಲಿದ್ದರೆ ಯಾವ ದೇವರೂ ನಿಮ್ಮನ್ನು ತಡೆಯಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ನನ್ನಂಥ ಪೆಕರನೇ ಈ ಲೆವೆಲ್‌ಗೆ ಬಂದಿರುವಾಗ ನಿಮ್ಮಂಥ ಪ್ರಚಂಡರು ಎಷ್ಟೆಲ್ಲ ಸಾಧನೆ ಮಾಡಬಹುದೋ ಯೋಚಿಸಿ' ಅನ್ನುತ್ತಾನೆ. ಎಲ್ಲರ ಕಷ್ಟ ವಿಚಾರಿಸುತ್ತಾನೆ. ಅದಕ್ಕೆ ತನ್ನದೇ ಶೈಲಿಯಲ್ಲಿ ಉತ್ತರ ಹೇಳುತ್ತಾನೆ. ನೊಂದವರ ಕಂಬನಿ ಒರೆಸುತ್ತಾ 'ಸ್ಮೈಲ್ ಪ್ಲೀಸ್' ಎಂದು ಕಣ್ಣು ಹೊಡೆಯುತ್ತಾನೆ. ಅವನ ಅಮ್ಮನಂಥ ಮಾತು ಕೇಳುತ್ತ ಕುಳಿತರೆ ನಮಗೇ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲದಂತೆ ಕಣ್ಣೀರು ಕೆನ್ನೆ ತೋಯಿಸಿರುತ್ತದೆ.

ಈ ಬ್ಯುಸಿ ಷೆಡ್ಯೂಲಿನ ಮಧ್ಯೆಯೂ No limbs, No legs, No worries (ಕೈ ಇಲ್ಲ, ಕಾಲಿಲ್ಲ, ಚಿಂತೆಯೂ ಇಲ್ಲ) ಎಂಬ ಪುಸ್ತಕ ಬರೆವ ಸನ್ನಾಹದಲ್ಲಿದ್ದಾನೆ ನಿಕ್. ಅವನ ಸಾಹಸದ ಬದುಕಿನ ಸಮಗ್ರ ವಿವರಣೆ ಬೇಕಿದ್ದರೆ ಇಂಟರ್‌ನೆಟ್‌ನಲ್ಲಿ ಗೂಗಲ್‌ಗೆ ಹೋಗಿ nick vujicic ಎಂದು ಸರ್ಚ್ ಮಾಡಿ. ನಿಮಗೆ ನಿಕ್‌ನ ವಿವರ ಮತ್ತು ಆತ ಈಜು ಹೊಡೆಯುವ ದೃಶ್ಯ ಕೂಡ ನೋಡಲು ಸಿಗುತ್ತದೆ. ಈ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ನಿಜವಾದ ಹೀರೋಗಳು ಅಂದರೆ ನಿಕ್‌ನಂಥವರು. ಅಂಥವರ ಮುಂದೆ ನಾವೆಲ್ಲಾ ಝೀರೋಗಳು ಅನಿಸೋದಿಲ್ವ?

●

9

ಅಮ್ಮ ಹೇಳಿದ ಎಂಟು ಸುಳ್ಳುಗಳು

ಏಳನೇ ತರಗತಿಗೆ ಬರುವ ವೇಳೆಗೆ ನನಗೆ ಸ್ಕಾಲರ್ ಷಿಪ್ ಬಂತು. ದುಡ್ಡನ್ನು ಅಮ್ಮನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟು 'ಕೆಂಪು ಕಲರ್ ಸೀರೆ ತಗೋಮ್ಮ. ಅದರಲ್ಲಿ ನೀನು ಚೆಂದ ಕಾಣ್ತೀಯ' ಅಂದೆ.

ತುಂಬಾ ದೂರ ಅಲ್ಲ ಸಾರ್, ಇಲ್ಲೇ, ಬೆಂಗಳೂರು-ತುಮಕೂರಿನ ಮಧ್ಯೆ ನೆಲಮಂಗಲ ಇದೆಯಲ್ಲ? ಅದಕ್ಕೆ ಅಂಟಿಕೊಂಡ ಹಾಗೇ ಇರುವ ಪುಟ್ಟ ಗ್ರಾಮ ನಮ್ದು. ಹಳ್ಳಿ ಅಂದ್ಮೇಲೆ ಅಲ್ಲಿನ ಬದುಕು ಹೇಗಿರ್ತದೆ ಅಂತ ವಿವರಿಸಬೇಕಿಲ್ಲ ಅಲ್ವ? ನಮಗಂತೂ ಬಡತನವೇ ಬದುಕಾಗಿತ್ತು. ಕೂಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡ್ತಿದ್ದ ಅಪ್ಪನಿಗೆ ಒಂದು ನಿಶ್ಚಿತ ಆದಾಯ ಅಂತ ಇರಲೇ ಇಲ್ಲ. ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಕರೀತಿದ್ದ ಸಾಹುಕಾರರು ನಾಲ್ಕು ಕಾಸು ಕೊಡ್ತಿದ್ರು ನಿಜ. ಆದ್ರೆ ಅದಕ್ಕೆ ಪ್ರತಿಯಾಗಿ ನಾಲ್ಕು ಜನರ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿಸಿಕೊಳ್ತಿದ್ರು. ಹಗಲಿಂದ ದುಡಿದು ದುಡಿದು ಸುಸ್ತಾಗ್ತಿತ್ತು ನೋಡಿ, ಅದಕ್ಕೇ ಅಪ್ಪ ಕುಡಿತ ಕಲಿತ. ಸಂಜೆ ಮನೆಗೆ ಬಂದವನು ಅಮ್ಮನಿಗೆ ಒಂದಿಷ್ಟು ದುಡ್ಡು ಕೊಟ್ಟು, ಮಕ್ಕಳನ್ನೆಲ್ಲ ಕುಶಾಲಿನಿಂದ ಮಾತಾಡಿಸಿ, ಹೆಂಡ ದಂಗಡಿಗೆ ಹೋಗಿಬಿಡುತ್ತಿದ್ದ.

ಇಂಥ ಸಂಕಟದ ಮಧ್ಯೆ, ಸದಾ ಅಣಕಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಕಡು ಬಡತನದ ಮಧ್ಯೆ, ಬಂಧುಗಳ ತಾತ್ಸಾರದ ನಡುವೆ, ನೆರೆಹೊರೆಯವರ ಸಣ್ಣ ಮಾತುಗಳ ನಡುವೆ ಅಮ್ಮ ನನ್ನನ್ನು ಅದೆಷ್ಟು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಬೆಳೆಸಿದಳು ಗೊತ್ತಾ ಸಾರ್? ಆದರೆ ಹಾಗೆ ಬೆಳೆಸುವ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಅಮ್ಮ ಸಂದರ್ಭಕ್ಕೆ ತಕ್ಕ ಹಾಗೆ ಸುಳ್ಳು

ಹೇಳಿಕೊಂಡೇ ಬಂದಳು. ಆ ಸುಳ್ಳುಗಳ ಹಿಂದೆ ಸಂಕಟವಿತ್ತು. ಹಸಿವಿತ್ತು. ಕಣ್ಣೇರಿತ್ತು. ನಿಟ್ಟುಸಿರಿತ್ತು. ಈ ಬದುಕಿನ ಬಗ್ಗೆ, ಬಡತನದ ಬಗ್ಗೆ ಸಿಡಿಮಿಡಿಯಿತ್ತು. ಏನೂ ಮಾಡಲಾಗದ ತನ್ನ ಅಸಹಾಯಕತೆಯ ಬಗ್ಗೆ ವಿಷಾದವಿತ್ತು. ಮಕ್ಕಳು ಚೆನ್ನಾಗಿರ್ಲಿ ಎಂಬ ಒಂದೇ ಕಾರಣಕ್ಕಾಗಿ ಅಮ್ಮ ಮೇಲಿಂದ ಮೇಲೆ ಒಂದೊಂದೇ ಸುಳ್ಳು ಹೇಳ್ತಿದ್ಲು. ಅದೆಲ್ಲ ಸುಳ್ಳು ಅಂತ ನನಗೆ ಗೊತ್ತಾಗುವ ವೇಳೆಗೆ ತುಂಬ ತಡವಾಗಿತ್ತು. ಈಗ, ಅಮ್ಮ ಹೇಳಿದ್ದ ಸುಳ್ಳುಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಸಂದರ್ಭ ಸಹಿತ ನಿಮ್ಮೊಂದಿಗೆ ಹಂಚ್ಕೋಬೇಕು ಅನ್ಸಿಸ್ತಿದೆ ಸಾರ್...

● ನಾನು ಆಗಷ್ಟೇ ಒಂದನೇ ತರಗತಿಗೆ ಸೇರಿದ್ದೆ. ಯಥಾಪ್ರಕಾರ-ಮನೇಲಿ ಮಧ್ಯಾಹ್ನದ ಬಡತನವಿತ್ತು. ಬೆಳಗ್ಗೆ ಹೊತ್ತು ತಿಂಡಿ ತಿಂದು ನಮಗೆ ಅಭ್ಯಾಸವೇ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಬೆಳಗ್ಗೆ ಬೆಳಗ್ಗೇನೇ ಅಮ್ಮ ಅಕ್ಕಿಯದೋ, ರಾಗೀದೋ ಗಂಜಿ ಮಾಡ್ತಿದ್ದಳು. ಅಪ್ಪ ಲಗುಬಗೆಯಿಂದ ಗಂಜಿ ಕುಡಿದು ಹೋದಮೇಲೆ ಉಳಿದಿದ್ದರಲ್ಲಿ ನಾನು-ಅಮ್ಮ ಪಾಲು ಮಾಡ್ಕೋತಾ ಇದ್ವಿ. ತುಂಬಾ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ಏನಾಗ್ತಾ ಇತ್ತು ಅಂದ್ರೆ- ಅಮ್ಮ ತಟ್ಟೆಗೆ ಗಂಜಿ ಹಾಕಿದ ತಕ್ಷಣ ನಾನು ಗಟಗಟನೆ ಕುಡಿದುಬಿಡ್ತಿದ್ದೆ. ಎರಡೇ ನಿಮಿಷದಲ್ಲಿ ನನ್ನ ತಟ್ಟೆ ಖಾಲಿಯಾದದ್ದು ಕಂಡು ಅಮ್ಮ, ಒಮ್ಮೆ ಮೆಲ್ಲನೆ ನಕ್ಕು- ತನ್ನ ತಟ್ಟೇಲಿ ಇದ್ದುದನ್ನೂ ನನಗೇ ಕೊಡ್ತಿದ್ಲು.

ನಾನು ಅಚ್ಚರಿಯಿಂದ- 'ಅಯ್ಯೋ ಯಾಕಮ್ಮಾ' ಎಂಬಂತೆ ನೋಡಿದರೆ- 'ಕಂದಾ, ನನಗೆ ಈಗ ಹಸಿವಾಗ್ತಾನೇ ಇಲ್ಲ ನೋಡಪ್ಪ. ನೀನು ಸ್ಕೂಲಿಗೆ ಹೋಗ್ಬೇಕಲ್ಲ? ಸುಸ್ತಾಗುತ್ತೆ. ತಗೋ, ಹೊಟ್ಟೆ ತುಂಬ ಕುಡಿ. ಹೇಗಿದ್ರೂ ನಂಗೆ ಹಸಿವಾಗ್ತಿಲ್ಲವಲ್ಲ...' ಅನ್ಸುತ್ತಿದ್ದಳು.

ಅದು - ಅಮ್ಮ ಹೇಳಿದ ಮೊದಲ ಸುಳ್ಳು.

● ಬಡವರಿಗೆ ಭಯ-ಭಕ್ತಿ ಜಾಸ್ತಿ ಅಂತಾರೆ. ನಮ್ಮ ಮಟ್ಟಿಗೂ ಈ ಮಾತು ನಿಜವಾಗಿತ್ತು. ಅದೇ ಕಾರಣದಿಂದ ಹಬ್ಬ-ಹರಿದಿನಗಳೂ ಜಾಸ್ತಿ ಇದ್ದವು. ಪ್ರತಿ ಹಬ್ಬಕ್ಕೂ ಬೆಲ್ಲದ ಪಾಯಸವೇ ಸ್ಪೆಷಲ್ಲು! ಆಗಲೂ ಅಷ್ಟೇ ಸಾರ್. ಅಮ್ಮ ಒಂದು ಪಾತ್ರೇಲಿ ಪಾಯಸ ಮಾಡಿರ್ತಾ ಇದ್ದಳು. ಹಬ್ಬದ ದಿನ ಮಾತ್ರ ಗಂಜಿಯ ಬದಲಿಗೆ ಅನ್ನ ಮಾಡಿರ್ತಾ ಇದ್ಳು. ನಾನು ಆಸೆಯಿಂದ ತಟ್ಟೆ ತುಂಬಾ ಅನ್ನ ಹಾಕಿಸ್ಕೊಂಡು ಗಬಗಬಾಂತ ತಿಂದು ಮುಗಿಸ್ತಿದ್ದೆ. ಆಮೇಲೆ ಒಂದು ರೌಂಡ್ ಪಾಯಸ ಕುಡಿದು, ಮತ್ತೆ ಆ ಪಾತ್ರೆಯ ಕಡೆಗೇ ಆಸೆಯಿಂದ ನೋಡ್ತಿದ್ದೆ ನೋಡಿ - ಆಗಲೇ ಅಮ್ಮ ಅಷ್ಟೂ ಪಾಯಸವನ್ನು ನಂಗೆ ಕೊಟ್ಟು - 'ಕಂದಾ, ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಕುಡ್ಕೋ. ನನಗೆ ವಿಪರೀತ ಹಲ್ಲು ನೋವು ಕಣಪ್ಪಾ. ಜತೆಗೆ ಸಿಹಿ ಅಂದ್ರೆ ನಂಗೆ ಇಷ್ಟವಿಲ್ಲ' ಅಂದುಬಿಡುತ್ತಿದ್ದಳು.

ನಂತರ ಸರಸರನೆ ಅಡುಗೆ ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ, ಒಂದು ಚೊಂಬಿನ ತುಂಬಾ ನೀರು ಕುಡಿದು ಏನೂ ಆಗದವಳಂತೆ ಹೊರಬಂದು - 'ಹೌದಪ್ಪಾ, ನನಗೆ ಸಿಹಿ ಇಷ್ಟವಿಲ್ಲ' ಅಂತಿದ್ಲು.

ಅದು -ಅಮ್ಮ ಹೇಳಿದ ಎರಡನೇ ಸುಳ್ಳು!

● ಆಗಷ್ಟೇ ನಾನು ಐದನೇ ತರಗತಿಗೆ ಬಂದಿದ್ದೆ. ಸ್ಕೂಲಿಂದ ಟೂರ್ ಹೊರಟಿದ್ರು. ಒಬ್ಬರಿಗೆ 300 ರೂ. ಶುಲ್ಕ. ಎಲ್ಲ ವಿಷಯ ಹೇಳಿ- 'ಅಪ್ಪಾ, ಕಾಸು ಕೊಡಪ್ಪಾ' ಅಂದೆ. 'ಮಗಾ, ಇಡೀ ವರ್ಷ ದುಡಿದ್ರೂ ನನಗೆ ಅಷ್ಟು ದುಡ್ಡು ಸಿಗಲ್ಲ. ಬಡವಾ ನೀ ಮಡಗಿದಂಗಿರು ಅಂದಿದಾರೆ ದೊಡ್ಡವರು. ಹಾಗೇ ಇರು. ಟೂರೂ ಬೇಡ, ಗೀರೂ ಬೇಡ' ಅಂದೇಬಿಟ್ಟ ಅಪ್ಪ.

ಅವತ್ತಿಂದಲೇ ಹಗಲಿಡೀ ಕೆಲಸ ಮುಗಿಸಿ, ರಾತ್ರಿ ಅದೆಷ್ಟೋ ಹೊತ್ತಿನವರೆಗೂ ಬೀಡಿ ಕಟ್ತಾ ಇರ್ತಿದ್ದು ಅಮ್ಮ. ಯಾಕಮ್ಮಾ ಹೀಗೆ ಅಂದ್ರೆ- 'ನಂಗೆ ರಾತ್ರಿ ಹೊತ್ತು ನಿದ್ರೇನೇ ಬರ್ತಿಲ್ಲ ಮಗನೇ' ಅಂದು, ಕೆಲಸ ಮುಂದುವರಿಸ್ತಾ ಇದ್ಳು. ಕಡೆಗೊಂದು ದಿನ ಮುದುರಿಕೊಂಡಿದ್ದ ನೋಟುಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಕೊಟ್ಟು-'ಟೂರ್‌ಗೆ ಹೋಗಿದ್ದು ಬಾಪ್ಪ' ಅಂದಳು. ಅದು ಸಾಲ ಮಾಡಿದ ಹಣ ಎಂದು ನನಗೆ ಗೊತ್ತಾಗುವ ವೇಳೆಗೆ ಅಮ್ಮ ಮತ್ತೆ ಬೀಡಿ ಕಟ್ಟಲು ಕುಳಿತಾಗಿತ್ತು. ಹಿಂದೆಯೇ- 'ಅಯ್ಯೋ ನಂಗೆ ನಿದ್ರೇನೇ ಬರ್ತಿಲ್ಲ' ಎಂಬ ಅದೇ ಹಳೆಯ ಮಾತು ಬೇರೆ.

ಹೌದು. ಅದು ಅಮ್ಮ ಹೇಳಿದ ಮೂರನೇ ಸುಳ್ಳು.

● ಏಳನೇ ತರಗತಿಗೆ ಬರುವ ವೇಳೆಗೆ ನನಗೆ ಸ್ಕಾಲರ್‌ಶಿಪ್ ಬಂತು. ಭರ್ತಿ ನೂರು ರೂಪಾಯಿ. ಅದರಲ್ಲಿ ಅಮ್ಮನಿಗೆ ಒಂದು ಹೊಸ ಸೀರೆ ತೆಗೆದು ಕೊಡೋಣ ಅಂತ ಆಸೆಯಿತ್ತು. ದುಡ್ಡನ್ನು ಅಮ್ಮನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟು, 'ಕೆಂಪು ಕಲರ್‌ದು ಒಂದು ಸೀರೆ ತಗೋಮ್ಮ. ಅದರಲ್ಲಿ ನೀನು ಚೆಂದ ಕಾಣ್ತೇಯ' ಅಂದೆ.

ಅಷ್ಟಕ್ಕೇ, ನನ್ನನ್ನು ಬಾಚಿ ತಬ್ಬಿಕೊಂಡು ಹಣೆಗೆ ಮುತ್ತಿಟ್ಟು, ನಿಂತಲ್ಲೇ ಬಿಕ್ಕಳಿಸಿದಳು ಅಮ್ಮ. ನಂತರ, ಅವತ್ತೇ ಸಂತೆಗೆ ಹೋಗಿ ಅಪ್ಪನಿಗೂ-ನನಗೂ ಹೊಸ ಬಟ್ಟೆ ತಂದಳು. 'ನಿನಗೆ?' ಅಂದಿದ್ದಕ್ಕೆ- 'ನನಗ್ಯಾಕಪ್ಪ ಬಟ್ಟೆ? ನನಗೆ ಅಂಥ ಆಸೆಯೇನೂ ಇಲ್ಲ' ಎಂದು ತೇಲಿಸಿ ಮಾತಾಡಿದಳು.

ಅದು - ಅಮ್ಮ ಹೇಳಿದ ನಾಲ್ಕನೇ ಸುಳ್ಳು!

● ಕೆಲಸ ಮತ್ತು ಕುಡಿತ ಎರಡೂ ವಿಪರೀತ ಇತ್ತಲ್ಲ, ಅದೇ ಕಾರಣದಿಂದ ಅಪ್ಪ ಅದೊಂದು ದಿನ ದಿಢೀರ್ ಸತ್ತು ಹೋದ. ಆಗ ಅಮ್ಮನಿಗೆ ಬರೀ 32 ವರ್ಷ! ಸಂಸಾರದ ದೊಡ್ಡ ಹೊರೆ ಅಮ್ಮನ ಹೆಗಲಿಗೆ ಬಿತ್ತು. ಬಡತನದ ಮಧ್ಯೆ, ಹಸಿವಿನ ಮಧ್ಯೆ, ಹೋರಾಟದ ಮಧ್ಯೆಯೇ ಬದುಕಿದೆವಲ್ಲ, ಹಾಗಾಗಿ ಅಮ್ಮನಿಗೆ ದಾಂಪತ್ಯ ಸುಖ ಅಂದರೆ ಏನೆಂದೇ ಗೊತ್ತಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಅದನ್ನೇ ಪಾಯಿಂಟ್ ಎಂದಿಟ್ಟುಕೊಂಡ ಬಂಧುಗಳು- 'ಇನ್ನೊಂದು ಮದುವೆ ಮಾಡ್ಕೊಳ್ಳೇ. ನಿಂಗಿನ್ನೂ ಚಿಕ್ಕ ವಯಸ್ಸು. ಗಂಡಿನ ಸಾಂಗತ್ಯ ಬಯಸುವ ವಯಸ್ಸು ಅದು' ಎಂದೆಲ್ಲಾ ಒತ್ತಾಯಿಸಿದರು.

'ಇಲ್ಲ. ಇಲ್ಲ. ನನ್ನೆದೆಯಲ್ಲಿ ಈಗ ಪ್ರೀತಿ-ಪ್ರೇಮ, ಪ್ರಣಯ ಎಂಬಂಥ ಸೆಂಟಿಮೆಂಟಿಗೆ ಜಾಗವೇ ಇಲ್ಲ' ಅಂದು ದೃಢವಾಗಿಯೇ ಹೇಳಿಬಿಟ್ಟಳಲ್ಲ ಅಮ್ಮ...

ಅದು, ಅಮ್ಮ ಹೇಳಿದ ಐದನೇ ಸುಳ್ಳು.

● ಓದು ಮುಗಿದದ್ದೇ ತಡ, ನಂಗೆ ಕೆಲಸ ಸಿಕ್ತು. ಸಿಟಿಯಲ್ಲಿ ದೊಡ್ಡ ಮನೆ ಮಾಡಿದೆ. ಒಂದಿಷ್ಟು ದುಡ್ಡು ಮಾಡಿಕೊಂಡೆ. ಅಮ್ಮ ನನಗೋಸ್ಕರ ಪಟ್ಟ ಕಷ್ಟವೆಲ್ಲ ಗೊತ್ತಿತ್ತಲ್ಲ, ಅದೇ ಕಾರಣದಿಂದ, ದುಡಿಮೆಯ ಹಣವನ್ನೆಲ್ಲ ಅಮ್ಮನ ಕೈಗಿಟ್ಟು- 'ಅಮ್ಮಾ, ಇದೆಲ್ಲಾ ನಿನ್ನದು. ತಗೊಂಡು ಹಾಯಾಗಿರು. ಈಗಿಂದಾನೇ ಕೆಲಸ ಮಾಡೋದು ನಿಲ್ಸು. ಈ ಗುಡಿಸಲಿನಂಥ ಮನೆ ಬಿಟ್ಟು ಬೆಂಗಳೂರಿಗೆ ಬಾ. ನನ್ನ ಜತೇಲೇ ಇದ್ದು ಬಿಡು' ಎಂದೆಲ್ಲಾ ಹೇಳಬೇಕು ಅನ್ನಿಸ್ತು.

ಸಡಗರದಿಂದಲೇ ಊರಿಗೆ ಹೋದವನು- ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಹೇಳಿದೆ. ಅಷ್ಟೂ ದುಡ್ಡನ್ನು ಅಮ್ಮನ ಮುಂದೆ ಸುರಿದೆ. ಅಮ್ಮ ಅದನ್ನು ನೋಡಲೇ ಇಲ್ಲ ಎಂಬಂತೆ, ಅಷ್ಟನ್ನೂ ತೆಗೆದು ನನ್ನ ಕೈಲಿಟ್ಟು ಹೇಳಿದಳು: 'ಮಗಾ, ನನ್ನತ್ರ ದುಡ್ಡಿದೆ ಕಣಪ್ಪಾ. ಮಡಿಕೆ, ಕುಡಿಕೆಯಲ್ಲೆಲ್ಲ ಅಡಗಿಸಿಟ್ಟಿದೀನಿ ಕಣೋ.

ಅದೆಲ್ಲ ಖರ್ಚಾದ ಮೇಲೆ ನಿನ್ನ ಹತ್ರ ಕೇಳ್ತೀನಿ. ಸದ್ಯಕ್ಕಂತೂ ನನಗೆ ದುಡ್ಡಿನ ಅಗತ್ಯಾನೇ ಇಲ್ಲ...'

ಅದು- ಹೌದು, ಅದು ಅಮ್ಮ ಹೇಳಿದ ಆರನೇ ಸುಳ್ಳು.

● ಉಹುಂ, ಅಮ್ಮ ನನ್ನ ಯಾವುದೇ ಆಸೆಗೂ ಅಡ್ಡಿ ಬರಲಿಲ್ಲ. ಮುಂದೆ- ನನ್ನಿಷ್ಟದಂತೆಯೇ ಮದುವೆಯಾಯಿತು. ಶ್ರೀಮಂತರ ಮನೆಯಿಂದ ಬಂದಿದ್ದ ನನ್ನ ಹೆಂಡತಿ ಅಮ್ಮನಿಗೆ ಅಡ್ಜೆಸ್ಟ್ ಆಗಲೇ ಇಲ್ಲ. ಅಮ್ಮನ ಮೇಲೆ ಅವಳದು ದಿನಾಲೂ ಒಂದಲ್ಲ ಒಂದು ದೂರು. ನಿಮ್ಮಲ್ಲಿ ಸುಳ್ಳು ಹೇಳೋದೇಕೆ ಸಾರ್? ಪ್ರಾಯದ ಮದ, ಹೆಂಡತಿ ಮೇಲಿನ ಮೋಹ ನೋಡಿ, ನಾನೂ ಅವಳ ತಾಳಕ್ಕೆ ತಕ್ಕಂತೆಯೇ ಕುಣಿದೆ. ಒಂದೆರಡು ಬಾರಿ ಅಮ್ಮನನ್ನೇ ಗದರಿಸಿಬಿಟ್ಟೆ. 'ಹೊಂದಾಣಿಕೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಹೋಗೋಕ್ಕಾಗಲ್ವ?' ಎಂದು ಅದೊಮ್ಮೆ ರೇಗಿಯೂಬಿಟ್ಟೆ.

ಅವತ್ತು ಇಡೀ ದಿನ ಅಮ್ಮ ಮಂಕಾಗಿದ್ದಳು. ಆ ದೃಶ್ಯ ಕಂಡದ್ದೇ-ನನಗೆ ಕಪಾಲಕ್ಕೆ ಹೊಡೆದಂತಾಯಿತು. 'ಅಮ್ಮಾ , ತಪ್ಪಾಯ್ತು ಕ್ಷಮಿಸು' ಎಂದು ನಾನು ಕೇಳುವ ಮೊದಲೇ- 'ನಾನು ಹಳೇ ಕಾಲದ ಹೆಂಗ್ಸು. ತಪ್ಪು ಮಾಡಿಬಿಟ್ಟೆ. ಕ್ಷಮಿಸಿಬಿಡ್ರಪ್ಪಾ' ಎಂದ ಅಮ್ಮ 'ನಿಮ್ಮಿಬ್ಬರದೂ ತಪ್ಪಿಲ್ಲ' ಎಂದು ಘೋಷಿಸಿದಳು. ಅದು - ಅಮ್ಮ ಹೇಳಿದ ಏಳನೇ ಸುಳ್ಳು.

● ಕಾಲ ಅನ್ನೋದು ಕೃಷ್ಣ ಚಕ್ರದ ಥರಾ ಗಿರಗಿರಗಿರಾಂತ ಓಡಿಬಿಡ್ತು. ಅಮ್ಮ ಹಾಸಿಗೆ ಹಿಡಿದಿದ್ದಳು. ದಡಬಡಿಸಿ ಹೋದರೆ - 'ನಿಮ್ಮ ತಾಯಿಗೆ ಕ್ಯಾನ್ಸರ್ ಕಣ್ರೀ. ಆಗಲೇ ಫೈನಲ್ ಸ್ಟೇಜ್‌ಗೆ ಬಂದುಬಿಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ತಕ್ಷಣ ಆಸ್ಪತ್ರೆಗೆ ಸೇರಿಸಿ. ಇನ್ನು ಕೆಲವೇ ದಿನ ಅವರು ಬದುಕೋದು. ಹುಶಾರಾಗಿ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳಿ' ಅಂದ್ರು ಡಾಕ್ಟರ್. ನಾನು ಹೆದರುತ್ತ, ಹೆದರುತ್ತಲೇ ಅಮ್ಮನ ಬಳಿ ಬಂದೆ. ಒಂದು ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಸುರಸುಂದರಿಯಂತಿದ್ದ ಅಮ್ಮ; ತನ್ನ ಪಾಡಿಗೆ ತಾನೇ ಹಾಡು ಹೇಳಿಕೊಂಡು ಡ್ಯಾನ್ಸು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಅಮ್ಮ; ಮಿಣುಕು ದೀಪದ ಬೆಳಕಲ್ಲಿ ಅಪ್ಸರೆಯಂತೆ ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದ ಅಮ್ಮ; ದಿನವೂ ನನಗೆ ದೃಷ್ಟಿ ತೆಗೆಯುತ್ತಿದ್ದ ಅಮ್ಮ; ತನ್ನ ಪಾಲಿನ ಊಟವನ್ನೆಲ್ಲ ನನಗೇ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದ ಅಮ್ಮ; ಎಲ್ಲ ಸಂಕಟಗಳಿಗೂ ಸವಾಲು ಹಾಕಿ ಗೆದ್ದ ಅಮ್ಮ - ಜೀವಚ್ಛವವಾಗಿ ಮಲಗಿದ್ದಳು. ಆಕೆಯ ಕಂಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಂತಿ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಕಂಬನಿಯೂ ಇರಲಿಲ್ಲ.

ಅಮ್ಮನನ್ನು ಆ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ನೋಡಿದ್ದೇ- ನನಗೆ ಕಣ್ತುಂಬಿ ಬಂತು. ಆಕೆಯನ್ನು ಕಡೆಗಾಲದಲ್ಲಿ ಚೆನ್ನಾಗಿ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳಲಿಲ್ಲ ಎಂಬ ಪಾಪಪ್ರಜ್ಞೆ ಕಾಡಿತು. ತಕ್ಷಣವೇ, ಅದು ಆಸ್ಪತ್ರೆ ಎಂಬುದನ್ನೂ ಮರೆತು - ಜೋರಾಗಿ ಬಿಕ್ಕಳಿಸಿದೆ. ತಕ್ಷಣವೇ, ನಡುಗುತ್ತಿದ್ದ ಕೈಗಳಿಂದ ನನ್ನ ಕಂಬನಿ ತೊಡೆದ ಅಮ್ಮ ಹೇಳಿದಳು: 'ನಂಗೇನೂ ಆಗಿಲ್ಲ ಕಂದಾ, ಅಳಬೇಡ. ನಂಗೇನೂ ಆಗಿಲ್ಲ...'

ಅದು, ಅಮ್ಮ ಹೇಳಿದ ಎಂಟನೇ ಸುಳ್ಳು!

●

ಅವತ್ತೇ ರಾತ್ರಿ ಅಮ್ಮ ಕಣ್ಮುಚ್ಚಿ ನಿದ್ರೆಗೆ ಜಾರಿದಳು. ಆಕೆಯ ಪಾಲಿಗೆ ಮತ್ತೆ ಬೆಳಕಾಗಲಿಲ್ಲ! ನಾಡಿದ್ದು ಗೌರಿ ಹಬ್ಬ ಅಂದುಕೊಂಡಾಕ್ಷಣ ಅಮ್ಮ ನೆನಪಾದಳು. ಕಾಣದ ಲೋಕದಲ್ಲಿ ಈಗ ಆಕೆ ಹೇಗಿದ್ದಾಳೋ?

●

10

ಕೋಪದ ಕೈಗೆ ಬುದ್ಧಿ ಕೊಡುವ ಎಲ್ಲ ಅಪ್ಪಂದಿರಿಗೆ...

ಒಂದು ಕಡೆ ಅಪ್ಪ, ಇನ್ನೊಂದು ಕಡೆ ಗುರುಗಳಿಂದ ಪದೇ ಪದೆ ಕಪಾಲಕ್ಕೆ ಏಟು ತಿನ್ನುತ್ತಲೇ ವಿನಾಯಕ ಎಸ್ಸೆಸ್ಸೆಲ್ಸಿ ಮುಗಿಸಿದ.

ಶಿಕ್ಷಿಸದಿದ್ದರೆ ಮಕ್ಕಳು ಕೆಟ್ಟು ಹೋಗ್ತಾರೆ...

ಅಂಥದೊಂದು ಭಾವನೆ (ಅಥವಾ ನಂಬಿಕೆ ಅನ್ನಿ) ರಾಮರಾಯರಿಗೆ ಮೊದಲಿನಿಂದಲೂ ಇತ್ತು. ಅದೇ ಕಾರಣದಿಂದ ಅವರು ಮಗನನ್ನು ವಿಪರೀತ ಶಿಸ್ತಿನಿಂದ ಬೆಳೆಸಿದ್ದರು. ಮಗ ಚಿಕ್ಕದೊಂದು ತಪ್ಪು ಮಾಡಿದರೂ ಸಾಕು, ಅವರಿಗೆ ತುಂಬಾ ಅಂದರೆ ತುಂಬಾ ಸಿಟ್ಟು ಬರುತ್ತಿತ್ತು. ಅಂಥ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲೆಲ್ಲ ಎದುರು ನಿಂತ ಮಗನ ಕೆನ್ನೆ ಚದುರಿ ಹೋಗುವಂತೆ ಫಟಾರನೆ ಹೊಡೆದುಬಿಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಅದೇಕೋ ಏನೋ, ಯಾವತ್ತೆಂದರೆ ಯಾವತ್ತೂ ಅವರು ಬೆತ್ತ ಮುಟ್ಟಿದವರೇ ಅಲ್ಲ. ಅವರದೇನಿದ್ದರೂ ಕೆನ್ನೆಗೆ ಹೊಡೆಯುವುದಷ್ಟೇ ಕೆಲಸ. ಹೀಗೆ ಛಟೀರ್, ಛಟೀರನೆ ಹೊಡೆಯುವುದರಿಂದ ಮಗನಿಗೆ ವಿಪರೀತ ನೋವಾಗಿರಬಹುದು ಎಂದು ರಾಮರಾಯರು ಒಂದೇ ಒಂದು ಬಾರಿಯೂ ಯೋಚಿಸಲಿಲ್ಲ. ಬದಲಿಗೆ, 'ಮಗನನ್ನು ಹೆದರಿಸಿ ಹೇಗೆ ಕಂಟ್ರೋಲ್‌ನಲ್ಲಿ ಇಟ್ಕೊಂಡಿದೀನಲ್ವ' ಎಂದು ಬೀಗುತ್ತಿದ್ದರು.

ರಾಮರಾಯರ ಮಗನೇ ವಿನಾಯಕ. ಅವನು ಯಾಕೆ ಹಾಗಿದ್ದ? ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ಅವನು ಒಂಥರಾ ನಿಧಾನ ಪ್ರವೃತ್ತಿಯ

ಹುಡುಗ. ಅವನು ವಿಪರೀತ ಬುದ್ಧಿವಂತ, ವಿಪರೀತ ಭಾವುಕ ಮತ್ತು ವಿಪರೀತ ಸೋಂಬೇರಿ. ಯಾವುದೇ ಕೆಲಸ ಆಗಲಿ, ಅದನ್ನ ಎರಡೆರಡು ಬಾರಿ ಹೇಳಬೇಕಿತ್ತು ಅವನಿಗೆ. ಅಪ್ಪ ಹೇಗಿದ್ರೂ ಹೊಡೆದೇ ಹೊಡೀತಾರೆ. ಹಾಗಿರುವಾಗ ಯಾವುದೇ ಕೆಲಸವನ್ನು ಹೇಳಿದ ತಕ್ಷಣ ಮಾಡಿ ಏನುಪಯೋಗ? ಒಂದೆರಡು ಏಟು ತಿಂದ ಮೇಲೇ ಆ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿದರಾಯ್ತು ಎಂಬ ಉಡಾಫೆ ಅವನದು.ಮನೇಲಿ ಮಾತ್ರವಲ್ಲ ; ಶಾಲೆಯಲ್ಲೂ ಅವನು ಸೋಮಾರಿ ಸುಬ್ಬರಾವ್ ಆಗಿಯೇ ಉಳಿದುಬಿಟ್ಟ. ಅವನ ದುರಾದೃಷ್ಟಕ್ಕೆ ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಕೂಡ ಕಪಾಲಕ್ಕೆ ಹೊಡೆಯುವ ಅಧ್ಯಾಪಕರೇ ಇದ್ದರು. ಇವನು ಉತ್ತರ ಹೇಳುವುದು ಎರಡು ಸೆಕೆಂಡು ತಡವಾದರೆ ಸಾಕು, ಕೆನ್ನೆಗೆ ಬಾರಿಸುತ್ತಿದ್ದರು.

ಹೀಗೆ, ಒಂದು ಕಡೆ ಅಪ್ಪ, ಇನ್ನೊಂದು ಕಡೆ ಗುರುಗಳಿಂದ ಪದೇ ಪದೆ ಕಪಾಲಕ್ಕೆ ಏಟು ತಿನ್ನುತ್ತಲೇ ವಿನಾಯಕ ಎಸ್ಸೆಸ್ಸೆಲ್ಸಿ ಮುಗಿಸಿದ. ಆದರೆ ಮೊದಲ ಪಿಯುಸಿ ದಾಟುವ ವೇಳೆಗೆ ಯಾಕೋ ಸರಿಯಾಗಿ ಕೇಳಿಸ್ತಿಲ್ಲ ಎನ್ನಲು ಶುರು ಮಾಡಿದ. ರಾಮರಾಯರು ಮೊದಲು ಅವನ ಮಾತು ನಿರ್ಲಕ್ಷಿಸಿದರು. ನಂತರ ಹರಕೆ ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡರು. 'ನಿಮ್ಮ ಮಗ ಹತ್ತು ಸಾರಿ ಕೂಗಿದ್ರೂ ಮಾತಾಡಲ್ವಲ್ಲ ಯಾಕೆ ಸ್ವಾಮೀ' ಎಂದು ಹತ್ತು ಮಂದಿ ಕೇಳಲು ಶುರು ಮಾಡಿದರು ನೋಡಿ; ತಕ್ಷಣವೇ ಇಎನ್‌ಟಿ ಆಸ್ಪತ್ರೆಗೆ ಕರೆದೊಯ್ದರು.

ಆಸ್ಪತ್ರೆಯಲ್ಲಿ ಮಾಡಿದ ಪರೀಕ್ಷೆಗಳು ಒಂದೆರಡಲ್ಲ. ಹಾಗೆ ಏನೇನೆಲ್ಲ ಪರೀಕ್ಷೆ ಮಾಡಿದ ನಂತರ ಡಾಕ್ಟರು ರಾಮರಾಯರನ್ನು ಕರೆದು ಹೇಳಿದರು: 'ನಿಮಗೆ, ಒಂದು ಕೆಟ್ಟ ಸುದ್ದಿ ಹೇಳೋದಿದೆ ಸರ್. ಕಿವಿಗೂ, ಕಪಾಲಕ್ಕೂ ಮಧ್ಯೆ ಇವೆ ನೋಡಿ, ಅಷ್ಟೂ ನರಗಳಿಗೆ ದೊಡ್ಡ ಏಟು ಬಿದ್ದಿದೆ. ಅವು ಶಬ್ದವನ್ನು ಗ್ರಹಿಸುವಲ್ಲಿ ವಿಫಲವಾಗ್ತಿವೆ. ಅದೇ ಕಾರಣದಿಂದ ನಿಮ್ಮ ಮಗನಿಗೆ ಕಿವಿ ಕೇಳಿಸ್ತಾ ಇಲ್ಲ. ಈ ಹುಡುಗನಿಗೆ, ಇಷ್ಟು ಚಿಕ್ಕ ವಯಸ್ಸಿಗೇ ಯಾಕೆ ಹೀಗಾಯ್ತು? ಒಂದ್ಸಲ ಅವನನ್ನೇ ವಿಚಾರಿಸಿ, ನಂತರ, ನಿಮಗೆ ವಿವರವಾಗಿ ಹೇಳ್ತೀನಿ. ಹೆದರಬೇಡಿ. ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತು ಹೊರಗಿರಿ' ಎಂದವರೇ ಮತ್ತೆ ವಿನಾಯಕನನ್ನು ತಮ್ಮ ಛೇಂಬರಿನಲ್ಲಿ ಕೂರಿಸಿಕೊಂಡು ಕೇಳಿದರು: 'ನಿಂಗೆ ಕೆನ್ನೆಯ ಪಕ್ಕಕ್ಕೆ ಕ್ರಿಕೆಟ್ ಬಾಲ್ ಬಿದ್ದಿತ್ತಾ? ಅಥವಾ ಕೊಕ್ಕೋ, ಕಬಡ್ಡಿ, ಲಗೋರಿ, ಚಿನ್ನಿದಾಂಡು ಆಟ ಆಡ್ತಾ ಇದ್ದಾಗ ಕಲ್ಲಿನ ಮೇಲೇನಾದ್ರೂ ಬಿದ್ದಿದ್ಯಾ? ಆಗ ಕಪಾಲಕ್ಕೆ ಪೆಟ್ಟು ಬಿದ್ದಿತ್ತಾ? ಯಾವಾಗಾದ್ರೂ ಆ್ಯಕ್ಸಿಡೆಂಟಾಗಿ ಆಗ ಕಪಾಲಕ್ಕೋ, ಕಿವಿಗೋ ಏಟು ಬಿದ್ದಿತ್ತಾ? ರಕ್ತ ಬಂದಿತ್ತಾ? ಚಿಕ್ಕಂದಿನಲ್ಲಿ ಕಿವಿ ನೋವು ಬರ್ತಿತ್ತಾ ? ವಿಪರೀತ ಅನ್ನುವ ಹಾಗೆ ಕಿವಿ ಸೋರ್ತಾ ಇತ್ತಾ? ಅಥವಾ ಕಿವಿಯಲ್ಲಿರೋ ಗುಗ್ಗೆ ತೆಗೆಯಲು ಹೋಗಿ-ಚಿಮುಟದಂಥ ಚೂಪಾದ ಕಡ್ಡಿಯೇನಾದ್ರೂ ಚುಚ್ಚಿಕೊಂಡಿತ್ತಾ?'

ಡಾಕ್ಟರ್‌ರ ಎಲ್ಲ ಪ್ರಶ್ನೆಗೂ ವಿನಾಯಕ ತುಂಬ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಹೇಳಿದ: 'ಇಲ್ಲ ಸರ್. ಅಂಥದೇನೂ ಆಗಿಲ್ಲ. ಬೇಕಿದ್ರೆ ನಮ್ಮ ತಂದೇನ ಕೇಳಿ...'

ಡಾಕ್ಟರು ಹಾಗೇ ಮಾಡಿದರು. 'ಇಲ್ಲ ಡಾಕ್ಟ್ರೇ, ಇವನನ್ನ ತುಂಬಾ ಮುದ್ದಿನಿಂದ, ತುಂಬಾ ಎಚ್ಚರಿಕೆಯಿಂದ ಬೆಳೆಸಿದೀನಿ. ಅಂಥದೇನೂ ಆಗಿಲ್ಲ' ಎಂದು ರಾಮರಾಯರು ಹೇಳಿದರಲ್ಲ,

ನಂತರದ ಒಂದೆರಡು ನಿಮಿಷಗಳ ಕಾಲ ಏನನ್ನೋ ಯೋಚಿಸಿದ ಡಾಕ್ಟರು ಛಕ್ಕನೆ ಕೇಳಿಬಿಟ್ಟರು: 'ಮಗೂ, ನಿಂಗೆ ಸ್ಕೂಲಲ್ಲಿ ಮೇಸ್ಟ್ರು ಅವಾಗವಾಗ ಏನಾದ್ರೂ ಕಪಾಲಕ್ಕೆ ಹೊಡೀತಿದ್ರಾ?'

ಡಾಕ್ಟರ ಮಾತು ಕೇಳಿದ್ದೇ ತಡ, ರಾಮರಾಯರಿಗೆ ಮೈಮೇಲೆ ಹಾವು ಹರಿದಂತಾಯಿತು. ಅವರು ನಿಂತಲ್ಲೇ ಬೆವೆತರು. ಮಗ ಏನು ಹೇಳ್ತಾನೋ ಅಂದುಕೊಂಡು ಸಂಕೋಚ - ಭಯ ದಿಂದಲೇ ಅವನತ್ತ ನೋಡಿದರು. ಅವನು ಒಮ್ಮೆ ನೇರವಾಗಿ ಅಪ್ಪನನ್ನೇ ನೋಡಿದನಲ್ಲ, ಇವರಿಗೆ ಬೀಸಿ ಕಪಾಲಕ್ಕೆ ಹೊಡೆದಂತಾಯಿತು. ತಕ್ಷಣವೇ ಬೇರೆಡೆಗೆ ಮುಖ ತಿರುಗಿಸಿಬಿಟ್ಟರು. ಅದೇನೂ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲದವನಂತೆ ವಿನಾಯಕ ಅದೇ ದೃಢಸ್ವರದಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದ: 'ಇಲ್ಲ ಡಾಕ್ಟರ್. ಹಾಗೇನೂ ಇಲ್ಲ. ಎಲ್ಲೋ ಆಗೊಮ್ಮೆ ಈಗೊಮ್ಮೆ ನಾನು ತಪ್ಪು ಮಾಡಿದಾಗ ಹೊಡೆದಿರಬಹುದೇನೋ...'

ಇಲ್ಲ. ಈ ಹುಡುಗ ನಿಜ ಹೇಳ್ತಾ ಇಲ್ಲ ಎಂಬುದು ಡಾಕ್ಟರ್‌ಗೆ ತಕ್ಷಣ ಅರ್ಥವಾಗಿ ಹೋಯಿತು. ಅವರು ಏನೋ ಹೇಳಲು ಹೋದಾಗ ಮಧ್ಯೆ ಬಾಯಿ ಹಾಕಿದ ರಾಮರಾಯರು- 'ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ಕಪಾಲಕ್ಕೆ ಹೊಡೆದ್ರೆ ಅದರಿಂದ ಕೂಡಾ ಕಿವುಡುತನ ಉಂಟಾಗುತ್ತೆ ಅಂತೀರಾ ಡಾಕ್ಟ್ರೆ? ಅಂಥ ಸಾಧ್ಯತೆಯೂ ಇದೆಯಾ?' ಎಂದರು. 'ನೋಡಿ ಸರ್, ಕಿವಿ ಮತ್ತು ಕಪಾಲದ ಮಧ್ಯೆ ಇವೆಯಲ್ಲ ನರಗಳು? ಅವು ತುಂಬಾ ಸೂಕ್ಷ್ಮ. ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಜೋರಾಗಿ ಆ ಜಾಗಕ್ಕೆ ಒಂದೇ ಒಂದು ಏಟು ಹೊಡೆದ್ರೂ ಸಾಕು, ಕಿವುಡುತನ ಉಂಟಾಗುತ್ತೆ. ಸ್ವಲ್ಪ ವಯಸ್ಸಾದ ಮೇಲೆ ಅದು ಸರಿಯಾಗೋದು ಕಷ್ಟ ಅಂದ್ರೆ ಕಷ್ಟ. ನಿಮ್ಮ ಮಗನಿಗೂ ಈಗ ಹಾಗೇ ಆಗಿದೆ. ಯಾವನೋ ಪಾಪಿ ಮೇಸ್ಟ್ರು ಈ ಹುಡುಗನಿಗೆ ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ಒಂದೇ ಜಾಗಕ್ಕೆ ಹೊಡೆದಿದಾನೆ! ಈ ಹುಡುಗ ಜೀವನ ಪೂರ್ತಾ ಹೀಗೇ ಬದುಕಬೇಕಾಗ್ತದೆ. ಮುಂದೆ ಹಿಯರಿಂಗ್ ಏಯ್ಡ್ ಹಾಕಿಕೊಳ್ಳೋದೇ ದಾರಿ...

ಡಾಕ್ಟರು ಇನ್ನೂ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರೇನೋ, ಆದರೆ ಅದೇನನ್ನೂ ಕೇಳುವ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ರಾಮ ರಾಯರು ಇರಲಿಲ್ಲ. ಚಿಕ್ಕಂದಿನಲ್ಲಿ ಮಗನಿಗೆ ದಿನಕ್ಕೆ ಐದರ ಲೆಕ್ಕದಲ್ಲಿ ಕಪಾಲಕ್ಕೆ ಹೊಡೆದಿದ್ದರಲ್ಲ, ಅದೆಲ್ಲ ಅವರಿಗೆ ಮೇಲಿಂದ ಮೇಲೆ ನೆನಪಾಗಿ ಮುಖ ಕಪ್ಪಿಟ್ಟಿತು. ತಕ್ಷಣವೇ 'ಒಂದ್ನಿಮಿಷ ಬಂದೆ' ಎನ್ನುತ್ತಾ ಹೊರಗೆ ಬಂದರು. ಇತ್ತ, ಆ ಹುಡುಗನ ಮೇಲಿನ ಮಮಕಾರದಿಂದಲೋ ಅಥವಾ ಅವನ ಸಂಕಟದ ಮೂಲವೇನೆಂದು ಪತ್ತೆ ಹಚ್ಚುವ ಹಟದಿಂದಲೋ ಕಾಣೆ -ಡಾಕ್ಟರು ಮೆತ್ತಗೆ ಕೇಳಿಯೇಬಿಟ್ಟರು: 'ಮಗೂ, ಚಿಕ್ಕಂದಿನಲ್ಲಿ ನಿಮ್ಮ ತಂದೆ ಏನಾದ್ರೂ ಕಪಾಲಕ್ಕೆ ಜೋರಾಗಿ ಹೊಡೆದಿದ್ರಾ?'

ವಿನಾಯಕನಿಗೆ ತಕ್ಷಣವೇ ತನ್ನ ಬಾಲ್ಯ ನೆನಪಾಯಿತು: 'ಹೌದು, ಆಗೆಲ್ಲ ಅಪ್ಪ ದಿನಕ್ಕೊಂದು ಕಥೆ ಹೇಳಿಕೊಡುತ್ತಿದ್ದ. ಹಾಡು ಕಲಿಸುತ್ತಿದ್ದ. ಕೇರಂ ಆಡಲು ಹೇಳಿಕೊಟ್ಟಿದ್ದ. ಚೆಸ್ ಬೋರ್ಡು ತಂದಿಟ್ಟು - ಇದು ರಾಜ, ಇದು ಮಂತ್ರಿ, ಇದು ಸೈನಿಕ, ಇದು ಕುದುರೆ ಎಂದು ವಿವರಿಸಿದ್ದ. ಊಟದ ವೇಳೆಯಲ್ಲಿ ಏನೋ ನೆಪ ಹೇಳಿ ಎರಡು ತುತ್ತು ಜಾಸ್ತಿ ತಿನ್ನಿಸಿದ್ದ. ಹಬ್ಬದ ದಿನ ಹೊಸ ಬಟ್ಟೆ ಹಾಕಿ - ನನ್ಮಗ ರಾಜಕುಮಾರ ಎಂದು ಬೀಗಿದ್ದ. ಬಿಸಿಬಿಸೀ ಅನ್ನಕ್ಕೆ ತುಪ್ಪ ಹಾಕಿಸಿ ತಿನ್ನಿಸಿದ್ದ. ದಿಢೀರನೆ ಜ್ವರ ಬಂದಾಗ ರಾತ್ರಿಯೆಲ್ಲಾ ಅತ್ತಿದ್ದ. ಎಸ್ಸೆಸ್ಸೆಲ್ಸೀಲಿ ಪಾಸಾದಾಗ ಕೇರಿಗೆಲ್ಲ ಸ್ವೀಟು

ಹಂಚಿದ್ದ. ಅಕಸ್ಮಾತ್ ಎಡವಿ ಬಿದ್ದಾಗ ಇಡೀ ದಿನ ಸಂತೈಸಿದ್ದ. ಅಂಥ ಅಪ್ಪ ಸಿಟ್ಟಿನ ಭರದಲ್ಲಿ ಹೊಡೆದಿದ್ದು ನಿಜ. ಆದರೆ ಅದನ್ನೇ ಈಗ ಹೇಳಿಬಿಟ್ಟರೆ ಡಾಕ್ಟರು ಕೂಡಾ ಅಪ್ಪನಿಗೆ ಬಯ್ಯಬಹುದು. ಉಹುಂ, ಅಪ್ಪನಿಗೆ ಅಪಮಾನವಾಗಬಾರದು...'

ಹೀಗೆಲ್ಲ ಯೋಚಿಸಿದ ವಿನಾಯಕ-'ಇಲ್ಲ ಡಾಕ್ಟರ್, ನಮ್ಮಪ್ಪನಂಗೆ ಒಂದೇ ಒಂದು ದಿನವೂ ಹೊಡೆದಿಲ್ಲ. ತುಂಬಾ ಗ್ರೇಟ್ ಅಪ್ಪ ಅವರು. ನಾನು ತಪ್ಪು ಮಾಡಿದಾಗಲೂ ಅವರು ಸುಮ್ಮನೇ ಗದರಿಸಿದ್ದು ಕೂಡ ನನಗೆ ನೆನಪಿಲ್ಲ. ಹಾಂ, ಈಗ ನೆನಪಾಗ್ತಾ ಇದೆ. ನಾನು ಎಂಟನೇ ಕ್ಲಾಸ್‌ನಲ್ಲಿದ್ದಾಗ ಒಂದ್ಸಲ ಕೆನ್ನೆಗೆ ಕ್ರಿಕೆಟ್ ಬಾಲ್ ಬಿದ್ದಿತ್ತು' ಅಂದುಬಿಟ್ಟ. ಇತ್ತ, ಬಾಗಿಲ ಪಕ್ಕದಲ್ಲೇ ನಿಂತು ಮಗನ ಎಲ್ಲ ಮಾತುಗಳನ್ನೂ ಕೇಳಿಸಿಕೊಂಡ ರಾಮರಾಯರು ದುಃಖ ತಡೆಯಲಾರದೆ ಸರಸರನೆ ಹೊರಗೆ ಹೋಗಿ ಬಿಕ್ಕಳಿಸಿ ಅತ್ತರು.

●

ಅಂದಿನಿಂದ ವಿನಾಯಕನ ಮುಂದೆ ನಿಲ್ಲಲು ರಾಮರಾಯರಿಗೆ ವಿಪರೀತ ಅಳುಕುಂಟಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಆದರೆ ಅವನು ಆರಾಮಾಗಿದ್ದ. ಹಿಯರಿಂಗ್ ಏಯ್ಡ್ ಹಾಕಿಕೊಂಡಾಗಲೂ ಸರಿಯಾಗಿ ಕೇಳಿಸ್ತಾ ಇಲ್ಲ ಅನ್ನಿಸಿದಾಗ ಮಾತ್ರ ಅಧೀರನಾದ. ಹತ್ತಾರು ಅವಮಾನಗಳ ಮಧ್ಯೆ ಹಣ್ಣಾದ. ಅದೊಂದು ದಿನ ಮಾತ್ರ ಮನೆಯಿಂದ ದೂರ ಹೋಗಿ ಸಮಾಧಾನವಾಗುವವರೆಗೂ ಅತ್ತು ಹಗುರಾದ.

ಇತ್ತ, ರಾಮರಾಯರ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಹೇಳುವುದೇ ಬೇಡ. ತನ್ನಿಂದಲೇ ಮಗನ ಬದುಕು ಹಾಳಾಯಿತು ಎಂಬ ಗಿಲ್ಟ್ ಅವರದು. ಹೀಗಿದ್ದಾಗಲೇ ಮೊನ್ನೆ ಫಾದರ್ಸ್ ಡೇ ಬಂತಲ್ಲ, ಅವತ್ತು ಸೀದಾ ಅಪ್ಪನ ಮುಂದೆ ನಿಂತ ವಿನಾಯಕ ಏನೊಂದೂ ಮಾತಾಡದೆ ಒಂದು ಚೀಟಿ ಕೊಟ್ಟ. ಅದರಲ್ಲಿ ಹೀಗಿತ್ತು; 'ಅಪ್ಪಾ, ಚಿಂತಿಸಬೇಡಿ. ಆಗಿದ್ದು ಆಗಿ ಹೋಯ್ತು. ಹೇಗೋ ಬದುಕ್ತೇನೆ. ಬಿ ಕೂಲ್, ಬಿ ಹ್ಯಾಪಿ. ಅಪ್ಪಾ, ಐ ಲವ್ ಯೂ. ನಿಮಗೆ ಫಾದರ್ಸ್ ಡೇ ಶುಭಾಶಯಗಳು...'

ರಾಮರಾಯರಿಗೆ ಮಾತೇ ಹೊರಡಲಿಲ್ಲ. ಅವರ ಕಣ್ಣು ಮಂಜಾಗಿದ್ದವು. ತಕ್ಷಣ ಎದ್ದು ನಿಂತು, ಮಗನ ಎರಡೂ ಕೈಗಳನ್ನು ಕಣ್ಣಿಗೊತ್ತಿಕೊಂಡು 'ನನ್ನನ್ನು ಕ್ಷಮಿಸಿಬಿಡಪ್ಪಾ' ಅಂದರು.

●

ಎಲ್ಲ ಮನೆಯ ಅಪ್ಪಂದಿರೆ, ದಯವಿಟ್ಟು ಕೇಳಿಸಿಕೊಳ್ಳಿ. ಈ ಸಮಾಜ ಯಾವತ್ತೂ ಅಷ್ಟೆ. ಅಂಗವಿಕಲರನ್ನು ತಾತ್ಸಾರದಿಂದ ನೋಡುತ್ತೆ. ಅಣಕಿಸುತ್ತೆ. ಅವಮಾನ ಮಾಡುತ್ತೆ. ಅದರಲ್ಲೂ ಕಿವಿ ಕೇಳೋದಿಲ್ಲ ಅಂತಾರಲ್ಲ? ಬಿಡಿ, ಅವರ ಬದುಕು ಬದುಕಲ್ಲ. ಅಂಧರಿಗೆ ಸಿಗುವ ಅನುಕಂಪ ಶ್ರವಣ ದೋಷ ಇದ್ದವರಿಗೆ ಸಿಗೋದಿಲ್ಲ. ಅದಕ್ಕೇ ಏನ್ಮಾಡಿ ಗೊತ್ತ? ಯಾವತ್ತೂ, ಯಾವುದೇ ಕಾರಣಕ್ಕೂ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಕಪಾಲಕ್ಕೆ ಹೊಡೀಬೇಡಿ. ಹೊಡೆಯಲೇಬೇಡಿ. ಯಾಕೆಂದರೆ, ಅಂಥ ಒಂದೇ ಒಂದು ಹೊಡೆತ ನಿಮ್ಮ ಮಗುವಿನ ಭವಿಷ್ಯವನ್ನೇ ಅಳಿಸಿಹಾಕಬಲ್ಲದು. (ಇಷ್ಟಕ್ಕೂ ಹೊಡೆದು ಸಾಧಿಸುವುದೇನು?) ಹಾಗಾಗಿ, ಪ್ಲೀಸ್, ಕೆನ್ನೆಗೆ ಹೊಡೀಬೇಡಿ...

●

11

ಸ್ಪೀಡಿಗೆ ಬ್ರೇಕು ಬೀಳಲಿ...

ನನ್ನ ಮಗಳು ಎಂದೆಂದೂ ಬಾರದ ಲೋಕಕ್ಕೆ ಹೋಗಿಬಿಟ್ಟಿದ್ದಳು. ಅವಳನ್ನು ತಬ್ಬಿ ಮುದ್ದಾಡ ಬೇಕೆಂದರೆ- ನಾನೂ ಅವಳಿದ್ದ ಲೋಕಕ್ಕೇ ಹೋಗಬೇಕಿತ್ತು...

ರಾಜಾಜಿನಗರ ಇಂಡಸ್ಟ್ರಿಯಲ್ ಏರಿಯಾದ ತನ್ನ ಫ್ಯಾಕ್ಟರಿಯಿಂದ ಹೊರಬಂದ ಜಗತ್ ಒಮ್ಮೆ ಗಡಿಯಾರ ನೋಡಿಕೊಂಡ. ಆಗಲೇ ಆರೂ ಇಪ್ಪತ್ತು! ಅಲ್ಲಿಂದ ಇಪ್ಪತ್ತೆಂಟು ಕಿಲೋಮೀಟರು ದೂರದ ಡಾಬಸ್‌ಪೇಟೆಯ ಹೊಸಮನೆಗೆ ಹೋಗಲಿಕ್ಕೆ ಎಷ್ಟು ಹೊತ್ತು ಬೇಕು? ಜಗತ್ ನಿಂತಲ್ಲಿಯೇ ಒಮ್ಮೆ ಲೆಕ್ಕ ಹಾಕಿದ. ಡ್ರೈವಿಂಗ್‌ಗೆ ಕೂತರೆ ತನ್ನ ಮುಂದೆ ಗಾಳಿಯೂ ಲೆಕ್ಕಕ್ಕೆ ಬಾರದು. ಅಂದಮೇಲೆ, ಏನೇ ಟ್ರಾಫಿಕ್ ಅಂದುಕೊಂಡರೂ ಬರೀ ಹದಿನೆಂಟೇ ನಿಮಿಷದಲ್ಲಿ ಮನೆ ತಲುಪಬಲ್ಲೆ ಅಂದುಕೊಂಡವನೇ ತಿಳಿ ನೀಲಿಯ ಸ್ಕೋಡಾ ಕಾರು ಹತ್ತಿ ಕೂತ.

ನಂತರದ ಎರಡೇ ನಿಮಿಷದಲ್ಲಿ ಅವನ ಕಾರು ಮೋದಿ ಆಸ್ಪತ್ರೆಯ ತಿರುವು ದಾಟಿಯಾಗಿತ್ತು. ಅಷ್ಟು ಹೊತ್ತಿಗೇ ಒಮ್ಮೆ ಸಿಗ್ನಲ್ ಜಂಪ್ ಮಾಡಿದ್ದ. ಒಬ್ಬ ಬೈಕ್ ಸವಾರನಿಗೆ ಡಿಕ್ಕಿ ಹೊಡೆಯುವುದನ್ನು ಕೂದಲೆಳೆಯ ಅಂತರದಲ್ಲಿ ತಪ್ಪಿಸಿದ್ದ. ತನ್ನ ಮಿಂಚಿನ ವೇಗದ ಬಗ್ಗೆ ಅವನಿಗೆ ಹೆಮ್ಮೆಯಿತ್ತು. ಕಾರ್ ರೇಸ್‌ನ ಛಾಂಪಿಯನ್ ಶುಮಾಕರ್ ಇದ್ದಾನಲ್ಲ, ಅವನೂ ಕೂಡ ಬೆರಗಾಗಬೇಕು ಅಂಥ ಸ್ಪೀಡು ಜಗತ್‌ನದ್ದು. ವೇಗವಾಗಿ ಹೋಗ

ಬೇಕು ಎಂಬ ಆಸೆಯ ಜತೆಗೆ ಸಿರಿವಂತಿಕೆಯ 'ಅಹಂ' ಕೂಡ ಸೇರಿಕೊಂಡಿತ್ತಲ್ಲ, ಅದೇ ಕಾರಣದಿಂದ ಅವನು ವಿಪರೀತ ಕೊಬ್ಬಿದ್ದ. ದಿನಾದಿನ ಒಂದಲ್ಲ ಒಂದು ಕಡೆ ಸಿಗ್ನಲ್ ಜಂಪ್ ಮಾಡುವುದು, ಬೈಕು, ಬಸ್‌ಗಳಿಗೆ ಡಿಕ್ಕಿ ಹೊಡೆಯುವುದು ಅವನ ಪಾಲಿಗೆ ಹವ್ಯಾಸವೇ ಆಗಿಹೋಗಿತ್ತು. ತುಂಬಾ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ಫೈನ್ ಕಟ್ಟಿ ಬಂದುಬಿಡುತ್ತಿದ್ದ. ಖಡಕ್ ಅಧಿಕಾರಿಗಳ ಕೈಗೆ ಸಿಕ್ಕಿ ಬಿದ್ದಾಗ ಮಾತ್ರ ತನ್ನ ಪ್ರಭಾವ ಬಳಸಿ ಹಿರಿಯ ಅಧಿಕಾರಿಗಳಿಂದ ಫೋನು ಮಾಡಿಸುತ್ತಿದ್ದ. ಹೇಳಿ ಕೇಳಿ ಲಕ್ಷಾಧಿಪತಿ. ಅಂಥವನಿಗೆ ಹಿರಿಯ ಅಧಿಕಾರಿಗಳನ್ನು ಒಲ್ಯೆಸುವುದು ಅದ್ಯಾವ ಘನಂದಾರಿ ಕೆಲಸ?

ಜಗತ್ ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಗಡಿಯಾರ ನೋಡಿಕೊಂಡ. ಸಮಯ 6:25! ಕೇವಲ ಐದೇ ನಿಮಿಷದಲ್ಲಿ ಅವನು ಇಸ್ಕಾನ್ ದಾಟಿ ಯಶವಂತಪುರವನ್ನೂ ಹಿಂದಿಕ್ಕಿ, ಪೀಣ್ಯ ತಲುಪಿಕೊಂಡಿದ್ದ. ಆ ಐದು ನಿಮಿಷದ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ಓವರ್ ಟೇಕ್ ಮಾಡಿದ ವಾಹನಗಳೆಷ್ಟು? ತಾನು ಸ್ಪೀಡು ಹೆಚ್ಚಿಸುವ ರಭಸಕ್ಕೆ ಸ್ಪೀಡೋಮೀಟರಿನ ಮುಳ್ಳು ಸರ್ರಸರ್ರನೆ ಅತ್ತಿಂದಿತ್ತ ಸರಿದಾಡಿದ ಲೆಕ್ಕ ಎಷ್ಟು? ಹೀಗೊಮ್ಮೆ ಯೋಚಿಸಿದವನಿಗೆ ತನ್ನ ಬಗ್ಗೆ ವಿಪರೀತ ಹೆಮ್ಮೆಯೆನಿಸಿತು. ಅದೇ ಖುಷಿಯಲ್ಲಿ ಮತ್ತೆ ಆಕ್ಸಲರೇಟರ್ ತುಳಿದ. ನೋಡನೋಡುತ್ತಲೇ ಪಾರ್ಲೆ ಬಿಸ್ಕತ್ ಕಂಪನಿಯ ಫ್ಯಾಕ್ಟರಿ ಬಂದು ಹೋಯಿತು. ಇದೇ ವೇಗದಲ್ಲಿ ಹೋದರೆ, ಮುಂದಿನ ಐದು ನಿಮಿಷದಲ್ಲಿ ನೆಲಮಂಗಲ, ನಂತರದ ಐದೇ ನಿಮಿಷದಲ್ಲಿ ಡಾಬಸ್‌ಪೇಟೆ! ಅಂದರೆ 22 ಕಿ.ಮೀ. ಕ್ರಮಿಸಲು ಬರೀ ಹದಿನೈದು ನಿಮಿಷದ ಯಾತ್ರೆ! ಅದೂ ಜಾತ್ರೆಯಂಥ ರಸ್ತೆಯಲ್ಲಿ...

ಜಗತ್ ಹೀಗೆ ಯೋಚಿಸುತ್ತಲೇ ಡ್ರೈವ್ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ. ರೆಪ್ಪೆ ಮಿಟುಕಿಸುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ನೆಲಮಂಗಲವೂ ಬಂದು ಹೋಯಿತು. ಆಗೊಮ್ಮೆ ಸೈಡ್‌ಮಿರರ್‌ನಲ್ಲಿ ದೃಷ್ಟಿ ಹಾಯಿಸಿದವನಿಗೆ- ಪೊಲೀಸ್ ಜೀಪೊಂದು ತನ್ನನ್ನೇ ಹಿಂಬಾಲಿಸುತ್ತಿರುವುದು ಕಾಣಿಸಿತು. ಅದು ಹೇಗೆ ಹಿಡೀತಾನೋ ನೋಡೋಣ ಎಂದುಕೊಂಡೇ ಈತ ಆವೇಶದಿಂದ ಮತ್ತೆ ವೇಗ ಹೆಚ್ಚಿಸಿದ. ಆದರೆ ಹಾಸನ-ತುಮಕೂರಿಗೆ ಸಂಪರ್ಕ ಕಲ್ಪಿಸುವ ಸರ್ಕಲ್ ಇದೆಯಲ್ಲ? ಅಲ್ಲಿ ಕಡೆಗೂ ಪೊಲೀಸ್ ಅಧಿಕಾರಿಯ ಜೀಪು ಜಗತ್‌ನ ಕಾರನ್ನು ಹಿಂದಿಕ್ಕಿತು.

●

'ನಿಮ್ಮ ಲೈಸೆನ್ಸ್ ತೋರಿಸಿ' ಎಂದ ಅಧಿಕಾರಿ.

ಲೈಸೆನ್ಸ್ ಮಾತ್ರವಲ್ಲ, ಅದರ ಜತೆಗೆ ನೂರರ ಐದು ಗರಿಗರಿ ನೋಟುಗಳನ್ನೂ ಹಿಡಿದು ಕೊಂಡೇ ಜಗತ್ ಸಿದ್ಧನಾಗಿ ನಿಂತಿದ್ದ. ಈ ಅಧಿಕಾರಿ ಇನ್ನೇನು ತಾನೆ ಮಾಡಿಯಾನು? ಅಬ್ಬಬ್ಬಾ ಅಂದರೆ ಐನೂರು ರೂ. ದಂಡ ಹಾಕಬಹುದು. ಅದಕ್ಕೂ ಹೆಚ್ಚು ಅಂದರೆ ಅದು ಸಾವಿರ ಆಗಬಹುದು. ದಿನಕ್ಕೆ ಲಕ್ಷ ದುಡಿವ ಫ್ಯಾಕ್ಟರಿ ಮಾಲೀಕನಾದ ತನಗೆ ಇದೆಲ್ಲ ಯಾವ ಲೆಕ್ಕ ಎಂಬ ಉಡಾಫೆ ಇವನದು. ಆದರೆ ಆ ಅಧಿಕಾರಿ ಲೈಸೆನ್ಸ್ ಪಡೆದವನೇ ಒಮ್ಮೆ ಅದನ್ನೇ ದಿಟ್ಟಿಸಿ ನೋಡಿದ. ನಂತರ ತನ್ನಲ್ಲಿದ್ದ ಪ್ಯಾಡ್‌ನಲ್ಲಿ ಗಂಭೀರವಾಗಿ ಏನನ್ನೋ ಬರೆದು, ನಿರ್ವಿಕಾರಭಾವದಿಂದಲೇ

ಅದನ್ನು ಇವನ ಕೈಗಿಟ್ಟು ಹೋಗಿಬಿಟ್ಟ. ಆ ಪೊಲೀಸ್ ಅಧಿಕಾರಿಯ ವರ್ತನೆಯೇ ಜಗತ್‌ನನ್ನು ಅಚ್ಚರಿಯ ಮಡುವಿಗೆ ನೂಕಿತ್ತು. ಕುತೂಹಲದಿಂದಲೇ ಆ ಚೀಟಿಯನ್ನು ಓದಲು ಶುರುವಿಟ್ಟ. ಅಲ್ಲಿ ಹೀಗಿತ್ತು:

'ಡಿಯರ್ ಜಗತ್, ಹತ್ತು ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದಿನ ಮಾತು. ನನಗೊಬ್ಬಳು ಮಗಳಿದ್ದಳು. ಅವಳಿಗೆ 'ಸುಂದ್ರೀ' ಅನ್ನುತ್ತಿದ್ದೆ. ಹೌದು, ಆಕೆ ಹೆಸರಿಗೆ ತಕ್ಕಂತೆ ಸುಂದರಿಯೇ. ಮಗಳು ಬಂದ ಮೇಲೆ ನನ್ನ ಬದುಕು ಬದಲಾಯಿತು. ಅವಳ ಖುಷಿಯಲ್ಲೇ ನಾನು ದೇವರನ್ನು ನೋಡಿದೆ. ಅವಳ ನೆಮ್ಮದಿಯೇ ನನ್ನ ಬದುಕು ಅಂದುಕೊಂಡೆ. ಅವಳಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ನಾನು ಬದುಕುವುದೇ ಇಲ್ಲ ಅಂದುಕೊಂಡಿದ್ದೆ. ಆದರೆ ನನ್ನ ಎಲ್ಲ ನಿರೀಕ್ಷೆಗಳಿಗೂ ವಿರುದ್ಧವಾಗಿ ಘಟನೆಯೊಂದು ಜರುಗಿ ಹೋಯಿತು. ಅದೊಂದು ದಿನ ಸ್ಕೂಲ್‌ನಿಂದ ಮನೆಗೆ ಬರುತ್ತಿದ್ದ ನನ್ನ ಮಗಳಿಗೆ ಅದೆಲ್ಲಿಂದಲೋ ವೇಗವಾಗಿ ಬಂದ ಕಾರೊಂದು ಡಿಕ್ಕಿ ಹೊಡೆಯಿತು. ನನ್ನ ಬಂಗಾರದಂಥ ಮಗಳು ಸ್ಥಳದಲ್ಲೇ ಸತ್ತು ಹೋದಳು.

ಮುಂದೆ, ಎಲ್ಲ ಕಡೆ ಆಗುವಂತೆಯೇ ಆ ಕಾರಿನ ಚಾಲಕ ಕಂ ಮಾಲೀಕನಿಗೂ ಶಿಕ್ಷೆ ಯಾಯಿತು. ಆತ ನ್ಯಾಯಾಧೀಶರ ಮುಂದೆ ಬಿಕ್ಕಳಿಸುತ್ತಾ- 'ಗೊತ್ತಿಲ್ದೆ ತಪ್ಪು ಮಾಡಿಬಿಟ್ಟೆ. ಕ್ಷಮಿಸಿ ಬಿಡಿ ಸ್ವಾಮೀ. ಮನೇಲಿ ಮೂರು ಹೆಣ್ಣುಮಕ್ಕಳಿವೆ ಸ್ವಾಮೀ. ಅವರ ಮುಖ ನೋಡಿಯಾದರೂ ನನಗೆ ಕಡಿಮೆ ಶಿಕ್ಷೆ ಕೊಡಿ' ಎಂದ.

ಅವನ ದುಃಖಕ್ಕೆ ನ್ಯಾಯಾಧೀಶರೂ ಕರಗಿದರು. ಒಂದಿಷ್ಟು ದಂಡ, ಮೂರು ತಿಂಗಳ ಸಾದಾ ಜೈಲು ಶಿಕ್ಷೆ ವಿಧಿಸಿದರು. ಆತ, ನೋಡನೋಡುತ್ತಿದ್ದಂತೆಯೇ ಜೈಲಿಂದ ಹೊರಬಂದ. ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಮುದ್ದಾಡುವ ಬಯಕೆಯಿಂದ ಮನೆಗೆ ಓಡಿಹೋದ. ಆದರೆ ನನ್ನ ಕಥೆ?

ನನ್ನ ಮಗಳು ಎಂದೆಂದೂ ಬಾರದ ಲೋಕಕ್ಕೆ ಹೋಗಿಬಿಟ್ಟಿದ್ದಳು. ಅವಳನ್ನು ತಬ್ಬಿ ಮುದ್ದಾಡಬೇಕೆಂದರೆ-ನಾನೂ ಅವಳಿದ್ದ ಲೋಕಕ್ಕೇ ಹೋಗಬೇಕಿತ್ತು. ಮಗಳ ಮೇಲಿನ ಮೋಹ ದಿಂದ - 'ದೇವರೇ, ನಂಗೆ ಸಾವು ಕೊಡು' ಎಂದು ಪದೇಪದೆ ಬೇಡಿಕೊಂಡೆ. ಉಹುಂ, ದೇವರು ನನ್ನ ಮೇಲೆ ಕರುಣೆ ತೋರಲಿಲ್ಲ. ಪರಿಣಾಮ, ಸಾಯುವವರೆಗೂ ಕಣ್ಣೀರಿನಲ್ಲೇ ನಾನು ಕೈತೊಳೆಯುವ ಹಾಗಾಗಿದೆ. ಮಗಳನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಂಡ ನಂತರದಲ್ಲಿ ಆ ಕಾರ್ ಮಾಲೀಕನನ್ನು ಕ್ಷಮಿಸಲು ಸಾವಿರ ಸಲ ಯೋಚಿಸಿದ್ದೇನೆ. ಕ್ಷಮಿಸಿದ್ದೇನೆ ಕೂಡಾ...

ಆದರೆ, ನನ್ನ ಮಗಳು, ಅವಳ ಮುಗ್ಧತೆ, ಮುದ್ದು ಮಾತು, ವಿಪರೀತ ಎನ್ನುವಂಥ ಮಮಕಾರ ನೆನಪಾದಾಗಲೆಲ್ಲ ಕಣ್ಣೀರು ಉಕ್ಕಿ ಬರುತ್ತೆ. ಇವತ್ತು ನೀವು ಹುಚ್ಚು ವೇಗದಲ್ಲಿ ಕಾರ್ ಓಡಿಸಿಕೊಂಡು ಬಂದದ್ದು ನೋಡಿ, ಇದೆಲ್ಲ ನೆನಪಾಗಿಬಿಡ್ತು. ಬಿಡಿ ಜಗತ್, ನಿಮ್ಮಂಥ ಶ್ರೀಮಂತ ರಿಗೆ ದಂಡ, ಕಾನೂನು, ಶಿಕ್ಷೆಯದು ಯಾವ ಲೆಕ್ಕ? ಆದರೆ ನೆನಪಿರಲಿ, ನನ್ನ ಮಗಳಂಥ ಅದೆಷ್ಟೋ ಮುಗ್ಧ ಜೀವಗಳು ನಿಮ್ಮಂಥವರ ಕಾರ್‌ಗೆ ಸಿಕ್ಕಿಕೊಳ್ಳುತ್ತವೆ. ಜೀವ ಬಿಡುತ್ತವೆ. ಆಮೇಲಿನದ್ದನ್ನು ವಿವರಿಸುವುದೇ ಬೇಡ. ಅಲ್ವ? ಇರಲಿ, ಆದಷ್ಟು ಬೇಗ ನನ್ನ ಮಗಳಿರುವ ಜಾಗಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ

ಬಿಡಬೇಕೆಂಬ ಮಹದಾಸೆ ನನ್ನದು. ಉಹುಂ, ನೀವು ದಂಡ ಕೊಡೋದು ಬೇಡ. ಬದಲಿಗೆ ಈ ಅಮಾಯಕ ಪೊಲೀಸನ ಆಸೆ ಈಡೇರಲಿ ಅಂತ ನನಗೋಸ್ಕರ ಪ್ರಾರ್ಥಿಸ್ತೀರಾ? ಪ್ಲೀಸ್, ಮುಂದಾದರೂ ನಿಧಾನವಾಗಿ ಕಾರು ಓಡಿಸಿ. ಯಾಕೆಂದರೆ ರಸ್ತೇಲಿ ಮಕ್ಕಳಿರ್ತವೆ...'

ಇದಿಷ್ಟನ್ನೂ ಒಂದೇ ಉಸುರಿನಲ್ಲಿ ಓದಿಕೊಂಡ ಜಗತ್, ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಅದೇ ಮೊದಲ ಬಾರಿಗೆ ಭಾವುಕನಾದ. ಏನೋ ಹೇಳೋಣವೆಂದು ಕತ್ತೆತ್ತಿದರೆ, ಅಲ್ಲಿ ಆ ಪೊಲೀಸ್ ಅಧಿಕಾರಿ ಯಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವನ ಜೀಪು ನಿಧಾನವಾಗಿ ಪೀಣ್ಯದ ಹಾದಿಯಲ್ಲಿ ಸಾಗುತ್ತಿದ್ದುದು ಅಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಕಾಣಿಸಿತು. ಯಾವುದೋ ಸನ್ನಿಗೆ ಒಳಗಾಗದವನಂತೆ ಈತ ಕಾರು ಹತ್ತಿದ. ನಿಧಾನ ಅಂದರೆ ನಿಧಾನವಾಗಿ ಡ್ರೈವ್ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಮನೆಗೆ ಬಂದ.

ಅಪ್ಪನನ್ನು ಕಂಡದ್ದೇ ತಡ, ಮಕ್ಕಳು ಓಡಿಬಂದವು. ಕೊರಳಿಗೆ ಜೋತುಬಿದ್ದವು. ಇವನು ತಕ್ಷಣ ಕಣ್ಣೀರಾದ. ಮಕ್ಕಳಿಗೋ ಗಾಬರಿ. ತಕ್ಷಣ ಹೆಂಡತಿ ಬಂದಳು. ಇವನ ಸಪ್ಪೆ ಮುಖ ಕಂಡು ಆಕೆಗೂ ಅಚ್ಚರಿ. 'ಏನಾಯ್ತುರೀ? ವ್ಯವಹಾರದಲ್ಲಿ ಏನಾದ್ರೂ ಲಾಸ್ ಆಯ್ತಾ' ಎಂದಳಾಕೆ. ಇವನು ಅಡ್ಡಡ್ಡ ಕತ್ತು ಒಗೆದ. ನಂತರ ಹೆಂಡತಿ-ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಜತೆಗೆ ಕೂರಿಸಿಕೊಂಡು ನಡೆದ ಘಟನೆ ವಿವರಿಸಿದ. 'ನನ್ನಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ದುಡ್ಡಿದ್ದರೆ ತಾನೆ ಏನು ಬಂತು? ಆ ಪೊಲೀಸನ ಕಂಬನಿ ಒರೆಸುವ ಶಕ್ತಿ ನನಗಿಲ್ಲವಲ್ಲ' ಎಂದು ನಿಟ್ಟುಸಿರುಬಿಟ್ಟ. ನಂತರ ಏನನ್ನೋ ನಿರ್ಧರಿಸಿದವನಂತೆ- 'ಇವತ್ತೇ ಕಡೆ. ಇನ್ಮೇಲೆ ಜೋರಾಗಿ ಕಾರು ಓಡಿಸಲ್ಲ. ಯಾರಿಗೂ ಡಿಕ್ಕಿ ಹೊಡೆಸಲ್ಲ' ಎಂದು ಮಗಳ ಕೈ ಹಿಡಿದು ಪ್ರಾಮಿಸ್ ಮಾಡಿದ. ಹಿಂದೆಯೇ ಹೆಂಡತಿ - ಮಕ್ಕಳೊಂದಿಗೆ ಕೂತು ಆ ಕಣ್ಮರೆಯಾದ ಕಂದನ ಪರವಾಗಿ ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿದ!

●

ಫ್ರೆಂಡ್ಸ್, ಯೋಚಿಸಿ ನೋಡಿ, ನಾವು-ನೀವೆಲ್ಲ ಈ ಕಥಾನಾಯಕ ಜಗತ್ ಇದ್ದಾನಲ್ಲ, ಅವನ ಬಂಧುಗಳೇ. ಯಾವತ್ತೂ ಅಷ್ಟೆ, ನಮ್ಮದು ಹೆಚ್ಚು ವೇಗ ಮತ್ತು ಹುಚ್ಚು ವೇಗ. 'ಅಪಘಾತಕ್ಕೆ ಅವಸರವೇ ಕಾರಣ' ಎಂದು ಗೊತ್ತಿದ್ದರೂ ನಾವೆಲ್ಲ ರೊಯ್ಯರೊಯ್ಯರೊಯ್ಯನೆ ಗಾಡಿ ಓಡಿಸುತ್ತೇವೆ. ಸಿಗ್ನಲ್ ಜಂಪ್ ಮಾಡುತ್ತೇವೆ. ಯಾರಿಗೋ ಗುದ್ದುತ್ತೇವೆ, ಸಿಕ್ಕಿಬೀಳುತ್ತೇವೆ. ಕಡೆಗೆ ಯಾವ್ಯಾವುದೋ ಪ್ರಭಾವ ಬಳಸಿ ಬಚಾವ್ ಆಗಿಬಿಡುತ್ತೇವೆ. ಆದರೆ ಯಾವ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲೂ ಅಪಘಾತಕ್ಕೆ ಈಡಾದವರ ಬಗ್ಗೆ; ಅವರ ಕುಟುಂಬದ ಬಗ್ಗೆ; ಅವರು ಅನುಭವಿಸುವ ಸಂಕಟದ ಬಗ್ಗೆ ಯೋಚಿಸುವುದಿಲ್ಲ.

Yes, ಮುಂದಾದರೂ ವೇಗದ ಡ್ರೈವ್‌ಗೆ ಗುಡ್‌ಬೈ ಹೇಳೋಣ. ನಿಧಾನವೇ ಪ್ರಧಾನ ಎಂಬುದನ್ನು ಈಗಲಾದರೂ ಅರಿಯೋಣ. ಮುಂದೆ, ಡ್ರೈವಿಂಗ್‌ಗೆ ಕೂತಾಗಲೆಲ್ಲ ಈ ಕಥೆ ನಿಮ್ಮ ನೆನಪಿಗೆ ಬರಲಿ. ಸ್ಪೀಡೆಂಬೋ ಸ್ಪೀಡಿಗೆ ಛಕ್ಕನೆ ಬ್ರೇಕು ಬೀಳಲಿ. ಯಾಕೆಂದರೆ - Life is precious. Handle with care.

●

12

ಪ್ರೀತಿಸಿದವಳು ಮದುವೆಯಾದರೆ ಹೆಂಡತಿ ; ಇಲ್ಲವಾದ್ರೆ, ಇ-ಮೇಲ್ ಪಾಸ್‌ವರ್ಡ್ !

ಒಮ್ಮೆ ಪ್ರೇಮದ ಪಲ್ಲವಿ ಮನದೊಳಗೆ ರಿಂಗಣಿಸಿದರೆ-ಆ ಕ್ಷಣದಿಂದಲೇ ಆಟ, ಊಟ, ಪಾಠ, ಭವಿಷ್ಯ ಯಾವುದರಲ್ಲೂ ಆಸಕ್ತಿ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಕಣ್ಮುಚ್ಚಿದರೂ, ಕಣ್ತೆರೆದರೂ ಅದೇ ಪ್ರೀತಿಯ ಧ್ಯಾನ.

ಹದಿವಯಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ, ಯಾವುದೋ ಒಂದು ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಹಾಗನ್ನಿಸಿಬಿಡುತ್ತದೆ; ಅವಳನ್ನು ಪ್ರೀತಿಸಬೇಕು. ಅವಳೊಂದಿಗೆ ಮಾತಾಡಬೇಕು. ಅವಳೊಂದಿಗೆ ವಾಕ್ ಹೋಗಬೇಕು. ಜಗಳ ವಾಡಬೇಕು. ಸುಮ್ಮನೇ ಹೆದರಿಸಬೇಕು. ಹೆದರಿದಂತೆ ನಟಿಸ ಬೇಕು. ಕಷ್ಟ ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಕನಸು ಹಂಚಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಹಾಗೇ ಸುಮ್ಮನೆ ಹತ್ತಿರ ಹೋಗಿ ಪಿಸುಮಾತು ಹೇಳಬೇಕು. ಒಂದು ಮುತ್ತಿಡಬೇಕು. ಹೀಗೆಲ್ಲಾ ಆಗಲೇಬೇಕು ಅಂದರೆ- ಆದಷ್ಟೂ ಬೇಗ ಅವಳ ಮುಂದೆ ನಿಂತು I love you ಅಂದು ಬಿಡಬೇಕು. ಬೈಛಾನ್ಸ್ ನಾನು ತಡಮಾಡಿದರೆ, ಇನ್ಯಾರಾದರೂ ಆ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿಬಿಡಬಹುದು! ಹಾಗೇನಾದರೂ ಆಗಿಬಿಟ್ರೆ ನನ್ನ ಗತಿ?

ಹೌದು. ಪ್ರೇಮದ ಸುಳಿಗೆ ಬಿದ್ದ ಹುಡುಗರೆಲ್ಲ ಯೋಚಿಸು ವುದೇ ಹೀಗೆ. ಈ ಮೇಲಿನ ಸಾಲುಗಳು ಒಂದಿಷ್ಟು ಬದಲಾವಣೆ ಗಳೊಂದಿಗೆ ಹುಡುಗಿಯರಿಗೂ ಅನ್ವಯಿಸುತ್ತವೆ. ಒಮ್ಮೆ ಪ್ರೇಮದ ಪಲ್ಲವಿ ಮನದೊಳಗೆ ರಿಂಗಣಿಸಿದರೆ-ಆ ಕ್ಷಣದಿಂದಲೇ ಆಟ, ಊಟ, ಪಾಠ, ಭವಿಷ್ಯ ಯಾವುದರಲ್ಲೂ ಆಸಕ್ತಿ ಇರುವುದಿಲ್ಲ.

ಕಣ್ಮುಚ್ಚಿದರೂ, ಕಣ್ತೆರೆದರೂ ಅದೇ ಪ್ರೀತಿಯ ಧ್ಯಾನ: 'ಹೇಗಾದರೂ ಸರಿ, ಅವಳನ್ನು ತುಂಬ ಬೇಗ ಏಕಾಂತದಲ್ಲಿ ಭೇಟಿಯಾಗಿ, ಮಾತು ಶುರುಮಾಡಿ ಕಡೆಗೆ ಐ ಲವ್ ಯೂ ಅಂದುಬಿಡಬೇಕು.'

ಆದರೆ, ಅವಳಿಗೆ ಪ್ರಪೋಸ್ ಮಾಡುವುದು ಹೇಗೆ? ಈ ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ ಅಷ್ಟು ಸುಲಭವಾಗಿ ಉತ್ತರ ಸಿಗುವುದಿಲ್ಲ. ಆಗ ಹುಡುಗ ಕನ್ನಡಿಯ ಮುಂದೆ ನಿಂತು ರಿಹರ್ಸಲ್ ನಡೆಸುತ್ತಾನೆ. ಆದರೆ ಗುಲಾಬಿಯನ್ನು ಕೀಳುವಾಗ ಇರುವ ಧೈರ್ಯ ಅದನ್ನು ಅವಳಿಗೆ ಕೊಡಲು ಹೋದಾಗ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಚರ್ಚಾಸ್ಪರ್ಧೆಯಲ್ಲಿ ಮೊದಲ ಬಹುಮಾನ ತಗೊಂಡವನೂ ಅವಳ ಮುಂದೆ ಮಾತಾಡಲು ನಿಂತರೆ ಬೆಬ್ಬೆಬ್ಬೆ...! ಮಾತಿಗಿಂತ ಪತ್ರ ಬೆಸ್ಟ್ ಅನ್ನಿಸುವುದೇ ಇಂಥ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ. ಆ ಕ್ಷಣದಿಂದಲೇ ಅವನು ಅಕ್ಷರಗಳನ್ನು ಜೋಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ. ಒಂದು ನೀರವ ರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬನೇ ಕೂತು ಹೀಗೆ ಬರೆಯುತ್ತಾನೆ :

'ಹುಡುಗೀ, ಪ್ರೀತಿ ಅನ್ನೋದು ಭಾವನೆಗಳ ಜತೆಗಿನ ಸುದೀರ್ಘ ಪಯಣ. ಪ್ರೀತಿ ಅನ್ನೋದು ಬೆಟ್ಟ, ಗುಡ್ಡ, ಕಾಡು-ಮೇಡು ಬಳಸಿ ಹರಿವ ನದಿ. ಪ್ರೀತಿ ಅಂದರೆ ಕಣ್ಣಾಮುಚ್ಚಾಲೆ. ಪ್ರೀತಿ ಅಂದರೆ- ನಿನ್ನ ಮುಗುಳ್ನಗೆ. ಪ್ರೀತಿ ಅಂದರೆ ಕಾಮನಬಿಲ್ಲು. ಪ್ರೀತಿ ಅಂದರೆ ಅಮ್ಮನ ಮಡಿಲು. ನಿಂಗೆ ಮರುಳಾಗಿದೀನಿ. ಮನ ಸೋತಿದೀನಿ. ನನ್ನ ಪ್ರೀತೀನ ನೀನು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡರೆ- ಮುಂದೆ ನಮ್ಮದೇ ಲೋಕ. ಅಲ್ಲಿ, ಎಂದೆಂದಿಗೂ ನಾವಿಬ್ಬರೇ. ನಾನು, ನಿನ್ನ ಚಳಿಗಾಲದ ಹೊದಿಕೆ. ಬೇಸಿಗೆಗೆ ಫ್ಯಾನು. ಸ್ನಾನದ ಮನೆಯ ಚಿಲಕ. ಹಣೆಯ ಬಿಂದಿ. ಕೈಯಲ್ಲಿನ ವಾಚು. ಕತ್ತಲ್ಲಿ ತೂಗಾಡುವ ಸರ. ತುಟಿಯ ಮೇಲೆ ತೇಲಾಡೋ ನಗೆ. ಕಣ್ಣ ಕಾಡಿಗೆ. ಆಗೊಮ್ಮೆ ಈಗೊಮ್ಮೆ ರಕ್ತದ ಒತ್ತಡ ಹೆಚ್ಚಿಸುವ ಕಾಮನೆ. ಕೈಬೆರಳ ಉಂಗುರ. ಅಂಗೈಯ ಗೋರಂಟಿ! ಇನ್ನೂ ವಿವರಿಸಲಾರೆ ಗೆಳತೀ, I love you. ಪ್ಲೀಸ್, ನನ್ನ ಪ್ರೀತೀನ ಒಪ್ಪಿಕೋ. ನನ್ನ ಕನಸುಗಳಿಗೆ ಅರ್ಥಕೊಡು. ನೀನು ಜತೆಗಿದ್ದರೆ- ನಾನು ಒಂದಿಷ್ಟು ವರ್ಷ ಜಾಸ್ತಿ ಬದುಕಿಯೇನು. ಪ್ಲೀಸ್, ನಿರಾಕರಣೆಯ ಮಾತಾಡಬೇಡ. ಪ್ಲೀಸ್...'

ಹೀಗೆಲ್ಲ ಬರೆದು, ಸ್ವಲ್ಪ ಅಂಜಿಕೆ, ಒಂದಿಷ್ಟು ನಾಚಿಕೆ, ಸ್ವಲ್ಪೇ ಸ್ವಲ್ಪ ಅನುಮಾನ ಮತ್ತು ಆಕಾಶದಷ್ಟು ಆಸೆಯಿಂದ ಅವನು ಆ ಪತ್ರ ಕೊಟ್ಟ ಮೇಲೆ-ಏನಾಗುತ್ತದೆ ಹೇಳಿ?

ಅವಳು 'ಒಲ್ಲೆ' ಅಂದೇಬಿಡುತ್ತಾಳೆ! ಇವನ ಸಾವಿರ ಕನಸುಗಳು ಹುಟ್ಟುವ ಮೊದಲೇ ಸತ್ತು ಹೋಗುತ್ತವೆ. ಇವನ ಕೈಮೇಲಿದ್ದ , ಹಚ್ಚೆ ಹಾಕಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದ ಅವಳ ಹೆಸರು ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ಅಣಕಿಸುತ್ತದೆ.

●

ಮುಂದೆ ಏನಾಗುತ್ತದೆ ಎಂಬುದಕ್ಕೆ ವಿವರಣೆ ಬೇಡ. ಹುಡುಗ ಅಳುತ್ತಾನೆ. ಬಿಕ್ಕಳಿಸುತ್ತಾನೆ. ವಿಷಾದಗೀತೆಗಳ ಮೊರೆಹೋಗುತ್ತಾನೆ. ಇವತ್ತಲ್ಲ ನಾಳೆ ಎಲ್ಲವೂ ಸರಿಯಾಗಿಬಿಡುತ್ತೆ ಎಂಬ ಆಸೆಯಲ್ಲೇ ಬದುಕುತ್ತಾನೆ. ನಿರಾಕರಣೆಯ ನಂತರವೂ ಅವಳ ಹಿಂದೆ ಬೀಳುತ್ತಾನೆ. ಕೈ ಮುಗಿಯು

ತ್ತಾನೆ. ನೀನು ಸಿಗದಿದ್ದರೆ ಸತ್ತೇ ಹೋಗ್ತೀನಿ ಎನ್ನುತ್ತಾನೆ. ಹೌದು, ಆಗಲೂ ಕೂಡ ಅವಳು ಒಪ್ಪುವುದಿಲ್ಲ. ಹುಡುಗನಿಗೆ ಆ ಕ್ಷಣದಿಂದಲೇ 'ಕೊಲ್ಲುವುದಾದರೆ ಕೊಂದುಬಿಡು, ಹೀಗೆ ಕಾಡಬೇಡ/ಗಾಯಗೊಂಡಿರುವ ಹೃದಯವಿದು ಚೆಲ್ಲಾಟವಾಡಬೇಡ' ಎಂಬ ಹಾಡು ಆಪ್ತ ವಾಗುತ್ತದೆ. ತನ್ನ ಪ್ರೀತಿಯನ್ನು ಕೊಂದ ಜಾತಿಯ ಬಗ್ಗೆ ಜಿಗುಪ್ಸೆ ಉಂಟಾಗುತ್ತದೆ. ತನ್ನ ಬಡತನದ ಬಗ್ಗೆ ನಾಚಿಕೆಯಾಗುತ್ತದೆ. ಅವಳೇ ಇಲ್ಲದ ಮೇಲೆ ಬದುಕುವುದೇ ವ್ಯರ್ಥ ಅನ್ನಿಸಿಬಿಡುತ್ತದೆ. ಆನಂತರದಲ್ಲಿ ಏನೇನೋ ಬದಲಾವಣೆಯಾಗಿ ಸುರಸುಂದರಿಯೇ ಸಿಕ್ಕಿದರೂ; ಅಷ್ಟೈಶ್ವರ್ಯವೇ ಕಾಲಡಿಗೆ ಬಂದು ಬಿದ್ದರೂ ವಿಫಲ ಪ್ರೇಮದ ಮುಳ್ಳು ಪದೇಪದೆ ಹೃದಯ ವನ್ನು ಚುಚ್ಚುತ್ತಲೇ ಇರುತ್ತದೆ.

ಇದನ್ನು ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ವಿವರಿಸುವುದು ಬೇಡ. ಒಂದೇ ಮಾತಲ್ಲಿ ಹೇಳುವುದಾದರೆ-ಪ್ರೀತಿ ಎಂಬುದು 'ಕಾಯಿನ್ ಬೂತ್‌ನಿಂದ ಫೋನ್ ಮಾಡಿ' ಯಾರು? ಎಂದು ಕೇಳುವ ಷೋಡಶಿಯ ದನಿಯಂಥದು. ಪ್ರೀತಿಯ ಬಲೆಗೆ ಬಿದ್ದವರಲ್ಲಿ ಶೇಕಡಾ 90 ಮಂದಿ ಭಗ್ನಪ್ರೇಮಿಗಳೇ ಇದ್ದಾರೆ ಎಂದು ಗೊತ್ತಿದ್ದರೂ- ಅದೇ ಪ್ರೀತಿಯ ಹೊಳೆಗೆ ಬೀಳಲು ಹೊರಟವರ ಸಂಖ್ಯೆ ದೊಡ್ಡದೇ ಇದೆ. ಪ್ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಗೆಲುವು ಸಿಕ್ಕರೆ-ಅವಳು ಹೆಂಡತಿಯಾಗುತ್ತಾಳೆ. ಮುಂದೆಂದೋ ಎಲ್ಲೈಸಿ ಬಾಂಡ್‌ಗೆ, ಮನೆಗೆ, ಬ್ಯಾಂಕಿನ ಅಕೌಂಟಿಗೆ ನಾಮಿನಿಯಾಗುತ್ತಾಳೆ. ಬೈಛಾನ್ಸ್ ಪ್ರೀತಿಸಿದವಳು ಕೈತಪ್ಪಿ ಹೋದರೆ-ಇ ಮೇಲ್‌ನ ಪಾಸ್‌ವರ್ಡ್ ಆಗಿಬಿಡುತ್ತಾಳೆ! ಅಂಗೈ ಮೇಲಿನ ಹಚ್ಚೆಯಾಗಿ ಬದುಕಿಡೀ ಜತೆಗೇ ಇರುತ್ತಾಳೆ, ಉಸಿರಿನಂತೆ!

ಛೆ, ತಪ್ಪು ಮಾಡಿಬಿಟ್ಟೆ. ಅವನ/ಳ ಪ್ರೀತೀನ ಒಪ್ಕೋಬೇಕಿತ್ತು. ಹಾಗೆ ಮಾಡಿದ್ದಿದ್ರೆ ಅವನೊಂ(ಳೊಂ)ದಿಗೆ ಸಂತೋಷದಿಂದ ಬದುಕಬಹುದಿತ್ತು. ಅವನ/ಳ ಮನಸಿನ ರಾಣಿ ಯಾಗಿ/ರಾಜನಾಗಿ ಮೆರೆಯಬಹುದಿತ್ತು ಎಂದು ಮಧ್ಯವಯಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ನಿಂತು ಒದ್ದಾಡುವ ಅದೆಷ್ಟೋ ಸಾವಿರ ಮಂದಿ ಸುತ್ತಲೂ ಇದ್ದಾರೆ. ಅವರ ದನಿಯಲ್ಲಿನ ನಿಟ್ಟುಸಿರು ಪ್ರೇಮದ ಮೆಟ್ಟಿಲಲ್ಲಿ ನಿಂತವರಿಗೆ ಕೇಳಿಸಲಿ.

ನಾಳೆಯಿಂದಲೇ ತಯಾರಾಗಿ. ನಾಡಿದ್ದು ಪ್ರೀತಿಯ ಗುಲಾಬಿಯೊಂದಿಗೇ ಅವನು/ಳು ನಡೆದು ಬರಬಹುದು. ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಮಾತು ಬೇಡ. ಪ್ಲೀಸ್, ಒಪ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಿ... ವಿಫಲ ಪ್ರೇಮದ ಗಾಯ ಮಾಗಲಿ. ಹೊಸ ಪ್ರೀತಿಯ ಗುಲಾಬಿ ಅರಳಲಿ. ಚಿಯರ್ಸ್...

13

ಆಕೆ ಸಾವನ್ನೇ ಗೆದ್ದಳು !

ಯಮನನ್ನೇ ಹೆದರಿಸಿ ಕಳಿಸಿದ ಜಾಕ್ವೆಲಿನ್, ಈಗ ಅಮೆಂಡೊ ಮಾರ್ಗದರ್ಶನದಲ್ಲಿ ಅದೇ ಮೋಟು ಕೈಗಳಿಂದ ಬರೆಯುತ್ತಾಳೆ. ಕಾರು ಓಡಿಸುತ್ತಾಳೆ. ತನ್ನ ಎಲ್ಲ ಕೆಲಸವನ್ನೂ ತಾನೇ ಮಾಡುತ್ತಾಳೆ.

ನಿಮಗೆ ಒಂದು ಕಥೆ ಹೇಳಬೇಕು.

ಅದು-ಯಮರಾಯನಿಗೆ ಸವಾಲು ಹಾಕಿ ಗೆದ್ದ ಹೆಣ್ಣು ಮಗಳೊಬ್ಬಳ ಕಥೆ. ಮಗಳಿಗಾಗಿ ತನ್ನನ್ನೇ ಮರೆತು ಬದುಕಿಬಿಟ್ಟ, ದೇವರನ್ನೂ ಮೀರಿಸಿದ ಅಪ್ಪನ ಕಥೆ. ನೊಂದವರಿಗೆ, ಅಸಹಾಯಕರಿಗೆ, ಬದುಕಲ್ಲಿ ಭರವಸೆಯನ್ನೇ ಕಳೆದುಕೊಂಡು ಆತ್ಮಹತ್ಯೆಯಂಥ ಹೇಯ ಕೃತ್ಯಕ್ಕೆ ಮುಂದಾಗುವವರಿಗೆ 'ಪಾಠ' ಆಗುವಂಥ ಕಥೆ.

ನಮ್ಮ ಕಥಾನಾಯಕಿಯ ಹೆಸರು-ಜಾಕ್ವೆಲಿನ್ ಸಬುರಿಡೋ ಗಾರ್ಸಿಯಾ. ಈಕೆ, ಸ್ಪೇನ್ ದೇಶದ ಅಮೆಂಡೋ-ರೊಸಾಲಿನಾ ದಂಪತಿಯ ಒಬ್ಬಳೇ ಮಗಳು. ಅಮೆಂಡೋಗೆ ದೊಡ್ಡದೊಂದು ಫ್ಯಾಕ್ಟರಿಯಿತ್ತು. ತನ್ನ ನಂತರ ಮಗಳು ಫ್ಯಾಕ್ಟರಿ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳಲಿ ಎಂದು ಆತ ಇಷ್ಟಪಟ್ಟಿದ್ದ. ಅದೇ ಕಾರಣದಿಂದ ಅವಳನ್ನು ಎಂಜಿನಿಯರಿಂಗ್ ಓದಿಸುತ್ತಿದ್ದ. ಎಲ್ಲ ಶ್ರೀಮಂತರ ಮನೆಯ ಮಕ್ಕಳ ಥರಾನೇ ಜಾಕ್ವೆಲಿನ್ ಕೂಡ ಸಖತ್ ಸುಂದರಾಂಗಿ ಆಗಿದ್ಲು. ಅವಳು ಕಾಲೇಜಿಗೆ ಬಂದ ದಿನವೇ ಒಬ್ಬ ಸುಂದರಾಂಗ ಅವಳಿಗೆ ಗುಲಾಬಿ ಕೊಟ್ಟ. ಒಂದೆರಡೇ ತಿಂಗಳಲ್ಲಿ-ಅವರ ಲವ್ವು

ಪಾಸಾಯಿತು. ಅವಳು ಅಪ್ಪನಿಗೆ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಹೇಳಿಕೊಂಡಳು. ಆ ವೇಳೆಗೆ ಅದೇಕೋ ಏನೋ, ಅಮೆಂಡೋ-ರೊಸಾಲಿನಾ ದಾಂಪತ್ಯದಲ್ಲಿ ಒಡಕು ಕಾಣಿಸಿಕೊಂಡಿತ್ತು. ರೊಸಾಲಿನಾ ಗಂಡನಿಗೆ ಗುಡ್‌ಬೈ ಹೇಳಿ ಹೋಗಿಯೂಬಿಟ್ಟಿದ್ದಳು. ಮಗಳ ಪ್ರೇಮದ ಕಥೆ ಕೇಳಿದ ಅಮೆಂಡೋ, ತನ್ನ ಸಂಕಟವನ್ನೂ ಒಂದೆರಡೇ ಮಾತುಗಳಲ್ಲಿ ಹೇಳಿಕೊಂಡ. ನಂತರ- 'ನಿನ್ನ ಬಾಯ್‌ಫ್ರೆಂಡ್‌ಗೆ ಕೇಳ್ದೆ ಅಂತ ಹೇಳು ಮಗಳೇ. ನಿಮ್ಮ ಮದುವೆಗೆ ನಾನು ಒಪ್ಕೊಂಡಿದೀನಿ ಅಂತಾನೂ ಹೇಳು' ಅಂದ.

ಈ ಖುಷಿಯಲ್ಲೇ ಅವಳು ಗೆಳತಿಯೊಬ್ಬಳ ಬರ್ತ್‌ಡೇ ಪಾರ್ಟಿಗೆ ಹೋದಳು. ಅವತ್ತು ಸೆಪ್ಟೆಂಬರ್ 19, 1999. ಪಾರ್ಟಿ ಮುಗಿದಾಗ ರಾತ್ರಿ ಹತ್ತೂವರೆ! ಆದಷ್ಟೂ ಬೇಗ ಹಾಸ್ಟೆಲ್ ತಲುಪಿಕೊಳ್ಳೋಣ ಎಂಬ ಅವಸರದಲ್ಲೇ ಗೆಳತಿಯರ ಹಿಂಡಿನೊಂದಿಗೆ ಕಾರು ಹತ್ತಿದಳು ಜಾಕ್ವೆಲಿನ್. ಎಲ್ಲರೂ ಹರಟಿಕೊಂಡು, ಹಾಡು ಹೇಳಿಕೊಂಡು ಬರುತ್ತಿದ್ದಾಗಲೇ ಎದುರಿನಿಂದ ವಿಮಾನದ ವೇಗದಲ್ಲಿ ಬಂದ ಕಾರೊಂದು, ಜಾಕ್ವೆಲಿನ್ ಇದ್ದ ಕಾರಿಗೆ ಡಿಕ್ಕಿ ಹೊಡೆಯಿತು. ಹೌದು. ಡಿಕ್ಕಿ ಹೊಡೆಸಿದ ಕಾರಲ್ಲಿದ್ದ ಎಲ್ಲರೂ ಕುಡಿದಿದ್ದರು. ಡಿಕ್ಕಿಯ ರಭಸ ಹೇಗಿತ್ತು ಅಂದರೆ, ಜಾಕ್ವೆಲಿನ್ ಜತೆಗಿದ್ದ ಐವರು ಗೆಳತಿಯರೂ ಕೆಲವೇ ನಿಮಿಷಗಳಲ್ಲಿ ಸುಟ್ಟು ಕರಕಲಾದರು.

ಸುದ್ದಿ ತಿಳಿದ ತಕ್ಷಣವೇ ಆ್ಯಂಬುಲೆನ್ಸ್ ಧಾವಿಸಿ ಬಂತು. ಕಾರೊಳಗಿದ್ದ ಹುಡುಗಿಯರ ಶವಗಳನ್ನು ಸ್ಟ್ರೆಚರ್‌ನಲ್ಲಿ ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಹೋಗಲು ಬಂದ ಸಿಬ್ಬಂದಿ, ಜಾಕ್ವೆಲಿನ್‌ಳನ್ನು ಕಂಡು, ನಂಬಲಾಗದೆ ನಂಬಿ ಉದ್ಗರಿಸಿದರು: 'ಭಗವಂತಾ, ಈ ಹುಡುಗಿ ಉಸಿರಾಡ್ತಾ ಇದ್ದಾಳೆ. ಇನ್ನೂ ಬದುಕಿದ್ದಾಳೆ! ಆದರೆ ಆಕೆ ಜಾಸ್ತಿ ಹೊತ್ತು ಬದುಕೋದಿಲ್ಲ ಅನಿಸುತ್ತೆ...' ನಂತರ ವೈದ್ಯರು ತಡ ಮಾಡಲಿಲ್ಲ. ತಕ್ಷಣವೇ ಅಮೆಂಡೋಗೆ ಸುದ್ದಿ ಮುಟ್ಟಿಸಿದರು. ಆತ ಮಿಂಚಿನ ವೇಗದಲ್ಲಿ ಓಡಿ ಬಂದ. ಮಗಳು ಐಸಿಯುನಲ್ಲಿ ಕ್ಷಣಕ್ಷಣವೂ ಸಾವಿನ ಜತೆ ಹೋರಾಡ್ತಾ ಇದ್ದಾಳೆ ಎಂಬುದು ಕೆಲವೇ ಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಅವನಿಗೆ ಅರ್ಥವಾಗಿ ಹೋಯಿತು. ಉಹುಂ, ಇದು ಅಳುವ ಕ್ಷಣವಲ್ಲ ಅಂದುಕೊಂಡು ತನ್ನನ್ನು ತಾನೇ ನಿಗ್ರಹಿಸಿಕೊಂಡ. ನಂತರ ವೈದ್ಯರ ಬಳಿ ಹೋಗಿ ಹೇಳಿದ: 'ಡಾಕ್ಟರ್, ದುಡ್ಡಿನ ಮುಖ ನೋಡಬೇಡಿ. ಅದೆಷ್ಟೇ ಖರ್ಚಾದರೂ ಸರಿ, ನನ್ನ ಮಗಳನ್ನು ಉಳಿಸಿಕೊಡಿ, ಪ್ಲೀಸ್...'

ವೈದ್ಯರು, ಅಮೆಂಡೋನನ್ನೇ ಒಮ್ಮೆ ಅನುಕಂಪದಿಂದ ನೋಡುತ್ತಾ ಒಂದು ಮೂಲೆಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಹೇಳಿದರು: 'ಸರ್, ನಿಮ್ಮ ಸಂಕಟ, ನಿಮ್ಮ ಸೆಂಟಿಮೆಂಟ್ ಅರ್ಥವಾಗುತ್ತೆ. ಆದ್ರೆ ನಾನು ಹೇಳ್ತಿರೋದನ್ನು ಪೂರ್ತಾ ಕೇಳಿ. ನಿಮ್ಮ ಮಗಳು ಶೇ.95 ಭಾಗ ಸುಟ್ಟು ಹೋಗಿದ್ದಾಳೆ. ಆಕೆಯ ಕಣ್ಣು, ಕಿವಿ, ತಲೆಗೂದಲು, ತುಟಿ, ಕೆನ್ನೆ, ಕೈ ಬೆರಳು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಸುಟ್ಟು ಹೋಗಿವೆ. ಒಂದು ಕಿವಿ, ಒಂದು ಕಣ್ಣು ಮಾತ್ರ ಪರವಾಗಿಲ್ಲ ಅನ್ನುವಂತಿವೆ. ಅವು ಕೂಡ ಯಾವ ಕ್ಷಣದಲ್ಲಾದ್ರೂ ಹಾಳಾಗಬಹುದು. ಮೂಗಿನ ಎರಡೂ ಹೊಳ್ಳೆಗಳೂ ಸುಟ್ಟುಹೋಗಿವೆ. ಬೆರಳುಗಳೆಲ್ಲ ಸುಟ್ಟು ಹೋಗಿರುವುದರಿಂದ, ಗಾಯವಾಗಿ ಅಲ್ಲಿ ಕೀವು ತುಂಬಿಕೊಂಡಿದೆ. ಅದೇ ಕಾರಣದಿಂದ ಮುಂಗೈಗಳನ್ನು ಕತ್ತರಿಸಬೇಕಿದೆ. ಕಾಲ್ಬೆರಳುಗಳ ಗತಿ ಕೂಡ ಹಾಗೇ ಆಗುತ್ತೆ. ಮುಖದ ಕಥೆ ಹೇಳೋದೇ ಬೇಡ. ವೈದ್ಯರಾಗಿ, ನಮಗೇ, ಸುಮ್ಮನೇ ಎರಡು ಸೆಕೆಂಡ್ ನೋಡೋದಕ್ಕೂ ಅಸಹ್ಯ ಆಗುತ್ತೆ. ಚರ್ಮ ಸುಟ್ಟಿದೆ ನೋಡಿ, ಅದೇ ಕಾರಣಕ್ಕೆ ಗಾಯದಲ್ಲಿ

ಮೇಲಿಂದ ಮೇಲೆ ಕೀವು ತುಂಬಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೆ. ಅಂಥ ಮಗಳ ಜತೆ ಬದುಕಿದ್ರೆ ಇನ್‌ಫೆಕ್ಷನ್ ಆಗಿ ನಿಮಗೂ ರೋಗ ಬರಬಹುದು. ಹಾಗಾಗಿ ಮಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಆಸೆ ಇಟ್ಕೋಬೇಡಿ. ಅವಳು ಸತ್ತು ಹೋದಳು ಅಂದುಕೊಳ್ಳಿ...'

ಡಾಕ್ಟರ್ ಹೇಳಿದ್ದನ್ನೆಲ್ಲ ತಾಳ್ಮೆಯಿಂದ ಕೇಳಿಸಿಕೊಂಡ ಅಮೆಂಡೊ ಕಡೆಗೊಮ್ಮೆ- 'ಡಾಕ್ಟ್ರೇ, ಒಂದು ವೇಳೆ ಆಕೆ ನಿಮ್ಮ ಮಗಳೇ ಆಗಿದ್ರೆ ಆಗ್ಲೂ ಹೀಗಂತಿದ್ರಾ?' ಅಂದುಬಿಟ್ಟ. ಆ ವೈದ್ಯ ತಕ್ಷಣವೇ ಕಣ್ಣೊರೆಸಿಕೊಂಡು- 'ಸಾರಿ ಸಾರ್. ಐಯಾಮ್ ವೆರಿ ವೆರಿ ಸಾರಿ. ಓಕೆ. ಈಗ ಟ್ರೀಟ್‌ಮೆಂಟ್ ಶುರುಮಾಡ್ತೀನಿ. ನಿಮ್ಮ ಮಗಳನ್ನು ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳೋಣ. ಆದ್ರೆ ಇಲ್ಲಿ ಆ ದುಬಾರಿ ಚಿಕಿತ್ಸೆ ನಡೆಸೋದು ಕಷ್ಟ. ಅಮೆರಿಕದ ಟೆಕ್ಸಾಸ್‌ನಲ್ಲಿ ಆಕೆಗೆ ಒಳ್ಳೆಯ ಚಿಕಿತ್ಸೆ ಸಿಗುತ್ತೆ' ಅಂದರು.

ಮರುದಿನವೇ ವಿಶೇಷ ಹೆಲಿಕ್ಯಾಪ್ಟರ್‌ನಲ್ಲಿ ಮಗಳನ್ನು ಟೆಕ್ಸಾಸ್‌ನ ಆಸ್ಪತ್ರೆಗೆ ಅಮೆಂಡೊ ಕರೆತಂದೇಬಿಟ್ಟ. ಸಾವಿನೊಂದಿಗೆ ಜಾಕ್ವೆಲಿನ್‌ಳ ಹೋರಾಟ ಶುರುವಾಗಿದ್ದೇ ಆಗ.

●

'ಅಮ್ಮ ಇಲ್ಲದ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಅಪ್ಪನೇ ಅಮ್ಮ ಆಗ್ತಾನೆ' ಎಂಬ ಮಾತಿದೆ. ಜಾಕ್ವೆಲಿನ್‌ಳ ವಿಷಯದಲ್ಲೂ ಹೀಗೇ ಆಯಿತು. ಅಮೆಂಡೋ ಮಗಳನ್ನು ಕ್ಷಣಕ್ಷಣವೂ ಬಿಡದೆ ಕಾಯ್ದುಬಿಟ್ಟ. 1999 ರಿಂದ 2002ರವರೆಗೆ, ಅಖಂಡ ಮೂರು ವರ್ಷಗಳ ಕಾಲ ಆಸ್ಪತ್ರೆಯಲ್ಲಿದ್ದಳಲ್ಲ, ಆ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ಒಂದೆರಡಲ್ಲ, ಒಟ್ಟು 48 ಆಪರೇಷನ್‌ಗಳಾದವು- ಜಾಕ್ವೆಲಿನ್‌ಳ ದೇಹದ ಮೇಲೆ! ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಬಾರಿಯೂ ಏನೇ ಹೆಚ್ಚು ಕಡಿಮೆಯಾದರೂ; ರೋಗಿಯ ಪ್ರಾಣಕ್ಕೆ ಅಪಾಯವಾದರೂ ಅದಕ್ಕೆ ನಾನೇ ಜವಾಬ್ದಾರ ಎಂದು ಅಮೆಂಡೋ ಪತ್ರ ಬರೆದು ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದ. ಟೆಕ್ಸಾಸ್‌ನಲ್ಲಿ ಸ್ಪಾನಿಶ್ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ವ್ಯವಹರಿಸುವುದು ಕಷ್ಟ ಅನ್ನಿಸಿದಾಗ, ಈ ಅಮೆಂಡೋ ಶ್ರದ್ಧೆಯಿಂದ ಕೆಲವೇ ದಿನದಲ್ಲಿ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಕಲಿತುಬಿಟ್ಟ. ದಿನದ ಇಪ್ಪತ್ನಾಲ್ಕು ಗಂಟೆಯ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ತಲಾ ಎರಡು ಗಂಟೆಗೆ ಒಂದು ಬಾರಿ ಜಾಕ್ವೆಲಿನ್‌ಗೆ ಐ ಡ್ರಾಪ್ಸ್ ಮತ್ತು ಇಯರ್ ಡ್ರಾಪ್ಸ್ ಹಾಕಬೇಕಿತ್ತು. ಆ ಕೆಲಸವನ್ನು ಅಮೆಂಡೋ ಇನ್ನಿಲ್ಲದ ಶ್ರದ್ಧೆಯಿಂದ ಮಾಡಿದ. ರಾತ್ರಿಯ ವೇಳೆ- ಸುಟ್ಟ ಗಾಯಗಳಿಂದ ಬರುತ್ತಿದ್ದ ವಾಸನೆಯಿಂದ ಅದೆಷ್ಟೋ ಬಾರಿ ತಲೆ ಸುತ್ತು ಬಂದು ಬಿದ್ದ. ಆದರೂ ಅಸಹ್ಯ ಪಡದೆ ಮಗಳ ಮುಂದೆ ಒಂದು ಛೇರ್ ಹಾಕಿಕೊಂಡೇ ಕೂತುಬಿಡುತ್ತಿದ್ದ. ಪ್ರತಿ ಎರಡು ಗಂಟೆಗೊಮ್ಮೆ ಡ್ರಿಪ್ಸ್ ಬದಲಿಸುತ್ತಿದ್ದ. ಐ ಡ್ರಾಪ್ಸ್ ಹಾಕುತ್ತಿದ್ದ. ಮಗಳು ಒಂದೇ ಕಣ್ಣಲ್ಲಿ ಹಾಗೇ ಸುಮ್ಮನೆ ನೋಡಿದರೆ- 'ಹೆದರಬೇಡ, ನಾನಿದ್ದೇನೆ' ಎನ್ನುತ್ತಿದ್ದ.

ಅಮೆಂಡೋನ ಈ ಶ್ರದ್ಧೆ, ಟೆಕ್ಸಾಸ್‌ನ ಎಲ್ಲ ವೈದ್ಯರ ಕಣ್ತೆರೆಸಿತು. ಅದುವರೆಗೂ ಸುಟ್ಟ ಗಾಯದ ಹುಡುಗಿ ಎಂದು ತಾತ್ಸಾರ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದವರೆಲ್ಲ ಜಾಕ್ವೆಲಿನ್‌ಳ ಬಗ್ಗೆ ವಿಶೇಷ ಕಾಳಜಿ ತಗೊಂಡರು. ಜಾಕ್ವೆಲಿನ್‌ಗೆ ಬೆಡ್‌ಶೀಟ್ ಹೊದಿಸಲೂ ಹಿಂಜರಿಯುತ್ತಿದ್ದ ನರ್ಸ್‌ಗಳು ತಾವಾಗಿಯೇ ಸೇವೆಗೆ ನಿಂತರು. ಮಗಳು ತೊದಲಿಸಿಕೊಂಡು ಮಾತಾಡಲು ಶುರು ಮಾಡಿದಾಗ ಈ ಅಮೆಂಡೊ, ಹಠಕ್ಕೆ ಬಿದ್ದು ಅವಳಿಗೂ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಕಲಿಸಿಬಿಟ್ಟ. ಆನಂತರ- 'ನೋಡು ಮಗಳೇ, ನಿನಗೀಗ ಕೈ-ಕಾಲಿನ ಬೆರಳುಗಳಿಲ್ಲ. ಮೂಗು, ಕಿವಿ, ಕಣ್ಣು ಯಾವುದೂ ಸರಿಯಾಗಿಲ್ಲ. ಬೆನ್ನ

ಹಿಂದೆ ಇಳಿಬೀಳುತ್ತಿದ್ದ ಜಡೆಯಿಲ್ಲ. ಗೋಧಿ ಬಣ್ಣದ ಮೈಕಾಂತಿ- ಎಂದೆಂದೂ ಮರಳಿ ಸಿಗೊಲ್ಲ. ಆದರೆ ಮಗಳೇ, ನಿನ್ನೊಂದಿಗೆ ನಾನಿರ್ತೀನಿ. ಈ ಮೊದಲು ಇಷ್ಟಪಡ್ತಿದ್ದೆ ನೋಡು, ಅದಕ್ಕಿಂತ ಎರಡು ಪಟ್ಟು ಜಾಸ್ತಿ ಇಷ್ಟಪಡ್ತೀನಿ. ಐ ಲವ್ ಯೂ ಟಿಲ್ ಮೈ ಡೆತ್...' ಅಂದುಬಿಟ್ಟ.

ಈ ವೇಳೆಗೆ ಜಾಕ್ವೆಲಿನ್‌ಗೂ ಎಲ್ಲ ಅರ್ಥವಾಗಿತ್ತು. ಅಮೆಂಡೋನ ಸಾಹಸದ ಬಗ್ಗೆ ವೈದ್ಯರೆಲ್ಲ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರಲ್ಲ, ಆಗೆಲ್ಲ ಅವಳಿಗೆ ಸಂಕಟವಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಅಳಲು ಕಣ್ತುಂಬಿಕೊಂಡರೆ ಸಾಕು, ವೈದ್ಯರು ಸರಭರನೆ ಬಂದು 'ಅಳಬೇಡಮ್ಮಾ, ಸೆಪ್ಟಿಕ್ ಆಗಿ, ಇರುವ ಕಣ್ಣು ಕೂಡ ಹಾಳಾಗಿಬಿಡುತ್ತೆ' ಅನ್ನುತ್ತಿದ್ದರು. ಉಳಿದದ್ದು ಏನೇ ಇರಲಿ, ಅಪ್ಪನ ಪ್ರೀತಿಯನ್ನು ಪಡೆಯಲಿಕ್ಕಾದ್ರೂ ನಾನು ಬದುಕಲೇಬೇಕು ಅಂದುಕೊಂಡಳು ಜಾಕ್ವೆಲಿನ್. ಅದೇ ಕಾರಣದಿಂದ ಎಷ್ಟೇ ನೋವಾದರೂ ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳದೆ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಸಹಿಸಿಕೊಂಡಳು. ಅಖಂಡ ಎರಡು ವರ್ಷ ಆಸ್ಪತ್ರೆಯ ವಾರ್ಡ್‌ನಲ್ಲೇ ಅಟೆಂಡರ್‌ಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಅಲೆದಾಡಿ, ತನ್ನ ಸೇವೆ ಮಾಡಿದ ಅಪ್ಪನನ್ನು ಕಂಡು- 'ನಾನು ಯಾರಿಗೋ ಹಿಂದಿನ ಜನ್ಮದಲ್ಲಿ ಅನ್ಯಾಯ ಮಾಡಿದ್ದೆ ಅನಿಸುತ್ತೆ. ಅದಕ್ಕೇ ದೇವರು ಇಂಥ ಶಿಕ್ಷೆ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾನೆ. ಅಲ್ವೇನಪ್ಪಾ' ಅಂದುಬಿಟ್ಟಳು. ಅಮೆಂಡೊ ತಕ್ಷಣವೇ 'ಛೆ ಛೆ, ಹಾಗಲ್ಲ ಕಂದಾ. ಹಿಂದೆ ಯಾವತ್ತೋ ನಾನು ಮಾಡಿದ್ದ ತಪ್ಪಿಗೆ ದೇವರು ಹೀಗೆ ಕಂದಾಯ ಕಟ್ಟಿಸಿಕೊಳ್ತಾ ಇದ್ದಾನೆ.. ನಿನ್ನ ಸೇವೆ ಮಾಡಿ ನನ್ನ ಪಾಪವೆಲ್ಲ ಕಳೆದುಹೋಗ್ತಿದೆ' ಅಂದ.

ಈ ಅಪ್ಪ ಮಗಳ ಹೋರಾಟಕ್ಕೆ ಕಡೆಗೂ ಯಮರಾಯ ಸೋತು ಹೋದ. ಟೆಕ್ಸಾಸ್‌ನ ಆಸ್ಪತ್ರೆಯ ವೈದ್ಯರ ನಿರೀಕ್ಷೆಯನ್ನೇ ಉಲ್ಟಾ ಆಗಿಸಿ ಜಾಕ್ವೆಲಿನ್ ಬದುಕಿಬಿಟ್ಟಳು. ವೈದ್ಯರು ಜಾಕ್ವೆಲಿನ್‌ಳ ವಿಲ್‌ಪವರ್ ಕಂಡು ಬೆರಗಾದರು. ಒಂದೆರಡಲ್ಲ, ನಲವತ್ತೆಂಟು ಆಪರೇಷನ್ ಮಾಡಿಸಿಕೊಂಡ ನಂತರವೂ ಬದುಕಬಹುದು ಎಂಬುದಕ್ಕೆ ಜಾಕ್ವೆಲಿನ್ ಸಾಕ್ಷಿಯಾದಳು. ಈ ಎಲ್ಲ ವಿವರವನ್ನೂ ಪತ್ರಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ಓದಿದ ಅಮೆಂಡೋನ ಹೆಂಡತಿ ರೋಸಾಲೀನಾ ಮರಳಿ ಅಮೆಂಡೋನ ಮನೆಗೆ-ಮನಕ್ಕೆ ವಾಪಸಾದಳು.

ಜಾಕ್ವೆಲಿನ್ ಈಗ ಹೇಗಿದ್ದಾಳೆ ಎಂಬುದಕ್ಕೆ ಸಾಕ್ಷಿಯಾಗಿ ಇಲ್ಲಿ ಚಿತ್ರವಿದೆ. ಯಮನನ್ನೇ ಹೆದರಿಸಿ ಕಳಿಸಿದ ಜಾಕ್ವೆಲಿನ್, ಈಗ ಅಮೆಂಡೊ ಮಾರ್ಗದರ್ಶನದಲ್ಲಿ ಅದೇ ಮೋಟು ಕೈಗಳಿಂದ ಬರೆಯುತ್ತಾಳೆ. ಕಾರು ಓಡಿಸುತ್ತಾಳೆ. ತನ್ನ ಎಲ್ಲ ಕೆಲಸವನ್ನೂ ತಾನೇ ಮಾಡುತ್ತಾಳೆ. 'ಅಪ್ಪನ ಅಷ್ಟೂ ಆಸ್ತಿಯನ್ನು ಯಾವುದಾದ್ರೂ ಅನಾಥಾಶ್ರಮಕ್ಕೆ ದಾನ ಮಾಡ್ತೇನೆ' ಅಂದಿದ್ದಾಳೆ. ನಾಲ್ಕು ಕಾಸು ಸಿಕ್ಕಿದ್ರೂ ದಾನ ಮಾಡಿ 'ನಮ್ಮಪ್ಪನಿಗೆ ಒಳ್ಳೆದಾಗಲಿ ದೇವರೇ' ಎಂದು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸುತ್ತಾಳೆ. ಈ ಅಮೆಂಡೊ ಆಗೆಲ್ಲಾ ಮಗಳ ಕೈ ಹಿಡಿದು- 'ನೀನೇ ನನ್ನ ದೇವರು ಕಂದಾ' ಅನ್ನುತ್ತಾನೆ.

●

ಈಗ ಯೋಚಿಸಿ. ಶೇ. 99ರಷ್ಟು ಕುರೂಪ ಹೊಂದಿದ್ದರೂ ಬದುಕೇ ಬದುಕ್ತೀನಿ ಎನ್ನುತ್ತಿರುವ ಜಾಕ್ವೇನ್‌ಳ ಬದುಕು, ಸಣ್ಣ ಸಂಕಟಕ್ಕೂ ಡಿಪ್ರೆಶನ್‌ಗೆ ಈಡಾಗುವ; ಪದೇ ಪದೆ ಸಾವಿನ ಮಾತಾಡುವ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಒಂದು ಪಾಠದಂತಿದೆ, ಅಲ್ಲವೆ?

ಈ ಕಥೆಯಲ್ಲಿ- ದೇವರು ಯಾರು? ಅಮೆಂಡೋನೋ ಅಥವಾ ಜಾಕ್ವೆಲಿನ್ನೋ... ●

14

ರಾಯರು, ರಾತ್ರಿ ಹೊತ್ತೇ ಮನೆಗೆ ಬಂದುದೇಕೆ ಅನ್ನುತ್ತಾ...

ಎದೆಯ ತುಂಬಾ ಒಂದಿಡೀ ವರ್ಷಕ್ಕೂ ಆಗಿ ಮಿಗುವಷ್ಟು ಆಸೆಗಳನ್ನು ತುಂಬಿಕೊಂಡ ರಾಯರು- ಹೆಂಡತಿ 'ತಿಂಗಳ ರಜೆ' ಪಡೆದ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲೇ ಓಡಿಬಂದಿರುತ್ತಾರೆ !

ಅವರಿಗೆ ಆಗಷ್ಟೇ ಮದುವೆಯಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಹೆಂಡತಿ ತವರಿನಲ್ಲಿರುತ್ತಾಳೆ. ಅಂಥ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಮಾವನ ಮನೆಗೆ ಹೊರಟು ನಿಂತ ಅಳಿಯಂದಿರ ಮನಸ್ಥಿತಿ ಹೇಗಿರುತ್ತದೆ?

ಒಂದೇ ಮಾತಲ್ಲಿ ಹೇಳಿಬಿಡುವುದಾದರೆ, ಅವರ ಮನಸಿನ ತುಂಬಾ ಆಸೆಗಳಿರುತ್ತವೆ. ನೂರು ಬಗೆಯ ಕನಸುಗಳಿರುತ್ತವೆ. ಒಂದಷ್ಟು ಕಲ್ಪನೆಗಳಿರುತ್ತವೆ. ಹೆಂಡತಿಯ ಮುಂದಷ್ಟೇ ಬಯಲಾಗುವ ಗುಟ್ಟುಗಳಿರುತ್ತವೆ. ವಾಂಛೆಗಳಿರುತ್ತವೆ. ರಾತ್ರಿಯ ಏಕಾಂತದಲ್ಲಿ ಪಿಸುಗುಡಲೆಂದೇ ಕಲಿತ ಒಂದೆರಡು ಪೋಲಿ ಮಾತುಗಳಿರುತ್ತವೆ. ಅವನ್ನೆಲ್ಲ ಎದೆಯೊಳಗೆ ಬಚ್ಚಿಟ್ಟುಕೊಂಡೇ ಈ ಅಳಿಯದೇವರುಗಳು ಹೆಂಡತಿಗೆಂದು ಮಲ್ಲಿಗೆ ಖರೀದಿಸುತ್ತಾರೆ. 'ಸಂಪಿಗೆಯ ಎಸಳನ್ನೂ ಜತೆಗಿಡಿ' ಅನ್ನುತ್ತಾರೆ. ಅವಳಿಗಿಷ್ಟವಾದ ತಿಂಡಿ ಖರೀದಿಸುತ್ತಾರೆ. ಇವೆಲ್ಲಾ ಅವಳಿಗಿಷ್ಟ ಎಂಬ ನಂಬಿಕೆಯಲ್ಲೇ ಇನ್ನಾವುದೋ ಉಡುಗೊರೆಗೂ ಹಣ ಚೆಲ್ಲುತ್ತಾರೆ. ಮಾವನ ಮನೆಯವರ ಮುಂದೆ ಒಂದಷ್ಟು 'ಜೋರಾಗಿ' ಕಾಣಬೇಕೆಂಬ ಉದ್ದೇಶದಿಂದ ಒಂದಿಷ್ಟು ಸ್ನೋ ಪೌಡರು ಬಳಿದುಕೊಂಡು ಸಿಂಗಾರಬಂಗಾರವಾಗಿ ಕಡೆಗೊಮ್ಮೆ ಹೊರಟೇ ಬಿಡುತ್ತಾರೆ.

ಹೀಗೆ, ನೂರೆಂಟು ಪೂರ್ವಸಿದ್ಧತೆಗಳೊಂದಿಗೇ ಹೊರಟ ಅಳಿಯರಾಯರು ಮಾವನ ಮನೆಯನ್ನು ತಲುಪಿದ್ದಾದರೂ ಹೇಗೆ ಮತ್ತು ಯಾವಾಗ ಎಂಬ ಎರಡನೇ ತುಂಟ ಪ್ರಶ್ನೆಯನ್ನು ನಾವು ಕೇಳುವ ಮೊದಲೇ ಕೇಜಿಗಟ್ಟಲೆ ಮಾದಕತೆ, ಮೋಹ, ಮಾಯೆ, ಅರೆಪಾವಿನಷ್ಟು ಪೋಲಿತನ, ಚಟಾಕು ನಾಚಿಕೆ, ಮುಷ್ಟಿ ತುಂಟತನವನ್ನು ಕೊರಳಲ್ಲಿ ತುಂಬಿಕೊಂಡೇ ರತ್ನಮಾಲಾ ಪ್ರಕಾಶ್ ಹಾಡುತ್ತಾರೆ:

ರಾಯರು ಬಂದರು ಮಾವನ ಮನೆಗೆ
ರಾ$_{ss}$ತ್ರಿಯಾಗಿತ್ತು
ಹುಣ್ಣಿಮೆ ಹರಸಿದ ಬಾನಿನ ನಡುವೆ
ಚಂದಿರ ಬಂದಿತ್ತು-ತುಂಬಿದ
ಚಂದಿರ ಬಂದಿತ್ತು

'ರಾಯರು ಬಂದರು ಮಾವನ ಮನೆಗೆ...' ಎಂಬ ಸಾಲಿನಲ್ಲಿನ ಸಲೀಸು ರಾಗ 'ರಾತ್ರಿಯಾಗಿತ್ತು' ಎನ್ನುವಾಗ ಮಾತ್ರ ಹಾಗೇ ಒಮ್ಮೆ ಬಾಗುತ್ತದೆ, ಬಳುಕುತ್ತದೆ. ಐದೇ ಅಕ್ಷರಗಳ ಆ ಪದವನ್ನು ರತ್ನಮಾಲಾ ಬೇಕೆಂದೇ ಸ್ವಲ್ಪ ದೀರ್ಘವಾಗುವಂತೆ ಹಾಡಿದ್ದಾರೆ ಅನಿಸುತ್ತದೆ. ಆ ಮೂಲಕ 'ರಾತ್ರಿ' ಎಂಬುದು ದಂಪತಿಗಳ ಪಾಲಿಗೆ ಯಾವತ್ತೂ ದೀರ್ಘವಾಗಿಯೇ ಇರಬೇಕು ಎಂಬ ಸಂದೇಶವೂ ಈ ಹಾಡಿನ ಹಿಂದಿದೆಯೇನೊ ಅನಿಸಿ ಖುಷಿಯಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ಸಂಭ್ರಮದ ಮಧ್ಯೆಯೇ ಹಾಡು ಮುಂದುವರಿಯುತ್ತದೆ;

ಮಾವನ ಮನೆಯಲಿ ಮಲ್ಲಿಗೆ ಹೂಗಳ
ಪರಿಮಳ ತುಂಬಿತ್ತು.
ಬಾಗಿಲ ಬಳಿ ಕಾಲಿಗೆ ಬಿಸಿನೀರಿನ
ತಂಬಿಗೆ ಬಂದಿತ್ತು- ಒಳಗಡೆ
ದೀಪದ ಬೆಳಕಿತ್ತು.

ಈ ಮಧುರ ಹಾಡಿನ ಮಧ್ಯೆ ಕಳೆದುಹೋಗುತ್ತಿದ್ದ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿಯೇ ಹೊಳೆದದ್ದು ಈ ಪ್ರಶ್ನೆ. ಅಲ್ಲ, ಈ ರಾಯರು ಅರ್ಥಾತ್ ಅಳಿಯದೇವರು ಮಾವನ ಮನೆಗೆ ಅದ್ಯಾಕೆ ರಾತ್ರಿಯ ಹೊತ್ತಲ್ಲೇ ಬಂದರು? ಹೆಂಡತಿಯನ್ನು ನೋಡಬೇಕು, ಅವಳೊಂದಿಗೆ ಮಾತಾಡಬೇಕು. ಅವಳಿಗಷ್ಟೇ ಕೇಳುವಂತೆ ಹಾಡಬೇಕು, ಅವಳನ್ನಿಷ್ಟು ಕಾಡಬೇಕು, ಕಣ್ಣಲ್ಲೇ ಕರೆದು ಕೆರಳಿಸಬೇಕು ಎಂಬೆಲ್ಲ ಆಸೆ ಅವರಿಗಿತ್ತು ತಾನೆ? ಅಂದಮೇಲೆ ಬೆಳಗ್ಗೆ ಬೆಳಗ್ಗೆಯೇ ಅಥವಾ ಮಧ್ಯಾಹ್ನ ಊಟದ ಸಮಯಕ್ಕೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಅವರೇಕೆ ಬರಲಿಲ್ಲ? ಹಾಗೆಲ್ಲ ಬರಬಾರದು ಎಂದೇನಾದರೂ ಶಾಸ್ತ್ರ ಇದೆಯೇ? ಹೌದು ಎನ್ನುವುದಾದರೆ, ಮುಸ್ಸಂಜೆಯ ಹೊತ್ತಿಗೇ ಅವರು ಬರಬಹುದಿತ್ತಲ್ಲ? ಅದನ್ನೆಲ್ಲ ಬಿಟ್ಟ ಈ ಮಹರಾಯರು ರಾತ್ರಿಯ ಹೊತ್ತೇ ಮಾವನ ಮನೆಗೆ ಬಂದುದಾದರೂ

ಯಾಕೆ? ಬೆಳಗ್ಗೆ ಬೇಡ, ರಾತ್ರಿಯೇ ಬನ್ನಿ ಅಂತೇನಾದ್ರೂ ಹೆಂಡತಿಯೋ ಅಥವಾ ಮಾವನ ಮನೆಯವರೋ ಸೂಚನೆ ಕೊಟ್ಟಿದ್ರೋ ಹೇಗೆ?

ಉಹುಂ, 'ರಾಯರು ಬಂದರು ಮಾವನ ಮನೆಗೆ' ಪದ್ಯ ಓದಿದ ಬಹುಪಾಲು ಮಂದಿ ಇಂಥ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳನ್ನು ಕೇಳಿಕೊಳ್ಳುವುದೇ ಇಲ್ಲ. ಅವರ ಮನಸ್ಸು ಮತ್ತೇನೋ ಪೋಲ್ ಪೋಲಿ ಸಂದರ್ಭಗಳನ್ನೇ ಕಲ್ಪಿಸಿಕೊಂಡು ಖುಷಿಪಡುತ್ತಿರುತ್ತದೆ. ಏಕೆಂದರೆ, ಪದ್ಯದಲ್ಲೇ ಇರುವ ವಿವರಣೆಯಂತೆ-ಎದೆಯ ತುಂಬಾ ಒಂದಿಡೀ ವರ್ಷಕ್ಕೂ ಆಗಿ ಮಿಗುವಷ್ಟು ಆಸೆಗಳನ್ನು ತುಂಬಿಕೊಂಡ ರಾಯರು- ಹೆಂಡತಿ 'ತಿಂಗಳ ರಜೆ' ಪಡೆದ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲೇ ಓಡಿಬಂದಿರುತ್ತಾರೆ! ಅವರಿಗೋ ಕಣ್ತುಂಬ ಆಸೆ. ಒಳಗೆಲ್ಲೋ ಕಾಣದಂತೆ ಇದ್ದವಳಿಗೆ-ಕರುಳ ತುಂಬಾ ಸಂಕಟ. ಇಬ್ಬರ ಕಣ್ಣಿಗೂ ನಿದ್ರೆಯಿಲ್ಲ; ಇತ್ತ, ಮನೆಯೊಳಗಿನ ಯಾರಿಗೂ ಸಂತೋಷವಿಲ್ಲ! ಇದು, ರಾಯರು ಮಾವನ ಮನೆಗೆ ಬಂದಾಗಿನ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ.

●

ಒಂದೆರಡು ನಿಮಿಷದ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಈ ಪದ್ಯದೊಳಗಿನ ಹಳೇಕಾಲದ ರಾಯರನ್ನೂ, ಅವರ ಹೆಂಡತಿಯನ್ನೂ ಮರೆತು ಈ ಕಾಲದ ದಂಪತಿಗಳ ಸಂದರ್ಭಕ್ಕೇ ಪದ್ಯವನ್ನು ತಂದು ನಿಲ್ಲಿಸಿದರೆ ಉಹುಂ- ಕಾತರ, ರೋಮಾಂಚನ ಎಂಬ ಪದಗಳಿಗೆ ಅರ್ಥವೇ ಸಿಗುವುದಿಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ, ಈ ಕಾಲದ ಎಲ್ಲ ಗಂಡ-ಹೆಂಡತಿಯ ಬಳಿ ಮೊಬೈಲ್ ಇರುತ್ತದೆ! ಇಬ್ಬರೂ ಒಂದು ದಿನಕ್ಕೆ ಎಪ್ಪತ್ತೆರಡು ಬಾರಿ ಮಾತಾಡಿರುತ್ತಾರೆ. ಆ ಮಾತಿನ ಮಧ್ಯೆಯೇ ಫೋನ್‌ನಲ್ಲೇ 'ಲೊಚ್' ಎಂದು ಮುತ್ತು ಕೊಟ್ಟಿರುತ್ತಾರೆ. ಹೆಂಡತಿಯ 'ತಿಂಗಳ ರಜೆ'ಯ ದಿನ ಅವನಿಗೆ ಮೊದಲೇ ಗೊತ್ತಿರುತ್ತದೆ. ಬೈ ಛಾನ್ಸ್, ಒಂದೆರಡು ದಿನ ಮೊದಲೇ ಅಂಥ ಸಂದರ್ಭ ಒದಗಿ ಬಂದರೆ ಅದೂ ಕೂಡ ಅದೇ ಮೊಬೈಲಿನ ಮಾತುಗಳಲ್ಲಿ; ಎಸ್ಸೆಮ್ಮೆಸ್ ಸಂದೇಶದಲ್ಲಿ ಅವನನ್ನು ತಲುಪಿಬಿಡುತ್ತದೆ! ಹಾಗಾಗಿ, ಈ ಕಾಲದ ರಾಯರುಗಳೆಲ್ಲ ಹೆಂಡತಿಯ ತಿಂಗಳ ರಜೆ ಮುಗಿದಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಎರಡೆರಡು ಬಾರಿ ಗ್ಯಾರಂಟಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡೇ ಮಾವನ ಮನೆಯ ಕಡೆಗೆ ಬೈಕು ಓಡಿಸುತ್ತಾರೆ. ಹಾಗಾಗಿ ಈಗಿನ ಕಾಲದ ಹುಡುಗ-ಹುಡುಗಿಯರ ಬದುಕಿಗೆ ಅನ್ವಯಿಸಿ ನೋಡಿದರೆ ಪದ್ಯ ಮುಂದುವರಿಯುವುದೇ ಇಲ್ಲ. ಹಾಗಾಗಿ, ಈಗಿನ ಕಾಲದ ರಾಯರುಗಳನ್ನು ಒಂದಿಷ್ಟು ಹೊತ್ತು ದೂರವಿಡೋಣ. ಆಗಿನ ಕಾಲದ ಅಳಿಯಂದಿರ ಫಜೀತಿಗಳು ಹೇಗೆಲ್ಲ ಇದ್ದವು ಎಂಬ ತುಂಟ ಪ್ರಶ್ನೆಯನ್ನು ಜತೆಗಿಟ್ಟುಕೊಂಡೇ- 'ರಾಯರು, ಮಾವನ ಮನೆಗೆ ರಾತ್ರಿಯ ಹೊತ್ತೇ ಬಂದದ್ದೇಕೆ?' ಎಂಬ ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ ಉತ್ತರ ಕಂಡುಕೊಳ್ಳೋಣ.

ಕೆ.ಎಸ್.ನರಸಿಂಹಸ್ವಾಮಿಯವರು 'ರಾಯರು ಬಂದರು ಮಾವನ ಮನೆಗೆ...' ಪದ್ಯ ಬರೆದದ್ದು 1940-50ರ ದಶಕದಲ್ಲಿ. ಆ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ, ಓದಿದವರಿಗೆಲ್ಲ ತುಂಬ ಸುಲಭವಾಗಿ ಸಿಗುತ್ತಿದ್ದ ಕೆಲಸಗಳೆಂದರೆ ಉಪಾಧ್ಯಾಯ ವೃತ್ತಿ ಅಥವಾ ತಾಲೂಕಾಫೀಸಿನ ಗುಮಾಸ್ತೆಯ ಕೆಲಸವೇ.

ಪದ್ಯದಲ್ಲಿ ಬರುವ 'ರಾಯರು' ಕೂಡ ಮಧ್ಯಮ ವರ್ಗದ ಆಸಾಮಿಯೇ ಆದ್ದರಿಂದ ಅವರೂ ಕೂಡ ಈ ಎರಡರ ಪೈಕಿ ಒಂದು ಕೆಲಸ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದರು ಅಂದುಕೊಳ್ಳೋಣ.

ಆಗಿನ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಹೆಂಡತಿಯನ್ನು ನೋಡಲು ಹೋಗುವ ನೆಪ ಹೇಳಿ, ಈಗಿನಂತೆ ಭರ್ತಿ ನಾಲ್ಕು ದಿನ ರಜ ಹಾಕುವ ಹಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಬದಲಿಗೆ, ಶ್ರದ್ಧೆಯಿಂದ ಕೆಲಸ ಮುಗಿಸಬೇಕಿತ್ತು. ನಂತರ, ಮಧ್ಯಾಹ್ನ ಮೂರೂವರೆಯ ವೇಳೆಗೆ ಮೇಲಧಿಕಾರಿಯ ಮುಂದೆ ಗುಬ್ಬಚ್ಚಿಯಂತೆ ಮುದುರಿ ನಿಂತು 'ಸ್ವಲ್ಪ ಬೇಗ ಹೋಗಬೇಕು ಅಂತಿದೀನಿ ಸಾರ್' ಎಂದು ಕೇಳಿ, ಒಪ್ಪಿಗೆ ಪಡೆಯಬೇಕಿತ್ತು. ನಂತರ, ತರಾತುರಿಯಿಂದಲೇ ನಡೆದುಕೊಂಡೋ, ಸೈಕಲ್ ತುಳಿದುಕೊಂಡೋ, ಒಂದಿಷ್ಟು ಕಾಸು ಜಾಸ್ತಿಯಿದ್ದರೆ ಜಟಕಾ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡೋ ಅಥವಾ ಮೋಟಾರು ಹತ್ತಿಕೊಂಡೋ ಮಾವನ ಮನೆಯ ಕಡೆಗೆ ಪಯಣ ಬೆಳೆಸಬೇಕಿತ್ತು. ಹೀಗೆಲ್ಲ ಆಗಿ ಕಡೆಗೂ ಮಾವನ ಮನೆಗೆ ತಲುಪುವ ವೇಳೆಗೆ ಬೇಡ ಬೇಡ ಅಂದರೂ ರಾತ್ರಿಯಾಗಿಬಿಡುತ್ತಿತ್ತು!

ಈ ಅಂದಾಜಿಗೆ ಬದಲಾಗಿ, ರಾಯರು ರಾತ್ರಿಯೇ ಮಾವನ ಮನೆಗೆ ಬಂದದ್ದೇಕೆ ಎಂಬುದಕ್ಕೆ ಇನ್ನೂ ಒಂದು ಉತ್ತರವಿದೆ. ಏನೆಂದರೆ- ಆ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಮಾವನಮನೆ ತಲುಪಬೇಕೆಂದರೆ ಐದಾರು ಊರುಗಳನ್ನಾದರೂ ದಾಟಿ ಬರಬೇಕಿತ್ತು. ಆಗ ಬೈಕು/ಕಾರುಗಳು ಇರಲಿಲ್ಲವಲ್ಲ? ಹಾಗಾಗಿ ಎಲ್ಲ 'ಅಳಿಯ ದೇವರುಗಳೂ' ಹತ್ತಾರು ಮಂದಿಗೆ ಕಾಣಿಸಿಕೊಂಡೇ, ಅವರೊಂದಿಗೆ ಒಂದೆರಡು ಮಾತಾಡಿಯೇ ಮುಂದೆ ಹೋಗಬೇಕಿತ್ತು. ಒಂದು ವೇಳೆ ಬೆಳ್ಳಂಬೆಳಗ್ಗೆಯೋ ಮಟಮಟ ಮಧ್ಯಾಹ್ನವೋ ಈ ರಾಯರು ನಡೆದು ಬಂದರೆ- ಎದುರಾದ ಜನ ಹಿಂದಿನಿಂದ 'ಹೆಂಡ್ತಿ ಮೇಲಿನ ಆಸೆ ನೋಡ್ರೀ, ಅದಕ್ಕೇ ಉರಿ ಬಿಸಿಲಲ್ಲಿ ಓಡೋಡಿ ಬಂದಿದಾರೆ' ಎಂದು ಕಿಚಾಯಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಹೇಳಿ ಕೇಳಿ ಊರಿಗೆ ಹೊಸಬರು ನೋಡಿ, ಅದೇ ಕಾರಣದಿಂದ ಗೇಲಿ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. 'ರಾಯರಿಗೆ' ಇಂಥ ಮಾತು ಕೇಳಿದರೆ ಒಂಥರಾ ನಾಚಿಕೆಯಾಗುತ್ತಿತ್ತು.

ಹಾಗೇನೇ, ಈ ಕುಹಕದ ಮಾತಿಗೆಲ್ಲಾ ಗೋಲಿ ಮಾರೋ ಎಂದುಕೊಂಡೇ ಅವರು ಮಧ್ಯಾಹ್ನವೇ ಮನೆಗೆ ಬಂದಿದ್ದರೆ ಏನಾಗುತ್ತಿತ್ತು ಅಂದರೆ, ಆಗ ಅವಿಭಕ್ತ ಕುಟುಂಬ ಪದ್ಧತಿ ಜಾರಿಯಲ್ಲಿತ್ತಲ್ಲ, ಹಾಗಾಗಿ, ಇಡೀ ಮನೆಯ ತುಂಬ ಜನ ತುಂಬಿರುತ್ತಿದ್ದರು. ಈ ಹೆಂಡತಿ ಎಂಬ ಮಹರಾಯಿತಿ ಅವರ ಮಧ್ಯೆಯೇ ಕಳೆದುಹೋಗಿರುತ್ತಿದ್ದಳು. ಹಾಗಿದ್ದಾಗ, ಅವಳನ್ನು 'ಹಾಗೇ ಸುಮ್ಮನೆ' ಕರೆಯುವುದು ಸಾಧ್ಯವೇ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಆಕಸ್ಮಿಕವಾಗಿ ಆಕೆ ಸಿಕ್ಕಾಗ ಕೂಡ ಸರಸಕ್ಕೆ ಮುಂದಾಗುವುದು ಸಭ್ಯತೆ ಅನ್ನಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ! ಅಥವಾ, ಮನೆತುಂಬ ಜನ ಇರಲಿಲ್ಲ ಅಂದುಕೊಂಡರೂ 'ಹೆಂಡತಿ'ಯೊಂದಿಗೆ ಅವರ ಅಮ್ಮ ಇರುತ್ತಿದ್ದರು. (ಅಳಿಯಂದಿರು ಬಂದಾಕ್ಷಣ ಆಕೆ ಏನೋ ಕೆಲಸ ಹುಡುಕಿಕೊಂಡು ಹೊರಗೆ ಹೋಗಬೇಕಿತ್ತು!) ಅಥವಾ ಮನೆಗೆ ಬೀಗ ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಇಡೀ ಕುಟುಂಬದವರೆಲ್ಲ ಕೆಲಸದ ನೆಪದಲ್ಲಿ ಹೊಲ-ಗದ್ದೆ, ತೋಟದ ಕಡೆಗೆ ಹೋಗಿರುತ್ತಿದ್ದರು.

ಉಹುಂ, ಮಾವನ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಹೀಗೆಲ್ಲ ಆಗಿರಬಹುದೆಂಬ ಚಿಕ್ಕದೊಂದು ಸೂಚನೆ ಕೂಡ

ಅಳಿಯಂದಿರಿಗೆ ಸಿಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಹಾಗಾಗಿ, ಹೆಂಡತಿಯ ಮೋಹದಲ್ಲಿ ಮಟಮಟ ಮಧ್ಯಾಹ್ನವೇ ಬಂದೇಬಿಟ್ಟರೆ, ಆ ಕಾಲದ ರಾಯರುಗಳೆಲ್ಲ ಅನಿವಾರ್ಯವಾಗಿ ಹೊಲ-ಗದ್ದೆಯ ಹಾದಿ ಹಿಡಿಯಬೇಕಿತ್ತು. ನಂತರ, ಮಾವನ ಮನೆಯವರೊಂದಿಗೆ ಸೇರಿ ದುಡಿಯಬೇಕಿತ್ತು. ಹಾಗೆ, ಸಂಜೆಯವರೆಗೂ ದುಡಿದು, ದಣಿದು ಬಂದಿದ್ದರೆ ರಾತ್ರಿ ಹೊಸ ಹೆಂಡತಿಯ ಜತೆ ರೊಮಾನ್ಸ್ ಮಾಡಲು ಆಗುತ್ತಿತ್ತಾ?

ಬೆಳಗ್ಗೆಯೋ, ಮಧ್ಯಾಹ್ನವೋ ಬಂದು ಹೀಗೆಲ್ಲ ಫಜೀತಿ ಪಡುವ ಬದಲು 'ರಾಯರು ರಾತ್ರಿಯೇ ಬಂದದ್ದರಿಂದ' ಎಷ್ಟೊಂದು ಅನುಕೂಲಗಳಿವೆ ಅಂದರೆ 'ಅಳಿಯಂದಿರು ಬಂದರು' ಎಂಬ ಒಂದೇ ಕಾರಣಕ್ಕೆ ಮಾವನ ಮನೆಯವರಿಗೆ ದೊಡ್ಡ ಖುಷಿಯಾಗುತ್ತದೆ. ಅದೆಷ್ಟೇ ದುಡಿದಿದ್ದರೂ ರಾಯರನ್ನು ಕಂಡಾಕ್ಷಣ ಹೆಂಡತಿಗೂ ಆಯಾಸ ಮರೆತು ಹೋಗುತ್ತದೆ. ರಾಯರು ಬಂದರೆಂಬ ಒಂದೇ ಕಾರಣಕ್ಕೆ ಸಿಹಿಯೂಟ ಸಿದ್ಧವಾಗುತ್ತದೆ. ತುಂಬ ಬೇಗನೆ ಕತ್ತಲಾಗುತ್ತದೆ. ರಾತ್ರಿಯೆಂಬುದು ದೀರ್ಘವಾಗುತ್ತದೆ. ಮತ್ತು-

ಆ ರಾತ್ರಿಯ ಮಬ್ಬುಗತ್ತಲಿನಲ್ಲಿ; ಕಂಡೂ ಕಾಣದಂತೆ ಉರಿವ ದೀಪದ ಬೆಳಕಲ್ಲಿ 'ಅವಳು' ಮತ್ತಷ್ಟು ಮೋಹಕವಾಗಿ ಕಾಣುತ್ತಾಳೆ. ನಾಚಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಲೇ ಹತ್ತಿರಾಗುತ್ತಾಳೆ. 'ಹೋಗಿಬಿಡ್ತೀನಿ' ಎಂದು ಹೆದರಿಸುತ್ತಲೇ ಜತೆಯಲ್ಲೇ ಉಳಿಯುತ್ತಾಳೆ. ಅಪ್ಪಿಕೊಂಡಷ್ಟೂ ಆಪ್ತವಾಗುತ್ತಾಳೆ. ಕಣ್ಣಲ್ಲೇ ಸಾವಿರ ಮಾತಾಡಿಬಿಡುತ್ತಾಳೆ. ಜೇನುತುಟಿಗಳಿಂದ ಜೀವ ಝಲ್ಲೆನ್ನಿಸುತ್ತಾಳೆ ಮತ್ತು ಕನಸೇ ಬೀಳದಂತೆ ಕಾಡಿಬಿಡುತ್ತಾಳೆ! ಇಂಥದೊಂದು ಸಂದರ್ಭ ಜತೆಯಾಗಬೇಕಾದರೆ ರಾತ್ರಿಯ ವೇಳೆಯೇ ಮನೆಗೆ ಹೋಗಬೇಕು ಅನ್ನಿಸಿತೇನೋ; ಅದಕ್ಕೇ ರಾಯರು...

●

ಈ ತುಂಟತನದ ಕಲ್ಪನೆಗಳಾಚೆಗೂ ರಾಯರು ರಾತ್ರಿಯೇ ಮಾವನ ಮನೆಗೆ ಬಂದದ್ದೇಕೆ ಎಂಬ ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ ಕೆ.ಎಸ್.ನ. ಅವರೇ ಹೇಳಿರುವ ಇನ್ನೊಂದು ಉತ್ತರವೂ ಇದೆ. ಏನೆಂದರೆ, ರಾಯರೇನೋ ಬೆಳಗ್ಗೆಯೇ ಹೊರಟರು. ಆಗ ವಾಹನ ಸೌಲಭ್ಯವಿರಲಿಲ್ಲವಲ್ಲ? ಹಾಗಾಗಿ, ನಡೆದುಕೊಂಡೇ ಹಳ್ಳ ತಿಟ್ಟು ದಾಟಿ ಉಸ್ಸಪ್ಪಾ ಎನ್ನುತ್ತಾ ಮನೆ ತಲುಪುವುದರೊಳಗೆ ರಾತ್ರಿಯಾಗಿಯೇ ಬಿಟ್ಟಿತು!

ಇಂಥ ನೂರೆಂಟು ಅವಸ್ಥೆಗಳ ಮಧ್ಯೆ ಬಂದ ರಾಯರು, ಹೆಂಡತಿ 'ತಿಂಗಳ ರಜೆ' ಯಲ್ಲಿರುವುದನ್ನು ತಿಳಿದು, ಬೇಸರಗೊಂಡು, ಸಂಕಟದಲ್ಲಿಯೇ ರಾತ್ರಿ ಕಳೆದು, ಬೆಳಗ್ಗೆ ಎದ್ದವರೇ ಹುಸಿಮುನಿಸಿನಿಂದ 'ಹೋಗಿ ಬರ್ತೀನಿ' ಎಂದ ಮರುಕ್ಷಣವೇ ರಜೆಯ ಅವಧಿ ಮುಗಿಸಿ ನಾಚುತ್ತಾ, ಹುಸಿನಗು ಬೀರುತ್ತಾ ಒಳಬರುತ್ತಾಳೆ ಹೆಂಡತಿ !

ಆಮೇಲೆ ಏನಾಯಿತು ಎಂಬುದನ್ನು ನೀವು ಕೇಳಬಾರದು. ನಾನು ಹೇಳಬಾರದು !

●

15

ಯೋಧನ ಪತ್ರವನ್ನು ಎದುರಿಗೆ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡು

ದೇಶಪ್ರೇಮದ ಬಿರುಸು ಜತೆಗಿತ್ತಲ್ಲ? ಆ ಕಾರಣ ದಿಂದಲೇ ಸೈನ್ಯ ಸೇರಿದೆ. ಗಡಿ ಕಾಯುವ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಬಂದೆ. ಈಗ, ಪ್ರತಿ ಮುಂಜಾನೆ ಎದ್ದಾಗಲೂ ನನ್ನ ಎದೆ ಸಂತೋಷದಿಂದ ಉಬ್ಬಿರುತ್ತೆ...

ಪ್ರಿಯ ಬಂಧು,

ಹೇಗಿದ್ದೀರಿ? ಕುಶಲವಷ್ಟೆ? ಇವತ್ತು ಬೆಳಗ್ಗೆ ತಿಂಡಿಯ ಬಿಡುವಿನ ಮಧ್ಯೆ ತೀರಾ ಆಕಸ್ಮಿಕವಾಗಿ ಟಿ.ವಿ. ನೋಡಿದೆ. 'ಕರ್ನಾಟಕದ ಹಲವು ಕಡೆಗಳಲ್ಲಿ ಭಾರೀ ಮಳೆ' ಎಂಬ ಸುದ್ದಿ ಕಾಣಿಸಿತು. ಮರುಕ್ಷಣವೇ, ಅದೇ ಕರ್ನಾಟಕದ ಒಂದು ಮೂಲೆ ಯಲ್ಲಿರುವ ನನ್ನ ಊರು, ಅಲ್ಲಿನ ಜನ, ಅವರ ಸಂಕಟ, ಅದರ ಮಧ್ಯೆಯೇ ಸಾಗುವ ಅವರ ಬದುಕು ನೆನಪಾಯಿತು. ಬೈಥಾನ್ಸ್, ನಾನು ಈಗ ಊರಲ್ಲಿದ್ದಿದ್ರೆ - ಬೇಸಿಗೆಗೂ ಮೊದಲೇ ಶುರುವಾದ ದಿಢೀರ್ ಮಳೆಯ ಬಗ್ಗೆ ಹೇಗೆಲ್ಲ ಮಾತಾಡ್ತಾ ಇದ್ದೆನೋ ಅನ್ನಿಸಿತು.

ಹೌದಲ್ವ ಗೆಳೆಯಾ? ಈಗ ನಿನ್ನ ಕಣ್ಮುಂದೆ ಯುಗಾದಿಯ ಸಂಭ್ರಮವಿದೆ. ಹಬ್ಬಕ್ಕೆ ಇನ್ನೂ ಹದಿನೈದು ದಿನ ಬಾಕಿ ಇರು ವಾಗಲೇ -ಮನೆಮಂದಿಗೆಲ್ಲ ಹೊಸಬಟ್ಟೆ ತಗೋಬೇಕು. ಎರಡು ದಿನ ಮೊದಲೇ ಊರಿಗೆ ಹೋಗಬೇಕು. ಗೆಳೆಯರು, ಬಂಧುಗಳ ಜತೆ ಆರಾಮಾಗಿ ಕಾಲ ಕಳೆಯಬೇಕು. ಊರಿಂದ ಬರುವಾಗ ಅವ್ವನ ಕೈಗೆ ಐನೂರರ ನೋಟು ಕೊಟ್ಟು- 'ಇಟ್ಕೋಮ್ಮಾ, ಇದು ನಿಂಗೆ' ಅನ್ನಬೇಕು. ಆಕೆಯ ಮಮತೆಗೆ ನಗುವಾಗಬೇಕು.

ತಗೊಂಡಿರೋ ಹೊಸಾ ಮೊಬೈಲ್‌ನಲ್ಲಿ ಅಮ್ಮ, ಅಜ್ಜಿ, ತಂಗಿಯ ಮಗಳು... ಹೀಗೆ ಎಲ್ಲರ ಫೋಟೊ ತೆಗೀಬೇಕು. ಪುಸಪುಸನೆ ಬೀಡಿ ಎಳೀತಿರ್ತಾನಲ್ಲ ಅಪ್ಪ? ಅವನ್ದೂ ಒಂದು ಫೋಟೊ ತೆಗೀಬೇಕು... ಹಳೇ ಬಟ್ಟೇಲಿರುವಾಗ್ಲೇ ಫೋಟೊ ಹೊಡ್ದಲ್ಲೋ ಎಂಬ ಅವನ ಮಾತಿಗೆ ಖುಷಿಯಿಂದ ನಗಬೇಕು... ಇಂಥವೇ ಯೋಚನೆಯಲ್ಲಿ ನೀನಿರುವಾಗಲೇ- ಯಾಕೋಪ್ಪ, ನನ್ನ ಕಥೇನ ಹೇಳ್ಕೋಬೇಕು ಅನ್ಸಿಸ್ತಿದೆ. ಕೇಳಿಸ್ಕೋ ಗೆಳೆಯಾ, ಪ್ಲೀಸ್...

●

ಹೌದು. ನಾನು ಯೋಧ. ಜಮ್ಮು-ಕಾಶ್ಮೀರದ ಬಾರ್ಡರ್‌ನಲ್ಲಿದೀನಿ. ದಿನದ ಹನ್ನೆರಡು ಗಂಟೆಯೂ ನನ್ನೆದುರು ಹಿಮಾಲಯ ಇರುತ್ತೆ. ಅದರ ಮುಂದೆ ನಾನು! ಒಂದು ವೇಳೆ ಪಿಯುಸಿಯ ನಂತರ ಇನ್ನೊಂದಿಷ್ಟು ಓದಿದ್ರೆ ನಂಗೂ ಬೆಂಗಳೂರಲ್ಲೇ ಕೆಲಸ ಸಿಗ್ತಿತ್ತೋ ಏನೋ. ಆದರೆ ದೇಶಪ್ರೇಮದ ಬಿರುಸು ಜತೆಗಿತ್ತಲ್ಲ! ಆ ಕಾರಣದಿಂದ ಸೈನ್ಯ ಸೇರಿಕೊಂಡೆ. ಗಡಿ ಕಾಯುವ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಬಂದೆ. ಈಗ, ಪ್ರತಿ ಮುಂಜಾನೆ ಎದ್ದಾಗಲೂ ನನ್ನ ಎದೆ ಸಂತೋಷದಿಂದ ಉಬ್ಬಿರುತ್ತೆ. 'ಇಷ್ಟೂ ದಿನ ದೇಶದ ಸೇವೆ ಮಾಡಿದೆನಲ್ಲ, ಸಾರ್ಥಕವಾಯ್ತು ಬದುಕು' ಎಂಬ ಹೆಮ್ಮೆಯೇ ಅದಕ್ಕೆ ಕಾರಣ.

ಆದರೆ ಗೆಳೆಯಾ, ನಾನು ವಿರಾಗಿಯ ಪೋಸ್ ಕೊಡಲಾರೆ. ಎದೆಯೊಳಗಿರುವುದನ್ನು ಖುಲ್ಲಂ ಖುಲ್ಲ ಹೇಳಿಬಿಡ್ತೀನಿ. ಸದಾ ದೇಶ ಸೇವೆಯಲ್ಲಿ ಮಗ್ನರಾಗಿರುವ ಸೈನಿಕರ ಬದುಕು ಹೇಗಿದೆ ಎಂದು ಸಂಕ್ಷಿಪ್ತವಾಗಿ ಹೇಳ್ತಾ ಇದೀನಿ. ಹೌದು. ನಮ್ಮದು ಅತಂತ್ರ ಬದುಕು. ನೆಲೆ ತಪ್ಪಿದ ಬದುಕು. ಸಾವಿನೊಂದಿಗೆ ಸದಾ ಸರಸವಾಡುವ ಬದುಕು. ಈಗ, ಏನೇ ಟೆಕ್ನಾಲಜಿ ಬಂದಿದೆ ಅಂದುಕೊಂಡರೂ ಆತ್ಮೀಯರಿಂದ ನಾವು ದೂರ ದೂರ. ಗಡಿ ಕಾಯುವವನು ಮೊಬೈಲು ಬಳಸುವಂತಿಲ್ಲ. ದೂರದ ದಿಲ್ಲಿಗೂ ಒಂದೇ ದಿನದಲ್ಲಿ ಹೋಗುವ ಕೊರಿಯರ್ ಸೌಭಾಗ್ಯ ಕಾಶ್ಮೀರದ ಗಡಿಯಲ್ಲಿನ ಯೋಧನಿಗಿಲ್ಲ. ಅವನಿಗೆ ಈಗಲೂ ಅಂಚೆಯಣ್ಣನೇ ಗೆಳೆಯ. ಅವನೇ ಹತ್ತಿರದ ಬಂಧು. ಅವನೇ ಸಂದೇಶವಾಹಕ.

ಹೌದಲ್ಲವಾ? ನಾವು ಆತ್ಮೀಯರಿಂದ ದೂರ ಅಂದೆ. ಗೊತ್ತಿರಬೇಕಲ್ಲ ನಿನಗೂ? ಸೇನೆಯಲ್ಲಿರುವವರು ತಮ್ಮೂರಿಗೆ ದಿನಾ ದಿನ ಫೋನ್ ಮಾಡುವಂತಿಲ್ಲ. ವಾರಕ್ಕೋ, ಹದಿನೈದು ದಿನಕ್ಕೋ, ತಿಂಗಳಿಗೋ ಒಮ್ಮೆ ಫೋನ್ ಮಾಡಿದರೂ ಗಂಟೆಗಟ್ಟಲೆ ಹರಟುವಂತಿಲ್ಲ. ಬೈಫಾನ್ಸ್, ತಂದೆಯೋ, ತಂಗಿಯೋ, ಅಮ್ಮನೋ, ಭಾವನೋ ದಿಢೀರ್ ತೀರಿಕೊಂಡರೆ ಅವರನ್ನು ಕಡೆಯ ಬಾರಿಗೆ ನೋಡಲೂ ಬರುವಂತಿಲ್ಲ. ಹೋಗಲಿ, ಸುದ್ದಿ ತಿಳಿದ ಮೇಲಾದರೂ ನೆಮ್ಮದಿಯಿಂದ ಒಂದೆಡೆ ಕುಳಿತು ಅತ್ತು ಹಗುರಾಗೋಣ ಅಂದರೆ- ಉಹುಂ, ಅದು ಮೈಮರೆಯುವ ಕ್ಷಣವೇ ಅಲ್ಲ. ಸೆಂಟಿಮೆಂಟ್‌ಗೆ ಅಲ್ಲಿ ಜಾಗವಿಲ್ಲ. ಉಕ್ಕಿ ಬಂದ ಕಣ್ಣೀರು ಧುಮ್ಮಿಕ್ಕುವ ಮೊದಲೇ, ಆ ಥರಥರ ಛಳಿಯ ಮಧ್ಯೆಯೇ ಅದು ಇಂಗಿ ಹೋಗಬೇಕು! ವೀರಯೋಧ ಅನ್ನಿಸಿಕೊಂಡ ನಾನು ಅಳುತ್ತ ಕೂತರೆ... ಛೆ, ಅದು ಭಾರತಾಂಬೆಗೆ ಮಾಡುವ ಅವಮಾನವಲ್ಲವಾ ಗೆಳೆಯಾ?

ಇಷ್ಟಾಯಿತಲ್ಲ, ನಮ್ಮ ದಿನನಿತ್ಯದ ರೂಟೀನು ನೆನಪಿಸಿಕೊಂಡರೂ ಸಾಕು, ಒಮ್ಮೊಮ್ಮೆ ದಿಗಿಲಾಗುತ್ತದೆ. ಸಂಕೋಚವೂ ಆಗುತ್ತದೆ. ನಾವು ಬೆಳಗ್ಗೆ ಎದ್ದವರೇ ಶೇವಿಂಗ್ ಮಾಡಲೇಬೇಕು. ಅದು ನಿಯಮ. ಶಿಸ್ತು. ಆಮೇಲೆ ಛಕ್ಕನೆ ಬಂದು ಸ್ನಾನ. ನಂತರ ಡ್ಯೂಟಿಗೆ ಎಂದು ಹೊರಟರೆ ಹೆಗಲಿಗೆ ರೈಫಲ್ಲು, ಮನದ ತುಂಬಾ ದೇಶದ ಚಿಂತೆ. ಹನ್ನೆರಡು ಗಂಟೆಯ ಕಾಫಿ, ಮಧ್ಯಾಹ್ನದ ಊಟ, ನಂತರದ ಐದೇ ನಿಮಿಷದ ತೂಕಡಿಕೆ, ಸಂಜೆಯ ಬಿಸ್ಬಿಸಿ ಟೀ, ರಾತ್ರಿ ಎಂಟೂವರೆಗೆ ಎನ್‌ಡಿಟೀವಿ ನ್ಯೂಸು, ಒಂಬತ್ತೂವರೆಗೆ ಭೂರಿ ಭೋಜನ, ಮಕ್ಕಳೊಂದಿಗೆ ಮಾತು, ಹತ್ತೂವರೆಗೆ ನಿದ್ದೆ... ಇಲ್ಲಣ್ಣಾ, ಅಂಥದೊಂದು ಬದುಕು ನಮಗಿಲ್ಲ. ಹವಾಮಾನದ ವೈಪರೀತ್ಯದ ಮಧ್ಯೆ ಬದುಕ್ತೀವಲ್ಲ, ಸಂಜೆಗೆ ವಾಪಸ್ ಬರ್ತೀವಿ ಅನ್ನೋ ನಂಬಿಕೆಯೇ ನಮಗಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಶತ್ರು ಕಂಡರೆ ಸಾಕು, ನಮ್ಮ ರೈಫಲ್ಲು ಮೊರೆಯುತ್ತದೆ. ಆ ಕಡೆಯಿಂದ ಬಂದವನೇನು ಕಡ್ಲೆಕಾಯಿ ತಿಂತಾ ಇರ್ತಾನಾ? ಅವನೂ ಗುಂಡು ಹೊಡೀತಾನೆ. ಇದ್ದರೆ ಗೆಲುವು, ಸೋತರೆ ಸಾವು ಎಂದುಕೊಂಡೇ 'ಭಾರತ್ ಮಾತಾಕೀ ಜೈ' ಎಂಬ ಘೋಷಣೆಯೊಂದಿಗೆ ಹೋರಾಟಕ್ಕಿಳೀತೀವಿ ನಾವು. ಗೆಳೆಯಾ, ಓದ್ತಾ ಇದೀಯ ತಾನೆ?

ಇದು ಯುದ್ಧ ಕಾಲದ ಮಾತಾಯಿತು. ಅಂಥದೇನೂ ಇಲ್ಲ. ಎಲ್ಲಾ ಕೂಲ್‌ಕೂಲ್ ಅಂದುಕೊಂಡರೆ, ಅದೇ ವೇಳೆಗೆ ಇನ್ನೆಲ್ಲೋ ಭೂಕಂಪವಾದ, ಪ್ರವಾಹ ಬಂದ ಸುದ್ದಿ ಬರುತ್ತೆ. ತಕ್ಷಣವೇ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಓಡಬೇಕು. ನೊಂದವರಿಗೆ ಹೆಗಲಾಗಬೇಕು. ಜೀವದ ಹಂಗು ತೊರೆದು ಕೆಲಸ ಮಾಡಬೇಕು. ಎಷ್ಟೋ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಅಕ್ಕ-ತಂಗಿಯರನ್ನೇ ಹೋಲುವ; ಅಣ್ಣನ ಮಕ್ಕಳ ಥರಾನೇ ಇರುವ, ಅವ್ವನಷ್ಟೇ ಸುಕ್ಕು ಸುಕ್ಕು ಮೈಯ; ಗೆಳತಿಯಷ್ಟೇ ಸುಂದರ ಮುಖದ ಶವಗಳು ಸಿಕ್ಕಿಬಿಡುತ್ತವೆ. ಆಗಲೂ ಅಷ್ಟೆ, ಒಂದರೆಗಳಿಗೆ ಊರು, ಅಲ್ಲಿನ ಬಂಧು-ಬಳಗದವರು ನೆನಪಾಗುತ್ತಾರೆ. ಆಗಲೇ, ಊರಲ್ಲಿ ಯಾರಿಗಾದ್ರೂ ಏನಾದ್ರೂ ಆಗಿದ್ರೆ ಎಂಬ ಯೋಚನೆ ಬಂದಾಗ ಜೀವ ಝಲ್ ಅನ್ನುತ್ತೆ. ಆದರೇನು? ಆಗಲೂ ಸೈನಿಕ ಅಳುವಂತಿಲ್ಲ. ಬದುಕಿಸಲು ಬಂದವನೇ ಬಿಕ್ಕಳಿಸಲು ನಿಂತರೆ, ಬದುಕು ಕಳಕೊಂಡವರ ಗತಿ ಏನು?

ಇನ್ನೂ ಒಂದು ಮಾತಿದೆ. ನಾನೇನೋ ದೇಶಸೇವೆಯ ಕಾರಣದಿಂದ ಯುದ್ಧ ಮಾಡ್ತೀನಿ. ಅಕಸ್ಮಾತ್ ಯುದ್ಧ ಕೈದಿಯಾಗಿ ಸೆರೆಸಿಕ್ಕಿದೆ ಅಂದರೆ- ಭಗವಂತಾ, ಆಗಿನ ಪಾಡು ನಾಯಿಗಳಿಗೂ ಬೇಡ. ಹದಿನೆಂಟೋ, ಇಪ್ಪತ್ತೋ ವರ್ಷಗಳ ನಂತರ ಬದುಕಿಬಂದರೆ ಅದು ಪವಾಡ! ಅಥವಾ ಯುದ್ಧದಲ್ಲಿ ಶತ್ರುಗಳ ಗುಂಡಿಗೆ ಸಿಕ್ಕಿ ಕೈ-ಕಾಲು ಕಳೆದುಕೊಂಡರೆ ನಂತರದ ಸ್ಥಿತಿ ಘೋರ ಘೋರ. ಒಂದು ಕಡೇಲಿ ಸರಕಾರಗಳು ಸರಿಯಾಗಿ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳಲ್ಲ. ಈ ಕಡೆ ಸಮಾಜದಲ್ಲೂ ಮರ್ಯಾದೆ ಸಿಗಲ್ಲ! ಒಂದು ವೇಳೆ ಯುದ್ಧಕ್ಕೆ ಹೋದವನು ಸತ್ತೇಹೋದರೆ- ಮುಗಿದೇ ಹೋಯಿತು. ಅವನ ಹೆಂಡತಿ- ಮಕ್ಕಳು, ಅಪ್ಪ-ಅಮ್ಮ, ಬಂಧುಗಳನ್ನು ಯಾರೂ ಕ್ಯಾರೇ ಅನ್ನುವುದೂ ಇಲ್ಲ! ಅವರ ಬದುಕು ಛಿದ್ರ ಛಿದ್ರ...

ಹೌದು ಗೆಳೆಯಾ, ಇದನ್ನೆಲ್ಲಾ ನೆನಪು ಮಾಡಿಕೊಂಡಾಗ ಛೆ, ದೇಶಸೇವೆಗೆ ಪ್ರತಿಫಲ

ಇಷ್ಟೇನಾ ಅನ್ನಿಸುವುದಂಟು. ಶತ್ರುಗಳು, ಗೆಳೆಯರು, ಅಪರಿಚಿತರು, ಸಾಯುವುದನ್ನು ದಿನಾದಿನ ನೋಡ್ತಾನೇ ಇರ್ತೀವಲ್ಲ ಅದೇ ಕಾರಣದಿಂದ ಒಂದು ಬಗೆಯ ವೈರಾಗ್ಯ ಬೆಳೆಸಿಕೊಂಡರೂ ವರ್ಷದ ರಜೆಯಲ್ಲಿ ಹೆಣ್ಣು ನೋಡಲು ಹೋದರೆ 'ಮಿಲಿಟ್ರೀಲಿ ಇರೋ ಹುಡುಗನಿಗೆ ಹೆಣ್ಣು ಕೊಡಲ್ಲ ಕಣ್ರೀ' ಅಂತಾರಲ್ಲ ಜನ, ಆಗೆಲ್ಲ ಎಷ್ಟು ನೋವಾಗುತ್ತೆ ಗೊತ್ತಾ ಗೆಳೆಯಾ?

ಕ್ಷಮಿಸು. ಏನೇನೋ ಹೇಳಿಬಿಟ್ಟೆ. ಹಬ್ಬದ ಸಡಗರದಲ್ಲಿ ಊರಿಗೆ ಹೋಗಿ ಹೇಗೆಲ್ಲ ಮೆರೀಬೇಕು ಎಂದು ಯೋಚಿಸ್ತಿದ್ದ ನಿನಗೆ ಭಂಗವಾಗಿರಬೇಕು. ಮೊನ್ನೆ ಆಕಸ್ಮಿಕವಾಗಿ ಟೀವಿಯಲ್ಲಿ ಕರ್ನಾಟಕದ ಸುದ್ದಿ ಕೇಳಿದ್ದೇ ತಡ, ಊರು ನೆನಪಾಯಿತು. ಅವ್ವ ನೆನಪಾದಳು. ಅಪ್ಪ ಕಣ್ಮುಂದೆ ಬಂದ. ಯುಗಾದಿಯ ಸಂಭ್ರಮದ ಗೆಜ್ಜೆ , ಸುಮ್ನೇ ಸದ್ದು ಮಾಡಿತು. 'ಹೇಗಿದ್ದರೂ ನೀನು ಊರಿಗೆ ಹೋಗ್ತೀಯಲ್ಲ, ಆಗ ಒಂದ್ಸಲ ನಮ್ಮ ಮನೆಗೂ ಹೋಗಿ ಬಾ' ಎಂದು ಹೇಳಲು ಈ ಪತ್ರ ಬರೆದುಬಿಟ್ಟೆ. ಗೆಳೆಯಾ, ನನ್ನ ಉಸಿರಿರುವವರೆಗೂ ಭಾರತಾಂಬೆಯ ಕೂದಲೂ ಕೊಂಕದು. ಆದರೆ ಊರಲ್ಲಿದ್ದಾಳಲ್ಲ ಅಮ್ಮ? ನನಗೆ ಅವಳದ್ದೇ ಚಿಂತೆ. ಅವಳದ್ದೇ ಧ್ಯಾನ. ಅವಳ ಕಷ್ಟ-ಸುಖ ವನ್ನು ನೀನೊಮ್ಮೆ ವಿಚಾರಿಸಿ ಪತ್ರ ಬರಿ. ಆಕೆಯನ್ನು ನೀನೂ 'ಅವ್ವಾ' ಎಂದೇ ಕರೀತೀಯಲ್ಲ? ನಮ್ಮ ಸಂಬಂಧ ವಿವರಿಸಲು ಇನ್ಯಾವ ಪದ ಬೇಕು? ಕಾಯ್ತಾ ಇರ್ತೀನಿ. ಪತ್ರ ಬರಿ. ಉಳಿದಂತೆ ಉಭಯ ಕುಶಲೋಪರಿ ಸಾಂಪ್ರತ. ನಮಸ್ಕಾರ...

●

ಪ್ರಿಯ ಓದುಗಾ, ಇದು ಕಾಶ್ಮೀರದ ಗಡಿಯಲ್ಲಿರುವ ಯೋಧನೊಬ್ಬನ ಪತ್ರ. ನಿರೂಪಣೆಯ ಧಾಟಿ ಬದಲಾಗಿದೆ, ಅಷ್ಟೆ. ಹೌದಲ್ಲವಾ? ಈತ ನಿಮ್ಮೂರಿನ ಒಬ್ಬ ಯೋಧನೂ ಆಗಿರಬಹುದು. ಯುಗಾದಿಗೆಂದು ಊರಿಗೆ ಹೋದಾಗ - ಪ್ಲೀಸ್, ಒಮ್ಮೆ ಅವನ ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ ಬನ್ನಿ. ಹಾಗೆ ಮಾಡಿದರೆ, ಯೋಧನ ತಾಯಿ ಖುಷಿಯಾಗುತ್ತಾಳೆ. ಆಕೆಯ ನಗು ಯೋಧನ ಕೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚಿಸುತ್ತದೆ. ಭಾರತಾಂಬೆಯ ಜತೆಗೆ ನಮ್ಮನ್ನೂ ಕಾಪಾಡುತ್ತದೆ. ನಿಜವಾದ ಯುಗಾದಿ ಎಂದರೆ ಅದು. ಅಲ್ಲವೇ?

●

16

ವೀಣಕ್ಕಾ, ಅವಸರವೇನಿತ್ತು ?

9480348804 ನಂಬರಿನಿಂದ ಆಗೊಮ್ಮೆ ಈಗೊಮ್ಮೆ ವೀಣಕ್ಕ ಫೋನು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಳು. ಕಡೆಯಲ್ಲಿ 'ಅವಸರಬೇಡಾ, ನಿಧಾನ, ನಿಧಾನ' ಎಂದೇ ಮಾತು ಮುಗಿಸುತ್ತಿದ್ದಳು. ಆದರೆ ಈಗ ...

ಒಂದು ಚಿಕ್ಕ ಮುನ್ಸೂಚನೆಯನ್ನೂ ಕೊಡದೆ ವೀಣಕ್ಕ ಹೋಗಿಬಿಟ್ಟಿದ್ದಾಳೆ, ಎಂದೂ ಬಾರದ ಊರಿಗೆ...

ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಸಂತೋಷವೆಂದರೆ, ಕಡೆಗೂ ಆಕೆ ಏಡ್ಸ್ ಎಂಬ ಹೆಮ್ಮಾರಿಗೆ ಹೆದರಲಿಲ್ಲ. ಬೆದರಲಿಲ್ಲ. ಸೋಲಲಿಲ್ಲ. ಬಲಿಯಾಗಲೂ ಇಲ್ಲ. ಬದಲಿಗೆ ಆ ಮಹಾಮಾರಿಯನ್ನೇ ಹೆದರಿಸಿದಳು. ಅದರ ವಿರುದ್ಧ ಹೋರಾಡಲು ಒಂದು ವೇದಿಕೆ ಹಾಕಿಕೊಟ್ಟಳು. ಇದ್ದಷ್ಟೂ ದಿನ ತನಗಿಂತ ನೊಂದವರು, ತನಗಿಂತ ಅಸಹಾಯಕರು ಮತ್ತು ತನಗಿಂತ ದುರ್ಬಲರ ಮಧ್ಯೆ ನಿಂತು ಅವರೆಲ್ಲರ ಕಣ್ಣೀರು ಒರೆಸುತ್ತಿದ್ದಳು. ಎಂಥದೇ ಸಂಕಟದ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲೂ ಆಕೆಯೊಳಗೆ ಅಕ್ಕರೆಯ ಅಕ್ಕ, ಕೀಟಲೆಯ ತಂಗಿ, ಸಮಾಧಾನಿಸುವ ಗೆಳತಿ ಮತ್ತು ಮಮತಾಮಯಿ ಅಮ್ಮ ಇದ್ದೇ ಇರುತ್ತಿದ್ದರು.

ಬೋಲ್ಡ್ ಅಂಡ್ ಬ್ಯೂಟಿಫುಲ್ ಎಂಬ ಮಾತಿದೆಯಲ್ಲ? ಅದಕ್ಕೊಂದು ಚೆಂದದ ಉದಾಹರಣೆಯಂತಿದ್ದಳು ವೀಣಕ್ಕ. ಮಡಿವಂತಿಕೆಯಿಂದ, ಹುಸಿಮಾತುಗಳಿಂದ ಆಕೆ ಮಾರು ದೂರ ವಿದ್ದಳು. ಆಕೆಗೆ ಕೃಷ್ಣನ ಮೀರಾಗಿಂತಲೂ ಮಧುರವಾಗಿ

ಹಾಡಲು ಬರುತ್ತಿತ್ತು. ಅದ್ಭುತ ಎಂಬಂಥ ಭರತನಾಟ್ಯ ಗೊತ್ತಿತ್ತು. ಆಚಾರ್ಯರೇ ಬೆರಗಾಗುವಂಥ ಯೋಗಾಭ್ಯಾಸ ಕೈ ಹಿಡಿದಿತ್ತು. ಬಗೆಬಗೆಯ ಕಾಯಿಲೆಗಳಿಗೆ ಪರಿಹಾರ ಒದಗಿಸುವ ಅದೆಷ್ಟೋ ಗಿಡಮೂಲಿಕೆಗಳ ಪರಿಚಯವಿತ್ತು. ಮತ್ತು, ಇದೆಲ್ಲಕ್ಕಿಂತ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಇವತ್ತಲ್ಲ ನಾಳೆ ಏಡ್ಸ್ ವಿರುದ್ಧ ದೊಡ್ಡ ಗೆಲುವು ಪಡೆಯಬಲ್ಲೆ ಎಂಬ ವಿಶ್ವಾಸವಿತ್ತು.

ನಂಬಿ, ವೀಣಕ್ಕ ಏಡ್ಸ್ ವಿರುದ್ಧ ಒಂದು ಆಂದೋಲನ ಶುರುಮಾಡಿದ್ದಳಲ್ಲ? ಏಡ್ಸ್‌ನಂಥ ಹೆಮ್ಮಾರಿಯನ್ನು ಕೂಡ ನಮ್ಮ ಮನೋಬಲದಿಂದ ಹೆದರಿಸಬಹುದು ಎಂದು ತೋರಿಸಿ ಕೊಟ್ಟಳಲ್ಲ ; ಅದರಿಂದ ಸ್ಫೂರ್ತಿ ಪಡೆದೇ ರಾಜ್ಯದ ಉದ್ದಗಲಕ್ಕೂ ಇದ್ದ ಅದೆಷ್ಟೋ ಏಡ್ಸ್ ರೋಗಿಗಳು ಬದುಕಿನಲ್ಲಿ ಭರವಸೆ ಹೊಂದಿದ್ದರು. ಬೆಂಗಳೂರಿನ ಜೆ.ಸಿ. ರಸ್ತೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ; ರವಿ ಬೆಳಗೆರೆ ಅವರಿಗೆ ಸೇರಿದ ಕಚೇರಿಯೊಂದರಲ್ಲಿ ಎಚ್‌ಐವಿ ಬಾಧಿತರಿಗೆ ಪ್ರತಿ ತಿಂಗಳೂ ಕೌನ್ಸೆಲಿಂಗ್ ನಡೆಸುತ್ತಿದ್ದಳು ವೀಣಕ್ಕ. ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದವರಿಗೆಲ್ಲ ಆಕೆ ಅಕ್ಕರೆಯ ಅಮ್ಮ. ಆಕೆ ಲಿವಿಂಗ್ ಲೆಜೆಂಡ್, ಕೇವಲ ಒಳಿತನ್ನಷ್ಟೇ ಬಯಸುವ ಹೃದಯವಂತೆ ಮತ್ತು ನೆಮ್ಮದಿಯ ನಾಳೆ ನಮ್ಮದು ಎಂದು ವಿಶ್ವಾಸದಿಂದ ಹೇಳುವ ಕನಸುಗಾರ್ತಿ ಆಗಿದ್ದಳು. ತಮ್ಮ ಸಂಕಟ ಹೇಳಿಕೊಂಡು ಅಳಬೇಕು ಎಂದುಕೊಂಡವರೆಲ್ಲ ಆಕೆಯ ನಿಷ್ಕಲ್ಮಷ ನಗು ಕಂಡೇ ನೋವು ಮರೆಯುತ್ತಿದ್ದರು.

'ಅಲ್ರೀ, ಸಾವು ಜತೆಜತೆಗೇ ಹೆಜ್ಜೆ ಹಾಕುತ್ತಿದೆ. ಅದ್ರೂ ಈಕೆ ಪ್ರತಿಕ್ಷಣವೂ ಪುಟ್ಟ ಮಗುವಿನಂತೆ ನಗ್ತಾ ಇರ್ತಾರಲ್ಲ, ಅದು ಹೇಗೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತೆ? ಈಕೆ ನಿಜವಾಗಲೂ ಅಳುವುದೇ ಇಲ್ವ? ಈಕೆಗೆ ಅಳು ಎಂಬ ಪದವೇ ಗೊತ್ತಿಲ್ವ?' ಹೀಗೆಂದು ಹಲವರು ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಕಳೆದ ವರ್ಷ ಎಚ್‌ಐವಿ ಬಾಧಿತರ ಶಿಬಿರದ ನಂತರ ಇದೇ ಪ್ರಶ್ನೆ ಕೇಳಿದಾಗ ವೀಣಕ್ಕ ಒಂದುಕ್ಷಣ ಮೌನವಾಗಿದ್ದಳು. ನಂತರ- ನಾನು ಮೊದಲ ಬಾರಿ ಜೋರಾಗಿ, ಬಿಕ್ಕಳಿಸಿ, ನನ್ನನ್ನೇ ನಾನು ಮರೆತ ಕ್ಷಣ ವಿವರಿಸ್ಲಾ? ಕೇಳಿ : 'ಆಗಷ್ಟೇ ನನ್ನ ಮಗ ಸ್ವಿಝರ್‌ಲ್ಯಾಂಡಿನಲ್ಲಿ ನಡೆದ ಗಿಲಿಗಿಲಿ ಮ್ಯಾಜಿಕ್ ಸ್ಪರ್ಧೆಗೆ ಹೋಗಿದ್ದ. ಅಲ್ಲಿ ಅವನಿಗೆ ಮೊದಲ ಬಹುಮಾನವಾಗಿ 14 ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿ ಸಿಕ್ಕಿದ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲೇ ಈ ಕಡೆ ನನಗೆ ಎಚ್‌ಐವಿ ಪಾಸಿಟಿವ್ ಇದೆ ಎಂದು ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ಆ ಕ್ಷಣದಿಂದಲೇ ಹೆತ್ತವರು ದೂರವಾದರು. ಬಂಧುಗಳು ಮಾಯವಾದರು. ಪರಿಚಿತರು ತಲೆ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಂಡರು. ಅಂಥ ವೇಳೆಯಲ್ಲಿ ವಿದೇಶದಿಂದ ಬಂದ ನನ್ನ ಮಗ -'ಅಮ್ಮಾ, ತಗೋ. ಇಲ್ಲಿ ಹದಿನಾಲ್ಕು ಸಾವಿರ ಇದೆ. ನಿನ್ನೊಂದಿಗೆ ನಾನಿರ್ತೀನಿ. ನೀನು ಹೇಗೆ ಅಂತ ನನಗೆ ಗೊತ್ತು. ಹೆದರಬೇಡಮ್ಮ....' ಅಂದ. ಆ ಕ್ಷಣಕ್ಕೆ ನನ್ನ ಪಾಲಿಗೆ ಅವನೇ ದೇವರಾಗಿ ಕಂಡ. ಆಗಂತೂ ದುಃಖ ಒತ್ತರಿಸಿ ಬಂದು ಅತ್ತುಬಿಟ್ಟೆ' ಅಂದಿದ್ದಳು ವೀಣಕ್ಕ.

●

ಹೌದು. ನಾವೆಲ್ಲ ನಾಲ್ಕು ದಿನದ ತಲೆನೋವು, ಎರಡು ದಿನದ ಚಳಿಜ್ವರವನ್ನೇ ಮಹಾ ಕಾಯಿಲೆ ಅಂದುಕೊಳ್ತೇವೆ. ನಾಲ್ಕು ಜನರ ಮುಂದೆ ನಮಗೆ ಬಿ.ಪಿ/ ಶುಗರ್ ಇದೆ ಎಂದು ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೂ ಸಂಕೋಚ-ನಾಚಿಕೆ. ಬೈ ಛಾನ್ಸ್ - ಸಣ್ಣಗೆ ಎದೆನೋವು ಬಂದರೂ ಸಾಕು-

ಓಹ್, ಎದುರಿಗೆ ಯಮರಾಯನೇ ನಿಂತಿದ್ದಾನೆ ಎಂಬಂತೆ ಗೋಳಾಟ ಬೇರೆ. ಇಂಥ ನಮ್ಮೆಲ್ಲರ ಮಧ್ಯೆಯೇ ಮಹಾ ಧೈರ್ಯವಂತೆ ವೀಣಕ್ಕ ಇದ್ದಳು. ನಾನು ಎಚ್‌ಐವಿ ಪಾಸಿಟಿವ್ ಎಂದು ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳಲು ಆಕೆ ಕಡೆಯ ಕ್ಷಣದವರೆಗೂ ಹಿಂಜರಿಯಲಿಲ್ಲ. ಹಾಗೆಯೇ 'ಏಡ್ಸ್ ಪೀಡಿತೆ' ಎಂದು ತಿಳಿದಾಕ್ಷಣ ವಿಚಿತ್ರವಾಗಿ ನೋಡುವವರ ಬಗ್ಗೆ ಕೂಡ ಆಕೆ ಎಂದೂ ಯೋಚಿಸಲಿಲ್ಲ. (ಪುಣ್ಯಕ್ಕೆ, ವೀಣಕ್ಕನನ್ನು ಕೆಟ್ಟ ಕುತೂಹಲದಿಂದ ನೋಡುವವರೂ ಹೆಚ್ಚಿನ ಸಂಖ್ಯೆಯಲ್ಲಿ ಇರಲಿಲ್ಲ).

ನಾವೆಲ್ಲರೂ ನಮಗಾಗಿ ಬದುಕುವವರು. ನಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳಿಗೆಂದು ಆಸ್ತಿ ಮಾಡುವವರು. ಆದರೆ, ವೀಣಕ್ಕ-ಬೇರೆಯವರಿಗಾಗಿ, ನೊಂದವರ ಬಾಳಲ್ಲಿ ಹೊಸಬೆಳಕು ತರುವ ಸದಾಶಯ ದಿಂದ ಬದುಕಿದವಳು. ಆಕೆಗೆ, ಕಳೆದುಹೋದ ಬದುಕಿನ ಕುರಿತು ವಿಷಾದವಿರಲಿಲ್ಲ. ನಾಳಿನ ಬದುಕಿನ ಕುರಿತು ದೊಡ್ಡ ಸಂಭ್ರಮವೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಈ ಕಾರಣದಿಂದಲೇ ಆಕೆ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಇಷ್ಟವಾಗುತ್ತಿದ್ದಳು. ಮೊದಲ ಮಾತಿನಲ್ಲೇ, ಮೊದಲ ಭೇಟಿಯಲ್ಲೇ ಪರಮಾಪ್ತೆ ಆಗಿಬಿಡುತ್ತಿದ್ದಳು. 'ನೋಡೂ, ಅಕಸ್ಮಾತ್ ನಾಳೆಯೋ, ನಾಡಿದ್ದೋ ತೀರಿಕೊಂಡೆ ಅಂತಿಟ್ಕೊ, ನಂತರದ ಹತ್ತು ವರ್ಷಗಳಾದರೂ ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ಕಾಡ್ತೀನಿ' ಅನ್ನುತ್ತಿದ್ದಳು.

ಈಗ ನೋಡಿದರೆ - ಹೇಳಿದಂತೆಯೇ ನಡೆದುಕೊಂಡಿದ್ದಾಳೆ ವೀಣಕ್ಕ. ಆಕೆ ಇನ್ನಿಲ್ಲ ಎಂದು ಕೊಂಡಾಗಲೆಲ್ಲ- ಎರಡು ವರ್ಷದ ಹಿಂದೆ 'ವಿಜಯ ಕರ್ನಾಟಕ' ಕಚೇರಿಗೆ ಬರಿಗಾಲಲ್ಲಿ ನಡೆದು ಬಂದ ವೀಣಕ್ಕ; ಇಂಡಿಯನ್ ಎಕ್ಸ್‌ಪ್ರೆಸ್ ಸರ್ಕಲ್‌ನ ಗಿಜಿಗಿಜಿ ಟ್ರಾಫಿಕ್‌ನಲ್ಲಿ ದಿಢೀರ್ ಬಂದು ಕೈ ಹಿಡಿದಿದ್ದ ವೀಣಕ್ಕ; ಕೆ.ಆರ್. ರಸ್ತೆಯಲ್ಲಿ ಮಗುವಿನಂತೆ ನಡೆದುಹೋಗುತ್ತಿದ್ದ ವೀಣಕ್ಕ; ಸಂಜೆವಾಣಿ ಪಕ್ಕದ ಹೋಟೆಲಿನಲ್ಲಿ ಬೈಟೂ ಕಾಫಿ ಕುಡಿದ ವೀಣಕ್ಕ. 'ಮೆಜೆಸ್ಟಿಕ್‌ನ ಹಾಪ್‌ಕಾಮ್ಸ್‌ನಲ್ಲಿ ದ್ರಾಕ್ಷಿ ತಿನ್ನೋಣ್ವಾ' ಎಂದಿದ್ದ ವೀಣಕ್ಕ; ಏಡ್ಸ್ ಪೀಡಿತರ ಕಥೆಯನ್ನು ಧಾರಾವಾಹಿ ಥರಾ ಬರೆಯಪ್ಪಾ ಎಂದ ವೀಣಕ್ಕ ; ಕೌನ್ಸೆಲಿಂಗ್‌ನಲ್ಲಿ ಭಾಷಣ ಮಾಡಿದ ವೀಣಕ್ಕ; ಕೃಷಿ ಸಂಬಂಧಿ ಹೋರಾಟ ಎಲ್ಲೇ ಇದ್ದರೂ ಬಂದುಬಿಡುತ್ತಿದ್ದ ವೀಣಕ್ಕ; ಮೂಡ್ ಬಂದಾಗ 'ಅಂಬಿಗ ನಾ ನಿನ್ನ ನಂಬಿದೇ' ಎಂದು ರಾಗವಾಗಿ ಹಾಡುತ್ತಿದ್ದ ವೀಣಕ್ಕ; ದಟ್ಟ ಹಸಿರು ಸೀರೆಯಲ್ಲಿ ಸಖತ್ ಸುಂದರಿಯಾಗಿ ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದ ವೀಣಕ್ಕ ; ಸಾಹಿತ್ಯ ಪರಿಷತ್ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿದ್ದ ತಳ್ಳುಗಾಡಿಯಲ್ಲಿ ಫ್ರೂಟ್‌ಸಲಾಡ್ ತಿಂದು ಅಮಾಯಕಿ ಯಂತೆ ನಿಂತಿದ್ದ ವೀಣಕ್ಕ; ಒಂದೊಂದು ಬಾರಿ ಮಿಸ್ಡ್‌ಕಾಲ್ ಕೊಟ್ಟು ಕಂಗಾಲು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ ವೀಣಕ್ಕ ; ಎರಡೇ ಎರಡು ಒಳ್ಳೆಯ ಮಾತು ಬರೆದರೆ ಇಪ್ಪತ್ತು ನಿಮಿಷ ಹೊಗಳುತ್ತಿದ್ದ ವೀಣಕ್ಕ ಮತ್ತು ಒಂದು ಪರಿಶುದ್ಧ ನಗುವಾಗಿ ಜತೆಗೇ ಇರುವ ವೀಣಕ್ಕ... ಇಂಥವೇ ನೂರಾರು ನೆನಪುಗಳು ಮೆರವಣಿಗೆ ಹೊರಡುತ್ತವೆ ಉಹೂಂ, ವೀಣಕ್ಕನ ನೆನಪುಗಳ ಜಾತ್ರೆ ಮುಗಿಯುವುದೇ ಇಲ್ಲ !

●

ಒಳ್ಳೆಯವರು ಯಾರೇ ಆದರೂ ಅಷ್ಟೆ, ಅವರು ಜಾಸ್ತಿ ದಿನ ಬದುಕುವುದಿಲ್ಲ. ಅವರು

ಬದುಕ್ತೀವಿ ಅಂದ್ರೂ ಆ ಕ್ರೂರಿ ದೇವರು ಬಿಡುವುದಿಲ್ಲ ಎಂಬ ಮಾತೊಂದಿದೆ. ವೀಣಕ್ಕನ ವಿಷಯದಲ್ಲಂತೂ ಅದು ಅಕ್ಷರಶಃ ಸತ್ಯವಾಯಿತು. ಆಕೆಯ ಛಲದ ಬದುಕು ಬಹುಮಂದಿಗೆ ಪಾಠವಾಯಿತು. ಆಕೆಯ ಹಿತವಚನ ಅದೆಷ್ಟೋ ಮಂದಿಯ ಸಂಕಟ ಕಳೆಯಿತು, ಕಂಬನಿ ಒರೆಸಿತು. ಅಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ, ಇವತ್ತಲ್ಲ ನಾಳೆ ಏಡ್ಸ್‌ಗೆ ಬಂದು ಖಡಕ್ ಔಷಧ ಬಂದು, ಅದರಿಂದ ವೀಣಕ್ಕನ ಕಾಯಿಲೆ ಚಟ್‌ಪಕಾರ್ ಎಂದು ಮಾಯವಾಗಿ ಆನಂತರ ಆಕೆ ಎಲ್ಲರೊಂದಿಗೆ ಒಬ್ಬಳಾಗಿ ಬದುಕುತ್ತಾಳೆ ಎಂಬ ನಂಬಿಕೆ ಅದೆಷ್ಟೋ ಮಂದಿಗೆ ಬಂದೂಬಿಟ್ಟಿತ್ತು. 'ಇನ್ನೂ ಹತ್ತು ವರ್ಷ ಆರಾಮ್ ಇರ್ತೀರ ನೀವು' ಎಂದು ಆಕೆಗೆ ವೈದ್ಯರೇ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಆಗೆಲ್ಲ ಎಚ್‌ಐವಿ ಬಾಧಿತರಂತೂ 'ನಮ್ಮ ಪಾಲಿಗೆ ದೇವರಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಏನಂತೆ? ವೀಣಕ್ಕ ಇದ್ದಾಳಲ್ಲ, ಅಷ್ಟು ಸಾಕು' ಎಂದು ಸಮಾಧಾನ ಪಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಈಗ ನೋಡಿದರೆ....

ಸ್ವಾರಸ್ಯ ಕೇಳಿ : 9480348804 ನಂಬರಿನಿಂದ ಆಗೊಮ್ಮೆ ಈಗೊಮ್ಮೆ ವೀಣಕ್ಕ ಫೋನು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಳು. ಕಡೆಯಲ್ಲಿ 'ಅವಸರಬೇಡಾ, ನಿಧಾನ, ನಿಧಾನ' ಎಂದೇ ಮಾತು ಮುಗಿಸುತ್ತಿದ್ದಳು. ಆದರೆ ಈಗ ತಾನೇ ಚಿಕ್ಕ ಸೂಚನೆಯನ್ನೂ ನೀಡದೆ ಅವಸರದಿಂದ ಹೋಗಿಬಿಟ್ಟಿದ್ದಾಳೆ. ಈಗ, 'ಅಕ್ಕಾ' ಎನ್ನುವ ಆಸೆಯಿಂದ ಅದೇ 9480348804 ನಂಬರಿಗೆ ಫೋನು ಮಾಡಿದರೆ- 'ನೀವು ಕರೆ ಮಾಡಿರುವ ಚಂದಾದಾರರು ವ್ಯಾಪ್ತಿ ಪ್ರದೇಶದಿಂದ ಹೊರಗಿದ್ದಾರೆ ' ಎಂಬ ಉತ್ತರ ಬರುತ್ತಿದೆ !

ವೀಣಕ್ಕ ವ್ಯಾಪ್ತಿ ಪ್ರದೇಶದಿಂದ ಹೊರಗಿರುವುದು ನಿಜ. ಆದರೆ ಹೃದಯದ ವ್ಯಾಪ್ತಿಯಲ್ಲಿ ಆಕೆ ತೀರಾ ತೀರಾ ಹತ್ತಿರದಲ್ಲೇ ಇದ್ದಾಳೆ ಮತ್ತು ಇರುತ್ತಾಳೆ. ನಾವಿರುವ ತನಕ...

ಆ ಕಾರಣದಿಂದಲೇ ಈಗ ಎಲ್ಲರೂ ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ- ವೀಣಕ್ಕಾ, ಅವಸರವೇನಿತ್ತು ?

17

ಹೊಸ ಬೆಳಕು...

ವೃದ್ಧನ ಎದುರಿಗಿದ್ದ ಆ ಹುಡುಗ ಇಷ್ಟಗಲಕ್ಕೆ ಕಣ್ಣು ಅಗಲಿಸಿ- 'ಅಪ್ಪಾ, ರೈಲು ಎಷ್ಟೊಂದು ಚೆನ್ನಾಗಿದೆ ಅಲ್ವ? ಭಾಳಾ ಜೋರಾಗಿ ಓಡ್ತಾಯಿದೆ' ಅಂದುಬಿಟ್ಟ.

ಪ್ಯಾಸೆಂಜರ್ ರೈಲಿನ ಪ್ರಯಾಣ ಆ ಭಗವಂತನಿಗೇ ಪ್ರೀತಿ. ಆ ಜನ, ಆ ರಶ್ಶು, ಅಲ್ಲಿನ ಕೊಳಕು, ನೀರು ಕಾಣದ ಟಾಯ್ಲೆಟ್ಟು, ಭಿಕ್ಷುಕರ ಚೀರಾಟ, ಕಾಫಿ, ಟೀ ಮಾರುವವರ ಹಾರಾಟ, ಪ್ರತಿ ಬೋಗಿಯಲ್ಲೂ ದಂಡಿಯಾಗಿ ಬಿದ್ದಿರುವ ಕಸ... ಉಫ್, ಬೇಡಪ್ಪಾ, ಷಟಲ್ ಟ್ರೈನ್‌ನ ಸಹವಾಸವೇ ಬೇಡ. ಹೋದ್ರೆ ಐವತ್ತು ರೂ. ತಾನೆ? ಹೋಗ್ಲಿ. ಆರಾಮಾಗಿ ಎಕ್ಸ್‌ಪ್ರೆಸ್ ಟ್ರೈನ್‌ನಲ್ಲೇ ಹೋಗೋದು ಸರಿ. ಟಿಕೆಟ್ ರೇಟು ಜಾಸ್ತಿ ಅಲ್ವಾ? ಹಾಗಾಗಿ ರಶ್ಶಂತೂ ಇರಲ್ಲ. ಆರಾಮಾಗಿ ಹೋಗಬಹುದು... ಇಂಥದೊಂದು ನಂಬಿಕೆಯಿಂದಲೇ ಎಲ್ಲರೂ ಎಕ್ಸ್‌ಪ್ರೆಸ್ ರೈಲು ಹತ್ತಿದ್ದರು. ಆದರೆ, ಅವರ ನಂಬಿಕೆ ಉಲ್ಟಾ ಆಗಿ ಬಿಟ್ಟಿತ್ತು.

ರೈಲಲ್ಲಿ ವಿಪರೀತ ರಶ್ ಇತ್ತು. ಆ ರಶ್‌ನಲ್ಲೂ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಸೀಟು ಸಿಕ್ಕಿತ್ತು ಎಂಬುದೇ ಸಮಾಧಾನದ ಸಂಗತಿ. ಹಿಂದಿನಿಂದ ಆರನೇ ಬೋಗಿಯಲ್ಲಿ ಏನಾಗಿತ್ತೆಂದರೆ-ಅಜಮಾಸು 50 ದಾಟಿದ ವೃದ್ಧ ವ್ಯಕ್ತಿಯೊಬ್ಬ ಕುಳಿತಿದ್ದ. ಅವನಿಗೆ ಎದುರಾಗಿಯೇ ಹೊಸಬಟ್ಟೆ ಧರಿಸಿದ್ದ ಇಪ್ಪತ್ತೈದರ ಹುಡುಗನೂ ಇದ್ದ. ಈ ಐವತ್ತರ ವೃದ್ಧನ ಪಕ್ಕ, ಹೊಸ ರೇಷ್ಮೆ ಸೀರೆ ಉಟ್ಟ ಬೆಡಗಿಯೊಬ್ಬಳು ಕೂತಿದ್ದಳು.

ಎಲ್ಲರ ಹಸಿದ ಕಣ್ಣೂ ಅವಳ ಮೇಲೇ! ಅವಳು ಪ್ರತಿ ಹತ್ತು ನಿಮಿಷಕ್ಕೊಮ್ಮೆ ಕತ್ತೆತ್ತಿ ನೋಡುವುದು, ತನ್ನನ್ನೇ ಯಾರಾದರೂ ತಿನ್ನುವಂತೆ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದರೆ ಛಕ್ಕನೆ ಸೆರಗು ಸರಿ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದು... ಹೀಗೇ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಳು.

ಹೀಗಿದ್ದಾಗಲೇ ಜೋರಾಗಿ ವಿಷಲ್ ಹಾಕಿ ರೈಲು ಹೊರಟುಬಿಟ್ಟಿತು. ಒಂದೆರಡು ನಿಮಿಷದ ನಂತರ ವೃದ್ಧನ ಎದುರಿಗಿದ್ದ ಆ ಹುಡುಗ ಇಷ್ಟಗಲಕ್ಕೆ ಕಣ್ಣು ಅಗಲಿಸಿ-'ಅಪ್ಪಾ, ರೈಲು ಎಷ್ಟೊಂದು ಚೆನ್ನಾಗಿದೆ ಅಲ್ವ? ಭಾಳಾ ಜೋರಾಗಿ ಓಡ್ತಾಯಿದೆ' ಅಂದುಬಿಟ್ಟ. ಈ ಮಾತು ಕೇಳಿದ್ದೇ, ಆ ಬೋಗಿಯಲ್ಲಿ ಕೂತಿದ್ದವರೆಲ್ಲ ಒಮ್ಮೆ ಈ ಹುಡುಗನನ್ನೂ, ಅವನಿಗೆ ಎದುರಾಗಿ ಕೂತಿದ್ದ ಆ ತಂದೆಯನ್ನೂ ಅಚ್ಚರಿಯಿಂದ ನೋಡಿದರು. ಆ ಮುದುಕನ ಪಕ್ಕ ಕುಳಿತಿದ್ದ ಸುಂದರಿ, ಓದುತ್ತಿದ್ದ ಮ್ಯಾಗಜೀನ್‌ನಿಂದ ಸುಮ್ಮನೇ ಒಮ್ಮೆ ಇವರತ್ತ ನೋಡಿ ಮುಸಿಮುಸಿ ನಕ್ಕಳು.

ರೈಲು ಕೆಂಗೇರಿಗೆ ಬಂದು ನಿಂತದ್ದೇ ತಡ- ಸಪೋಟ, ಮೂಸಂಬಿ, ಕಡ್ಲೆಕಾಯಿ, ಚುರುಮುರಿ, ಮದ್ದೂರ್ ವಡೆ ಮಾರುವವರು ಹತ್ತಿಕೊಂಡರು. ಹಿಂದೆಯೇ ಕಾಫಿ ಮಾರುವ ಹುಡುಗರೂ... ಕಾಫಿ, ಕಾಫೀ, ಬಿಸ್ಸಿಬಿಸೀ ಕಾಫಿ... ಎಂದು ಕೂಗಿಕೊಂಡು ಅವರು ಬಂದರಲ್ಲ, ಆ ಕ್ಷಣವೇ ಈ ಹುಡುಗ ಅದೇ ಜೋರು ದನಿಯಲ್ಲಿ - 'ಅಪ್ಪಾ, ಕಾಫಿ ಮಾರುವವರು ಕಾಫಿ ಕಲರ್ ಡ್ರೆಸ್‌ನಲ್ಲೇ ಇದಾರಲ್ಲ, ನೋಡಪ್ಪ ಆ ಕಡೆಗೇ...' ಅಂದ. ಸುತ್ತ ಕುಳಿತವರು ಮತ್ತೆ ಮುಖ ಮುಖ ನೋಡಿಕೊಂಡರು. ಕೆಲವರಂತೂ ಸಂಜ್ಞೆಯಲ್ಲೇ 'ಈ ಹುಡುಗ ಎಲ್ಲೋ ಮೆಂಟಲ್ ಪಾರ್ಟಿ ಇರಬೇಕು' ಎಂದು ತೋರಿಸಿಯೂಬಿಟ್ಟರು. ಈ ಹುಡುಗನ ಅಪ್ಪ ಅದೇನನ್ನೂ ನೋಡಲಿಲ್ಲ. ಈ ಹುಡುಗನಿಗೋ, ನೋಡಿದ್ದೇನೂ ಅರ್ಥವಾಗಲಿಲ್ಲ.

ಒಂದೆರಡು ನಿಮಿಷ ಕಳೆದಿರಬೇಕು. ಆಗಲೇ 'ಹತ್ರುಪಾಯ್ಗೆ ಐದು, ಐದಕ್ಕೆ ಹತ್ರುಪಾಯ್. ತಾಜಾ ತಾಜಾ ಸಪೋಟ ಸ್ವಾಮೀ' ಎಂದುಕೊಂಡೇ ಹೆಂಗಸೊಬ್ಬಳು ಬುಟ್ಟಿ ಇಳಿಸಿದಳು. ಅದರೊಳಗೆ ನಾಜೂಕಾಗಿ ಜೋಡಿಸಿದ ಸಪೋಟಾ ಇದ್ದವು. ಈ ಹುಡುಗ ಆ ಬುಟ್ಟಿಯನ್ನೇ ಆಸೆಯಿಂದ ನೋಡಿದವನು ಕೂತ ಜಾಗದಿಂದ ದಿಢೀರನೆ ಎದ್ದು, ಒಂದಿಬ್ಬರನ್ನು ಎಡವಿ ಛಕ್ಕನೆ ಆ ಬುಟ್ಟಿಯತ್ತ ಕೈ ಚಾಚಿದ್ದಕ್ಕೂ, ದಿಢೀರ್ ವೇಗ ಪಡೆದುಕೊಂಡ ರೈಲು ಒಂದು ಜರ್ಕ್ ಪಡೆದುಕೊಂಡಿದ್ದಕ್ಕೂ ಸರಿಹೋಯಿತು. ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಹಣ್ಣಿಗೆ ತಾಗಬೇಕಿದ್ದ ಅವನ ಕೈ ತುಸು ಜೋರಾಗಿ ಬುಟ್ಟಿಗೇ ತಾಗಿಬಿಟ್ಟಿತು. ಅಷ್ಟೆ, ಬುಟ್ಟಿಯೊಳಗಿದ್ದ ಹಣ್ಣುಗಳು ಬೋಗಿಯಲ್ಲೆಲ್ಲಾ ಚೆಲ್ಲಾಡಿದವು. ಆ ಹೆಂಗಸು ತಕ್ಷಣವೇ ದುರ್ಗಿಯ ಗೆಟಪ್ಪಿನಲ್ಲಿ ನಿಂತು- 'ಅಯ್ಯೋ ನಿನ್ ಮನೆ ಹಾಳಾಗ. ಬುಟ್ಟೀಲಿದ್ದ ಹಣ್ಣೆಲ್ಲ ಚೆಲ್ಲಿದೆಯಲ್ಲೋ. ಎತ್ತಿಕೊಡೋಕೆ ನಿಮ್ ತಾತಾ ಬರ್ತಾನಾ? ಬೋಣಿ ವ್ಯಾಪಾರವೇ ಹೀಗಾಯ್ತು. ಮುಂದೆ ಇಡೀ ದಿನ ನಿನ್ನಂಥ ತರ್ಲೆ ಮುಂಡೇವೇ ಸಿಕ್ತವೆ. ಥೂ ಥೂ... ನಡಿ ಅತ್ಲಾಗೆ' ಎಂದು ಗದರಿಸಿಬಿಟ್ಟಳು. ಈ ಹುಡುಗ ಪೆಚ್ಚಾದ. ಅವನ ತಂದೆ ಏನೋ ಹೇಳಲು ಹೋದವರು ಅದೇಕೋ ಸುಮ್ಮನಾಗಿಬಿಟ್ಟರು.

●

ರೈಲು ಚನ್ನಪಟ್ಟಣಕ್ಕೆ ಬಂದಿತ್ತು. ಅಲ್ಲಿದ್ದ ಬೋರ್ಡನ್ನೇ ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ಗಮನಿಸಿದ ಹುಡುಗ- 'ಮೇಲಿರುವುದು ಕನ್ನಡ, ಕೆಳಗಿರುವುದು ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಅಲ್ವೇನಪ್ಪಾ' ಅಂದುಬಿಟ್ಟ. ಮ್ಯಾಗಝಿನ್ ಹಿಡಿದಿದ್ದ ರೇಷ್ಮೆ ಸೀರೆಯ ಬೆಡಗಿ ಡಿಸ್ಟರ್ಬ್ ಆದಂತಾಗಿ ಕೂತಲ್ಲೇ ಕೊಸರಾಡಿದಳು. ಈ ತಂದೆ ಆ ಮಗನಿಗೆ ಅದೇನೋ ಸೂಚನೆ ಕೊಟ್ಟರು. ಅವನು ಅದೇನನ್ನೂ ಗಮನಿಸದೆ ಸುಮ್ಮನೇ ಎದ್ದು ನಡೆದುಹೋದ. ಐದು ನಿಮಿಷದ ನಂತರ ಮರಳಿ ಬಂದವನು ತನ್ನ ಜಾಗದಲ್ಲಿ ಕೂತು-'ಅಪ್ಪಾ, ಈ ಬೋಗೀಲಿ ಒಂದಲ್ಲ, ನಾಲ್ಕು ಟಾಯ್ಲೆಟ್ ಇವೆ. ಎರಡಕ್ಕೆ ನೀರು ಹಾಕಿಲ್ಲ. ಇನ್ನೆರಡು ಚೆನ್ನಾಗಿವೆ. ಈಗ ಹೋಗಿಬಂದೆ' ಅಂದ !

ಈ ಮಾತಿಗೆ ಆ ಬೋಗಿಯಲ್ಲಿದ್ದ ಗಂಡಸರೆಲ್ಲ ಮುಸಿ ಮುಸಿ ನಕ್ಕರು. ಆದರೆ ಈ ರೇಷ್ಮೆ ಸೀರೆಯ ಬೆಡಗಿ 'ಇಶ್ಶೀ....' ಅಂದುಬಿಟ್ಟಳು. ಅಷ್ಟು ಹೊತ್ತಿಂದ ಅವಳ ಒಂದು ನಗೆಗಾಗಿ ಕಾದು ಕೂತಿದ್ದವರೆಲ್ಲ ಛಕ್ಕನೆ ತಾವೂ ಮಾತಿನ ಗೆಟಪ್ ಬದಲಿಸಿ 'ಇಶ್ಶೀ' ಅನ್ನುತ್ತಾ ಮೂಗು ಒರೆಸಿ ಕೊಂಡರು. ಈ ಹುಡುಗಿಯ ಮುಂದೆ ಹೀರೋ ಆಗಬೇಕು ಎಂಬ ಮಹದಾಸೆಯಿಂದಲೇ ಒಂದಿಬ್ಬರು- 'ಈ ಹುಡುಗ ಎಲ್ಲೋ ಮೆಂಟ್ಲು. ಈ ಮುದುಕ ಮೋಸ್ಟ್‌ಲೀ ಕಿವುಡ. ಇಬ್ರೂ ಸೇರ್ಕೊಂಡು ಈ ಪಾಪದ ಮೇಡಂಗೆ ಕಿರಿಕಿರಿ ಮಾಡ್ತಾ ಇದಾರೆ' ಅಂದೂಬಿಟ್ಟರು. ಆಗ ಕೂಡ ಆ ಮುದುಕ ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯಿಸಲಿಲ್ಲ.

ಅಷ್ಟರಲ್ಲೇ ಶಿಂಷಾ ನದಿಯ ಬ್ರಿಡ್ಜ್ ಬಂತಲ್ಲ, ಈ ಹುಡುಗ ಕಿಟಕಿಯಿಂದ ಕೆಳಗೆ ನೋಡಿ- 'ಅಪ್ಪಾಜೀ... ಕೆಳಗೆ ನದಿ ಹರೀತಿದೆ. ಮೇಲೆ ರೈಲು, ಬೊಂಬಾಟ್, ಬೊಂಬಾಟ್' ಎಂದು ಚೀರಿಕೊಂಡ. ಈ ಮಧ್ಯೆಯೇ ಒಮ್ಮೆ ಬೋಗಿಯಲ್ಲಿದ್ದ ಲೈಟು ಆರಿಸುವುದು, ಫ್ಯಾನ್‌ನ ಸ್ವಿಚ್ ಅದುಮಿ ನಿಲ್ಲಿಸುವುದು, ಒಂದೆರಡು ನಿಮಿಷಗಳ ನಂತರ ಛಕ್ಕನೆ ಲೈಟ್ ಹಾಕಿ ಆ ಬೆಳಕನ್ನೇ ಬೆರಗಿನಿಂದ ನೋಡುವುದು... ಹೀಗೇ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ. ಈ ಹುಡುಗನ ಚಿಲ್ಲರೆ ವರ್ತನೆಯಿಂದ ಆ ಬೋಗಿಯಲ್ಲಿದ್ದ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ವಿಪರೀತ ಸಿಟ್ಟು ಬಂದಿತ್ತು ನಿಜ. ಆದರೆ ಆ ಮುದುಕನ ಮುಖ ನೋಡಿಕೊಂಡು ಎಲ್ಲರೂ ತೆಪ್ಪಗಿದ್ದರು.

●

ರೈಲು ಮದ್ದೂರು ದಾಟಿ ಐದಾರು ನಿಮಿಷಗಳಾಗಿದ್ದವು ಅಷ್ಟೆ. ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆಯೇ ಮಳೆ ಸುರಿಯತೊಡಗಿತು. ಎಲ್ಲರೂ ದಡಬಡನೆ ಕಿಟಕಿ ಹಾಕಿಕೊಂಡರು. ಒಂದೆರಡು ನಿಮಿಷದ ನಂತರ-ಈ ಹುಡುಗ ದಿಢೀರನೆ ಕಿಟಕಿ ತೆಗೆದು-ಹೊರಗೆ ಕೈ ಹಾಕಿ- 'ಅಪ್ಪಾ, ಮಳೆ, ಮಳೆ, ಮಳೆ ಹನೀ ಕೈಮೇಲೆ ಬಿದ್ದುಬಿಡ್ತೂ' ಎಂದು ಉದ್ವೇಗದಿಂದ ಚೀರಿದ. ಅದೇ ವೇಳೆಗೆ ಕಿಟಕಿಯಿಂದ ತೂರಿ ಬಂದ ಹತ್ತಿಪ್ಪತ್ತು ಹನಿಗಳು ಇವನ ಎದುರು ಕುಳಿತಿದ್ದ ಬೆಡಗಿಯ ರೇಷ್ಮೆ ಸೀರೆಯ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದುಬಿಟ್ಟವು. ಮರುಕ್ಷಣವೇ ದನಿ ಎತ್ತರಿಸಿದ ಆಕೆ- 'ರೀ ಮಿಸ್ಟರ್, ನಿಮ್ಮ ಮಗನಿಗೆ ತಲೆ ನೆಟ್ಟಗಿಲ್ಲ ಅನಿಸುತ್ತೆ. ಅಷ್ಟು ಹೊತ್ತಿಂದ ನೋಡ್ತಾ ಇದೀನಿ. ಹುಚ್ಚುಚ್ಚಾಗಿ ಆಡ್ತಾ ಇದಾನೆ. ಮೊದ್ಲು ಇವನನ್ನು

ನಿಮ್ಹಾನ್ಸ್‌ಗೆ ಸೇರಿಸಿ. ಈಗ ರೇಷ್ಮೆ ಸೀರೆ ಹಾಳಾಯ್ತಲ್ರೀ, ಹೊಚ್ಚ ಹೊಸಾದು ಕಣ್ರೀ ಸೀರೆ' ಎಂದು ಜೋರು ಮಾಡಿದಳು.

ಹೇಗಾದರೂ ಸರಿಯೆ, ಆ ಸುಂದರಿಯ ಕಣ್ಣಲ್ಲಿ ಹೀರೋಗಳು ಅನ್ನಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಕಾದಿದ್ದವರಿಗೆ ಇಷ್ಟು ನೆಪ ಸಾಕಾಯಿತು. ಅವರೆಲ್ಲ ಎದ್ದು ಬಂದು ಮುದುಕನನ್ನು ತರಾಟೆಗೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡರು. ಒಬ್ಬನಂತೂ ಹೊಡೆಯಲು ಕೈ ಎತ್ತಿಬಿಟ್ಟ.

ಆಗ ತಕ್ಷಣವೇ - 'ಸಾರ್, ಒಂದು ವಿಷಯ ಹೇಳ್ತೀನಿ. ಕೇಳಿ. ಆಮೇಲೆ ಧಾರಾಳವಾಗಿ ಹೊಡೀರಿ' ಅನ್ನುತ್ತಾ ಆ ಮುದುಕ ಹೇಳಿದ: 'ಇವನು ನನ್ನ ಮಗ. ಹುಟ್ಟು ಕುರುಡನಾಗಿದ್ದ. ಕೆಲ ದಿನಗಳ ಹಿಂದಷ್ಟೇ ಅವನ ಕಣ್ಣು ಆಪರೇಷನ್ ಆಗಿದೆ. ಈವರೆಗೆ ಅದೆಷ್ಟೋ ಬಟ್ಟೆ ಕೊಡಿಸಿದ್ದೇನೆ. ಅದನ್ನ ಅವನು ನೋಡಿಲ್ಲ. ಈಗ ನೋಡಲಿ ಅಂತಾನೇ ಹೊಸ ಬಟ್ಟೆ ಕೊಡಿಸಿದ್ದೀನಿ. ನಿನ್ನೆಯಿಂದಷ್ಟೇ ಅವನಿಗೆ ಹೊರಗಿನ ಪ್ರಪಂಚ ಕಾಣಿಸ್ತಾ ಇದೆ. ಪ್ರತಿಯೊಂದು ವಸ್ತುವನ್ನ; ಇಡೀ ಜಗತ್ತನ್ನ ಆತ ಬೆರಗಿನಿಂದ ನೋಡ್ತಾ ಇದಾನೆ ಸಾರ್. ಅದಕ್ಕೇ ರೋಮಾಂಚನದಿಂದ ಹಾಗೆಲ್ಲಾ ಆಡ್ತಾ ಇದಾನೆ. ನಿಮ್ಗೆ ತುಂಬಾ ತೊಂದರೆಯಾಯ್ತೇನೋ... ಕ್ಷಮಿಸಿಬಿಡಿ ಸಾರ್' ಎಂದು ಮಾತು ನಿಲ್ಲಿಸಿದ.

ಈ ಮಾತು ಕೇಳಿದ್ದೇ-ಆ ರೇಷ್ಮೆ ಸೀರೆಯ ಸುಂದರಿ, ಅದೇ ಸೀರೆಯ ಸೆರಗನ್ನು ಕಣ್ಣಿಗೊತ್ತಿಕೊಂಡು ಬಿಕ್ಕಳಿಸುತ್ತಿದ್ದಳು. ಜಗಳಕ್ಕೆ ಬಂದವರ ಕಂಗಳಲ್ಲೂ ನೀರಿದ್ದವು !

18

ಕಂದನ ಪತ್ರ

ಬದುಕಲ್ಲಿ - ಹೆಂಡತಿಯಾಗಿ, ಅಮ್ಮನಾಗಿ, ಅಕ್ಕನಾಗಿ, ತಂಗಿಯಾಗಿ, ವೇಶ್ಯೆಯಾಗಿ, ಪ್ರೇಮಿಯಾಗಿ ಎಲ್ಲ ಗಂಡಸರಿಗೂ ಹೆಣ್ಣು ಬೇಕು. ಆದರೆ ಮಗಳಾಗಿ ಯಾಕೆ ಬೇಡ?

ಅಮ್ಮಾ,

ಹೌದಮ್ಮಾ, ಇದು ನಾನು. ನಿನ್ನ ಮುದ್ದು ಕಂದ. ಈ ಪತ್ರವನ್ನು ನಿನಗೆ ದೇವಲೋಕದಿಂದ ಬರೀತಾ ಇದೀನಿ. ಇಲ್ಲಿ ನನಗೆ ಜೋಗುಳ ಹಾಡಲಿಕ್ಕೆ, ಬೇಸರ ಕಳೆಯಲಿಕ್ಕೆ, ಲಾಲಿ ಹಾಡಿ ಮಲಗಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಅಪ್ಸರೆ-ಗಂಧರ್ವರ ಹಿಂಡೇ ಇದೆ. ಇಲ್ಲಿ ನೀನು ಕನಸಲ್ಲೂ ಕಾಣದಂಥ ಅದ್ಭುತ ಉದ್ಯಾನವನವಿದೆ. ಮಧುರವಾಗಿ ಹಾಡಲು ಕೋಗಿಲೆಯಿದೆ. ನೃತ್ಯಕ್ಕೆ ನವಿಲಿದೆ. ಮನಸ್ಸನ್ನು ಚಂಚಲಗೊಳಿಸಲು ಬಂಗಾರದ ಜಿಂಕೆಯಿದೆ. ಸಂಕಟಗಳಿಂದ ನನ್ನನ್ನು ಸದಾ ಪಾರು ಮಾಡಲು ಭಗವಂತನ ಅಭಯಹಸ್ತವಿದೆ. ಇಷ್ಟೆಲ್ಲ ಇದ್ದರೂ ನಾನು ಇಲ್ಲಿ ನೋವಿಂದಲೇ ದಿನಗಳನ್ನು ದೂಡ್ತಾ ಇದೀನಮ್ಮಾ. ಯಾಕೆ ಅಂದೆಯಾ? ಇಲ್ಲಿ ಜತೆಗೆ ನೀನಿಲ್ಲವಲ್ಲ, ಅದು ದೊಡ್ಡ ಕೊರತೆ ಅನ್ಸಿಸ್ತಿದೆ ನನಗೆ...

ಅಮ್ಮಾ, ನಿನಗೂ ಗೊತ್ತಿರಬೇಕಲ್ವ? ನಾನು ಇಷ್ಟವಿಲ್ಲದಿದ್ರೂ ದೇವಲೋಕಕ್ಕೆ; ದೇವರ ಮಡಿಲಿಗೆ ನಡೆದುಬಂದೆ. ಈ ದೇವರ ಮಡಿಲಿಗಿಂತ ನಿನ್ನ ಒಡಲೇ ನನಗೆ ತುಂಬಾನೇ ಇಷ್ಟವಾಗಿತ್ತು. ನನ್ನ ಬದುಕಿನ ಕಥೇನ ನಿಂಗೆ ವಿವರವಾಗಿ ಹೇಳಬೇಕು

ಅಂತ ತುಂಬಾನೇ ಆಸೆಯಾಗಿದ್ದರಿಂದ ತುಂಬ ವಿವರವಾಗೇ ಬರೆದಿದ್ದೀನಿ. ಹೇಗಿದ್ರೂ ಅಪ್ಪ, ಅಜ್ಜಿ, ತಾತ ಎಲ್ರೂ ಅಲ್ಲೇ ಇದ್ದಾರೆ ಅಲ್ವ? ಪರವಾಗಿಲ್ಲ, ಅವರೂ ಓದಲಿ ಬಿಡು...

●

ಅಮ್ಮಾ, ನಿನ್ನ ಒಡಲೊಳಗೆ ಒಂದು ಜೀವವಾಗಿ ನಾನು ಅರಳಿಕೊಂಡೆನಲ್ಲ, ವಾಹ್, ಅದೊಂದು ಅಪರೂಪದ, ಅದ್ಭುತ ಕ್ಷಣ. ಅದನ್ನ ನಾನು ಎಂದೆಂದೂ ಮರೆಯಲಾರೆ. ನಿನ್ನ ಒಡಲೊಳಗೆ ಎಷ್ಟೊಂದು ಚೆಂದದ ಜಾಗವಿತ್ತಲ್ವ ನನಗೆ? ಅದು ಚಿಕ್ಕದಿತ್ತು ನಿಜ. ಆದರೆ, ನಿಜಕ್ಕೂ ಚೊಕ್ಕವಾಗಿತ್ತು. ಅದು ನಿಜಕ್ಕೂ ಕತ್ತಲ ಕೋಣೆ, ನನಗೆ ಬೆಳಕೇ ಕಾಣ್ತಾ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಬೆಳಕು ಬೇಕು ಅಂತ ನನಗೂ ಅನ್ನಿಸಲಿಲ್ಲ. ಅಮ್ಮಾ, ನಿಜಕ್ಕೂ ನೀನು ಗ್ರೇಟ್ ಅಂಡ್ ಗ್ರೇಟೆಸ್ಟ್ ಅನಿಸಿದ್ದು ಆ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲೇ...

ಹೌದು ತಾನೆ? ನೀನು ಒಂದು ದಿನವೂ ತಪ್ಪಿಸದೆ ನನಗೆ ಊಟ ಕೊಟ್ಟೆ. ನೀರು ಕುಡಿಸಿದೆ. ಹಾಡು ಕೇಳಿಸಿದೆ. ಕಥೆ ಹೇಳಿಕೊಟ್ಟೆ. ಆಗೊಮ್ಮೆ, ಈಗೊಮ್ಮೆ ನಾನು ವಾಂತಿ ಮಾಡಿದರೆ; ಸುಸೂ ಮಾಡಿದರೆ, ಅದನ್ನೂ ನಗುನಗುತ್ತಲೇ ಆಚೆಗೆ ಹಾಕಿದೆ. ನಾನು ಖುಷಿಯಿಂದ ಕಾಲು ಬಡಿದರೆ, ನೀನು ಹೊಟ್ಟೆ ಸವರಿಕೊಂಡು ಸಂಭ್ರಮಿಸಿದೆ. ನಾನು ಸಿಡಿಮಿಡಿಯಿಂದ ಕೈ ಜಾಡಿಸಿದರೆ, 'ಮಗು ವಿಪರೀತ ಒದ್ದಾಡುತ್ತೆ' ಎಂದು ಗೆಳತಿಯರೊಂದಿಗೆ ಹೇಳಿಕೊಂಡು ನಕ್ಕೆ. ದಿನಕಳೆದಂತೆಲ್ಲ ನಿನ್ನ ಸಂಭ್ರಮ ಹೆಚ್ಚುತ್ತಾ ಹೋಯಿತು. ನಾನು ಎಂದೂ ಕಂಡಿರದಿದ್ದ ಸಿಹಿ, ಖಾರದ ತಿಂಡಿಯ ರುಚಿಯನ್ನೆಲ್ಲ ನೀನು ತೋರಿಸಿಕೊಟ್ಟೆ. ನಾನು ಹಸಿವಿನಿಂದ ಆಕಳಿಸಿದರೆ ಸಾಕು, ತಕ್ಷಣ ತಿಂಡಿ ಒದಗಿಸುತ್ತಿದ್ದೆ. ಆ ದಿನಗಳಲ್ಲೇ ನನಗೆ ಬೆರಳು ಉದ್ದವಾಗ್ತಾ ಇರೋದು, ಕೈ ಕಾಲೆಲ್ಲಾ ಗಟ್ಟಿಯಾಗ್ತಾ ಇರೋದು ಅನುಭವಕ್ಕೆ ಬಂತು. ಮುಂದೆ ಕೆಲವೇ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ನಾನು ಕಲರ್ ಕಲರ್ ಫ್ರಾಕ್ ತೊಟ್ಟು, ನಿನ್ನ ಒಡಲಿನಿಂದ ಮಡಿಲಿಗೆ ಬಂದು ಖುಷಿಯಿಂದ ನಲಿದಾಡುವ ಹಾಗೆಲ್ಲ ಕನಸು ಕಂಡಿದ್ದೆ...

ಅಮ್ಮಾ, ಕೇಳಿಸಿಕೊಳ್ತಾ ಇದೀಯ ತಾನೆ?

ಅವತ್ತು ಏನಾಯ್ತು ನಿಂಗೆ? ನರ್ಸಿಂಗ್ ಹೋಂಗೆ ಚೆಕಪ್‌ಗೆ ಹೋಗಿ ಬರೋಣ ಎಂದು ಅಪ್ಪ ಜೋರಾಗಿ ಹೇಳಿದ್ದು ನನಗೂ ಕೇಳಿಸ್ತು. ನೀನು ಅಸಮಾಧಾನದಿಂದಲೇ ರೆಡಿಯಾದದ್ದು ಕೂಡ ಗೊತ್ತಾಯ್ತು. ಆದ್ರೆ ಅಮ್ಮಾ, ಸಂಜೆ ನರ್ಸಿಂಗ್ ಹೋಂನಿಂದ ಮನೆಗೆ ಬಂದೆಯಲ್ಲ, ಅವತ್ತು ಇಡೀ ದಿನ ನೀನು ಮಂಕಾಗಿದ್ದೆ. ನಿಂತನಿಂತಲ್ಲೇ ಬಿಕ್ಕಳಿಸುತ್ತಿದ್ದೆ. 'ಈ ನನ್ನ ಕಂದ ಯಾವ ಅನ್ಯಾಯ ಮಾಡಿದೆ ಅಂತ ಈ ಶಿಕ್ಷೆ ಭಗವಂತಾ?' ಎನ್ಕೊತ್ತ ಹಣೆಹಣೆ ಚಚ್ಚಿಕೊಳ್ತಾ ಇದ್ದೆ. ಮಾ, ನನಗೆ ನಿನ್ನ ಯಾತನೆ ಕಾಣಿಸ್ತಾ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಕೇಳಿಸ್ತಾ ಇತ್ತು ! ಒಡಲೊಳಗಿದ್ದುಕೊಂಡೇ ನಾನು ಪ್ರತಿ ಯೊಂದನ್ನೂ ಕಲ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ತಾ ಇದ್ದೆ. ಈ ಹಿಂದೆ ನಿನ್ನ ಸಂಭ್ರಮವನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದೆನಲ್ಲ ? ಅದೇ ಥರ ಈಗ ಸಂಕಟವನ್ನೂ ಕಲ್ಪಿಸಿಕೊಂಡೆ!

ಅವತ್ತು ಸಂಜೆ ಅಪ್ಪ ಹೇಳಿದರಲ್ಲ? ಆ ಮಾತುಗಳನ್ನು ನಾನು ಎಂದೆಂದೂ ಮರೆಯಲಾರೆ.

ಅಪ್ಪ ಮುಲಾಜಿಲ್ಲದೆ ಹೇಳಿಬಿಟ್ರು: 'ನೋಡೆ, ಈ ಬಾರಿ ಹುಟ್ತಾ ಇರೋದು ಹೆಣ್ಣು ಮಗುವಂತೆ. ಹಾಗಂತ ಡಾಕ್ಟ್ರು ಹೇಳಿದಾರೆ. ಈಗಾಗ್ಲೇ ನಮಗೆ ಒಂದು ಹೆಣ್ಣು ಮಗು ಇದೆ. ಎರಡನೇ ಬಾರಿ ಮತ್ತೆ ಹೆಣ್ಣು ಅಂದ್ರೆ? ಬೇಡ ಬೇಡ. ತೆಗೆಸಿಬಿಡೋಣ ಈ ಸಲ. ಗೊತ್ತಾಯ್ತು ತಾನೆ? ಅಬಾರ್ಷನ್ ಮಾಡಿಸೋಣ...'

ಮಾ, ನೀನು ಮಮತಾಮಯಿ. ಆದ್ರೆ ಅಮಾಯಕಿ, ಅಸಹಾಯಕಿ! ಹಾಗಿದ್ರೂ ಅಪ್ಪನಿಗೆ ಆ ಕ್ಷಣದಲ್ಲೇ ವಿರುದ್ಧವಾಗಿ ನಿಂತು- 'ಇಲ್ಲ ಇಲ್ಲ. ನಾನಂತೂ ಅಬಾರ್ಷನ್‌ಗೆ ಒಪ್ಪಲಾರೆ. ನನಗೆ ನನ್ನ ಮಗು ಬೇಕು. ಭಿಕ್ಷೆ ಬೇಡಿಯಾದ್ರೂ ಸೈ, ನಾನು ಮಗೂನ ಸಾಕ್ತೀನಿ. ನಾನು ಗರ್ಭ ತೆಗೆಸೋಕೆ ಒಪ್ಪೋದಿಲ್ಲ. ಅಬಾರ್ಷನ್‌ಗೆ ನಾನು ಬರೋದಿಲ್ಲ, ಬರೋದೇ ಇಲ್ಲ...' ಅಂದೇಬಿಟ್ಟೆ.

ಹೌದಮ್ಮಾ, ನಂಗೆ ಇದೆಲ್ಲಾ ಕೇಳಿಸ್ತು, ಆಮೇಲೇನಾಯ್ತು ಹೇಳು? ಅಪ್ಪನ ನೆರವಿಗೆ ತಾತ ಬಂದ್ರು. ಅಜ್ಜೀನೂ ಬಂದ್ರು. ಪಕ್ಕದ ಬೀದಿಯಿಂದ ಚಿಕ್ಕಪ್ಪ ಬಂದ್ರು. ಎದುರು ಮನೆಯಿಂದ ದೊಡ್ಡಮ್ಮ ಬಂದ್ರು. ಎಲ್ಲರದ್ದೂ ಒಂದೇ ವರಾತ. ಹೇಳಿ ಕೇಳಿ ಹೆಣ್ಣು ಮಗು ಅಂತ ಮೊದಲೇ ಗೊತ್ತಾಗಿದೆ ಅಲ್ವ? ಗರ್ಭ ತೆಗೆಸಮ್ಮಾ. ಹೆಣ್ಣು ಮಗು ಯಾವತ್ತಿದ್ರೂ ಹೊರೇನೇ. ಅದನ್ನು ಹೊತ್ತು ಸಾಧಿಸುವುದೇನಿದೆ? ಕಾಣದೇ ಇರೋ ಜೀವಕ್ಕೋಸ್ಕರ ಅದ್ಯಾಕೆ ಮನೆಮಂದಿಯ ನಿಷ್ಠುರ ಕಟ್ಟಿಕೊಳ್ತೀಯ?

ಹೀಗೆ ಒಬ್ಬೊಬ್ಬರು ಒಂದೊಂದು ಬಗೆಯಲ್ಲಿ ಮಾತಾಡಿದಾಗ ನೀನು ಜೋರಾಗಿ ಅಳುತ್ತಿದ್ದೆ. 'ಅಯ್ಯೋ ನನ್ನ ಕಂದಾ? ನನ್ನ ಕೈಯಾರೆ ನಿನ್ನ ಜೀವ ತೆಗೀಬೇಕಲ್ಲ ಮಗಳೇ?' ಎಂದು ಚೀರಾಡಿದೆ. ಮಾ, ನಿನ್ನ ಕಣ್ಣಿಂದ ಒಂದೊಂದು ಹನಿ ಉದುರಿ ಬಿದ್ದಾಗಲೂ ನನಗೂ ದುಃಖವಾಗ್ತಾ ಇತ್ತು. ಒಡಲೊಳಗೇ ನಾನು 'ಮಾ, ಅಮ್ಮಾ ಅಮ್ಮಾ...' ಎಂದು ಚೀರ್ತಾ ಇದ್ದೆ. ವಿಪರ್ಯಾಸ ನೋಡು, ನನ್ನ ಕಣ್ಣೀರು ನಿನಗೆ ಕಾಣಿಸಲಿಲ್ಲ. ನಿನ್ನ ಕಣ್ಣೀರಿಗೆ ಯಾರೂ ಕರಗಲಿಲ್ಲ...

ಆಮೇಲೇನಾಯ್ತು ಹೇಳು? ವಾರದ ನಂತರ ಅಪ್ಪ, ಅದೇ ನರ್ಸಿಂಗ್‌ಹೋಂಗೆ ನಿನ್ನನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋದರು. ಅಲ್ಲಿನ ಡಾಕ್ಟರ್ ಮುಂದೆ ಕೂಡಾ ನೀನು ಹಾರಾಡಿದೆ, ಚೀರಾಡಿದೆ. ಗೊಳೋ ಎಂದು ಅತ್ತೆ. 'ನನ್ನ ಮಗೂನ ಕೊಲ್ಲಬೇಡಿ ಡಾಕ್ಟ್ರೇ' ಎಂದು ಅವರಿಗೆ ಕೈ ಜೋಡಿಸಿದೆ. ಊಹುಂ, ಅವರು ನಿನ್ನ ಮಾತು ಕೇಳಲೇ ಇಲ್ಲ. ಬದಲಿಗೆ ನಿನ್ನ ಒಡಲಿಗೇ ಕೈ ಹಾಕಿದರಲ್ಲ? ಬಹುಶಃ ನೀನಾಗ ಪ್ರಜ್ಞೆ ತಪ್ಪಿದೆ ಅನಿಸುತ್ತೆ. ಏಕೆಂದರೆ, ನಿನ್ನಿಂದ ಒಂದೇ ಒಂದು ವಿರೋಧದ ಮಾತೂ ಹೊರಡಲಿಲ್ಲ!

ಅಮ್ಮಾ, ಆಮೇಲೆ ಏನಾಯ್ತು ಗೊತ್ತ? ಆ ಡಾಕ್ಟರು ಚಾಕುವಿನಂಥ ಚೂಪಾದ ವಸ್ತು ಹಿಡಿದು ನನ್ನೆದುರಿಗೇ ಬಂದ್ರು. ಎಷ್ಟೊಂದು ಭಯ ಆಯ್ತು ಗೊತ್ತ? ನಾನು ಕಿಟಾರನೆ ಚೀರಿದೆ. ಅಮ್ಮಾ ಎಂದೆ. ನಿನ್ನನ್ನೇ ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ತಬ್ಬಿಕೊಂಡೆ. ಆದರೆ, ಅವರು ಬಿಡಲಿಲ್ಲ. ಕಚಕ್ ಎಂದು ಕತ್ತರಿಸಿಯೇಬಿಟ್ಟರು! ಅಲ್ಲಿಗೆ ನನ್ನ-ನಿನ್ನ ಬಂಧ ಬೇರೆಬೇರೆಯಾಯ್ತು. ಆ ಕ್ಷಣವೂ ಗುಟುಕು ಜೀವವಿತ್ತಲ್ಲ-ಅಮ್ಮಾ ಎಂದು ಚೀರಲು ಹೋದೆ. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ವೈದ್ಯರು-'ಸಕ್ಸಸ್' ಎಂದದ್ದೂ, ಅಪ್ಪ-

'ಥ್ಯಾಂಕ್ಸ್' ಎನ್ನುತ್ತ ಖುಷಿಯಿಂದ ಹೇಳಿದ್ದೂ ಕೇಳಿಸಿತು. ಅಷ್ಟಾದ ಮೇಲೆ ಆ ಡಾಕ್ಟ್ರು-ಒಂದು ಪ್ಯಾಕೆಟ್ ಒಳಕ್ಕೆ ನನ್ನನ್ನು ಅರೆಬರೆಯಾಗಿ ತುಂಬಿ-ರೊಂಯ್ಯನೆ ಎಸೆದೇ ಬಿಟ್ರು. ಆಗ ಕಡೆಯ ಬಾರಿಗೆ 'ಅಮ್ಮಾ' ಎಂದು ಚೀರುತ್ತಾ ಕಣ್ಮುಚ್ಚಿಕೊಂಡೆ!

ಕಣ್ತೆರೆದರೆ, ಎದುರಿಗೆ ದೇವರಿದ್ದ, ದೇವಲೋಕವಿತ್ತು. ಸುತ್ತಲೂ ಅಪ್ಸರೆ-ಗಂಧರ್ವರಿದ್ದರು. ಭಗವಂತಾ, ನಮ್ಮ ಅಮ್ಮನೆಲ್ಲಿ ಎಂದು ಕೇಳಿದರೆ-'ಕಂದಾ, ನೀನು ಆ ಕೆಟ್ಟ ಜನರಿಂದ ಪಾರಾಗಿದ್ದೀಯೆ. ಮುಂದೆ ನಮ್ಮೊಂದಿಗೇ ಹಾಯಾಗಿರು. ನಿಮ್ಮ ಅಮ್ಮ ತುಂಬಾ ಒಳ್ಳೆಯವಳು ನಿಜ. ಆದರೆ ಆಕೆ ಅಸಹಾಯಕಿ, ಅಮಾಯಕಿ. ಆಕೆಗೆ ನಮ್ಮ ಸಂತಾಪವಿದೆ, ಹಾರೈಕೆ ಕೂಡ' ಎಂದು ಭಗವಂತ ಮುಗುಳ್ನಕ್ಕ!

ಅಮ್ಮಾ, ಇದು ನನ್ನ ಕಥೆ. ಬದುಕಲ್ಲಿ ಹೆಂಡತಿಯಾಗಿ, ಅಮ್ಮನಾಗಿ, ಅಕ್ಕನಾಗಿ, ತಂಗಿಯಾಗಿ, ವೇಶ್ಯೆಯಾಗಿ, ಪ್ರೇಮಿಯಾಗಿ ಎಲ್ಲ ಗಂಡಸರಿಗೂ ಹೆಣ್ಣು ಬೇಕು. ಆದರೆ ಮಗಳಾಗಿ ಯಾಕೆ ಬೇಡ? ನಾನು ಅದು ಹೇಗೆ ಅಪ್ಪನಿಗೆ ಹೊರೆ ಆಗ್ತಾ ಇದ್ದೆ? ಇದು ನನ್ನ ಪ್ರಶ್ನೆ. ಸಾಧ್ಯವಾದರೆ ಇದೇ ಪ್ರಶ್ನೇನ ಅಪ್ಪನ ಮುಂದಿಡ್ತೀಯ? ಪ್ಲೀಸ್...

ಪ್ರಿಯ ಓದುಗಾ, ಭ್ರೂಣ ಹತ್ಯೆ ಮಹಾಪಾಪ ಎಂದು ಗೊತ್ತಿದ್ದರೂ, ಭ್ರೂಣದಲ್ಲಿರುವುದು ಹೆಣ್ಣು ಮಗು ಎಂದು ಗೊತ್ತಾದರೆ ಸಾಕು, ಅದನ್ನು ಕೊಲ್ಲುವ ಕ್ರಿಯೆ ನಿರಂತರವಾಗಿ ನಡೀತಾ ಇದೆ! ಹಾಗೆ ಕೊಲ್ಲಲ್ಪಟ್ಟ ಒಂದು ಕಂದ ಹೇಳಿಕೊಂಡ ಕಥೆ ಇದು!

ಈ ಕಥೆ ಎಲ್ಲ ಅಪ್ಪಂದಿರಿಗೂ ಕೇಳಲಿ; ಭ್ರೂಣಹತ್ಯೆ ಇನ್ನಾದರೂ ನಿಲ್ಲಲಿ...

19

ಸೈಕಲ್ ರಿಕ್ಷಾದವನ ಮಗ ಐಎಎಸ್ ಮಾಡಿದ !

ಐಎಎಸ್ ಮಾಡಲು ದಿಲ್ಲಿಗೆ ಹೊರಟ ಗೋವಿಂದನನ್ನು ಕಂಡು ಗೇಲಿ ಮಾಡಿದವರಿಗೆ ಲೆಕ್ಕವಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಅದೇನನ್ನೂ ಗಮನಿಸುವ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಗೋವಿಂದ ಜೈಸ್ವಾಲ್ ಇರಲಿಲ್ಲ.

ಸಾಧನೆಗೆ ಅಸಾಧ್ಯವಾದುದು ಯಾವುದೂ ಇಲ್ಲ. ಛಲವಿದ್ದರೆ, ಕಣ್ಮುಂದೆ ಒಂದು ಗುರಿಯಿದ್ದರೆ, ಕಠಿಣ ಪರಿಶ್ರಮವೂ ಜತೆಗಿದ್ದರೆ ಆಕಾಶದಷ್ಟೇ ಎತ್ತರವಿರುವ ಗೌರಿಶಂಕರವನ್ನೂ ಹತ್ತಬಹುದು, ಚಂದ್ರಲೋಕಕ್ಕೂ ಹೋಗಿ ಬರಬಹುದು. ಕೊನೆಯೇ ಇಲ್ಲ ಎಂಬಂಥ ಸಾಗರವನ್ನೂ ಈಜಬಹುದು. ಚೀನಾ ಗೋಡೆಯ ಇನ್ನೊಂದು ತುದಿಯನ್ನು ನಡೆದೇ ಕ್ರಮಿಸಬಹುದು. ಹಲವು ಮಂದಿ ಧೀರರು ಅಂಥ ಸಾಹಸಗಳನ್ನು ಆಗಿಂದಾಗ್ಗೆ ಮಾಡಿ ತೋರಿಸುತ್ತಲೇ ಇದ್ದಾರೆ. ಆ ಮೂಲಕ, ಅಸಾಧ್ಯ ಎಂಬ ಪದಕ್ಕೆ ಅರ್ಥವೇ ಇಲ್ಲ ಎಂದು ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ಸಾಬೀತುಪಡಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಈ ಸಾಧನೆಗಳನ್ನು ಮೆಚ್ಚುವ ಮಂದಿ, ಅದೇ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ- 'ಅಯ್ಯೋ ಬಿಡ್ರೀ. ಹಾಗೆ ಸಾಧನೆ ಮಾಡಿರುವವರೆಲ್ಲ ಲಕ್ಷಾಧಿಪತಿಗಳ ಮಕ್ಕಳು. ಅವರಿಗೇನು ಕಮ್ಮಿ? ಅಪ್ಪನ ದುಡ್ಡು ರಾಶಿ ರಾಶಿ ಇದೆ. ಹಾಗಾಗಿ ಒಂದೊಂದೇ ಸಾಹಸ ಮಾಡ್ತಾ ಹೋಗ್ತಾರೆ' ಎಂದು ಕೊಂಕು ನುಡಿಯುತ್ತಾರೆ.

ಯಶಸ್ಸು ಎಂಬುದು ಯಾವತ್ತೂ ಶ್ರೀಮಂತಿಕೆಯನ್ನೋ, ಪ್ರಭಾವವನ್ನೋ, ಚೆಂದವನ್ನೋ, ಮನೆತನವನ್ನೋ ನೋಡಿಕೊಂಡು ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಒಂದು ಕನಸನ್ನು ಎದುರಿಗಿಟ್ಟುಕೊಂಡೇ

ಅದನ್ನು ಫೇಸ್ ಮಾಡಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಾನಲ್ಲ? ಅವನನ್ನು ಯಶಸ್ಸೆಂಬುದು ಬಾಚಿ ತಬ್ಬಿಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ಈ ಮಾತಿಗೆ ಒಂದು ಪಸಂದ್ ಉದಾಹರಣೆಯಾಗಿ ನಮ್ಮ ಕಣ್ಮುಂದೆ ಇರುವವನ ಹೆಸರೇ ಗೋವಿಂದ ಜೈಸ್ವಾಲ್. ಈತ ಬೇರೆ ಯಾರೂ ಅಲ್ಲ. 2006ರ ಐಎಎಸ್ ಪರೀಕ್ಷೆಯಲ್ಲಿ ದೇಶಕ್ಕೇ 48ನೇ ರ್‍ಯಾಂಕು ತೆಗೆದುಕೊಂಡ ಪ್ರತಿಭಾವಂತ. ಅದರಲ್ಲೇನು ವಿಶೇಷ ಅಂದರೆ, ಈ ಗೋವಿಂದ ಜೈಸ್ವಾಲ್, ಕಡುಕಡುಕಡುಕಡು ಬಡತನದ ಮಧ್ಯೆಯೇ ಬೆಳೆದವನು. ಕೊಳೆಗೇರಿಯ ಕತ್ತಲಿನಿಂದ ಬಂದವನು. ಇನ್ನೂ ವಿವರಿಸಿ ಹೇಳಬೇಕೆಂದರೆ, ಆತ ಒಂದು ಲಡಕಾಸಿ ಸೈಕಲ್ ರಿಕ್ಷಾ ಓಡಿಸುವ ನಾರಾಯಣ ಜೈಸ್ವಾಲ್ ಎಂಬಾತನ ಮಗ. ಅವರಿದ್ದುದು ಕೊಳೆಗೇರಿ ತಾನೆ? ಹಾಗಾಗಿ ಅವರ ಮನೆಗೆ ವಿದ್ಯುತ್ ಸೌಲಭ್ಯವೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಈ ಗೋವಿಂದ ಜೈಸ್ವಾಲ್‌ನನ್ನು ಬಿಟ್ಟರೆ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಬೇರೆ ಯಾರಿಗೂ ಅಕ್ಷರದ ಗಂಧವೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಎಲ್ಲ ಸಂಕಟಗಳ ಮಧ್ಯೆಯೇ ಈ ಗೋವಿಂದ ಜೈಸ್ವಾಲ್ ಐಎಎಸ್ ಪಾಸು ಮಾಡಿದ ಸಾಹಸವಿದೆಯಲ್ಲ, ಹೇಳಿದರೆ ಅದೇ ಒಂದು ಚೆಂದದ ಕಥೆ.

●

ನಾರಾಯಣ ಜೈಸ್ವಾಲ್ ಕಾಶಿಯ ಕೊಳೆಗೇರಿಯಲ್ಲಿದ್ದ. ಕಾಶಿಯ ಬೀದಿಗಳಲ್ಲಿ ಬೆಳಗಿಂದ ಸಂಜೆಯತನಕ ಸೈಕಲ್ ರಿಕ್ಷಾ ತುಳಿಯುತ್ತಿದ್ದ. ಒಂದು ಸಂತೋಷವೆಂದರೆ- ಅಂಥ ಕಡು ಬಡತನದ ಮಧ್ಯೆಯೂ ಆತ ಯಾವುದೇ ದುರಭ್ಯಾಸ ಅಂಟಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಿಲ್ಲ. ದುಡಿಮೆಯ ಒಂದೊಂದು ಪೈಸೆಯನ್ನೂ ಕೂಡಿಸಿಟ್ಟ. ಆ ಹಣದಿಂದ ಒಂದಿಷ್ಟು ಜಮೀನು ಖರೀದಿಸಿದ. ಈ ಮಧ್ಯೆಯೇ ಅವನಿಗೆ ನಾಲ್ವರು ಮಕ್ಕಳಾದರು. ಮೂರು ಹೆಣ್ಣು, ಒಂದು ಗಂಡು. ತನ್ನ ರಿಕ್ಷಾದಲ್ಲಿ ದಿನವೂ ಅದೆಷ್ಟೋ ಮಂದಿ ಆಫೀಸರ್‌ಗಳನ್ನು ಕೂರಿಸಿಕೊಂಡು ಪೆಡಲ್ ತುಳಿಯುತ್ತಿದ್ದ ನಾರಾಯಣ ಜೈಸ್ವಾಲ್, ಇವತ್ತಲ್ಲ ನಾಳೆ ನನ್ನ ಮಕ್ಕಳೂ ಹೀಗೇ ಆಫೀಸರ್‌ಗಳಾಗಿ ಮೆರೆಯಲಿ ಅಂದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದ. ದಣಿದು ಸುಸ್ತಾಗಿ ಮನೆಗೆ ಬಂದ ಮೇಲೆ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಹತ್ತಿರ ಕರೆದು- 'ನೀವೆಲ್ಲ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಓದಿ ಆಫೀಸರ್‌ಗಳಾಗಬೇಕು. ಓದದೇ ಹೋದರೆ ಉಪವಾಸವೇ ಗತಿಯಾಗುತ್ತೆ' ಎಂದು ಮೇಲಿಂದ ಮೇಲೆ ಬುದ್ಧಿ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದ.

ಅದೇಕೋ ಏನೋ, ನಾರಾಯಣ ಜೈಸ್ವಾಲ್‌ನ ಹೆಣ್ಣು ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ವಿದ್ಯೆ ಒಲಿಯಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಕಿರಿಯವನಿದ್ದನಲ್ಲ ಗೋವಿಂದ? ಅವನು ತುಂಬಾ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಓದುತ್ತಿದ್ದ. ಅವನು ಏಳನೇ ತರಗತಿಯಲ್ಲಿ ಪಾಸಾದ ತಿಂಗಳಲ್ಲೇ ಆತನ ತಾಯಿ ತೀರಿಹೋದಳು. ಇದು ನಾರಾಯಣ ಜೈಸ್ವಾಲ್‌ನ ಕುಟುಂಬಕ್ಕೆ ಬಿದ್ದ ದೊಡ್ಡ ಪೆಟ್ಟು. ಮೊದಲಿಂದಲೂ ಸಂಕಟದ ಮಧ್ಯೆಯೇ ಬೆಳೆದಿದ್ದ ನಾರಾಯಣ ಜೈಸ್ವಾಲ್, ಹೆಂಡತಿಯ ಅಗಲಿಕೆಯನ್ನು ತುಟಿಕಚ್ಚಿ ಸಹಿಸಿಕೊಂಡ. ಅದೊಂದು ದಿನ ಮಗನನ್ನು ಎದುರು ಕೂರಿಸಿಕೊಂಡು - 'ನಿನ್ನ ಅಕ್ಕಂದಿರ ಮದುವೆಯ ಜವಾಬ್ದಾರಿ ನನ್ನ ಮೇಲಿದೆ ಮಗನೇ. ಆ ಹೊಣೇನ ಹೇಗಾದ್ರೂ ನಿಭಾಯಿಸ್ತೀನಿ. ನೀನು ಶ್ರದ್ಧೆಯಿಂದ ಓದು. ಸಂಕಟದ ಬದುಕು ನನಗೆ ಮಾತ್ರ ಇರಲಿ' ಅಂದು ಕಣ್ತುಂಬಿಕೊಂಡ.

ಈ ವೇಳೆಗಾಗಲೇ ಸೀಮೆಎಣ್ಣೆ ದೀಪದ ಬೆಳಕಿನಲ್ಲಿ ಓದಿಯೇ ಗೋವಿಂದ ಜೈಸ್ವಾಲ್ ಪಿಯುಸಿ ಮುಗಿಸಿದ್ದ. ಪದವಿ ತರಗತಿಯಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚು ಅಂಕ ಪಡೆಯಬೇಕು ಅಂದುಕೊಂಡರೆ

ಓದಲು ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಲೈಟೇ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಜತೆಗೆ, ಮನೆಯ ಅಕ್ಕಪಕ್ಕ ದಿನದ ಇಪ್ಪತ್ನಾಲ್ಕು ಗಂಟೆಯೂ ಹತ್ತಿಗಿರಣಿ ಹಾಗೂ ಪ್ರಿಂಟಿಂಗ್ ಮೆಷಿನ್‌ಗಳು ಗಿರ್ರ್‌ಗಿರ್ರ್‌ಗಿರ್ರ್‌ನೆ ತಿರುಗುತ್ತ ಸದ್ದು ಮಾಡುತ್ತಲೇ ಇದ್ದವು. ಈ ಸದ್ದಿನ ಮಧ್ಯೆಯೇ, ಮನೆಯ ಮುಂದಿದ್ದ ಬೀದಿ ದೀಪಗಳ ಕೆಳಗೆ ಕೂತು ಗೋವಿಂದ ಜೈಸ್ವಾಲ್ ಓದಬೇಕಿತ್ತು. ಪ್ರಿಂಟಿಂಗ್ ಮೆಷಿನ್ನಿನ ಸದ್ದು ಕೇಳಿದರೆ, ಓದು ತಲೆಗೆ ಹೋಗೋದಿಲ್ಲ ಅನ್ನಿಸಿದಾಗ ಎರಡೂ ಕಿವಿಗೆ ಹತ್ತಿ ತುಂಬಿಕೊಂಡು, ನಂತರ ಅದೇ ಬೀದಿ ದೀಪದ ಕೆಳಗೆ ಕೂತು ಓದಿದ ಗೋವಿಂದ. ಪ್ರತಿಫಲವಾಗಿ ಸೆಕೆಂಡ್ ಕ್ಲಾಸ್‌ನಲ್ಲಿ ಡಿಗ್ರಿ ಪಾಸು ಮಾಡಿದ.

ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿಯೇ ಪರಿಚಿತರೆಲ್ಲ 'ಓದಿದ್ದು ಸಾಕು. ಯಾವುದಾದ್ರೂ ಕೆಲ್ಸ ಹಿಡಿ' ಅಂದರು. ಬೇರೆ ಯಾವುದೂ ಸಿಗದೇ ಹೋದ್ರೆ ಅಟೆಂಡರ್ ಕೆಲಸಕ್ಕಾದ್ರೂ ಪ್ರಯತ್ನಿಸು ಅಂದರು. ಅಪ್ಪನಿಗೆ ನೆರವಾಗಬೇಕು, ಮನೆಗೆ ಆಧಾರವಾಗಬೇಕು ಎಂಬ ಆಸೆಯಿತ್ತಲ್ಲ? ಅದೇ ಕಾರಣದಿಂದ ಗೋವಿಂದ ಜೈಸ್ವಾಲ್ - ಕ್ಲರ್ಕ್, ಅಟೆಂಡರ್, ಕ್ಯಾಷಿಯರ್, ಮ್ಯಾನೇಜರ್... ಹೀಗೆ ಹತ್ತು ಹಲವು ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಅರ್ಜಿ ಹಾಕಿದ. ಹಲವು ಸ್ಪರ್ಧಾತ್ಮಕ ಪರೀಕ್ಷೆ ಬರೆದ. ಸಂದರ್ಶನಗಳಿಗೆ ಹೋಗಿ ಬಂದ. ಆದರೆ ಎಲ್ಲ ಸಂದರ್ಶನದಲ್ಲೂ 'ನಿಮಗೆ ಕೆಲ್ಸ ಕೊಡ್ತೀವಿ. ನೀವು ಎಷ್ಟು ಲಂಚ ಕೊಡ್ತೀರಿ' ಎಂದೇ ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದರು.

ಮಧ್ಯಮ ವರ್ಗದವರು ಅನ್ನಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಅಗತ್ಯವಿರುವ ಎಲ್ಲ ಸರಕಾರಿ ನೌಕರಿಗಳೂ 'ಫಿಕ್ಸ್' ಆಗಿಬಿಟ್ಟಿರುತ್ತವೆ ಎಂದು ಗೋವಿಂದ ಜೈಸ್ವಾಲ್‌ಗೆ ತುಂಬ ಬೇಗನೆ ಅರ್ಥವಾಗಿ ಹೋಯಿತು. ಅಂದರೆ, ಲಂಚ ಕೊಡದೆ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಸೇರಲು ಸಾಧ್ಯವೇ ಇಲ್ಲವೆ ಎಂದು ಆತ ಯೋಚಿಸಿದ. ಆ ಪ್ರಶ್ನೆಯನ್ನೇ ಹತ್ತಾರು ಮಂದಿಗೂ ಕೇಳಿದ. ಲಂಚವನ್ನೇ ಪಡೆಯದೆ, ಕೇವಲ ಪ್ರತಿಭೆಯನ್ನು, ಮೆರಿಟ್ಟನ್ನು ಆಧರಿಸಿ ಕೊಡುವ ನೌಕರಿಯೆಂದರೆ ಜಿಲ್ಲಾಧಿಕಾರಿ ಹುದ್ದೆ. ಅದಕ್ಕೆ ಐಎಎಸ್ ಮಾಡಬೇಕು ಎಂದು ಹತ್ತಾರು ಮಂದಿ ಹೇಳಿದರು. ಅಪ್ಪನ ಬಳಿ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ವಿವರಿಸಿದ ಗೋವಿಂದ. ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಮೌನವಾಗಿ ಕೇಳಿಸಿಕೊಂಡು ಕ್ಷಣ ಸುಮ್ಮನಿದ್ದ ನಾರಾಯಣ ಜೈಸ್ವಾಲ್ ನಂತರದ ಎರಡೇ ದಿನದಲ್ಲಿ ತನಗಿದ್ದ ಅಷ್ಟೂ ಜಮೀನನ್ನು ಮಾರಿ, ಅದರಿಂದ ಬಂದ ದುಡ್ಡನ್ನು ಮಗನ ಕೈಗಿಟ್ಟು 'ನೀನಿನ್ನು ಹೊರಡು. ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಮರೆತು ಓದು. ನನ್ನ ರಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿನ್ನೂ ಶಕ್ತಿ ಇದೆ. ದುಡೀತೀನಿ. ತಿಂಗಳು ತಿಂಗಳೂ ನಿಂಗೆ ದುಡ್ಡು ಕಳಿಸ್ತೀನಿ' ಅಂದ.

ಐಎಎಸ್ ಮಾಡಲು ದಿಲ್ಲಿಗೆ ಹೊರಟ ಗೋವಿಂದನನ್ನು ಕಂಡು ಗೇಲಿ ಮಾಡಿದವರಿಗೆ ಲೆಕ್ಕವಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಅದೇನನ್ನೂ ಗಮನಿಸುವ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಗೋವಿಂದ ಜೈಸ್ವಾಲ್ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಆತ ಹಗಲಿರುಳೆನ್ನದೆ ಒಂದೇ ಸಮನೆ ಓದಿದ. ದಿಲ್ಲಿಯಂಥ ಊರಿನಲ್ಲಿ ಖರ್ಚಿಗೆ ಹಣ ಸಾಲುತ್ತಿಲ್ಲ ಅನ್ನಿಸಿದಾಗ ಟ್ಯೂಷನ್ ಶುರುಮಾಡಿದ. ಆಗಲೂ ದುಡ್ಡು ಸಾಕಾಗದೇ ಹೋದಾಗ ಬೆಳಗಿನ ತಿಂಡಿಗೆ ಗುಡ್‌ಬೈ ಹೇಳಿದ. ದೇವರ ಮೇಲೆ ಅವನಿಗೆ ನಂಬಿಕೆ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಹಾಗಾಗಿ ಹರಕೆ, ಪೂಜೆ, ವ್ರತದ ಮೊರೆ ಹೋಗಲಿಲ್ಲ. ಬದಲಿಗೆ 'ಏನೇ ಕಷ್ಟ ಬಂದರೂ ನಾನೇ ಒಂದು ಕೈ ನೋಡ್ಕೋತೇನೆ' ಎಂದು ನಿರ್ಧರಿಸಿಬಿಟ್ಟ.

ಇಷ್ಟೆಲ್ಲ ಆದ ನಂತರವೂ ಗೋವಿಂದ ಜೈಸ್ವಾಲ್‌ಗೆ ಒಂದು ಕೊರಗಿತ್ತು. ಏನೆಂದರೆ ಅವನಿಗೆ ಬರುತ್ತಿದ್ದುದು ಬಟ್ಲರ್ ಇಂಗ್ಲಿಷ್! ಮಾತೃಭಾಷೆಯ ಬದಲು ಇಂಗ್ಲಿಷಿನಲ್ಲಿ ಪರೀಕ್ಷೆ ಬರೆದರೆ

ಒಂದು ಸ್ಕೋಪ್ ಎಂದು ಎಲ್ಲರೂ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಆದರೆ ಬಾರದ ಇಂಗ್ಲಿಷಿಗಿಂತ ಮಾತೃಭಾಷೆ ಹಿಂದಿಯಲ್ಲಿ ಪರೀಕ್ಷೆ ಬರೆಯುವುದೇ ಸರಿ ಅನ್ನಿಸಿತು. ಹಾಗೇ ಮಾಡಿದ. ಪರೀಕ್ಷೆ ಮುಗಿದ ಮೇಲೆ ಕಾಶಿಗೆ, ಅದೇ ಕೊಳೆಗೇರಿಯ ಮನೆಗೆ ಬಂದುಬಿಟ್ಟ.

ಕಡೆಗೊಂದು ದಿನ ಬಂದೇ ಬಂತು. ಅದು ಗೋವಿಂದ ಜೈಸ್ವಾಲ್‌ನ ಬದುಕಿನ ಅಮೃತ ಘಳಿಗೆ. ಐಎಎಸ್ ಪರೀಕ್ಷೆಯಲ್ಲಿ ಆತ 48ನೇ ರ್‍ಯಾಂಕ್ ಬಂದಿದ್ದಾನೆ ಎಂಬ ಸುದ್ದಿ ಪ್ರಕಟವಾಯಿತು. ಫಲಿತಾಂಶದ ಒಂದು ರಿಜಿಸ್ಟರ್ಡ್ ಪೋಸ್ಟ್ ಪತ್ರ ಗೋವಿಂದ ಜೈಸ್ವಾಲ್‌ನ ಕೊಳೆಗೇರಿ ಮನೆಯ ವಿಳಾಸಕ್ಕೆ ಬಂದರೆ, ಈ ವಿಳಾಸ ಹುಡುಕಿ ಹುಡುಕಿ ಸುಸ್ತಾದ ಅಂಚೆಯವನು 'ವಿಳಾಸದಾರರು ಪತ್ತೆಯಿಲ್ಲ' ಎಂದು ಷರಾ ಬರೆದು ವಾಪಸ್ ಕಳಿಸಿಬಿಟ್ಟಿದ್ದ! ಅಂಚೆ ಇಲಾಖೆ, 'ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಹುಡುಕಿ' ಎಂದು ಆ ಪತ್ರವನ್ನೇ ವಾಪಸ್ ಕಳುಹಿಸಿತು. ಕಡೆಗೊಮ್ಮೆ ಕೊಳೆಗೇರಿಯ ಒಂದು ಹಳೆ ಹಳೆ ಹಳೇ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಜೈಸ್ವಾಲ್ ಕುಟುಂಬವನ್ನು ಅಂಚೆಯವನು ಪತ್ತೆ ಮಾಡಿದ. ಕೆಲವೇ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರೊಬೇಷನರಿ ಅಫೀಸರ್ ಎಂದು ಗೋವಿಂದ ಜೈಸ್ವಾಲ್‌ನನ್ನು ನೇಮಕ ಮಾಡಿರುವ ಪತ್ರ ಕೂಡ ಆತನ ಕೈ ಸೇರಿತು. ಕೆಲವೇ ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದೆ ಅಟೆಂಡರ್ ಕೆಲಸ ಕೇಳಿ ಅಧಿಕಾರಿಗಳಿಂದ ಅದೆಷ್ಟೋ ಲಕ್ಷ ಕೊಡಿ ಅನ್ನಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದ ಗೋವಿಂದ ಜೈಸ್ವಾಲ್ ಕಡೆಗೂ, ಒಂದೇ ಒಂದು ಪೈಸೆ ಲಂಚ ಕೊಡದೆ ಐಎಎಸ್ ಆಫೀಸರ್ ಆಗಿಯೇಬಿಟ್ಟ.

●

ಹೌದು. ಇದು ಕಟ್ಟುಕಥೆಯಲ್ಲ , ನಡೆದಂಥದ್ದು. ನಾಲ್ಕು ತಿಂಗಳ ಹಿಂದಷ್ಟೇ ಗೋವಿಂದ ಜೈಸ್ವಾಲ್‌ನ ಪ್ರೊಬೇಷನರಿ ಅವಧಿ ಮುಗಿದಿದೆ. ಆತನೀಗ ಉತ್ತರಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ಜಿಲ್ಲಾಧಿಕಾರಿ. ಮದುವೆ ಮಾರ್ಕೆಟ್‌ನಲ್ಲಿ ಅವನ ಹೆಸರು ತುಂಬ ಜೋರಾಗಿ ಓಡುತ್ತಿದೆ. ಕನ್ಯಾಪಿತೃಗಳು ಅವನ ಮನೆ ಮುಂದೆ ಸಾಲಾಗಿ ನಿಂತಿದ್ದಾರೆ. 'ಜಾತಿ, ಧರ್ಮದ ಮಾತು ಬೇಡವೇ ಬೇಡ. ನೀವು 'ಯೆಸ್' ಅನ್ನಿ ಸಾಕು. ಮನೆ ಅಳಿಯನನ್ನಾಗಿ ಮಾಡ್ಕೋತೇವೆ' ಅಂದಿದ್ದಾರೆ. ಮದುವೆಗೆ ಒಪ್ಪಿದ್ರೆ ಅದೆಷ್ಟೋ ಕೋಟಿ ವರದಕ್ಷಿಣೆ ಕೊಡುವ ಮಾತಾಡಿದ್ದಾರೆ.

ಒಂದೇ ಮಾತಲ್ಲಿ ಹೇಳುವುದಾದರೆ ಗೋವಿಂದನಿಗೆ ಈಗ ಊರ ತುಂಬಾ ನೆಂಟರು. ಆದರೆ, ಗೆಲುವಿನ ಹಮ್ಮಿನಲ್ಲಿ ಗೋವಿಂದ್ ಮೈಮರೆತಿಲ್ಲ. ತನ್ನ ಭವಿಷ್ಯ ರೂಪಿಸಲು ತಂದೆ ಪಟ್ಟ ಕಷ್ಟ ಎಂಥದೆಂದು ಅವನಿಗೆ ಗೊತ್ತಿದೆ. ಅಪ್ಪನನ್ನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ನೋಡ್ಕೋಬೇಕು. ಅಕ್ಕಂದಿರ ಬದುಕಿಗೆ ನೆರವಾಗಬೇಕು. ತನ್ನಂಥದೇ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಿಂದ ಬಂದ ಬಡವರ ಮನೆಯ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ನೆರವಾಗಬೇಕು. ಲಂಚ ಕೊಡದೇ ನೌಕರಿ ಪಡೆಯುವಂಥ ವಾತಾವರಣ ನಿರ್ಮಿಸಬೇಕು... ಇಂಥವೇ ನೂರೆಂಟು ಕನಸುಗಳು ಗೋವಿಂದ ಜೈಸ್ವಾಲ್‌ಗೆ ಇವೆ. ಈ ಪೈಕಿ ಒಂದಷ್ಟು ಕನಸುಗಳನ್ನು ನನಸು ಮಾಡಿಕೊಂಡ ನಂತರ ಬಡವರ ಮನೆಯ ಹೆಣ್ಣೊಬ್ಬಳನ್ನು ಮದುವೆಯಾಗುವುದೇ ನನ್ನ ಗುರಿ ಎಂದಾತ ದೃಢವಾಗಿ ಹೇಳಿದ್ದಾನೆ.

ಗೋವಿಂದ ಜೈಸ್ವಾಲ್‌ನ ಯಶೋಗಾಥೆಯನ್ನು ಓದಿದಿರಲ್ಲ ? ಈಗ ಹೇಳಿ, ಸಾಧನೆಗೆ ಅಸಾಧ್ಯವಾದುದು ಯಾವುದಾದರೂ ಇದೆಯೇ?

●

20

ಸಂಕ್ರಾಂತಿಯಂದು ಸುಖ-ದುಃಖ

ಒಂದು ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಎಳ್ಳು-ಬೆಲ್ಲ ನೀಡುವುದು ಬಾಂಧವ್ಯದ ಸಂಕೇತವಾಗಿತ್ತು. ಆದರೆ ಅದೀಗ ಪ್ರತಿಷ್ಠೆಯ ವಿಚಾರವಾಗಿದೆ. ಜಾಸ್ತಿ-ಎಳ್ಳು ಬೆಲ್ಲ ಕೊಟ್ಟವರೇ ಶ್ರೀಮಂತರು ಎಂಬಂತಾಗಿದೆ !

ಎಳ್ಳು ಬೆಲ್ಲ ತಿಂದು ಒಳ್ಳೆಯ ಮಾತಾಡಿ.

ಸಂಕ್ರಾಂತಿ ಅಂದಾಕ್ಷಣ ನೆನಪಾಗುವ ಮಾತಿದು. ಎಳ್ಳು-ಬೆಲ್ಲ ಇಲ್ಲದ ಸಂಕ್ರಾಂತಿಯನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದೂ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ನಿಮಗೆ ಗೊತ್ತೆ? ಸಂಕ್ರಾಂತಿಯಲ್ಲಿ ಪುರಾಣ ಕಾಣಿಸುತ್ತದೆ. ವಿಜ್ಞಾನ ಇಣುಕು ಹಾಕುತ್ತದೆ. ಸಂಪ್ರದಾಯ ಮಾತಾಡುತ್ತದೆ. ಕೃತಜ್ಞತಾ ಭಾವ ಕೈ ಹಿಡಿಯುತ್ತದೆ. ನಮಗೆ ಒಳಿತಾಗಲಿ, ನಮ್ಮ ಬದುಕಲ್ಲಿ ಸಂ-ಕ್ರಾಂತಿಯಾಗಲಿ ಎಂಬ ಆಶಾವಾದ ಜತೆಗೇ ಇರುತ್ತದೆ.

ಯುಗಾದಿ, ದೀಪಾವಳಿ, ಗೌರಿ-ಗಣೇಶ, ಮಹಾಲಯ ಅಮಾವಾಸ್ಯೆ ಮುಂತಾದುವೆಲ್ಲ ಜನಗಳ ಹಬ್ಬ. ಆದರೆ, ಸಂಕ್ರಾಂತಿಯ ಸೊಗಸೇ ಬೇರೆ. ಇದು ದನಗಳ ಹಬ್ಬ! ಉಳಿದೆಲ್ಲ ಹಬ್ಬಗಳಲ್ಲೂ ತಾನು ಹೊಸ ಬಟ್ಟೆ ಧರಿಸಿ ಮೆರೆವ ಮನುಷ್ಯ ಸಂಕ್ರಾಂತಿಯಲ್ಲಿ ಜಾನುವಾರುಗಳ ಅಲಂಕಾರಕ್ಕೆ ನಿಲ್ಲುತ್ತಾನೆ. ವರ್ಷವಿಡೀ ದುಡಿಮೆಯಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿದ್ದ ದನ-ಕರುಗಳಿಗೆ ಪೂಜೆ ಮಾಡುತ್ತಾನೆ. ಸಂಕ್ರಾಂತಿಯ ವೇಳೆಗೆ ಇಡೀ ವರ್ಷದ ದುಡಿಮೆ ರೈತಾಪಿ ಜನರ ಕೈಗೆ ಬಂದಿರುತ್ತದಲ್ಲ? ಹಾಗೆ ದುಡಿದದ್ದಕ್ಕೆ ದನ-ಕರುಗಳಿಗೆ ಥ್ಯಾಂಕ್ಸ್ ಹೇಳಲಿಕ್ಕೆ, ಅವುಗಳನ್ನು ಸಿಂಗರಿಸಿ, ಮೆರವಣಿಗೆ ಮಾಡಿ, ಕಿಚ್ಚು ಹಾಯಿಸಿ ರೈತ ಖುಷಿಪಡುತ್ತಾನೆ !

ಕಿಚ್ಚು ಹಾಯಿಸುವುದು ಅಂದರೆ ದನ-ಕರುಗಳನ್ನು ಬೆಂಕಿಯಲ್ಲಿ ಜಿಗಿಸುವುದು. ಈ ಆಚರಣೆಯ ಸೀಕ್ರೆಟ್ ಗೊತ್ತೆ? ಸಂಕ್ರಾಂತಿ ಬರುವುದು ಗಡಗಡ ಚಳಿಯ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ. ಆ ವೇಳೆಗೆ ಕೃಷಿ ಕೆಲಸವೂ ಅಷ್ಟಾಗಿ ಇರುವುದಿಲ್ಲವಲ್ಲ? ದನ-ಕರುಗಳಿಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ವಿಶ್ರಾಂತಿ ಸಿಕ್ಕಿರುತ್ತೆ. ಅವುಗಳ ಮೈಯಲ್ಲಿ ಜಿಗಣೆಯಂಥ ಕ್ರಿಮಿಗಳು ಅದು ಹೇಗೋ ಸೇರಿರುತ್ತವೆ. ಗುಟ್ಟಾಗಿ ಅಡಗಿ ಕೂತು ಕಾಟ ಕೊಡುತ್ತಿರುತ್ತವೆ. ಇವುಗಳನ್ನು ತೊಲಗಿಸುವ ನೆಪದಲ್ಲೇ ಕಿಚ್ಚು ಹಾಯಿಸಲಾಗುತ್ತದೆ. ಬೆಂಕಿಯ ತಾಪ ಚೂರೇ ಚೂರು ತಾಗಿದರೂ ಸಾಕು, ಜಿಗಣೆಗಳು ತೊಪ್ಪನೆ ಬೆಂಕಿಗೆ ಬೀಳುತ್ತವೆ. ಮರುಕ್ಷಣದಿಂದಲೇ ಜಾನುವಾರುಗಳ ಬದುಕು ನೆಮ್ಮದಿಯ ಹಾಡಾಗುತ್ತದೆ !

ಸಂಕ್ರಾಂತಿಯಂದು ಎಳ್ಳು-ಬೆಲ್ಲ-ಕಡಲೆ ಮತ್ತು ಕೊಬ್ಬರಿಯನ್ನೇ ಯಾಕೆ ತಿನ್ನಬೇಕು ಅಂದರೆ, ಚಳಿಗಾಲದ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ಚರ್ಮ ಒಡೆದಿರ್ತದಲ್ಲ? ಆಗ ದೇಹದಲ್ಲಿ ಕೊಬ್ಬಿನ ಅಂಶ ಕಡಿಮೆಯಾಗುತ್ತೆ. ಚರ್ಮ ಮತ್ತೆ ಹುರುಪುಗೊಳ್ಳಬೇಕಾದರೆ, ಕಳೆದುಹೋದ ಕೊಬ್ಬಿನ ಅಂಶ ಬೇಗನೆ ಸಿಗಲೇಬೇಕು. ಎಳ್ಳು-ಬೆಲ್ಲ-ಕೊಬ್ಬರಿ-ಕಡಲೆಯಲ್ಲಿ ಕೊಬ್ಬಿನ ಅಂಶ ವಿಪರೀತ ಎಂಬಷ್ಟಿದೆ. ಸಂಕ್ರಾಂತಿಯ ನೆಪದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲರೂ ಎಳ್ಳು-ಬೆಲ್ಲದ ಮಿಶ್ರಣ ತಿನ್ನುತ್ತಾರಲ್ಲ? ಆಗ ದೇಹವೆಂಬುದು ತಂತಾನೇ ಸರಿಯಾಗಿಬಿಡುತ್ತದೆ.

'ಸಂಕ್ರಾಂತಿ' ಹಳ್ಳಿಗಳ ಮಧ್ಯೆಯೇ ಸೃಷ್ಟಿಯಾದ ಹಬ್ಬ. ಆಗಿಂದಾಗ್ಗೆ ಜಗಳವಾಡಿ 'ಠೂ' ಬಿಡುವುದು ಹಳ್ಳಿಗರ ಹುಟ್ಟುಗುಣ ತಾನೆ? ಊರಿನ ಪಟೇಲರು ವರ್ಷದ ಕೊನೆಯಲ್ಲಿ ಜಗಳಾಡಿದವರನ್ನು ಒಂದೆಡೆ ಸೇರಿಸಿ, ಅವರಿಂದ ಇವರಿಗೆ, ಇವರಿಂದ ಅವರಿಗೆ ಎಳ್ಳು ಬೆಲ್ಲ ಕೊಡಿಸಿ ರಾಜಿ ಮಾಡಿಸುತ್ತಿದ್ದರಂತೆ. ನಂತರ ಇನ್ನು ಮುಂದೆ ಕಿತ್ತಾಡುತ್ತ ಬದುಕಬೇಡಿ ಎಂದು ಒರಟಾಗಿ ಹೇಳುವ ಬದಲು 'ಎಳ್ಳು ಬೆಲ್ಲ ತಿಂದು ಒಳ್ಳೆಯ ಮಾತಾಡಿ' ಅನ್ನುತ್ತಿದ್ದರಂತೆ! ಪರಿಣಾಮ, ಸಂಕ್ರಾಂತಿ ಬಾಯಿಗೆ ಸಿಹಿ ಕೊಡುತ್ತಿತ್ತು. ದ್ವೇಷ ಮರೆಸುತ್ತಿತ್ತು ! ಸಂಕ್ರಾಂತಿ ದಿನದಿಂದ ಸೂರ್ಯನು ದಕ್ಷಿಣದಿಂದ ಉತ್ತರ ದಿಕ್ಕಿಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಸ್ವಲ್ಪ ಸಂಚರಿಸಲು ಶುರುವಿಡುತ್ತಾನೆ. ಸಂಕ್ರಾಂತಿಯ ಮರುದಿನದಿಂದಲೇ ಹಗಲು ದೀರ್ಘವಾಗುತ್ತದೆ. ರಾತ್ರಿಯ ಅವಧಿ ಸಜಹವಾಗಿಯೇ ಕಡಿಮೆಯಾಗುತ್ತದೆ.

ಉತ್ತರಾಯಣ ಪುಣ್ಯಕಾಲ ಬರೋದು ವರ್ಷದಲ್ಲಿ ಒಂದು ದಿನ ಮಾತ್ರ. ಅಂದು ಸ್ವರ್ಗದ ಬಾಗಿಲು ತೆರೆದಿರುತ್ತದೆ ಎಂದು ನಂಬಿಕೆಯಿದೆ. 'ಸತ್ತರೆ ಸಾಯಬೇಕ್ರೀ ಸಂಕ್ರಾಂತಿ ದಿನ' ಎಂದಿದ್ದಾರೆ ಜನಪದರು. ಕಾರಣ, ಸಂಕ್ರಾಂತಿಯ ದಿನ ಸತ್ತವರು ಸೀದಾ ಸ್ವರ್ಗಕ್ಕೆ ಹೋಗುತ್ತಾರಂತೆ. ಅವರನ್ನು ಸಾಕ್ಷಾತ್ ಬ್ರಹ್ಮದೇವರೇ ಎದುರಾಗಿ ಸ್ವರ್ಗಕ್ಕೆ ಕರೆದೊಯ್ಯುವನಂತೆ! ಹಾಗಂತ ನಮ್ಮ ಪುರಾಣ ಹೇಳುತ್ತೆ. ಈ ವಾದಕ್ಕೆ ಬೆಂಬಲವಾಗಿ ಒಂದು ತಮಾಷೆಯ ವಿವರಣೆಯಿದೆ. ಏನೆಂದರೆ-ಮನುಷ್ಯರ ಲೆಕ್ಕದ ಒಂದು ವರ್ಷ ದೇವತೆಗಳಿಗೆ ಒಂದು ದಿನಕ್ಕೆ ಸಮವಂತೆ! ಉತ್ತರಾಯಣದ 6 ತಿಂಗಳು ಅವರಿಗೆ ಹಗಲು. ದಕ್ಷಿಣಾಯಣದ 6 ತಿಂಗಳು ಅವರಿಗೆ ರಾತ್ರಿ! ಉತ್ತರಾಯಣ ಹೇಗೂ ಹಗಲು ತಾನೆ? ಹಗಲಲ್ಲಿ ಸ್ವರ್ಗದ ಬಾಗಿಲು ಸದಾ ತೆರೆದಿರುತ್ತೆ. ದಕ್ಷಿಣಾಯಣ ಕಾಲ ಅವರಿಗೆ ರಾತ್ರಿ ತಾನೆ? ಹಾಗಾಗಿ ಬಾಗಿಲು ಮುಚ್ಚಿರುತ್ತಾರೆ! ಎಷ್ಟೇ

ಪುಣ್ಯವಂತನಾದರೂ ದಕ್ಷಿಣಾಯಣ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಸತ್ತರೆ ನರಕವೇ ಗತಿ ! ಈಗ, ಸುಮ್ಮನೆ ನೆನಪು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಿ: ಇಚ್ಛಾಮರಣಿ ಭೀಷ್ಮ ತನ್ನ ದೇಹತ್ಯಾಗ ಮಾಡಿದ್ದು ಸಂಕ್ರಾಂತಿ ದಿನದಂದೇ...

●

ಇದು ಸಂಕ್ರಾಂತಿಯ ಸೊಗಸಿನ ಮಹತ್ವ. ಹೌದಲ್ವ? ಈಗ ಅಪ್ಪ-ಅಮ್ಮ ಆಗಿರುವವರು; ಅಂಕಲ್-ಆಂಟಿ ಅನಿಸಿಕೊಂಡಿರುವವರು, ಚಿಕ್ಕವರಿದ್ದಾಗ ಸಂಕ್ರಾಂತಿಯ ಸಡಗರದಲ್ಲಿ ಮೀಯುತ್ತಿದ್ದರು. ದನ-ಕರುಗಳ ಮೈ ತೊಳೆದು, ಕೊರಳಿಗೆ ಗೆಜ್ಜೆ ಕಟ್ಟಿ, ಕೊಂಬಿಗೆ ಬಣ್ಣ ಬಳಿದು, ಟೇಪು ಕಟ್ಟಿ, ಹೂ ಮುಡಿಸಿ, ತರಹೇವಾರಿ ಬಲೂನು ಕಟ್ಟಿ ಕುಣಿಯುತ್ತಿದ್ದರು. ಹಬ್ಬದ ನೆಪದಲ್ಲಿ ಪರಿಚಿತರು, ಬಂಧುಗಳಿಗೆಲ್ಲ ಎಳ್ಳು ಬೆಲ್ಲ ಕೊಟ್ಟು ಖುಷಿಪಡುತ್ತಿದ್ದರು.

ಈಗ ಏನಾಗಿದೆ ಹೇಳಿ? ಹಬ್ಬವೇನೋ ವರ್ಷ ವರ್ಷವೂ ಬರುತ್ತಿದೆ. ಆದರೆ ಅವರಲ್ಲಿ ಸಡಗರವಿಲ್ಲ. ಸಂಭ್ರಮ ಎಂಬುದು ಎದೆಯಾಳದಿಂದ ಹುಟ್ಟಿ ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಕೃಷಿಕರ ಮನೆಗಳಲ್ಲಿ ದನ-ಕರುಗಳೇ ನಾಪತ್ತೆ ! ಆ ಜಾಗಕ್ಕೆ ಟ್ರ್ಯಾಕ್ಟರ್‌ಗಳು ಬಂದುನಿಂತಿವೆ! ಕಿಚ್ಚು ಹಾಯಿಸುವ ಸಂಪ್ರದಾಯ ಕಣ್ಮರೆಯಾಗುತ್ತಿದೆ. ಯಾಂತ್ರಿಕವಾಗುತ್ತಿದೆ. ನೌಕರಿಯ ನೆಪದಲ್ಲಿ ಪಟ್ಟಣ ಸೇರಿರುವವರು ವಿಪರೀತ ಬ್ಯುಸಿಯಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಕಾಸಿಗೆ ಪರದಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಸಂಕ್ರಾಂತಿಗೆಂದು ಊರಿಗೆ ಹೋಗಿ ಬಂದರೆ ಐನೂರು ರೂ.ಗೆ ನಾಮ ಬೀಳೋದು ಗ್ಯಾರಂಟಿ. ಅದರ ಬದಲು ಇನ್ನೂರು ರೂ. ಖರ್ಚು ಮಾಡಿ ಹೋಟೆಲಿಗೆ ಹೋಗಿ ತಿಂದುಬರೋದೇ ಸರಿ ಎಂದು ಲೆಕ್ಕ ಹಾಕಿ, ಹಾಗೆಯೇ ಬದುಕುತ್ತಿದ್ದಾರೆ.

ಕೇಳಿ: ಒಂದು ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಎಳ್ಳು-ಬೆಲ್ಲ ನೀಡುವುದು ಬಾಂಧವ್ಯದ ಸಂಕೇತವಾಗಿತ್ತು. ಆದರೆ ಅದೀಗ ಪ್ರತಿಷ್ಠೆಯ ವಿಚಾರವಾಗಿದೆ. ಜಾಸ್ತಿ-ಎಳ್ಳು ಬೆಲ್ಲ ಕೊಟ್ಟವರೇ ಶ್ರೀಮಂತರು ಎಂಬಂತಾಗಿದೆ! ನಾನೇ ಮೇಲು, ನಾನೇ ಶ್ರೇಷ್ಠ ಎಂದು ತೋರಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಎಲ್ಲರೂ ಮುಂದಾಗಿದ್ದಾರೆ. ದೊಡ್ಡದಾಗಿ ಕಾಣಲೆಂದು ದಪ್ಪ ದಪ್ಪ ಸಕ್ಕರೆ ಅಚ್ಚು ಸೇರಿಸಿ ಎಳ್ಳು-ಬೆಲ್ಲ ಪ್ಯಾಕ್ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ರೆಡಿಮೇಡ್ ಎಳ್ಳು ಬೆಲ್ಲದ ಪ್ಯಾಕ್‌ಗಳು ಫ್ಯಾಬ್‌ಮಾಲ್‌ಗಳಲ್ಲಿ ಧಾರಾಳವಾಗಿ ದೊರಕುತ್ತಿವೆ. ಕಳಪೆ ಮಾಲು ಎಂಬುದು ಎಳ್ಳು-ಬೆಲ್ಲದ ರೂಪದಲ್ಲೂ ಮಾರುಕಟ್ಟೆಗೆ ಬಂದಿದೆ! ಸದಾ ಮುಖವಾಡದೊಂದಿಗೇ ಬದುಕುವ ನಾವು ಈ ಬದಲಾವಣೆಯನ್ನೂ ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡಿದ್ದೇವೆ !

●

ಇಲ್ಲ. ನಾವೆಲ್ಲ ಬಯಸುವ; ಕನಸುವ ಸಂಕ್ರಾಂತಿ ಇದಲ್ಲವೇ ಅಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ಆಚರಣೆಯ ಸಂಕ್ರಾಂತಿಯಲ್ಲಿ ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಇರಬೇಕು. ಸಂಪ್ರದಾಯ ಇರಬೇಕು. ಪ್ರೀತಿ ಇರಬೇಕು. ವಿಶ್ವಾಸ-ಕೃತಜ್ಞತೆ ಜತೆಯಾಗಬೇಕು. ಹಬ್ಬದ ನೆಪದಲ್ಲಿ ಸಂ-ಕ್ರಾಂತಿ ನಮ್ಮ ಬದುಕಲ್ಲಿ ನಡೆದು ಹೋಗಬೇಕು. ಈ ಬಾರಿಯ ಸಂಕ್ರಾಂತಿ ಅಂಥದೇ ಆಗಿರಲಿ. ಸಮೃದ್ಧಿ, ಐಶ್ವರ್ಯ, ನೆಮ್ಮದಿ, ಖುಷಿ, ರಂಗು, ಆರೋಗ್ಯ, ನಲಿವು, ತೃಪ್ತಿ, ಹುಮ್ಮಸ್ಸು, ಇಷ್ಟಾರ್ಥ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಸಿದ್ಧಿಸಲಿ. ಸಂಭ್ರಮ, ಸೊಬಗು, ಸಮೃದ್ಧಿ ಎಲ್ಲರ ಬಾಳಿನಲ್ಲೂ ತುಂಬಿ ತುಳುಕಲಿ.

ಎಲ್ಲರ ಒಳಿತಿಗಾಗಿ ಹರಕೆ-ಹಾರೈಕೆ. ●

21

ಕನ್ನಡಿಯೇ ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಬದುಕು ಹೇಗಿರುತ್ತಿತ್ತು ಅನ್ನುತ್ತಾ...

ಮಧ್ಯ ವಯಸ್ಸು ದಾಟಿದ ನಂತರ ಕನ್ನಡಿ ನೋಡುವುದನ್ನು ಕಡಿಮೆ ಮಾಡ್ತಾರೆ. ಯಾಕೆ ಅಂದರೆ- ಆಗ ಕನ್ನಡಿ ತೋರಿಸುವ ಸತ್ಯ ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳಲು ಎಲ್ಲರೂ ಹಿಂಜರಿಯುತ್ತಾರೆ.

ನಿಜ ಹೇಳಿ, ನೀವು ಹೇಗಿದ್ದೀರಿ ಅಂತ ನಿಮಗೆ ಗೊತ್ತಾ?

ಛೆ, ಇದೆಂಥ ಅಸಂಬದ್ಧ ಪ್ರಶ್ನೆ ರೀ? ನಾವು ಹೇಗಿದೀವಿ ಅಂತ ಗೊತ್ತಿಲ್ದೆ ಏನು? ನಾವು ಚೆನ್ನಾಗಿದೀವಿ. ಒಂದಷ್ಟು ಜಾಸ್ತಿಯೋ, ಕಮ್ಮಿಯೋ- ಅಂತೂ ಸೌಂದರ್ಯವಿದೆ. ನಾವು ದಿನಾಲೂ ಕನ್ನಡಿಯ ಮುಂದೆ ನಿಂತು ಅದನ್ನೇ ನೋಡಿಕೊಳ್ತಾ ಇರ್ತೀವಿ. ಕನ್ನಡಿಯ ಮುಂದೆ ನಿಂತೇ ಕ್ರಾಪು ಸರಿಮಾಡ್ಕೋತೀವಿ. ಮೊಡವೇನ ಕಿತ್ತು ಹಾಕ್ತೀವಿ. ದಿಢೀರ್ ಕಾಣಿಸಿಕೊಂಡಿರುವ ಬಿಳಿ ಕೂದಲಿಗೆ ಒಂದು ಗತಿ ಕಾಣಿಸ್ತೀವಿ. ಚಿಕ್ಕಂದಿನಲ್ಲಿ ಜಗುಲಿ ಮೇಲಿಂದ ಬಿದ್ದಾಗ ಆದ ಗಾಯದ ಕಲೆಯನ್ನು; ಚಿಕ್ಕಂದಿನಲ್ಲಿ ಹಾಕಿಸಿಕೊಂಡ ಇಂಜಕ್ಷನ್‌ನಿಂದ ಆದ ಕಾಸಿನಗಲದ ಮಚ್ಚೆಯನ್ನು ದಿನಕ್ಕೆ ಎರಡು ಬಾರಿ ನೋಡ್ಕೊಳ್ತಾ ಇದೀವಿ. ಹೀಗಿರುವಾಗ ನೀವು ಹೇಗಿದೀರ ಅಂತ ಕೇಳ್ತೀರಲ್ಲ ಅನ್ನಬೇಡಿ.

ಪ್ರಶ್ನೆ ಇರೋದೇ ಅಲ್ಲಿ. ನೀವು ತೆಳ್ಳಗೆ-ಬೆಳ್ಳ ಬೆಳ್ಳಗೆ; ಗೋದಿ ಬಣ್ಣಕ್ಕೆ ಅಥವಾ ಆ ಕಡೆಗೆ ಪೂರ್ತಿ ಕಪ್ಪಲ್ಲ, ಈ ಕಡೇಲಿ ಪೂರ್ತಿ ಬಿಳಿಯಲ್ಲ ಅನ್ನೋ ಥರ-ಎಣ್ಣೆಗಂಪಿನ ದೇಹ ಸೌಂದರ್ಯ ಹೊಂದಿದವರೇ ಆಗಿರಬಹುದು. ಆದರೆ, ನಾವು

ಹೇಗಿದೀವಿ, ನಮ್ಮ ಮುಖ ನಿಜಕ್ಕೂ ಹೇಗಿದೆ ಅನ್ನೋದು ಆ ಭಗವಂತನಾಣೆಗೂ ನಮಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ನಾವು ಹೇಗಿದ್ದೇವೆ ಅನ್ನೋದನ್ನು ತೋರಿಸಿಕೊಟ್ಟಿರೋದು- ಕನ್ನಡಿ! ಒಪ್ತೀರ ತಾನೆ?

ಈಗ ಹೇಳಿ: ಒಂದು ವೇಳೆ ಈ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡಿ ಎಂಬುದೇ ಇಲ್ಲದಿರುತ್ತಿದ್ದರೆ ನಾವು ಹೇಗಿರ್ತಾ ಇದ್ವಿ?

ಇಂಥದೊಂದು ಪ್ರಶ್ನೆ ಹಾಕಿಕೊಂಡರೆ ಮೊದಲಿಗೆ ಅಚ್ಚರಿಯಾಗುತ್ತದೆ. ನಂತರ, ನಗು ಬರುತ್ತದೆ. ಹಿಂದೆಯೇ ಒಂಥರಾ ಹೆದರಿಕೆ ಕೂಡ ಆಗುತ್ತದೆ. ಯಾಕೆ ಗೊತ್ತಾ? ಇವತ್ತು ನಮಗೆಲ್ಲ ನಾವು ಹೀಗೇ ಇದೀವಿ ಅಂತ ತೋರಿಸಿಕೊಟ್ಟಿರುವುದೇ ಕನ್ನಡಿ. ಅದರಲ್ಲಿ ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ನಮ್ಮನ್ನು ನಾವೇ ನೋಡಿಕೊಂಡು, ಓಹ್, ಇದು ನಾನೇ ಎಂದು ಚಿಕ್ಕಂದಿನಿಂದಲೇ ಪಕ್ಕಾ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿರುತ್ತೇವೆ. ಆ ನಂಬಿಕೆಯ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆಯೇ ಮುಂದೆ ಫೋಟೊ ತೆಗೆಸಿಕೊಂಡು 'ನೋಡೋ, ನಾನು ಇಲ್ಲಿದೀನಿ' ಎಂದು ಸಂಭ್ರಮ ಪಡ್ತಾ ಇರ್ತೀವಿ! ಬೈಥಾನ್ಸ್, ಕನ್ನಡಿಯೇ ಇಲ್ಲದೆ ಹೋಗಿದ್ದರೆ ಎದುರಿಗಿದ್ದವರು ಮಾತ್ರ ನೀನು ಹೀಗಿದ್ದೀ ನೋಡು ಅನ್ಕೊತ್ತಿದ್ದರೇನೋ. ಆಗ ಕೂಡ ನಾವು ಹಾಕಿಕೊಂಡಿರುತ್ತಿದ್ದ ಬಟ್ಟೆಯ ಆಧಾರದಲ್ಲಿ- 'ವಾಹ್, ಇದೇ ನಾನು' ಅಂತ ಗುರುತಿಸಬಹುದಿತ್ತೇನೋ. ಆದರೆ, ಅಪ್ಪಿತಪ್ಪಿ ನಮ್ಮೊಂದಿಗೆ ಫೋಟೊ ತೆಗೆಸಿಕೊಂಡವರೆಲ್ಲ ಒಂದೇ ಥರದ ಡ್ರೆಸ್ ಹಾಕಿಕೊಂಡಿದ್ದಿದ್ರೆ ಗತಿ? ಅದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ- ಕ್ಯಾಮರಾದೊಳಗಿರುವ ಕನ್ನಡಿಯೇ ತಾನೆ ನಮ್ಮ ಚಿತ್ರವನ್ನು ಸೆರೆ ಹಿಡಿಯೋದು? ಹಾಗಿರುವಾಗ, ಕನ್ನಡಿಯೇ ಇಲ್ಲದ ಜಗತ್ತು ಅಂದರೆ ಕ್ಯಾಮರಾ ಎಂಬ ಪದಕ್ಕೇ ಆಗ ಅರ್ಥ ಇರ್ತಾ ಇರುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಏನಂತೀರ?

ನಮ್ಮ-ನಿಮ್ಮ ವಿಷಯ ಬಿಟ್ಟಾಕಿ, ಅಂಥ ಅಮಿತಾಬ್ ಬಚ್ಚನ್‌ಗೆ; ಐಶ್ವರ್ಯಾ ರೈಗೆ, ಆ ಸಾನಿಯಾ ಮಿರ್ಜಾಗೆ ಕೂಡ ನಿನ್ನದು ಈಪಾಟಿ ಸೌಂದರ್ಯ ಅಂತ ಹೇಳಿರೋದೇ ಕನ್ನಡಿ! ಅದೇನಾದ್ರೂ ಇಲ್ದೇ ಹೋಗಿದ್ರೆ ಸೌಂದರ್ಯ ಎಂಬ ಮಾತಿಗೆ ಅರ್ಥವೇ ಇರ್ತಾ ಇರಲಿಲ್ಲ. ನಾನು ಹೇಗಿದೀನಿ ಅಂತ ತಿಳಿಯಲು ಹುಡುಗೀರು ಕೂಡ ಗೆಳೆಯರು-ಗೆಳತಿಯರನ್ನೇ ಕೇಳಬೇಕಾಗಿ ಬರ್ತಿತ್ತು. ಆ ಗೆಳತಿ ಎಂಬ ಪುಣ್ಯಾತ್‌ಗಿತ್ತಿ ಹೊಟ್ಟೆಕಿಚ್ಚಿನಿಂದ, ಅಸೂಯೆಯಿಂದ, ಸುಮ್ಮನೇ ಕಿಚಾಯಿಸಬೇಕು ಎಂಬ ಒಂದೇ ಕಾರಣದಿಂದ-'ಹೋಗ್ ಹೋಗೆ, ನೀನು ಹೇಗೆ ನೋಡಿದ್ರೂ ಮೀಡಿಯಂ ಸುಂದರಿ' ಅಂದುಬಿಟ್ಟಿದ್ದಿದ್ದರೆ? ಅಥವಾ ಒಬ್ಬೊಬ್ಬರು ಒಂದೊಂದು ಥರದ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಹೇಳಿದ್ದಿದ್ದರೆ - ಆಗ ಅದೆಷ್ಟು ರಂಪಾಟ ಆಗುತ್ತಿತ್ತೋ ಕಲ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಿ. ಕನ್ನಡಿಗಳಿಲ್ಲದ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ನಮ್ಮ ಸೌಂದರ್ಯದ ಬಗ್ಗೆ ತಿಳಿಯಲು ಹೋಗಿದ್ದರೆ, ನಾವೆಲ್ಲ ನಿಮ್ಹಾನ್ಸ್‌ನಲ್ಲೇ ಇರ್ತಾ ಇದ್ದೆವೋ ಏನೋ...

ಅಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ, ಕನ್ನಡಿಯೇ ಇಲ್ಲದ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಹೆಂಗಸರು ಹೇಗಿರುತ್ತಿದ್ದರು? ಕಣ್ಣಿಗೆ ಕಾಡಿಗೆಯನ್ನು, ಹಣೆಗೆ ಬಿಂದಿಯನ್ನು ಹೇಗೆ ಇಟ್ಕೊಳ್ತಾ ಇದ್ರು? ಅದು ಹೇಗೆ ತರಹೇವಾರಿ ಸ್ಟೈಲ್ ಮಾಡುತ್ತಾ ದಿನಕ್ಕೊಂದು ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಬೈತಲೆ ತೆಗೆದು ತಲೆ ಬಾಚಿಕೊಳ್ತಿದ್ರು? ಸೀರೆಯ ನೆರಿಗೆಯನ್ನು ಅದು ಹೇಗೆ ಸರಿ ಮಾಡಿಕೊಳ್ತಿದ್ರು? ಹಾಗೇನೇ, ಕೆನ್ನೆ ಮೇಲೆ ಆಗಿರುವ ಗುರುತು

ಗೆಳೆಯನ ಸಾಹಸವೋ ಅಥವಾ ಸೊಳ್ಳೆಯ ಕೆಲಸವೋ ಅನ್ನೋದನ್ನ ಅದು ಹೇಗೆ ಪತ್ತೆ ಮಾಡ್ತಿದ್ರು?

ಹೀಗೆಲ್ಲ ಕಲ್ಪಿಸಿಕೊಂಡು ಹಹ್ಹಹ್ಹಾ ಎಂದು ನಗುವ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲೇ-ಹುಡುಗರ ಲೋಕದ ಬಗ್ಗೆಯೂ ಒಂದೆರಡು ಮಾತು ಹೇಳಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಏನೆಂದರೆ, ಕನ್ನಡಿಯೇ ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ-ಸಣಕಲ ಕೂಡ ಬಾಡಿಬಿಲ್ಡರ್ ಥರಾ ಕಪಿಚೇಷ್ಟೆ ಮಾಡಲು ಸಾಧ್ಯವಿರಲಿಲ್ಲ. ಹಾಗೆಯೇ ಮನೇಲೇ ಇದ್ದು ಶೇವಿಂಗ್ ಮಾಡ್ತೇನೆ ಎನ್ನಲೂ ಸಾಧ್ಯವೇ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಹೇರ್‌ಸೆಲೂನ್‌ನಲ್ಲಿ ಕೂಡ ಕ್ಷೌರಿಕ ಮಾಡಿದ್ದೇ ಶೇವ್ ಅನ್ನಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿತ್ತು. ಗಿರಾಕಿಯ ಮೇಲೆ ಏನಾದರೂ ದ್ವೇಷವಿದ್ದರೆ-ಆತ, ಒಂದು ಕಡೆಯ ಮೀಸೆಯನ್ನು ಪೂರ್ತಿ ತುಂಡ ಮಾಡಿ, ಇನ್ನೊಂದು ಕಡೆಯದನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪ ಉದ್ದಕ್ಕೆ ಬಿಟ್ಟು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಮಜಾ ಕೊಡಬಹುದಿತ್ತು. ಅಥವಾ ಹಲವರನ್ನು ಚಾರ್ಲಿ ಚಾಪ್ಲಿನ್ ಥರಾ ಮಾಡಿ ಹೊರಗೆ ಬಿಡಬಹುದಿತ್ತು! ಹೌದು, ಆಗ ಯಾರೆಂದರೆ ಯಾರೂ ಕ್ಷೌರಿಕನಿಗೆ/ಬ್ಯೂಟಿ ಪಾರ್ಲರ್‌ನ ಬೆಡಗಿಗೆ 'ಈ ಕಡೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಟ್ರಿಮ್ ಮಾಡ್ರೀ' ಎಂದು ಆರ್ಡರ್ ಮಾಡಲು ಸಾಧ್ಯವೇ ಇರಲಿಲ್ಲ!

●

ಬದುಕಿಡೀ ಕನ್ನಡಿಯ ಮುಂದೇನೇ ಕಾಲ ಕಳೆಯೋರು ಅಂದ್ರೆ ಹುಡುಗೀರು. ಚೆನ್ನಾಗಿರೋರು ಅದೇ ಕಾರಣಕ್ಕೆ ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ಕನ್ನಡಿಯ ಮುಂದೆ ನಿಂತು ತಮ್ಮನ್ನು ತಾವೇ ನೋಡಿಕೊಂಡು ಮೈಮರೆಯುತ್ತಾರೆ. ಹಾಗೇನೇ, ಚೆನ್ನಾಗಿಲ್ಲದವರು ಕೂಡ ದಿನಕ್ಕೆ ಅರವತ್ತು ಬಾರಿ ಅದೇ ಕನ್ನಡಿಯ ಮುಂದೆ ನಿಂತು ನಮ್ಮ ಚೆಲುವನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸಿಕೊಳ್ಳೋದು ಹೇಗೆ ಎಂದು ಯೋಚಿಸಿ, ಏನೇನೇನೇನೋ ಲೆಕ್ಕಾಚಾರ ಹಾಕಿ- ಕ್ಷಣ ಬಿಟ್ಟು ಅದೇ ಕನ್ನಡಿಯ ಮುಂದೆ ಬಂದು-'ವಾಹ್, ಈಗ ಒಂದಿಷ್ಟು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಕಾಣ್ತಾ ಇದೀನಿ' ಅಂದುಕೊಳ್ತಾರೆ. ಮದುವೆಯಾಗುವವರೆಗೂ ಕನ್ನಡಿಯ ಮುಂದೆಯೇ ಬದುಕು ಕಳೆದ ಹುಡುಗಿಯರು, ಗಂಡನ ಮನೆ ಸೇರಿದ ಮರುಕ್ಷಣವೇ-'ಅಯ್ಯೋ ಬಿಡ್ರಿ, ಇನ್ನೆಂಥದುಂಟು ಕನ್ನಡಿ ನೋಡಲಿಕ್ಕೆ...' ಎಂದು ವೈರಾಗ್ಯದ ಮಾತಾಡಿ ಸುಮ್ಮನಾಗಿಬಿಡುತ್ತಾರೆ. ಕರೆಕ್ಟಾ?

ಮಧ್ಯವಯಸ್ಸು ದಾಟಿದ ನಂತರ ಕನ್ನಡಿ ನೋಡುವುದನ್ನು ಹೆಂಗಸರು ಮಾತ್ರವಲ್ಲ, ಗಂಡಸರೂ ಯಾಕೆ ಕಡಿಮೆ ಮಾಡ್ತಾರೆ ಅಂದರೆ- ಆ ವಯಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡಿ ತೋರಿಸುವ ಸತ್ಯವನ್ನು ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳಲು ಎಲ್ಲರೂ ಹಿಂಜರಿಯುತ್ತಾರೆ. ತಮಗೆ ವಯಸ್ಸಾಗುತ್ತಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಕನ್ನಡಿಯಲ್ಲಿ ನೋಡಿ ಎದೆ ಚುರುಗುಟ್ಟಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಯಾರಿಗೆ ತಾನೆ ಇಷ್ಟವಾದೀತು?

'ಕನ್ನಡಿ'ಯ ಜಗತ್ತಿಗೆ ಹೀಗೊಂದು ಮುನ್ನುಡಿ ಅಂದುಕೊಂಡಾಗ ಇಂಥವೇ ಸಂಗತಿಗಳನ್ನು ಇಡೀ ದಿನ ಹೇಳುತ್ತಾ ಇರಬಹುದೇನೋ. ಆದರೆ, ಕನ್ನಡಿಯ ಮುಂದೆ ನಿಂತು ತಮ್ಮದೇ ಕಣ್ಣು, ಮೂಗು, ತುಟಿಯಂಚಿನ ಮೊನಚನ್ನು ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತ- ತಮ್ಮ ಚೆಲುವಿಗೆ ತಾವೇ ನಾಚಿ, ಬೆರಗಾಗಿ, ಅನಾಹುತಗಳನ್ನು ಮಾಡಿದವರ ಪಸಂದ್ ಕಥೆಗಳನ್ನು ಹೇಳಿ ಕನ್ನಡಿಯ ಕಥೆಗೆ

ಮಂಗಳ ಹಾಡೋಣ, ಕೇಳಿ:

ಯೂರೋಪಿನ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಞಿ ಒಬ್ಬಳಿದ್ದಳು. ಅವಳಿಗೆ ಸರಿಸಮ ಎಂಬಂಥ ಸುಂದರಿ ಇರಲೇ ಇಲ್ಲ. ಹೀಗಿದ್ದಾಗಲೇ- ತನ್ನ ಈ ದೇಹ ಸೌಂದರ್ಯವನ್ನು ಶಾಶ್ವತವಾಗಿ ಉಳಿಸಬೇಕೆಂಬ ಯೋಚನೆ ಅವಳಿಗೆ ಬಂತು. ತಕ್ಷಣವೇ ಶಿಲ್ಪಿಗಳನ್ನು ಕರೆಸಿ-ತನ್ನ ಆಸೆ ಹೇಳಿಕೊಂಡಳು. ನನ್ನ ನಗ್ನ ಚಿತ್ರ ಬರೆಯಿರಿ ಎಂದು ಆಜ್ಞಾಪಿಸಿದಳು. ರಾಣಿಯ ಆಜ್ಞೆ ಅಂದ ಮೇಲೆ ಕೇಳಬೇಕೆ? ಆ ಶಿಲ್ಪಿ ತನ್ಮಯನಾಗಿ ಬರೆದ. ಆ ಚಿತ್ರ ರಾಣಿಯ ಚೆಲುವನ್ನೂ ಮೀರಿಸುವಂತಿತ್ತು. ಅದನ್ನು ಕಂಡದ್ದೇ ಈಕೆ ಮತ್ಸರದಿಂದ ಭದ್ರಕಾಳಿಯ ಅವತಾರ ತಾಳಿ ಚಿತ್ರವನ್ನು ಹರಿದೆಸೆದಳಂತೆ! ತನಗಿಂತ ಸುಂದರಿಯನ್ನು ಅವಳಾದರೂ ಹೇಗೆ ಸಹಿಸಿಯಾಳು ಹೇಳಿ ?

ಆಸ್ಟ್ರಿಯಾದ ರಾಣಿ ಎಲಿಜಬೆತ್ ಎಂಬಾಕೆಯದು ಇನ್ನೊಂದು ಕಥೆ. ಆಕೆಗೆ ಬಂಗಾರ ಬಣ್ಣದ ಉದ್ದುದ್ದದ ಕೇಶವಿತ್ತು. ಕೇಶಾಲಂಕಾರದಲ್ಲೇ ದಿನ ಕಳೆಯುತ್ತಿದ್ದ ಆಕೆಗೆ ಅದೊಂದು ದಿನ, ನನ್ನ ತಲೇಲಿ ಎಷ್ಟು ಕೂದಲುಗಳಿವೆ ತಿಳಿಯಬೇಕು ಅನ್ನಿಸಿತು. ತಕ್ಷಣ ಸೇವಕರನ್ನು ಕರೆದು 'ಹೂಂ, ನಾನು ಹೇಳಿದ ಕೆಲ್ಸ ಮಾಡಿ' ಎಂದು ಆಜ್ಞೆ ಮಾಡಿಯೇಬಿಟ್ಟಳು ಆ ಅಮ್ಮಣ್ಣಿ. ಅವಳ ತಲೇಲಿ ಎಷ್ಟು ಕೂದಲುಗಳಿದ್ದವು ಎಂಬುದು ಅತ್ಲಾಗಿರಲಿ, ಆದರೆ ಎಣಿಸುವ ಶಿಕ್ಷೆಗೆ ಒಳಗಾದ ಆ ಸೇವಕರ ಪಾಡು ಏನಾಗಿರಬೇಡ?

ಹಂಗೇರಿಯ ಮದ್ಯದ ದೊರೆಯೊಬ್ಬನ ಹೆಂಡತಿಗೆ ಈ ಇಬ್ಬರಿಗಿಂತ ಡಿಫರೆಂಟ್ ಎಂಬಂಥ ಹುಚ್ಚಿತ್ತು. ಸುಮ್ನೇ ಅಲ್ಲ. ಅವಳೂ ಸಖತ್ ಸುಂದರಿಯೇ. ತರಹೇವಾರಿ ಕನ್ನಡಿಗಳಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಸೌಂದರ್ಯ ನೋಡಬೇಕು ಎಂಬ ವಿಕ್ಷಿಪ್ತ ಆಸೆ ಅವಳದು. ಅದೇ ಕಾರಣದಿಂದ ಜಗತ್ತಿನ ನಾನಾ ಕಡೆಗಳಿಂದ ಆಕೆ ಕನ್ನಡಿ ತಂದಿಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದಳಂತೆ. ಅವಳ ಮನೇಲಿ, ಒಂದೆರಡಲ್ಲ, 2750 ದುಬಾರಿ ಬೆಲೆಯ ಕನ್ನಡಿಗಳಿದ್ದವಂತೆ. (ಅಂದಮೇಲೆ ಅವುಗಳನ್ನು ನೇತು ಹಾಕಲು ಗೋಡೆಗೆ ಅದೆಷ್ಟು ಮೊಳೆ ಹೊಡೆದಿದ್ದಾಳೋ ಯೋಚಿಸಿ!) ಅವಳ ಗಂಡ, ಕನ್ನಡಿಗಳಿಗೆ ದುಡ್ಡು ಕೊಟ್ಟು-ಕೊಟ್ಟೇ ಬರ್ಬಾದ್ ಆಗಿ, ಆ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲೇ ಸತ್ತೂ ಹೋದನಂತೆ! ಮುಂದೆ ಈ ಸುಂದರಿ, ಹೊಟ್ಟೆಪಾಡಿಗಾಗಿ, ತಾನು ಅಷ್ಟೊಂದು ಪ್ರೀತಿಸಿದ್ದ ಕನ್ನಡಿಗಳನ್ನೇ ಒಂದೊಂದಾಗಿ ಮಾರಿಕೊಂಡಳಂತೆ. ಅದೊಂದು ದುರ್ದಿನ ದೊಡ್ಡ ನಿಲುವುಗನ್ನಡಿಯ ಮುಂದೆ ನಿಂತಿದ್ದವಳು, ಆಕಸ್ಮಿಕವಾಗಿ ಕಾಲು ಜಾರಿ ಅದೇ ಕನ್ನಡಿಯ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದು, ಗಾಜು ಚುಚ್ಚಿಕೊಂಡಿದ್ದರಿಂದ ಸತ್ತು ಹೋದಳಂತೆ!

●

ಕನ್ನಡಿ ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಮುಖ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳಲು ನಾವೆಲ್ಲ ನದಿಗೆ ಹೋಗಬೇಕಿತ್ತೇನೋ! ಕನ್ನಡಿಯಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ನಮ್ಮ ಜಗತ್ತು ಹೇಗಿರುತ್ತಿತ್ತು ಎಂದು ಶುರು ಮಾಡಿ, ಕನ್ನಡಿ ಮೋಹಿತರ ದುರಂತ ಕಥೆಯೊಂದಿಗೆ ಮಾತು ಮುಕ್ತಾಯವಾಗುತ್ತಿದೆ. ಸರಿಯಲ್ಲವೆ ?

●

22

ಈ ಕಥೆಯೊಳಗೆ ನಾವು, ನೀವು ಮತ್ತು ಅವರು !

ಮುಂದೇನು ಎಂದು ಎಲ್ಲರೂ ಕಾಯುತ್ತಿದ್ದಾಗಲೇ ಈ ಹುಡುಗಿ ಬ್ಯಾಗಿನಿಂದ ಕೈತೆಗೆದವಳು ಅನಿರೀಕ್ಷಿತವಾಗಿ, ಯಾರಿಗೂ ಅನುಮಾನ ಬಾರದಂತೆ ಆ ಕಲ್ಲನ್ನು ಬೀಳಿಸಿಬಿಟ್ಟಳು.

ನಮ್ಮ-ನಿಮ್ಮ ಊರಿನಂಥಾದ್ದು ಒಂದು ಊರು.

ಅಲ್ಲಿ ಥೇಟಾನುಥೇಟ್ ವಜ್ರಮುನಿಯಂಥ ಅಥವಾ ಅಮರೀಷ್‌ಪುರಿಯಂಥ ಒಬ್ಬ ಶ್ರೀಮಂತ. ಅಂದಮೇಲೆ ಕೇಳಬೇಕಾ? ಅವನು ಕೇಡಿ ನಂಬರ್ ಒನ್. ಕ್ರೂರಿ ನಂಬರ್ ಒನ್ ಮತ್ತು ರೌಡಿ ನಂಬರ್ ಒನ್. ಆದರೆ ಹತ್ತು ಮಂದಿಯ ಎದುರಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಭಾಳಾ ಅಂದ್ರೆ ಭಾಳಾ ಸಭ್ಯನ ಥರಾ ವರ್ತಿಸ್ತಿದ್ದ. ಅವನ ನಯ, ವಿನಯ, ವಂಚಕ ಬುದ್ಧಿ ಕಂಡ ಜನ ಅವನನ್ನು ನಂಬಬೇಕೋ ಬೇಡವೋ ಗೊತ್ತಾಗದೆ ನರಳುತ್ತಿದ್ದರು.

ಕೇಡಿಗರು ಇರುವ ಕಡೆಯಲ್ಲೇ ಒಳ್ಳೆಯವರು; ಅಮಾಯಕರು ಇರ್ತಾರೆ ಅಲ್ವ? ಹಾಗೇನೇ ಆ ಊರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಬಡವ ಇದ್ದ. ಅವನಿಗೆ, ವಯಸ್ಸಿಗೆ ಬಂದ ಮಗಳಿದ್ದಳು. ಈ ಬಡವ, ಶ್ರೀಮಂತನಿಂದ ದೊಡ್ಡ ಮೊತ್ತದ ಸಾಲ ಪಡೆದಿದ್ದ. ದಿನದಿಂದ ದಿನಕ್ಕೆ ಅದು ಜೋಳದ ಕಡ್ಡಿಯ ಥರಾ ಬೆಳೀತಾನೇ ಹೋಯ್ತು. ಮೊದಲಿನಿಂದಲೂ ಆ ಹುಡುಗಿಯ ಮೇಲೆ ಕಣ್ಣಿಟ್ಟಿದ್ದ ಶ್ರೀಮಂತ ಕಡೆಗೊಂದು ದಿನ ಬಡವನನ್ನು ಕರೆಸಿ- 'ನೋಡೋ ಇವ್ನೆ, ನಿನ್ನ ಯೋಗ್ಯತೆಗೆ ಈ ಜನ್ಮದಲ್ಲಂತೂ ಸಾಲ ತೀರಿಸಲು ಆಗೋದಿಲ್ಲ.

ಸುಮ್ನೆ ನಿನ್ನ ಮಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಮದುವೆ ಮಾಡಿಬಿಡು' ಅಂದೇಬಿಟ್ಟ.

ನಿಂತ ಜಾಗದಲ್ಲೇ ಸಿಡಿಲು ಹೊಡೆದಂಗಾಯ್ತು ಬಡವನಿಗೆ. ಬಂಗಾರ; ಬಂಗಾರದಂಥ ಮಗಳನ್ನು ಆ ಕ್ರೂರಿಗೆ ಕೊಡೋದಾದ್ರೂ ಹೇಗೆ? ಅದೆಲ್ಲ ಆಗೋದಿಲ್ಲ ಅನ್ನೋದಾದ್ರೆ- ಸಾಲ ತೀರಿಸಬೇಕಿತ್ತು. ಸಾಲ ತೀರಿಸಿದ ಮೇಲಾದ್ರೂ ಆ ಸಾಹುಕಾರ; ಅವನ ಜತೆಗಿದ್ದವರು ಇವರನ್ನು ನೆಮ್ಮದಿಯಿಂದ ಬದುಕಲು ಬಿಡ್ತಾರೆ ಅನ್ನೋಕೆ ಯಾವ ಗ್ಯಾರಂಟಿ ಕೂಡ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಈ ಬಡವ, ತಲೆ ಮೇಲೆ ಕೈ ಹೊತ್ತುಕೊಂಡು ಮನೆಗೆ ಬಂದ. ಮಗಳಿಗೆ ನಡೆದದ್ದನ್ನೆಲ್ಲ ಹೇಳಿ- 'ನಮ್ಮ ಮನೆಯ ಗಿಣಿಮರೀನ ಆ ಹಾಳು ಗಿಡುಗ ಕಚ್ಕೊಂಡು ಹೋಗೋಕೆ ರೆಡಿಯಾಗಿದೆ ಮಗಳೇ..' ಎನ್ನುತ್ತಾ ಅತ್ತ.

ಒಂದೆರಡು ದಿನ ಈ ಅಪ್ಪ-ಮಗಳು ಮನೆಯಿಂದ ಹೊರಗೇ ಬರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಶ್ರೀಮಂತ ಸುಮ್ಮನಿರ್ತಾನಾ? ಅವನು ಹಿಂಡಿನೊಂದಿಗೇ ಬಂದ. ತಂದೆ-ಮಗಳನ್ನು 'ಅಯ್ಯೋ ಪಾಪ' ಎಂಬಂತೆ ನೋಡುತ್ತಾ ಹೇಳಿದ: 'ನೋಡೋ ಇವ್ನೆ, ನಾನು ಕೇಡಿ ಥರಾ ನಿನ್ನ ಮಗಳನ್ನು ಹಾರಿಸ್ಕಂಡು ಹೋಗಲ್ಲ. ಈಗ ಒಂದು ಕೆಲಸ ಮಾಡೋಣ. ಕಾನೂನುಬದ್ಧವಾಗಿಯೇ ಒಂದು ಸ್ಪರ್ಧೆ ಒಡ್ತೀನಿ. ಏನ್ ಗೊತ್ತ? ನೀನು, ನಿನ್ನ ಮಗಳು-ಜತೆಗೆ ಊರಿನ ನೂರಾರು ಮಂದಿ ನಿಮ್ಮದೇ ಜಮೀನಿಗೆ ಹೋಗೋಣ. ಅಲ್ಲಿ ಸಣ್ಣ ಸಣ್ಣ ಕಲ್ಲುಗಳ ಒಂದು ಗುಡ್ಡವೇ ಇದೆ ತಾನೆ? ಆ ಗುಡ್ಡದಿಂದ ನಾನು ನೈಸ್ ನೈಸ್ ಆಗಿರುವಂಥ ಎರಡು ಕಲ್ಲು ತಗೋತೀನಿ. ಒಂದು ಕಪ್ಪು ಬಣ್ಣದ್ದು. ಇನ್ನೊಂದು ಬಿಳೀ ಬಣ್ಣದ್ದು. ಆ ಕಲ್ಲುಗಳನ್ನು ಒಂದು ಖಾಲಿ ಬ್ಯಾಗ್‌ಗೆ ಹಾಕ್ತೀನಿ. ಆಮೇಲೆ ಊರಿನ ಎಲ್ಲರ ಸಮ್ಮುಖದಲ್ಲಿ ನಿನ್ನ ಮಗಳು, ಕಣ್ಮುಚ್ಚಿಕೊಂಡು ಆ ಬ್ಯಾಗಿನಿಂದ ಒಂದೇ ಒಂದು ಕಲ್ಲು ಎತ್ತೋಬೇಕು. ಅವಳೇನಾದ್ರೂ ಕಪ್ಪು ಕಲ್ಲು ಎತ್ತಿಕೊಂಡರೆ- ನನ್ನನ್ನು ಮದುವೆಯಾಗಬೇಕು. ಹಿಂದೇನೇ ನಿನ್ನ ಸಾಲ ಕೂಡ ಮನ್ನಾ ಆಗಿರುತ್ತೆ. ಅದರ ಬದಲಿಗೆ, ಆಕೆ ಎತ್ತಿಕೊಂಡಾಗ ಬಿಳೀಕಲ್ಲು ಬಂದುಬಿಟ್ರೆ- ಆಕೆ ನನ್ನನ್ನು ಮದುವೆಯಾಗೋದೇ ಬೇಡ. ಆದರೆ, ಆಗ ಕೂಡ ನಿನ್ನ ಸಾಲ ಮನ್ನಾ ಆಗುತ್ತೆ. ಮಾತು ಅಂದ್ರೆ ಮಾತು. ಏನಂತೀಯ?' ಅಂದ. ಹಿಂದೆಯೇ ಇದ್ದ ಅವನ ಬೆಂಬಲಿಗರು 'ಇದು ಕಣ್ರೋ ನ್ಯಾಯ ಅಂದ್ರೆ. ನಡೆದೇಬಿಡಲಿ' ಅಂದೇಬಿಟ್ಟರು.

●

ಅಂದುಕೊಂಡ ದಿನ ಬಂದೇ ಬಂತು. ಸಾಹುಕಾರ ತನ್ನ ಹಿಂಬಾಲಕರೊಂದಿಗೆ ಅಮರೀಷ್ ಪುರಿಯ ಗತ್ತಿನಲ್ಲೇ ನಡೆದುಬಂದ. ಈ ಬಡವನೂ, ಅವನ ಮಗಳೂ ದೊಡ್ಡ ಆತಂಕದಲ್ಲಿಯೇ ನಿಂತಿದ್ದರು. ನುಣುಪು ಕಲ್ಲುಗಳಿದ್ದ ಜಾಗಕ್ಕೆ ಹಿಂಬಾಲಕರೊಂದಿಗೇ ಶ್ರೀಮಂತ ನಡೆದುಹೋದ. ಆತ ಆ ರಾಶಿಯಿಂದ ಎರಡು ಕಲ್ಲುಗಳನ್ನು ತೆಗೆದು ಖಾಲಿ ಬ್ಯಾಗ್‌ಗೆ ಹಾಕಿದ್ದನ್ನು ಎಲ್ಲರೂ ಗಮನಿಸಿದರು. ಆದರೆ ಶ್ರೀಮಂತ, ಎರಡೂ ಕಪ್ಪುಬಣ್ಣದ ಕಲ್ಲುಗಳನ್ನೇ ಆರಿಸಿಕೊಂಡ ಎಂಬುದು ಈ ಹುಡುಗಿಯ ತೀಕ್ಷ್ಣನೋಟಕ್ಕೆ ಅರ್ಥವಾಗಿಹೋಯಿತು. ಅದರರ್ಥ- ಈ ಹುಡುಗಿಗೆ ಬೇರೆ ಆಯ್ಕೆಯೇ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಆಕೆ ಊರ ಜನರ ಮಧ್ಯೆ ಏನೂ ಜಾಣತನ ಪ್ರದರ್ಶಿಸುವಂತಿರಲಿಲ್ಲ.

ಬ್ಯಾಗ್‌ನೊಳಗೆ ಎರಡೂ ಕಪ್ಪು ಕಲ್ಲುಗಳೇ ಇದ್ದುದರಿಂದ ಆಕೆಯ ಕೈಗೆ ಕಪ್ಪಗಿನದ್ದೇ ಸಿಗುತ್ತಿತ್ತು. ನಿಯಮದ ಪ್ರಕಾರ ಅದನ್ನೇ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ತೋರಿಸಬೇಕಿತ್ತು ಮತ್ತು ಶ್ರೀಮಂತನನ್ನು ಮದುವೆಯಾಗಬೇಕಿತ್ತು. ಮೊದಲೇ ನಿಬಂಧನೆಗೆ ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡಿದ್ದರಿಂದ - 'ನಮಗೆ ಈ ಸ್ಪರ್ಧೇಲಿ ನಂಬಿಕೆ ಇಲ್ಲ' ಅನ್ನುವಂತಿರಲಿಲ್ಲ. ಮೋಸ ಎಂದು ಚೀರುವಂತೆಯೂ ಇರಲಿಲ್ಲ.

ಒಂದರೆಕ್ಷಣ ಏನು ಮಾಡಬೇಕೆಂದೇ ತೋಚದೆ ಈ ಹುಡುಗಿ ತಂದೆಯ ಕಡೆ ನೋಡಿದಳು. ಆ ಬಡವ ನಿಂತಲ್ಲೇ ನಡುಗುತ್ತಿದ್ದ. ನನ್ನ ಮಗಳಿಗೆ ಕೆಟ್ಟದಾಗದಿರಲಿ, ತೊಂದರೆಯಾಗದಿರಲಿ ಎಂದು ಪದೇ ಪದೆ ಪ್ರಾರ್ಥಿಸುತ್ತಾ ಆಕಾಶ ನೋಡುತ್ತಾ ಕೈಮುಗಿಯುತ್ತಿದ್ದ. ಶ್ರೀಮಂತನಿಗೆ ಇದೆಲ್ಲಾ ಯಾವ ಲೆಕ್ಕ? ಅವನು ವ್ಯಂಗ್ಯವಾಗಿ ನಗುತ್ತಾ- 'ನೋಡು ಸುಂದ್ರೀ, ನಿನಗೋಸ್ಕರ ಏನು ಮಾಡಲಿ ಹೇಳು? ಏಳು ಸಾಗರ ದಾಟಿ ಬರಬೇಕಾ? ಶಿವನ ತಲೆಯ ಮೇಲಿರುವ ಚಂದ್ರನನ್ನು ತಂದಿಡಬೇಕಾ? ಕುಬೇರ ನಾಚುವಷ್ಟು ಸಂಪತ್ತು ತೋರಿಸಬೇಕಾ? ಅಥವಾ ವಜ್ರ ವೈಢೂರ್ಯದ ಮಧ್ಯೆಯೇ ನಿನ್ನನ್ನು ಮುಳುಗಿಸಬೇಕಾ? ಎಲ್ಲಕ್ಕೂ ನಾನು ರೆಡಿ. ಈ ಸ್ಪರ್ಧೆ ಯಾಕೆ ಬೇಕು? ಸುಮ್ನೆ ಒಪ್ಕೋ' ಅಂದ.

ಈ ಹುಡುಗಿ ಅದಕ್ಕೆ ನಿಂತಲ್ಲೇ ನಿರಾಕರಿಸಿಬಿಟ್ಟಳು. ಅಷ್ಟೆ, ಶ್ರೀಮಂತನಿಗೆ ತಿರುಗಿಸಿ ಹೊಡೆದಂತಾಯಿತು. ಆತ ಒಳಗೊಳಗೇ ಸಿಡಿಸಿಡಿ ಅನ್ನುತ್ತಾ- 'ಹೂಂ, ಹಾಗಾದ್ರೆ ನಡೆದೇಬಿಡಲಿ ಸ್ಪರ್ಧೆ. ಆಕೆಯ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬಟ್ಟೆ ಕಟ್ಟಿ, ಬ್ಯಾಗ್‌ನಿಂದ ಆಕೆ ಕಪ್ಪು ಕಲ್ಲು ಎತ್ತಿಕೊಂಡ್ರೆ ನನ್ನನ್ನು ಮದುವೆ ಆಗಬೇಕು. ಒಂದು ವೇಳೆ ಅವಳ ಕೈಗೆ ಬಿಳೀಕಲ್ಲು ಬಂತು ಅಂದ್ರೆ-ನಾನೇ ಅವಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಕೊಡ್ತೀನಿ' ಎಂದು ಅಬ್ಬರಿಸಿದ. ಹಿಂದೆಯೇ, ಆ ಹುಡುಗಿಯತ್ತ ನೋಡುತ್ತಾ ವ್ಯಂಗ್ಯವಾಗಿ ನಕ್ಕ.

ಎಲ್ಲರೂ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದಂತೆಯೇ ಆ ಹುಡುಗಿಯ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬಟ್ಟೆ ಕಟ್ಟಲಾಯಿತು. ಬಡವನ ಕಡೆಗೆ ಒಂದಷ್ಟು ಜನ, ಶ್ರೀಮಂತನ ಕಡೆಗೆ ಒಂದಷ್ಟು ಜನ ನಿಂತುಕೊಂಡರು. ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಕುತೂಹಲ. ಹೀಗಿದ್ದಾಗಲೇ ನಡುಗುತ್ತಲೇ ಮುಂದೆ ಬಂದ ಈ ಹುಡುಗಿ ನಡುಗುತ್ತಲೇ ಬ್ಯಾಗ್‌ಗೆ ಕೈ ಹಾಕಿದಳು.

ಒಂದೆರಡು ನಿಮಿಷ ಏನೋ ಲೆಕ್ಕಾಚಾರ ಹಾಕಿದವಳಂತೆ ಒಂದೇ ಸಮನೆ ತಡಕಾಡುತ್ತ ಕಡೆಗೊಮ್ಮೆ ನಿಧಾನವಾಗಿ ಒಂದು ಕಲ್ಲು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ನಿಧಾನವಾಗಿ ಕೈ ಮೇಲೆತ್ತಿದಳು. ಅದನ್ನು ಕಂಡದ್ದೇ ಶ್ರೀಮಂತನ ಮುಖ ಊರಗಲವಾಯಿತು. ಅಂತೂ, ಕಡೆಗೂ ತಂತ್ರ ಫಲಿಸಿತು. ಈ ಬೆಡಗಿ ಇನ್ನೊಂದೆರಡು ಕ್ಷಣಗಳ ನಂತರ ನನ್ನವಳೇ ಎಂದುಕೊಂಡ...

ಊರ ಜನರೆಲ್ಲ ಮುಂದೆ ಏನಾದೀತೋ ಎಂದು ಕಾಯುತ್ತಿದ್ದಾಗಲೇ ಈ ಹುಡುಗಿ ಬ್ಯಾಗಿನಿಂದ ಕೈತೆಗೆದವಳು-ಅನಿರೀಕ್ಷಿತವಾಗಿ, ಆದರೆ ಯಾರಿಗೂ ಅನುಮಾನಬಾರದಂತೆ ಆ ಕಲ್ಲನ್ನು ಬೀಳಿಸಿಬಿಟ್ಟಳು. ಮೊದಲೇ ದುಂಡುದುಂಡಾಗಿದ್ದ ಆ ಕಲ್ಲು ಕ್ಷಣ ಮಾತ್ರದಲ್ಲೇ ಗುಡ್ಡದ ಅದೆಷ್ಟೋ ಕಲ್ಲುಗಳ ಮಧ್ಯೆ ಸೇರಿಹೋಯ್ತು.

ತಕ್ಷಣವೇ ಮುಖ ಚಿಕ್ಕದು ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಅಳುಮೋರೆಯಲ್ಲಿ ಆ ಹುಡುಗಿ ಹೇಳಿದಳು:

'ಸಾಹುಕಾರ್ರೆ, ಊರ ಹಿರಿಯರೆ, ದಯವಿಟ್ಟು ಕ್ಷಮಿಸಬೇಕು. ನಾನು ಗಾಬರೀಲಿದ್ದೆ. ಆ ಕಾರಣದಿಂದಲೇ ಬ್ಯಾಗ್‌ನಿಂದ ತಗೊಂಡ ಕಲ್ಲು ಕೈ ಜಾರಿ ಬಿದ್ದು ಹೋಯ್ತು. ನಮ್ಮ ಸಾಹುಕಾರರ ನಿಬಂಧನೆಗೆ ನನ್ನ ಒಪ್ಪಿಗೆ ಇದೆ. ಆ ಪ್ರಕಾರ ನಾನು ತೆಗೆದಿರೋದು ಎರಡರಲ್ಲಿ ಒಂದು ಬಣ್ಣದ ಕಲ್ಲು ತಾನೆ? ಇನ್ನೊಂದು ಬಣ್ಣದ್ದು ಬ್ಯಾಗ್‌ನ ಒಳಗೇ ಇದೆ. ಅಲ್ಲಿರೋದು ಕಪ್ಪು ಬಣ್ಣದ್ದಾಗಿದ್ರೆ ನಾನು ಎತ್ಕೊಂಡಿರೋದು ಬಿಳೀ ಬಣ್ಣದ ಕಲ್ಲು ಅಂತ ಅರ್ಥ. ಒಂದು ವೇಳೆ ಬ್ಯಾಗ್‌ನೊಳಗೆ ಬಿಳೀ ಬಣ್ಣದ್ದೇ ಸಿಕ್ಕಿದ್ರೆ ನಾನು ಬೀಳಿಸಿರೋದೇ ಕಪ್ಪುಬಣ್ಣದ್ದು ಎಂದರ್ಥ. ತಗೊಳ್ಳಿ. ನೀವೇ ನೋಡಿ' ಎಂದು ಊರ ಹಿರಿಯರಿಗೆ ಕೊಟ್ಟುಬಿಟ್ಟಳು.

ಹುಡುಗಿ ಮಾಡಿದ ಟ್ರಿಕ್ ಏನೆಂದು ಶ್ರೀಮಂತನಿಗೆ ತಕ್ಷಣ ಅರ್ಥವಾಯಿತು. ಅವಳ ಜಾಣತನಕ್ಕೆ ಒಂದರೆಕ್ಷಣ ಮೆಚ್ಚುಗೆಯಾದರೂ, ಬೇಟೆ ಕೈ ತಪ್ಪಿ ಹೋದುದಕ್ಕೆ ನಿಂತಲ್ಲಿಯೇ ಒದ್ದಾಡಿಹೋದ. ಅದೇ ವೇಳೆಗೆ ಊರಿನ ಮುಖಂಡರು- 'ಬ್ಯಾಗ್ ಒಳಗೆ ಕಪ್ಪು ಬಣ್ಣದ ಕಲ್ಲು ಸಿಕ್ಕಿದೆ. ಅದರರ್ಥ, ಹುಡುಗಿ ಎತ್ಕೊಂಡಿರೋದು ಬಿಳೀಬಣ್ಣದ ಕಲ್ಲು ಎಂದೇ ಅರ್ಥ. ನಿಬಂಧನೆಯ ಪ್ರಕಾರ ಇವಳು ಶ್ರೀಮಂತರನ್ನು ಮದುವೆಯಾಗಬೇಕಿಲ್ಲ. ಆಕೆಯ ತಂದೆ ಇನ್ಮುಂದೆ ಸಾಹುಕಾರರಿಗೆ ಸಾಲಾನೂ ಕೊಡಬೇಕಿಲ್ಲ' ಎಂದು ಘೋಷಿಸಿಬಿಟ್ಟರು...

●

ರೀಡರ್ ಡಿಯರ್, ಇದು ಕಥೆ ನಿಜ. ಹುಶಾರಾಗಿ ಯೋಚಿಸಿ ನೋಡಿ. ಇದರೊಳಗೆ ನಾವು ನೀವೆಲ್ಲ ಇದ್ದೇವೆ. ನಮ್ಮ ಸರಕಾರ, ಅದರ ಭಾಗವೇ ಆಗಿರುವ ಜನನಾಯಕರು ಇದ್ದಾರಲ್ಲ? ಅವರು ಶ್ರೀಮಂತನನ್ನು ಪ್ರತಿನಿಧಿಸ್ತಾರೆ. ಬಡವನ ಜಾಗದಲ್ಲಿ ಓಟು ಹಾಕಿದ ನಾವೆಲ್ಲ ಇದ್ದೇವೆ. ನಮ್ಮ ಸರಕಾರಗಳು ಥೇಟ್ ಈ ಕಥೆಯ ಸಾಹುಕಾರನಂತೆಯೇ ನಮ್ಮ ಬದುಕಿನೊಂದಿಗೆ ಅದೆಷ್ಟೋ ವರ್ಷದಿಂದಲೂ ಚೆಲ್ಲಾಟ ಆಡ್ತಾ ಇವೆ.

ಒಂದು ಸತ್ಯ ಏನಪಾ ಅಂದ್ರೆ- ಈ ಸರಕಾರಕ್ಕೆ ಬುದ್ಧಿ ಕಲಿಸುವ ಒಬ್ಬರಿಗಾಗಿ ನಾವೆಲ್ಲ ಕಾಯ್ತಾನೇ ಇದೀವಿ. ಈ ಬಡವನಿಗೆ ಮಗಳು ಸಿಕ್ಕ ಹಾಗೇ ನಮ್ಮ ಬದುಕಿಗೆ ಒಂದು ಆಶಾಕಿರಣ ಇನ್ನೂ ಸಿಕ್ಕಿಲ್ಲ. ಬಹುಶಃ ಅಂಥದೊಂದು ಬೆಳಕು ಕಾಣುವ ಭರವಸೆ ಕೂಡ ಇಲ್ಲ. ಹಾಗಾಗಿ, ಹೊಸ ಸರಕಾರಕ್ಕೆ; ಅದರ ಜನನಾಯಕರಿಗೆ ಶ್ರೀಮಂತನಿಗಿರುವ ಕೆಟ್ಟಬುದ್ಧಿ ಬಾರದಿರಲಿ ಅಂತ ಪ್ರಾರ್ಥಿಸೋಣ.

●

23

ನಮ್ಮದೂ ಆಗಬಹುದಾದ ಒಂದು ಕಥೆ...!

ಹುಡುಕಿದರೆ ಮಹೇಂದ್ರ-ಮೀನಾಕ್ಷಿಯಂಥ ಜೋಡಿ ನಮ್ಮ ಮಧ್ಯೆ ನೂರೆಂಟು ಸಿಗಬಹುದು. ಇಂಥ ಅಮರ ಪ್ರೇಮ ನಮ್ಮದೂ ಆಗಲಿ ಮತ್ತು ಆಗದಿರಲಿ!

ರಾಜಧಾನಿ ಬೆಂಗಳೂರಿಗೆ ಬಂದವರಿಗೆಲ್ಲ ವಿಜಯನಗರದ ಪರಿಚಯವಿದೆ. ಅಲ್ಲಿನ ಇಂದ್ರಪ್ರಸ್ಥ ಹೋಟೆಲ್ ಇದೆಯಲ್ಲ, ಅಲ್ಲಿಂದ ಬಲಕ್ಕೆ ತಿರುಗಿ ಐದೇ ನಿಮಿಷ ನಡೆದು ಹೋದರೆ ಪೋಸ್ಟಾಫೀಸು ಸಿಗುತ್ತದೆ. ಅಲ್ಲಿನ ಪಾರ್ಕ್ ಬಳಸಿಕೊಂಡು ಮತ್ತೂ ನಾಲ್ಕು ನಿಮಿಷ ನಡೆದು ಹೋದರೆ ಸಿಗುವ ಮನೆಯ ಮೊದಲ ಫ್ಲೋರ್‌ನಲ್ಲಿ ಮಹೇಂದ್ರ-ಮೀನಾಕ್ಷಿಯ ಸಂಸಾರವಿದೆ. 'ಬಲು ಅಪರೂಪ ನಮ್ ಜೋಡಿ' ಅಂತಾರಲ್ಲ, ಅಂಥ ಜೋಡಿ ಅವರದು. ಒಂದು ವಿಶೇಷ ಅಂದರೆ-ಅವರಿಬ್ಬರೂ ಒಂದೇ ಊರಿನವರು. ಒಟ್ಟಿಗೇ ಬೆಳೆದವರು. ಒಟ್ಟಿಗೇ ಓದಿದವರು. ಜತೆಗೇ ಬೆಳೆದಿರುವುದರಿಂದ ಜತೆಗೇ ಬದುಕುವುದು ಸುಲಭ ಎಂದುಕೊಂಡೇ ಪ್ರೀತಿಸಿ ಮದುವೆಯಾದರು. ಆದರೂ, ಅವರ ಬದುಕಿನಲ್ಲೂ ದಿನಕ್ಕೆ ಇಪ್ಪತ್ತು ಬಾರಿ ಪ್ರೀತಿ, ಮೂವತ್ತು ಬಾರಿ ಜಗಳ ಆಗುತ್ತಲೇ ಇತ್ತು.

ಮಹೇಂದ್ರ, ಒಂದು ಫ್ಯಾಕ್ಟರಿಯಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ. ನೆಮ್ಮದಿಯ ಬದುಕಿಗೆ ಅವನ ದುಡಿಮೆ ಸಾಕಾಗುತ್ತಿಲ್ಲ ಅನ್ನಿಸಿದಾಗ ಮೀನಾಕ್ಷಿಯೂ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಹೊರಟು ನಿಂತಳು. ಸಂಬಳ ಕಡಿಮೆ

ಇತ್ತು ನಿಜ. ಆದರೆ ಇಬ್ಬರಲ್ಲೂ ಕನಸುಗಳಿಗೆ ಕೊರತೆ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಇಬ್ಬರೂ ಆಕಾಶಕ್ಕೇ ಏಣಿ ಹಾಕುತ್ತಿದ್ದರು. ಇವತ್ತಲ್ಲ ನಾಳೆ ಮಹತ್ವದ ಸಾಧನೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಜಾಸ್ತಿ ಸಂಪಾದಿಸಬೇಕು. ಆ ಹಣದಲ್ಲಿ ಒಂದೊಂದೇ ಒಳ್ಳೆಯ ಗಿಫ್ಟು ಖರೀದಿಸಿ ತಂದು ಹೆಂಡತಿಯ ಮುಂದಿಡಬೇಕು ಎಂದು ಮಹೇಂದ್ರ ಲೆಕ್ಕ ಹಾಕಿದ್ದ. ಇತ್ತ ಅಂಥದೇ ಯೋಚನೆಯಲ್ಲಿ ಮೀನಾಕ್ಷಿಯೂ ಇದ್ದಳು.

ಸ್ವಾರಸ್ಯವೆಂದರೆ ಈ ಇಬ್ಬರ ಬರ್ತ್‌ಡೇ ಕೂಡ ಒಂದೇ ದಿನ ಆಗಿತ್ತು. ಮೆಚ್ಚಿನ ಮಡದಿಗೆ ಅವತ್ತೇ ಮೊದಲ ಗಿಫ್ಟು ಕೊಡಬೇಕು, ಅದು ತುಂಬಾ ಗುಟ್ಟಾಗಿರಬೇಕು ಎಂದು ಮಹೇಂದ್ರ ನಿರ್ಧರಿಸಿದ. ಇತ್ತ ಮೀನಾಕ್ಷಿ ಕೂಡ ಅಂಥದೇ ಲೆಕ್ಕಾಚಾರದಲ್ಲಿದ್ದಳು. ಅಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ, ಹೇಗಾದರೂ ಸರಿ, ಗಂಡನಿಗೆ ಒಂದು ಸರವನ್ನೇ ಕಾಣಿಕೆಯಾಗಿ ಕೊಡಬೇಕು. ಹೇಗಿದ್ದರೂ ಮನೆಗೆ ಹತ್ತಿರವಿರುವ; ನಗುನಗುತ್ತ ಮಾತಾಡುವ ಮಾರ್ವಾಡಿ ಕಂತಿನ ಸಾಲಕ್ಕೆ ಒಡವೆ ಕೊಡುತ್ತಾನೆ ಎಂದುಕೊಂಡಳು.

ಬರ್ತ್‌ಡೇ ದಿನ ಹತ್ತಿರ ಬರುತ್ತಿದ್ದಂತೆಯೇ ತೀರಾ ಅನಿರೀಕ್ಷಿತವಾಗಿ ಇಬ್ಬರ ಪ್ಲಾನುಗಳೂ ಪಲ್ಟಿ ಹೊಡೆದವು. ಹೆಂಡತಿಗೆ ಒಂದು ಡಾಲರ್ ಮಾಡಿಸಿಕೊಡಬೇಕು ಎಂದೇ ಮಹೇಂದ್ರ ಚೀಟಿ ಕಟ್ಟುತ್ತಿದ್ದ. ಇವನು ಚೀಟಿಯ ದುಡ್ಡು ತಗೋಬೇಕು ಅಂದುಕೊಂಡಾಗಲೇ ಇನ್ಯಾರೋ, ಅವನಿಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಬಡ್ಡಿಕೊಟ್ಟು ಅದನ್ನು ಪಡೆದೇಬಿಟ್ಟರು. ಈ ಕಡೆ ಮೀನಾಕ್ಷಿ, ಮಾರ್ವಾಡಿ ಅಂಗಡಿಗೆ ಹೋಗಿ ದೈನೇಸಿಯಂತೆ ಬೇಡಿಕೊಂಡಳು ನಿಜ. ಆದರೆ ಆ ಭೂಪ, ಕಂತಿನ ಸಾಲದ ಮೇಲೆ ಚಿನ್ನದ ಸರ ಕೊಡಲು ಬಿಲ್‌ಕುಲ್ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ ಅಂದ. 'ಬೇಕಿದ್ದರೆ, ಕೊರಳಲ್ಲಿರುವ ಸರವನ್ನೇ ಮಾರಿ, ಹೊಸದು ತಗೊಂಡು ಹೋಗಿ' ಎನ್ನುತ್ತಾ ಮಾತು ಬದಲಿಸಿದ.

ಗಂಡನ ಮೇಲಿನ ಪ್ರೀತಿಗಿಂತ ಸರ ದೊಡ್ಡದೆ? ಹಾಗೆ ಯೋಚಿಸಿದ ಮೀನಾಕ್ಷಿ ನಿಂತ ನಿಲುವಲ್ಲೇ ಎರಡೆಳೆಯ ಸರ ಬಿಚ್ಚಿ ಮಾರ್ವಾಡಿಯ ಕೈಗಿಟ್ಟಳು. ಅವನಿಂದ ಹೊಸ ಚಿನ್ನದ ಸರ ಪಡೆದು, ಅದನ್ನು ಮುದ್ದಾಗಿ ಪ್ಯಾಕ್ ಮಾಡಿಸಿ ಅದರ ಮೇಲೆ- 'ಯಜಮಾನರಿಗೆ- ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ' ಎಂದು ಬರೆಸಿದಳು. ಈ ಕಡೆ, ಹೆಂಡತಿಗೆ, ಅದೂ ಬರ್ತ್‌ಡೇ ದಿನ ಗಿಫ್ಟು ಕೊಡದಿದ್ದರೆ ಹೇಗೆ ಅಂದುಕೊಂಡ ಮಹೇಂದ್ರ, ಕೈಲಿದ್ದ ಬ್ರೇಸ್‌ಲೆಟ್ ಮಾರಿ ಹೆಂಡತಿಗೆ ಡಾಲರ್ ಖರೀದಿಸಿದ. ಅದನ್ನು ಹಾಕಿಕೊಂಡಾಗ ಹೆಂಡತಿ ಸಖತ್ ಖುಷಿಪಡುತ್ತಾಳೆ ಅಂದುಕೊಂಡ. ಕಡೆಗೆ ಒಂದು ರಂಗುರಂಗಿನ ಕವರ್‌ನಲ್ಲಿ ಅದನ್ನು ಪ್ಯಾಕ್ ಮಾಡಿಸಿ- 'ನನ್ನ ಬಂಗಾರದಂಥ ಹೆಂಡತಿಗೆ' ಎಂದು ಅದರ ಮೇಲೆ ಬರೆಸಿದ. ನಂತರ, ಆರ್ಯಭವನ್‌ಗೆ ಗಡಿಬಿಡಿಯಿಂದಲೇ ಹೋಗಿ ಸ್ವೀಟು ತಗೊಂಡ. ಚೌಕಾಸಿಯ ಮಾತಾಡದೆ ಮಲ್ಲಿಗೆ ಹೂವು ಖರೀದಿಸಿ ಹಾರುತ್ತ ಹಾರುತ್ತಲೇ ಮನೆಗೆ ಬಂದ.

●

ಆ ದಿನ ರಾತ್ರಿ ಮಹೇಂದ್ರ-ಮೀನಾಕ್ಷಿಯ ಮನೆಯ ತುಂಬಾ ಪ್ರೀತಿ, ಪ್ರೀತಿ ಮತ್ತು ಪ್ರೀತಿ ಯಷ್ಟೇ ಮೆರೆದಾಡಿತು, ಹೊಳೆಯಾಗಿ ಹರಿಯಿತು. ಹಾಡು, ರಾಗ, ತಾಳ ಎಲ್ಲವೂ ಅದೇ

ಆಯಿತು. ಆ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ, ಇಬ್ಬರೂ ತಾವು ನಡೆದು ಬಂದ ದಾರಿಯತ್ತ ತಿರುಗಿ ನೋಡಿದರು. ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ-'ಮೀನಾ, ನಿಂಗೊಂದು ಗಿಫ್ಟ್ ತಂದಿದೀನಿ. ಎಲ್ಲಿ, ಸರ ಕೊಡು, ಫಿಕ್ಸ್ ಮಾಡಿ ಕೊಡ್ತೀನಿ' ಅಂದ. ಅವಳು ಅದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶವನ್ನೇ ಕೊಡದೆ 'ಮೊದಲು ನಾನು ತಂದಿರೋ ಗಿಫ್ಟ್ ಕೊಡ್ತೀನಿ' ಎಂದವಳೇ ಲಗುಬಗೆಯಿಂದ ಇವನ ಕೊರಳಿಗೆ ಸರ ಹಾಕಿದಳು. ಆ ಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಮಹೇಂದ್ರ ಇನ್ನಷ್ಟು ಸುಂದರವಾಗಿ ಕಂಡ. ಅವನ ಕೈಹಿಡಿದು ಚುಂಬಿಸಿ, ಒಮ್ಮೆ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಒತ್ತಿಕೊಳ್ಳಲು ಹೋದರೆ- ಕೈಯಲ್ಲಿ ಬ್ರೇಸ್‌ಲೆಟ್ ಇಲ್ಲದ್ದು ಕಾಣಿಸಿತು. ಅವಳು ಗಾಬರಿಯಿಂದ ಏನೋ ಹೇಳಲು ಹೋದರೆ, ಈತ ನಿಧಾನವಾಗಿ ಪ್ಯಾಂಟ್ ಜೇಬಿಂದ ಡಾಲರ್ ತೆಗೆದ. ಅದನ್ನ ಫಿಕ್ಸ್ ಮಾಡಲೆಂದು ಹೆಂಡತಿಯ ಕೊರಳು ತಡಕಾಡಿದ!

ಜತೆಯಾಗಿ ಬೆಳೆದವರು ತಾನೆ? ಹಾಗಾಗಿ, ನಡೆದದ್ದು ಏನೆಂದು ಇಬ್ಬರಿಗೂ ತಕ್ಷಣವೇ ಅರ್ಥವಾಯಿತು. ಆ ಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಇಬ್ಬರಿಗೂ ಮಾತೇ ಹೊರಡಲಿಲ್ಲ. ಒಂದೇ ಒಂದೂ ಮಾತಾಡದೆ ಇಬ್ಬರೂ ಹಾಗೇ ಸುಮ್ಮನೆ ಕೈ ಕೈ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡರು. ತುಂಬ ಮಮಕಾರದಿಂದ ಪರಸ್ಪರ ಆಲಂಗಿಸಿಕೊಂಡರು. ಒಬ್ಬರಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಗದಂತೆ ಒಬ್ಬರು ಕಂಬನಿ ಒರೆಸಿಕೊಂಡರು. ಮುಂದೆ ಆ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಮೌನವೇ ಮಾತಾಡಿತು.

ಹೌದಲ್ಲವಾ? ಹುಡುಕಿದರೆ ಮಹೇಂದ್ರ-ಮೀನಾಕ್ಷಿಯಂಥ ಜೋಡಿ ನಮ್ಮ ಮಧ್ಯೆ ನೂರೆಂಟು ಸಿಗಬಹುದು. ಇಂಥ ಅಮರ ಪ್ರೇಮ ನಮ್ಮದೂ ಆಗಲಿ ಮತ್ತು ಆಗದಿರಲಿ!

24

ಆತ ದೇವಲೋಕದ ಸಂಗೀತ ನುಡಿಸಿದ !

ಹರೀಶ ನಿಧಾನವಾಗಿ ನಡೆದುಬಂದ. ಒಮ್ಮೆ ಮೇಲೆ ನೋಡಿದ. ನಂತರ ಎಲ್ಲರನ್ನೂ, ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಮರೆತು ವಯಲಿನ್ ನುಡಿಸಲು ಶುರುವಿಟ್ಟ.

ಆ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಇದ್ದವರು ತಾಯಿ ಮತ್ತು ಮಗ ಇಬ್ಬರೇ. ಮಗನ ಹೆಸರು ಹರೀಶ. ಆತ ಎಸ್ಸೆಸ್ಸೆಲ್ಲಿ ಓದುತ್ತಿದ್ದ. ಆಕೆಗೆ ಮಗನನ್ನು ಬಿಟ್ಟರೆ ಬೇರೊಂದು ಜಗತ್ತೇ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಮಗನ ಕಥೆಯೂ ಅಷ್ಟೆ.

ಈ ಅಮ್ಮನಿಗೆ ಮಗನನ್ನು ಸಂಗೀತಗಾರನನ್ನಾಗಿ, ಅದರಲ್ಲೂ ವಯಲಿನ್ ವಾದಕನನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಆಸೆಯಿತ್ತು. ಒಂದು ದಿನ ಮಗನನ್ನು ಎದುರು ಕೂರಿಸಿಕೊಂಡು- 'ನೋಡು ಕಂದಾ, ನೀನು ಹೆಸರಾಂತ ವಯಲಿನ್ ವಾದಕನಾಗಬೇಕು. ವೇದಿಕೆಯಲ್ಲಿ ನೀನು ತುಂಬ ಸಂಭ್ರಮದಿಂದ ವಯಲಿನ್ ಬಾರಿಸುವುದನ್ನು ನೋಡಿ ನಾನು ಖುಷಿಪಡಬೇಕು. ನಿನ್ನ ರಾಗ-ತಾಳದ ಮೋಡಿಗೆ ಅದೆಷ್ಟೋ ಮಂದಿ ಮೆಚ್ಚಿ ಚಪ್ಪಾಳೆ ಹೊಡೀತಾರಲ್ಲ, ಆ ಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ನಾನು ಪ್ರೇಕ್ಷಕರ ಮಧ್ಯೆ ಇರಬೇಕು. ಇದು ನನ್ನ ಹಿರಿಯಾಸೆ. ಇದೇ ನನ್ನ ಕಡೆಯಾಸೆ ಕೂಡಾ' ಎಂದಳು. ಮಗ ಏನೋ ಹೇಳಲು ಹೋದ. ಈಕೆ ಇನ್ನೊಂದು ಮಾತಿಗೆ ಅವಕಾಶವನ್ನೇ ಕೊಡದೆ, ಅವನನ್ನು ವಯಲಿನ್ ತರಬೇತಿಯ ಶಾಲೆಗೆ ಸೇರಿಸಿಯೇ ಬಿಟ್ಟಳು.

ಹರೀಶ ತುಂಬ ಉತ್ಸಾಹದಿಂದಲೇ ತರಗತಿಗೆ ಬಂದ. ಆದರೆ ಕೆಲವೇ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಅವನಿಗೆ ಕಲಿಕೆಯಲ್ಲಿ ನಿರಾಸಕ್ತಿ

ಉಂಟಾಯಿತು. ಎರಡು ಗಂಟೆಗಳ ಸುದೀರ್ಘ ಕಾಲ ಮೇಡಂ ಹೇಳಿದಂತೆ ವಯಲಿನ್ ಬಾರಿಸುತ್ತಾ ಕೂರುವುದೇ ದೊಡ್ಡ ಹಿಂಸೆ ಅನ್ನಿಸಿತು. ಮೇಡಂ ಏನೋ ಹೇಳಿಕೊಡುತ್ತಿದ್ದರೆ, ಇವನು ಬೇರಾವುದೋ ಧ್ಯಾನದಲ್ಲಿರುತ್ತಿದ್ದ. ಆಸಕ್ತಿಯೇ ಇರಲಿಲ್ಲವಲ್ಲ, ಹಾಗಾಗಿ ಅವರು ಹೇಳಿದ್ದು ಅವನ ತಲೆಗೆ ಹೋಗಲೇ ಇಲ್ಲ. ಪರಿಣಾಮ, ಕಲಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಹಿಂದುಳಿದ. ಈ ಹುಡುಗನಿಗೆ ಕಲಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಆಸಕ್ತಿ ಇಲ್ಲವೆಂಬುದು ಮೇಡಂಗೂ ಗೊತ್ತಾಗಿಹೋಯಿತು. ಆದರೇನು? ಆತ ತಿಂಗಳು ತಿಂಗಳೂ ಫೀ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದನಲ್ಲ? ಅದಕ್ಕೇ ಗಪ್‌ಚುಪ್ ಆಗಿ ಉಳಿದುಬಿಟ್ಟಳು.

ಇತ್ತ ಹರೀಶನ ತಾಯಿಯ ವರ್ತನೆಯೇ ಬೇರೆಯಿತ್ತು. ಆಕೆ ಪ್ರತಿವಾರವೂ ಮೇಡಂಗೆ ಪತ್ರ ಬರೆಯುತ್ತಿದ್ದಳು. ಫೋನ್ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಳು. 'ನನ್ನ ಮಗನನ್ನು ಒಳ್ಳೆಯ ವಯಲಿನ್ ವಾದಕನನ್ನಾಗಿ ಮಾಡೀಮ್ಮಾ' ಎಂದು ಬೇಡುತ್ತಿದ್ದಳು.

'ನಿಮ್ಮ ಹುಡುಗ ಬ್ರಿಲಿಯಂಟ್ ಫೆಲೋ. ತರಗತಿಗೆ ಅವನೇ ಮೊದಲಿಗ. ಅದ್ಭುತವಾಗಿ ವಯಲಿನ್ ನುಡಿಸ್ತಾನೆ. ಅವನ ಪ್ರತಿಭೆಯ ಬಗ್ಗೆ ಅನುಮಾನ ಬೇಡ' ಎಂದೆಲ್ಲ ಈ ಮೇಡಂ ಸುಳ್ಳು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಳು.

ಹೀಗಿದ್ದಾಗ, ಅದೊಮ್ಮೆ ಹರೀಶ ತರಗತಿಗೆ ಬರುವುದನ್ನೇ ನಿಲ್ಲಿಸಿದ. ಅವನ ನಿರಾಸಕ್ತಿಯ ಅರಿವಿದ್ದ ಮೇಡಂ- ಆ ಹುಡುಗ ಬರದೇ ಇದ್ದುದೇ ಒಳ್ಳೆಯದಾಯ್ತು ಅಂದುಕೊಂಡಳು. ವಾರ ಕಳೆಯಿತು. ತಿಂಗಳೂ ಉರುಳಿತು. ಹರೀಶ ಶಾಲೆಗೆ ಬರಲಿಲ್ಲ.

ಹೀಗಿದ್ದಾಗಲೇ ಶಾಲೆಯ ವಾರ್ಷಿಕೋತ್ಸವವನ್ನು ಕಲಾಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಆಚರಿಸಲು ನಿರ್ಧರಿಸಲಾಯಿತು. ವಾರ್ಷಿಕೋತ್ಸವದ ಅಂಗವಾಗಿ ಎಲ್ಲ ಮಕ್ಕಳಿಂದಲೂ ವಯಲಿನ್ ವಾದನ ನಡೆಯಲಿದೆ ಎಂಬ ಸುದ್ದಿ ಎಲ್ಲ ಪತ್ರಿಕೆಗಳಲ್ಲೂ ಪ್ರಕಟವಾಯಿತು.

ಮರುದಿನವೇ ಹರೀಶ ಫೋನ್ ಮಾಡಿದ. 'ಮೇಡಂ, ದಯವಿಟ್ಟು ಇಲ್ಲ ಅನ್ನಬೇಡಿ. ಕಾರ್ಯಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ವಯಲಿನ್ ಬಾರಿಸಲು ಅವಕಾಶಕೊಡಿ. ಕೈಮುಗಿದು ಕೇಳ್ತಾ ಇದೀನಿ. ಒಂದೇ ಒಂದು ಛಾನ್ಸು ಕೊಡಿ ಮೇಡಂ...'

ಅವನ ಮಾತನ್ನು ಅಷ್ಟಕ್ಕೇ ತಡೆದ ಮೇಡಂ ಹೇಳಿದರು: 'ಹರೀಶಾ, ನೀನು ತಮಾಷೆ ಅಂದ್ಕೊಂಡಿದೀಯ? ಇದು ವಾರ್ಷಿಕೋತ್ಸವ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮ. ಅದಕ್ಕೆ ಸಾವಿರಾರು ಮಂದಿ ಬಂದಿರ್ತಾರೆ. ನೀನು ವಯಲಿನ್ ಕ್ಲಾಸ್‌ಗೆ ಬಂದೇ ಇಲ್ಲ. ಹಾಗಿರುವಾಗ ಅದು ಹೇಗೆ ನಿಂಗೆ ಛಾನ್ಸ್ ಕೊಡಲು ಸಾಧ್ಯ? ಸಾರಿ'.

ಹರೀಶ ಪಟ್ಟು ಬಿಡಲಿಲ್ಲ. ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ಬೇಡಿಕೊಂಡ. ಹಾಗೆ ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದಾಗಲೇ ಒಮ್ಮೆ ಬಿಕ್ಕಳಿಸಿ-'ಬರೀ ಐದು ನಿಮಿಷ ಅವಕಾಶ ಕೊಡಿ ಮೇಡಂ. ದಯವಿಟ್ಟು ಇಲ್ಲ ಅನ್ಬೇಡಿ ಪ್ಲೀಸ್' ಅಂದ. ಮೇಡಂಗೆ ಪಾಪ ಅನ್ನಿಸಿತು. ಆಕೆ ಮನಸ್ಸಿಲ್ಲದ ಮನಸ್ಸಿನಿಂದ-' ಆಯ್ತು. ಕಾರ್ಯಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ನಿನ್ನದೇ ಕಡೇ ಹೆಸರು. ನಾಳೆಯಿಂದ ಕ್ಲಾಸ್‌ಗೆ ಬಾ. ಟ್ರೈನಿಂಗ್ ಕೊಡ್ತೀನಿ' ಎಂದರು.

ಉಹುಂ, ಆತ ಕಡೆಗೂ ತರಗತಿಗೆ ಬರಲೇ ಇಲ್ಲ. ಆದರೆ ವಾರ್ಷಿಕೋತ್ಸವದ ದಿನ ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷನಾದ. ಉಳಿದ ಎಲ್ಲ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೂ ತರಬೇತಿ ನೀಡಿಯಾಗಿತ್ತು. ಅವರ ಪ್ರದರ್ಶನದ ಬಗ್ಗೆ ಮೇಡಂಗೆ ಅನುಮಾನವೇ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಇಡೀ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಕ್ಕೆ ಈ ಹುಡುಗನ ಪ್ರದರ್ಶನ ಕಪ್ಪುಚುಕ್ಕೆ ಅನ್ನಿಸಿಬಿಟ್ರೆ ಏನು ಮಾಡುವುದು ಎಂಬ ಗೊಂದಲದಲ್ಲೇ ಮೇಡಂ ಒದ್ದಾಡಿ ಹೋದರು.

ಹೀಗಿದ್ದಾಗಲೇ ಮಕ್ಕಳ ಪ್ರತಿಭಾ ಪ್ರದರ್ಶನ ಶುರುವಾಯಿತು. ಸಭಾಂಗಣದಲ್ಲಿ ಜನಜಾತ್ರೆ. ಒಬ್ಬರಿಗಿಂತ ಒಬ್ಬರು ಪಸಂದ್ ಎಂಬಂತೆ ವಯಲಿನ್ ನುಡಿಸಿದರು. ಪ್ರತಿ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗೂ ಚಪ್ಪಾಳೆ, ಚಪ್ಪಾಳೆ, ಚಪ್ಪಾಳೆ! ಕಡೆಗೆ ಉಳಿದವನು ಹರೀಶ ಮಾತ್ರ. 'ಈವರೆಗಿನ ಸಂಭ್ರಮವೆಲ್ಲ ಈ ಹುಡುಗನಿಂದ ಹಾಳಾಗದಿರಲಿ ದೇವರೇ' ಅಂದುಕೊಂಡು - ಕಡೆಯದಾಗಿ ಹರೀಶ್‌ನಿಂದ ವಯಲಿನ್ ವಾದನ ಎಂದು ಪ್ರಕಟಿಸಿದರು ಮೇಡಂ. ಕಡೆಯ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮ ಎಂದಾಕ್ಷಣ ತುಂಬಾ ಜನ ಎದ್ದು ಹೋಗುವರೆಂಬ ಲೆಕ್ಕಾಚಾರ ಆಕೆಯದಿತ್ತು.

ಹರೀಶ ನಿಧಾನವಾಗಿ ನಡೆದುಬಂದ. ಒಮ್ಮೆ ಮೇಲೆ ನೋಡಿದ. ನಂತರ ಎಲ್ಲರನ್ನೂ, ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಮರೆತು ವಯಲಿನ್ ನುಡಿಸಲು ಶುರುವಿಟ್ಟ. ಅದು ರಾಗವಾಯಿತು. ಹಾಡಾಯಿತು. ಕೋಗಿಲೆಯ ಇನಿದನಿಯಾಯಿತು. ಸರಿಗಮಪದವಾಯಿತು. ದೇವಲೋಕದಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಕೇಳಬಹುದು ಅಂತಾರಲ್ಲ? ಅಂಥ ಮಧುರಾತಿಮಧುರ ನಾದದ ನದಿ ಅಲ್ಲಿ ಹರಿಯಿತು. ಜನ ಉಸಿರಾಡುವುದನ್ನೂ ಮರೆತವರಂತೆ ಆ ರಾಗದಲ್ಲಿ ಮೈಮರೆತರು.

ಐದು ನಿಮಿಷದ ನಂತರ ಹರೀಶ ವಯಲಿನ್ ಕೆಳಗಿಟ್ಟದ್ದೇ ತಡ-ಸಭಾಂಗಣ ಒಡೆದು ಹೋಗುವಂತೆ ಚಪ್ಪಾಳೆ ಬಿತ್ತು. ಆತನ ವಯಲಿನ್‌ನ ಇನಿದನಿಗಾಗಿ ಜನ 'ಒನ್ಸ್‌ಮೋರ್' ಅಂದರು. ಪ್ರೇಕ್ಷಕರ ಮಾತಿರಲಿ, ವಯಲಿನ್ ತರಗತಿಯ ಮೇಡಂ, ತಾನೇ ಮುಂದೆ ಬಂದು 'ಹರೀ, ಇನ್ನೊಮ್ಮೆ ನುಡಿಸು. ಪ್ಲೀಸ್' ಅಂದಳು. ನಂತರದ ಐದು ನಿಮಿಷ ಮತ್ತೆ ಅಲ್ಲಿ ದೇವಲೋಕದ ಸಂಗೀತ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮ ನಡೆದುಹೋಯಿತು.

ಇಂಥ ಅದ್ಭುತ ಪ್ರತಿಭಾವಂತನ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮವನ್ನು ಕಡೆಯಲ್ಲಿ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದಕ್ಕೆ ಎಲ್ಲರೂ ಟೀಕಿಸಿದರು. ಒಂದಿಬ್ಬರಂತೂ ವೇದಿಕೆ ಹತ್ತಿ ಮೇಡಂಗೆ ಈ ಬಗ್ಗೆ ಕೇಳಿಯೂ ಬಿಟ್ಟರು. ಆಗ ಮೇಡಂ ಹೇಳಿದರು: 'ನಾನು ಸುಳ್ಳು ಹೇಳ್ತಿಲ್ಲ. ಈ ಹುಡುಗ ವಯಲಿನ್ ತರಗತಿಗೇ ಬಂದವನಲ್ಲ. ಆದರೂ ಇಷ್ಟು ಮಧುರವಾಗಿ ನುಡಿಸಲು ಎಲ್ಲಿ, ಹೇಗೆ, ಯಾವಾಗ ಕಲಿತ ಎಂದು ತಿಳಿಯಲು ನಾನೂ ಕಾತರಳಾಗಿದ್ದೇನೆ. ಅವನೇ ವಿವರಣೆ ಹೇಳಲಿ'.

ವೇದಿಕೆಗೆ ಬಂದು ಮತ್ತೆ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ನಮಿಸಿ ಹರೀಶ ಹೀಗೆಂದ: 'ನಾನು ವಯಲಿನ್ ವಾದಕ ಆಗಬೇಕು ಅನ್ನೋದು ನಮ್ಮ ಅಮ್ಮನ ಆಸೆಯಾಗಿತ್ತು. ಆಕೆಯೇ ಮುಂದಾಗಿ ತರಗತಿಗೆ ಸೇರಿಸಿದ್ಲು. ನಂತರದ ಕೆಲವೇ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಆಕೆಗೆ ಕ್ಯಾನ್ಸರ್ ಆಗಿಬಿಡ್ತು. ಆಕೆಯನ್ನು ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುವವರೇ

ಇರಲಿಲ್ಲ. ಅಮ್ಮನ ಖುಷಿಗೆ ಅಂತಾನೇ ಸಂಗೀತ ಕಲಿಯಲು ಬಂದಿದ್ದವ ನಾನು. ಕಡೆಗೆ ಅವಳ ಸೇವೆಗೆ ನಿಂತು ತರಗತಿ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಂಡೆ.

ವಾರ್ಷಿಕೋತ್ಸವದ ಸುದ್ದಿ ಬಂತಲ್ಲ? ಆಗ ಅಮ್ಮ 'ನೀನು ವಯಲಿನ್ ಬಾರಿಸೋದನ್ನ ನೋಡಬೇಕು ಕಂದಾ. ಅದು ನನ್ನ ಕಡೆಯಾಸೆ' ಅಂದಿದ್ದಳು. ಆಕೆಗೆಂದೇ ಮನೇಲಿ ಅಭ್ಯಾಸ ಮಾಡಿ ತಯಾರಾಗಿದ್ದೆ. ಅಂಥ ಅಮ್ಮ ನಿನ್ನೆ ಸತ್ತು ಹೋದಳು. ಆಕೆಗೆ ಬಾಲ್ಯದಿಂದಲೇ ಕಿವುಡುತನ ಇತ್ತು. ಒಂದು ವೇಳೆ ಆಕೆ ಬದುಕಿದ್ದಿದ್ರೆ, ನನ್ನ ವಯಲಿನ್ ವಾದನ ಇವತ್ತು ಆಕೆಗೆ ಕೇಳುತ್ತಲೇ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಈಗ ಆಕೆ ಒಂದು ನೆರಳಾಗಿ, ಒಂದು ನೆನಪಾಗಿ, ಒಂದು ರಾಗವಾಗಿ, ಮಧುರ ಸುವಾಸನೆ ಯಾಗಿ ಜತೆಗೇ ಇದ್ದಾಳೆ...

ಹೌದಲ್ಲವಾ? ಅಮ್ಮನಿಗಿದ್ದ ಒಳ್ಳೆಯ ಮನಸ್ಸು ನಿಮ್ಮೆಲ್ಲರಿಗೂ ಇದೆ. ಅಮ್ಮನಿಗೋಸ್ಕರ ಅಂತ ವಯಲಿನ್ ಬಾರಿಸಲು ಶುರುವಿಟ್ಟೆ ಅಷ್ಟೆ. ಉಳಿದದ್ದೆಲ್ಲ ಆಕೆಯ ಆಶೀರ್ವಾದ' ಎಂದು ಮಾತು ನಿಲ್ಲಿಸಿದ. ಮರುಕ್ಷಣವೇ ಸಂಗೀತದ ಗುರುವಿಗೆ ಶಿರಬಾಗಿ ನಮಿಸಿದ.

ಹರೀಶನ ಮಾತು ಕೇಳಿ ಸಭಾಂಗಣದಲ್ಲಿ ಕೂತಿದ್ದ ಎಲ್ಲರ ಕಂಗಳೂ ಒದ್ದೆಯಾಗಿದ್ದವು.

25

ಆ ಕೋಟ್ಯಾಧಿಪತಿ, ಗುಡಿಸಿಲಲ್ಲೇ ಉಳಿದ !

ಸೋತವನು ಎಲ್ಲರ ಮಾತನ್ನೂ ನಂಬುತ್ತಾನಂತೆ. ಶರತ್‌ಬಾಬು ಕೂಡ ಹಾಗೇ ಮಾಡಿದ. ಹಿತೈಷಿಗಳ ಮಾತು ಕೇಳಿ 2006ರ ಅಕ್ಟೋಬರ್ 2ರಂದು ಎರಡನೇ ಹೋಟೆಲ್ ಶುರು ಮಾಡಿದ.

ಈ ಕಥಾನಾಯಕನ ಹೆಸರು ಇ. ಶರತ್‌ಬಾಬು. ಈತ ಚೆನ್ನೈನ ಮಾದಿಪಕ್ಕಂ ಎಂಬ ಕೊಳೆಗೇರಿಯಿಂದ ಬಂದವನು. ಸ್ವಂತ ಪ್ರತಿಭೆಯಿಂದ ಅಹ್ಮದಾಬಾದ್‌ನ ಇಂಡಿಯನ್ ಇನ್‌ಸ್ಟಿಟ್ಯೂಟ್ ಆಫ್ ಮ್ಯಾನೇಜ್‌ಮೆಂಟ್ ಕಾಲೇಜಿನಲ್ಲಿ ಸೀಟು ಪಡೆದವನು. ಎಂಬಿಎನಲ್ಲಿ ಯೂನಿವರ್ಸಿಟಿಗೇ ಎರಡನೇ ರ್‍ಯಾಂಕು ತಗೊಂಡವನು. ಈ ಹುಡುಗ ರ್‍ಯಾಂಕ್ ಬಂದನಲ್ಲ? ಆ ಸುದ್ದಿ ಪತ್ರಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟವಾದ ಮರುದಿನವೇ ಅವನಿಗೆ ಸಾವಿರಾರು ಮಂದಿ ಬಂಧುಗಳು ಹುಟ್ಟಿಕೊಂಡರು. ಪ್ರಾಚಾರ್ಯರಿಂದಲೇ ಇವನ ವಿಳಾಸ ಪಡೆದ ಮಲ್ಟಿ ನ್ಯಾಷನಲ್ ಕಂಪನಿಗಳ ಮುಖ್ಯಸ್ಥರು - 'ತಿಂಗಳಿಗೆ ಒಂದೂವರೆ ಲಕ್ಷ ರೂ. ಸಂಬಳ ಕೊಡ್ತೀವಿ. ಜತೆಗೆ ಕಾರು, ಮನೆ, ಫೋನ್ ಬಿಲ್ಲು ಇತ್ಯಾದಿ... ಬಾ. ನಾಳೆಯಿಂದಲೇ ನಮ್ಮ ಕಂಪನಿ ಸೇರಿಕೋ...' ಎಂದು ದುಂಬಾಲು ಬಿದ್ದರು. ಕೆಲವು ಶ್ರೀಮಂತರಂತೂ ತಾವಾಗಿಯೇ ಮುಂದೆ ಬಂದು ಮಗಳ ಫೋಟೊ ಎದುರಿಗಿಟ್ಟು- 'ಸುಮ್ನೆ ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳಿ. ನಿಮ್ಮನ್ನೇ ಮನೆ ಅಳಿಯನನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿಕೊಳ್ತೀವಿ' ಎಂದು ಆಸೆ ತೋರಿಸಿದರು. ಕೊಳೆಗೇರಿಯಿಂದ ಬಂದು ಎಂಬಿಎನಲ್ಲಿ ರ್‍ಯಾಂಕ್ ಪಡೆದ ಶರತ್‌ಬಾಬುಗೆ

ಸರಕಾರಿ ನೌಕರಿ ನೀಡಲು ಸಿದ್ಧ ಎಂದು ತಮಿಳ್ನಾಡು ಸರಕಾರವೂ ಘೋಷಿಸಿಬಿಟ್ಟಿತು.

ಆದರೆ, ಈ ಮಾತುಗಳು ತನಗೆ ಕೇಳಿಸಲೇ ಇಲ್ಲ ಎಂಬಂತೆ, ಓಲೈಸಲು ಬಂದಿದ್ದವರ ಸಮ್ಮುಖದಲ್ಲಿಯೇ ಶರತ್‌ಬಾಬು ಹೀಗೆ ಘೋಷಿಸಿದ: 'ಕ್ಷಮಿಸಿ. ಯಾರ ಕೈಕೆಳಗೂ ಕೆಲಸ ಮಾಡಲು ನಾನು ಸಿದ್ಧನಿಲ್ಲ. ನನ್ನದೇ ಸ್ವಂತ ಹೋಟೆಲ್ ಶುರು ಮಾಡ್ತೀನಿ...'

ಈ ಮಾತು ಕೇಳಿದ್ದೇ ತಡ; ಕ್ಯೂ ನಿಂತಿದ್ದ ಕನ್ಯಾಪಿತೃಗಳು ಸದ್ದಿಲ್ಲದೆ ಸರಿದು ಹೋದರು. ದಿಢೀರ್ ಹುಟ್ಟಿಕೊಂಡಿದ್ದ ಬಂಧುಗಳು ಅಷ್ಟೇ ಬೇಗ ಮಾಯವಾದರು. ಶರತ್‌ಬಾಬುವಿನೊಂದಿಗೇ ಓದಿದ ಹುಡುಗ-ಹುಡುಗಿಯರು 'ಇದೆಂಥ ಹುಚ್ಚೋ ನಿಂದು? ಸುಮ್ನೆ ಯಾವುದಾದ್ರೂ ಮಲ್ಟಿನ್ಯಾಷನಲ್ ಕಂಪನಿ ಸೇರ್ಕ. ಲಕ್ಷಗಟ್ಲೆ ಸಂಬಳ ಸಿಗುತ್ತೆ. ಆರಾಮಾಗಿ ಇರಬಹುದು. ಸ್ವಂತ ಬಿಜಿನೆಸ್ಸು ಅಂದ್ರೆ ಅದು ತಂತಿ ಮೇಲಿನ ನಡಿಗೆ ಇದ್ದಂತೆ. ಅದೆಲ್ಲ ಬೇಡ' ಎಂದು ಬುದ್ಧಿ ಹೇಳಿದರು. ನೆರೆಹೊರೆಯವರಂತೂ- ಲಕ್ಷ್ಮಿದೇವಿ ಮನೆಗೆ ಬಂದ್ರೆ ಬಾಗಿಲು ಮುಚ್ಚಿದನಲ್ರಿ ಈ ಹುಡುಗ? ಇವನಿಗೆ ಓದಿ ಓದಿ ತಲೆಕೆಟ್ಟಿದೆ ಎಂದು ಕೊಂಕು ನುಡಿದರು. ಈ ಯಾವ ಮಾತಿಂದಲೂ ಶರತ್‌ಬಾಬು ಅಧೀರನಾಗಲಿಲ್ಲ. ಆತ್ಮವಿಶ್ವಾಸ ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳಲಿಲ್ಲ. ಬದಲಿಗೆ ತಾನು ಎಂಬಿಎ ಪದವಿ ಪಡೆದ ಅಹಮದಾಬಾದ್‌ನಲ್ಲಿಯೇ 2006ರ ಆಗಸ್ಟ್ 15ರಂದು ಒಂದು ಕ್ಯಾಂಟೀನ್ ಆರಂಭಿಸಿಯೇ ಬಿಟ್ಟ.

ಅವನಿಗೆ ಶುಭವಾಗುತ್ತದೆ ಎಂಬುದಕ್ಕೆ ಸಾಕ್ಷಿಯಾಗಿ ಅವತ್ತು ಹಲ್ಲಿ ಲೊಚಗುಡಲಿಲ್ಲ. ಯಾವ ಜ್ಯೋತಿಷಿಯೂ ಭವಿಷ್ಯ ಹೇಳಲಿಲ್ಲ.

ಹಾಗಿದ್ದರೂ ಇಂಥದೊಂದು ರಿಸ್ಕ್ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಲು ಶರತ್‌ಬಾಬು ನಿರ್ಧರಿಸಿದ್ದ. ಕೊಳೆಗೇರಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಹುಟ್ಟಿ ಬೆಳೆದನಲ್ಲ? ಅದೇ ಕಾರಣದಿಂದ ಅವನಿಗೆ ಬಡತನದ ಕಷ್ಟ ಏನೆಂದು ಗೊತ್ತಿತ್ತು. ಬಡವರಿಗೆ ಕೈತುಂಬ ಸಂಬಳ ತರುವ ಕೆಲಸ ಸಿಗದಿರುವುದೇ ಎಲ್ಲ ಸಮಸ್ಯೆಗೂ ಮೂಲ ಎಂದು ಆತ ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದ. ಈ ಶರತ್‌ಬಾಬುವಿನ ತಾಯಿ, ತಿಂಗಳಿಗೆ 800 ರೂ. ಸಂಬಳದ ಅಂಗನವಾಡಿಯ ಆಯಾ ಆಗಿದ್ದಳು. ಅಪ್ಪ ಕೂಲಿ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ. ಮನೆ ನಿರ್ವಹಣೆಗೆ ಇಬ್ಬರ ದುಡಿಮೆಯೂ ಸಾಲುತ್ತಿಲ್ಲ ಅನ್ನಿಸಿದಾಗ, ಬೆಳಗಿನ ಮೂರು ಗಂಟೆಗೇ ಏಳುತ್ತಿದ್ದ ಶರತ್‌ಬಾಬುವಿನ ತಾಯಿ- ಹೊತ್ತು ಮೂಡುವ ವೇಳೆಗೆ ನೂರಕ್ಕೂ ಹೆಚ್ಚು ಇಡ್ಲಿ ಬೇಯಿಸುತ್ತಿದ್ದಳು. ನಂತರ ಅಷ್ಟನ್ನೂ ಅದೇ ಕೊಳೆಗೇರಿಯಲ್ಲಿ ಮಾರಿ, ಒಂದಿಷ್ಟು ಪುಡಿಗಾಸು ಸಂಪಾದಿಸುತ್ತಿದ್ದಳು. ಕೆಲವೇ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಆಕೆಗೆ ವ್ಯಾಪಾರ ಕುದುರಿತು. ಪರಿಣಾಮ, ತಿಂಗಳಿಗೆ ಬರೋಬ್ಬರಿ ಎರಡು ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿ- ಬರೀ ಇಡ್ಲಿ ಮಾರಾಟದಿಂದಲೇ ಸಿಗತೊಡಗಿತು.

ಎಂಬಿಎ ಪದವಿ ಪಡೆದ ನಂತರ- ಶರತ್‌ಬಾಬು ಸ್ವಂತ ಉದ್ದಿಮೆ ಆರಂಭಿಸಲು ಈ ಘಟನೆಯೇ ಪ್ರೇರಣೆಯಾಯಿತು. ಈ ಹುಡುಗ ವ್ಯವಹಾರಕ್ಕೆ ಹೊಸಬ ಎಂದು ಅರ್ಥವಾದ ತಕ್ಷಣ ಹಲವರು ಹೆಜ್ಜೆ ಹೆಜ್ಜೆಗೂ ಮೋಸ ಮಾಡಿದರು. ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಬಂದವರು, ಮೊದಲೇ ಅಡ್ವಾನ್ಸ್ ಪಡೆದು ನಾಪತ್ತೆಯಾದರು. ಇಂಥ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿಯೇ ಪರಿಚಿತರೊಬ್ಬರು- 'ಹೇಳಿ ಕೇಳಿ ಇದು

ಬಿಜಿನೆಸ್ಸು. ಒಂದೇ ಕಡೆ ನಂಬಿಕೊಂಡ್ರೆ ಲಾಭ ಮಾಡೋದು ಕಷ್ಟ. ಬೇರೊಂದು ಕಡೇಲಿ ಬ್ರಾ್ಯಂಚ್ ಶುರು ಮಾಡು. ಹೇಗಿದ್ರೂ ಬ್ಯಾಂಕು ಸಾಲ ಕೊಡುತ್ತೆ. ಒಂದು ಕಡೇಲಿ ಲಾಸ್ ಆದ್ರೆ ಇನ್ನೊಂದು ಕಡೇಲಿ ಲಾಭ ಆಗಬಹುದು' ಅಂದರು.

ಸೋತವನು ಎಲ್ಲರ ಮಾತನ್ನೂ ನಂಬ್ತಾನಂತೆ. ಶರತ್‌ಬಾಬು ಕೂಡ ಹಾಗೇ ಮಾಡಿದ. ಹಿತೈಷಿಗಳ ಮಾತು ಕೇಳಿ 2006ರ ಅಕ್ಟೋಬರ್ 2ರಂದು ಅಹಮದಾಬಾದ್‌ನ ಇನ್ನೊಂದು ಮೂಲೆಯಲ್ಲಿ ಎರಡನೇ ಹೋಟೆಲ್ ಶುರು ಮಾಡಿದ. ಪರಿಣಾಮ ಮಾತ್ರ ತುಂಬ ಕೆಟ್ಟದಿತ್ತು. ಎರಡೂ ಹೋಟೆಲುಗಳಲ್ಲಿ ವ್ಯಾಪಾರ ಕುದುರಲೇ ಇಲ್ಲ. ವರ್ಷ ಕಳೆಯುವುದರೊಳಗೆ ಅನಾಮತ್ತು ಇಪ್ಪತ್ತು ಲಕ್ಷ ರೂ.ಗಳ ಸಾಲ ಇವನ ಹೆಗಲಿಗೇರಿತು.

ಇದೇ ವೇಳೆಗೆ ಅನಾರೋಗ್ಯದಿಂದ ಶರತ್‌ಬಾಬುವಿನ ತಂದೆ ತೀರಿಕೊಂಡ. ಅಲ್ಲಿಗೆ ಇಡೀ ಸಂಸಾರದ ಹೊಣೆ ಇವನ ಹೆಗಲೇರಿತು. ವಾಸಕ್ಕೆ ಮಾದಿಪಕ್ಕಂನ ಅದೇ ಕೊಳೆಗೇರಿಯಲ್ಲಿ ಮನೆಯಿತ್ತು. ಸಮಾಧಾನದ ಮಾತಾಡಲಿಕ್ಕೆ ಅಮ್ಮ ಇದ್ದಳು. ಆದರೆ, ಸಮಾಧಾನದಿಂದ ಸಾಲ ತೀರುತ್ತಾ? ದಿನೇ ದಿನೆ ಬೆಳೆಯುತ್ತ ಹೋದ ಸಾಲದ ಮೊತ್ತ ಮತ್ತು ಸುತ್ತಮುತ್ತಲಿನವರ ಅಪಹಾಸ್ಯದ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ ಶರತ್‌ಬಾಬು ಕಂಗಾಲಾಗಿ ಹೋದ. ಈ ಮಧ್ಯೆಯೇ ಒಂದು ಹಾಸ್ಟೆಲ್‌ಗೆ ಊಟ ಪೂರೈಸುವ ಕಾಂಟ್ರಾ್ಯಕ್ಟ್ ಪಡೆಯಲು ಮುಂಬಯಿಗೆ ಹೊರಟು ನಿಂತರೆ- ಅಹಮದಾಬಾದ್‌ನಲ್ಲಿಯೇ ರೈಲು ಮಿಸ್ಸಾಯಿತು. ಆಗ ನಡುರಾತ್ರಿ. ವಾಪಸ್ ಮನೆಗೆ ಹೋಗಲು ಬಸ್ಸಿಲ್ಲ. ಆಟೊಗೆ ಆಗುವಷ್ಟು ದುಡ್ಡೂ ಜೇಬಲ್ಲಿಲ್ಲ. ಈತ ದಿಕ್ಕು ತೋಚದೆ ನಿಂತಿದ್ದಾಗಲೇ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದ ರೈಲ್ವೆ ಪೊಲೀಸರು, ಇವನ್ಯಾರೋ ಪೋಲಿ ಸುಬ್ಬಣ್ಣ ಅಂದುಕೊಂಡು ನಾಲ್ಕು ಒದ್ದು ಓಡಿಸಿದರು. ಈ ನೋವು, ನಿರಾಶೆ, ಅಪಮಾನಗಳ ಮಧ್ಯೆಯೂ ಆತ ಬದುಕಲ್ಲಿ ಭರವಸೆ ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳಲಿಲ್ಲ. ಹಣ ಮಾಡಲು ಅಡ್ಡದಾರಿ ಹಿಡಿಯಲಿಲ್ಲ. ಬದಲಿಗೆ ತನಗೆ ತಾನೇ 'ಗೆದ್ದೇ ಗೆಲ್ಲುವೆ ಒಂದು ದಿನ, ಗೆಲ್ಲಲೇಬೇಕು ಒಳ್ಳೆತನ' ಎಂದುಕೊಂಡು ಮೌನವಾಗಿದ್ದ.

ಕಡೆಗೂ ಅವನ ಬದುಕಿಗೆ ಬಂಗಾರದ ದಿನ ಬಂದೇ ಬಂತು. ಅವತ್ತು ಮಾರ್ಚ್ 5, 2007. ಗೋವಾದಲ್ಲಿ ಹೊಸದಾಗಿ ಶುರುವಾದ ಯೂನಿವರ್ಸಿಟಿ ಹಾಸ್ಟೆಲ್‌ನ 1500 ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಊಟ ಒದಗಿಸುವ ಗುತ್ತಿಗೆ ಶರತ್‌ಬಾಬುಗೆ ಸಿಕ್ಕಿತು. ಅಹಮದಾಬಾದ್‌ನಲ್ಲಿದ್ದ ಎರಡು ಹೋಟೆಲುಗಳ ಉಸ್ತುವಾರಿಯನ್ನು ನಂಬಿಗಸ್ತನೊಬ್ಬನಿಗೆ ವಹಿಸಿಕೊಟ್ಟು ಈತ ಸೀದಾ ಗೋವೆಗೆ ಬಂದ. ಈ ಬದುಕಿನಲ್ಲಿ ಗೆಲ್ಲಲಿಕ್ಕೆ ಇದೇ ಕಡೆಯ ಅವಕಾಶ ಎಂದುಕೊಂಡೇ ಕೇಟರಿಂಗ್ ಕೆಲಸ ಆರಂಭಿಸಿದ. ತುಂಬ ಶ್ರದ್ಧೆ, ಉತ್ಸಾಹದಿಂದ ಒಂದಿಷ್ಟು ಖರ್ಚು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ, ಲಾಭ ಕಡಿಮೆ ಬಂದರೂ ಚಿಂತೆಯಿಲ್ಲ ಎಂದುಕೊಂಡು ಉಪಾಹಾರ ತಯಾರಿಗೆ ಮುಂದಾದ. ಒಂದೇ ವಾರದ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ಶರತ್ ಬಾಬುವಿನ ಹೆಸರು ಕ್ಯಾಂಪಸ್‌ನಲ್ಲಿ ಮನೆಮಾತಾಯಿತು. ಈತನ ಹೋಟೆಲಿನಲ್ಲಿ ತಯಾರಿಸುತ್ತಿದ್ದ ತಿಂಡಿಗಳ ಶುಚಿ-ರುಚಿಗೆ ಮನಸೋತ ಯೂನಿವರ್ಸಿಟಿಯ ಕುಲಪತಿಗಳು- 'ಕಾಲೇಜಿನ ಎಲ್ಲ ಸಮಾರಂಭಗಳಿಗೂ ನೀನೇ ಊಟ, ತಿಂಡಿ, ಕಾಫಿ ಒದಗಿಸಯ್ಯಾ' ಅಂದರು.

ಪರಿಣಾಮ, ಹಾಸ್ಟೆಲ್ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ದಿನವೂ ಊಟ, ಯೂನಿವರ್ಸಿಟಿಗೆ ಕಾಫಿ ತಿಂಡಿ ಒದಗಿಸುವ ಕೆಲಸದಿಂದಲೇ ವಾರಕ್ಕೆ ಭರ್ತಿ ಒಂದು ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿ ಆದಾಯ ಶರತ್‌ಬಾಬುವಿನ ಕೈ ಸೇರತೊಡಗಿತು. ನೋಡನೋಡುತ್ತಲೇ ಅವನ ಹೋಟೆಲಿನಲ್ಲಿ 100 ಜನ ಕೆಲಸಗಾರರು ಬಂದರು. ಆರು ತಿಂಗಳಲ್ಲಿ ನೌಕರರ ಸಂಖ್ಯೆ ದುಪ್ಪಟ್ಟಾಯಿತು. ಲಾಭವೂ ಕೈ ತುಂಬ ಬಂತು. ಪರಿಣಾಮ, ಎರಡು ವರ್ಷದಲ್ಲಿ ಮಾಡಿದ್ದ ಅಷ್ಟೂ ಸಾಲವನ್ನು ಈ ಶರತ್‌ಬಾಬು, ಆರೇ ತಿಂಗಳಲ್ಲಿ ತೀರಿಸಿಬಿಟ್ಟ!

ಈಗ ಏನಾಗಿದೆ ಅಂದರೆ- ತಮಿಳ್ನಾಡು, ಗೋವಾ, ಬಾಂಬೆ, ಪೂನಾ, ಅಹಮದಾಬಾದ್ ಗಳಲ್ಲಿ ಶರತ್‌ಬಾಬುವಿನ ಕೇಟರಿಂಗ್ ಸೆಂಟರ್‌ಗಳು ಆರಂಭವಾಗಿವೆ. ಎರಡು ತಿಂಗಳ ಹಿಂದಷ್ಟೇ ಆತ ಹೈದರಾಬಾದ್‌ನಲ್ಲೂ ಹೊಸ ಹೋಟೆಲು ಆರಂಭಿಸಿದ್ದಾನೆ. ಅವನ ವಾರ್ಷಿಕ ಆದಾಯ ಈಗ ನಾಲ್ಕು ಕೋಟಿ ದಾಟಿದೆ. ತಮಿಳ್ನಾಡು ಸರಕಾರ ಅವನಿಗೆ 'ಫುಡ್ ಕಿಂಗ್' ಎಂಬ ಬಿರುದು ನೀಡಿ ಸನ್ಮಾನಿಸಿದೆ.

ಒಂದು ಸಂತೋಷವೆಂದರೆ, ಕೋಟ್ಯಾಧಿಪತಿಯಾದ ನಂತರವೂ ಶರತ್‌ಬಾಬು ಬದಲಾಗಿಲ್ಲ. ತನ್ನ ಎಲ್ಲ ಹೋಟೆಲುಗಳಲ್ಲೂ ಆತ ಕಡುಬಡವರಿಗೆ ನೌಕರಿ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾನೆ. ಅವರಿಗೆ ಕಾನೂನುಬದ್ಧವಾದ ಎಲ್ಲ ಸವಲತ್ತು ಒದಗಿಸಿಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾನೆ. 'ಸುಸ್ತಾದರೆ ರಜೆ ತಗೊಳ್ಳಿ. ಆದರೆ ಮೈಗಳ್ಳರಾಗಿ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಬರಬೇಡಿ' ಎಂದು ನಿಷ್ಠುರವಾಗಿ ಹೇಳಿದ್ದಾನೆ. ಮತ್ತು, ಕೋಟ್ಯಾಧಿಪತಿ ಅನ್ನಿಸಿಕೊಂಡ ನಂತರ ಕೂಡ, ಆತ ಕೊಳೆಗೇರಿಯಲ್ಲೇ ಉಳಿದಿದ್ದಾನೆ. ಮತ್ತು, ಬೆಳಗಿನ ಜಾವ ಮೂರು ಗಂಟೆಗೇ ಎದ್ದು ತಾನೂ ದುಡಿಮೆಗೆ ನಿಲ್ಲುತ್ತಿದ್ದಾನೆ....

●

'ಅಲ್ರೀ, ಕೋಟಿ ಕೋಟಿ ದುಡ್ಡು ಕಾಲಡಿಗೆ ಬಂದು ಬಿದ್ದಿದೆ. ಈಗಾದ್ರೂ ದೊಡ್ಡದೊಂದು ಮನೆ ಕಟ್ಟಿಸೋದಿಲ್ವ? ಇನ್ನಾದ್ರೂ ರೆಸ್ಟ್ ತಗೋಬೇಕು ಅನ್ನಿಸ್ತಾ ಇಲ್ವ' ಎಂದು ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದರೆ ಅದೇ ನಿರ್ಮಲ ನಗೆಯೊಂದಿಗೆ ಶರತ್‌ಬಾಬು ಹೇಳುತ್ತಾನೆ: 'ಅಮ್ಮನನ್ನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ನೋಡ್ಕೋಬೇಕು. ಪ್ರತಿ ಹಬ್ಬಕ್ಕೂ ಅವಳಿಗೆ ಒಂದೊಂದು ಹೊಸ ಸೀರೆ ತಂದುಕೊಡಬೇಕು. ಬೈಫಾನ್ಸ್ ಕಾಯಿಲೆ ಬಿದ್ದರೆ ಅಮ್ಮನಿಗೆ ಒಳ್ಳೆಯ ಚಿಕಿತ್ಸೆ ಕೊಡಿಸಬೇಕು. ಆಮೇಲೆ- ಅಮ್ಮನನ್ನು ಕಾರಿನಲ್ಲಿ ಕೂರಿಸ್ಕೊಂಡು ಹೋಗಬೇಕು ಅನ್ನೋದು ನನ್ನ ಹಿರಿಯಾಸೆಯಾಗಿತ್ತು. ಈಗ ಅಷ್ಟೂ ಆಸೆ ಈಡೇರಿದೆ. ಅಮ್ಮನ ಖುಷಿಗೆ ಅಂತಾನೇ 35 ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿನ ಕಾರು ತಗೊಂಡಿದೀನಿ. ಪ್ರತಿ ಹಬ್ಬದಲ್ಲೂ ಅವಳಿಗೆ ಹೊಸಬಟ್ಟೆ ಕೊಡಿಸಿದ್ದೀನಿ. ಬೇರೆ ಏರಿಯಾದಲ್ಲಿ ಮನೆ ಕಟ್ಟಿಸೋಣ್ವಾ ಅಂದರೆ- 'ಬೇಡಪ್ಪಾ. ಅದೆಲ್ಲ ಕೋಟ್ಯಂತರದ ವ್ಯವಹಾರ. ಈಗ ಇರುವ ಮನೆಯಲ್ಲೇ ನೆಮ್ಮದಿ ಇದೆ. ಹೊಸ ಮನೆ ಖರೀದಿಗೆ ಬಳಸುವ ದುಡ್ಡನ್ನೇ ಇನ್ನೊಂದು ಪುಟ್ಟ ಹೋಟೆಲ್ ವ್ಯವಹಾರದಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿಸು. ಹಾಗೆ ಮಾಡಿದ್ರೆ ಒಂದಷ್ಟು ಬಡವರಿಗೆ ಕೆಲಸ ಕೊಟ್ಟಂತಾಗುತ್ತೆ. ಒಂದಿಷ್ಟು ಕುಟುಂಬಕ್ಕೆ ಆಧಾರವಾದಂತಾ

ಗುತ್ತೆ' ಅಂದಿದ್ದಾಳೆ ಅಮ್ಮ. ಅವಳು ಹೇಳಿದಂತೆಯೇ ಕೇಳಬೇಕು. ಬದುಕಿರುವವರೆಗೂ ಬಡವರಿಗೆ ನೆರವಾಗಬೇಕು ಅನ್ನೋದೇ ನನ್ನ ಆಸೆ...'

ಕೋಟ್ಯಾಧಿಪತಿಯಾದ ನಂತರವೂ ಕೊಳೆಗೇರಿಯಲ್ಲೇ ಉಳಿದಿರುವ ಶರತ್‌ಬಾಬು ಬದುಕಿನ ಕಥೆ ಇವತ್ತು ಮನೆಮನೆಯ ಮಾತಾಗಿದೆ. ಆತನ ಯಶೋಗಾಥೆಯನ್ನು ಅವನಿಂದಲೇ ಕೇಳಲು ಅದೆಷ್ಟೋ ಯೂನಿವರ್ಸಿಟಿಗಳು ದುಂಬಾಲು ಬಿದ್ದಿವೆ. ಶರತ್ ಬಾಬು ಕೂಡ ತನ್ನ ಎಲ್ಲ ಬ್ಯುಸಿ ಕೆಲಸದ ಮಧ್ಯೆ ಕರೆದಲ್ಲಿಗೆಲ್ಲ ಹೋಗಿ ಬಂದಿದ್ದಾನೆ. ಹಾಗೆ ಹೋದಲ್ಲೆಲ್ಲ - ತನ್ನ ಸಂಕಟದ, ನೋವಿನ, ಸಾಹಸದ ಕತೆಯನ್ನು ಹೇಳಿಕೊಂಡು ಹಗುರಾಗಿದ್ದಾನೆ. 'ನಾನು ಹತ್ತನೇ ತರಗತಿಯ ತನಕ ಸೀಮೆಎಣ್ಣೆ ದೀಪದ ಬೆಳಕಲ್ಲೇ ಓದಿದವನು. ಶ್ರೀಮಂತರು ಮಾತ್ರ ಕೋಟ್ಯಾಧಿಪತಿಗಳಾಗ್ತಾರೆ ಅನ್ನೋ ವಾದ ಸುಳ್ಳು. ಗೆಲ್ಲಬೇಕು ಅಂತ ಆಸೆಪಡುವ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರೂ ಕೋಟಿವೀರರಾಗಬಹುದು. ಅದಕ್ಕೆ ನಾನೇ ಸಾಕ್ಷಿ' ಎಂದು ಹೆಮ್ಮೆಯಿಂದ ಹೇಳಿಕೊಂಡಿದ್ದಾನೆ. 'ಭಾರತ ಪ್ರಕಾಶಿಸುತ್ತಿದೆ, ಭಾರತ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಹೊಂದುತ್ತಿದೆ ಎಂಬ ಮಾತು ನಿಜವಾಗಬೇಕಾದರೆ- ಎಲ್ಲ ಬಡವರಿಗೂ ಕೆಲಸ ಕೊಡಿ' ಎಂದು ಸರಕಾರಗಳನ್ನು, ಸಿರಿವಂತರನ್ನು ಒತ್ತಾಯಿಸಿದ್ದಾನೆ.

'ಮೇರಾ ಭಾರತ್ ಮಹಾನ್' ಎಂದು ಖುಷಿಯಿಂದ ಚೀರಬೇಕು ಅನ್ನಿಸುವುದು ಇಂಥ ಸಾಧಕರ ಕಥೆಯನ್ನು ಕೇಳಿದಾಗಲೇ ಅಲ್ಲವೆ?

26

ದುಡ್ಡು ಅವನಿಗೆ ಸಂತೋಷ ಕೊಡಲಿಲ್ಲ !

ಉತ್ತರಹಳ್ಳಿಯ ಹಳೇ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ತಿಂಗಳು ಕಳೆವುದರೊಳಗೆ ಸುಧೀರ ಸುಸ್ತಾಗಿ ಹೋದ. ಚಿಕ್ಕಂದಿನಿಂದ ಆಡಿಕೊಂಡು ಬೆಳೆದ ಮನೆ ಅದು. ಅವನು ಯಾವ ಕಡೆ ತಿರುಗಿದರೂ ಅಪ್ಪ-ಅಮ್ಮನ; ಹೆಂಡತಿಯ ಚಿತ್ರಗಳೇ ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದವು.

'ದುಡ್ಡು ಮಾಡಬೇಕು. ದೊಡ್ಡದೊಂದು ಬಂಗಲೆ ಕಟ್ಟಿಸಬೇಕು. ಇನ್ನೋವಾ ಕಾರನ್ನೇ ತಗೋಬೇಕು. ಒಂದಿಷ್ಟು ಜಾಸ್ತಿ ಬ್ಯಾಂಕ್ ಬ್ಯಾಲೆನ್ಸ್ ಹೊಂದಿರಬೇಕು. ಯಾವುದಾದ್ರೂ ಮಲ್ಟಿ ನ್ಯಾಷನಲ್ ಕಂಪನಿಗೆ ಸೇರಬೇಕೇ ವಿನಃ ಸರಕಾರಿ ನೌಕರಿ ಸೇರಬಾರದು...' ಸುಧೀರ ಪದೇ ಪದೆ ಹೀಗೆ ಅಂದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದ. ಅದೇ ಕಾರಣದಿಂದ ತುಂಬಾ ಶ್ರದ್ಧೆಯಿಂದ ಓದಿದ. ಕ್ಯಾಂಪಸ್ ಇಂಟರ್‌ವ್ಯೂನಲ್ಲಿ ಆಯ್ಕೆಯಾದ. ಕಂಪ್ಯೂಟರ್ ಎಂಜಿನಿಯರ್ ಅಂದಮೇಲೆ ಕೇಳಬೇಕೆ? ಮೊದಲ ಸಂಬಳವೇ ಅನಾಮತ್ತು ಮೂವತ್ತೆರಡು ಸಾವಿರವಿತ್ತು. ಪಿಡಬ್ಲ್ಯೂಡಿಯಲ್ಲಿ ಗುಮಾಸ್ತನಾಗಿದ್ದ ಸುಧೀರನ ತಂದೆ, ರಿಟೈರ್‌ಮೆಂಟ್ ಕಾಲದಲ್ಲೂ ಅಷ್ಟು ದುಡ್ಡು ಕಂಡಿರಲಿಲ್ಲ. ಹೊಸ ನೌಕರಿಯ ಆರ್ಡರ್ ಜತೆ ಮನೆಗೆ ಬಂದವನೇ ಸುಧೀರ ಹೇಳಿದ:

'ಅಪ್ಪಾ, ನಾಳೆಯಿಂದ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಹೋಗ್ತಾ ಇದೀನಿ. ಬೆಂಗಳೂರಲ್ಲಿ ಬರೀ ಮೂರು ತಿಂಗಳು, ಅಷ್ಟೆ. ಆಮೇಲೆ ಸೀದಾ ಅಮೆರಿಕಕ್ಕೆ ಹೋಗಿಬಿಡ್ತೀನಿ. ಎರಡು ವರ್ಷ ಬರಲ್ಲ. ಚೆನ್ನಾಗಿ ದುಡೀತೀನಿ. ಆಮೇಲೆ ಬರ್ತೀನಲ್ಲ, ಆಗ, ಮೊದಲು ಉತ್ತರ

ಹಳ್ಳಿಯ ಈ ಮನೇನ ಮಾರಿಬಿಡೋಣ. ಯಾವುದಾದ್ರೂ ಅಪಾರ್ಟ್‌ಮೆಂಟ್ ತಗೊಳ್ಳೋಣ. ನಾನೂ ಸರಕಾರಿ ನೌಕರೀನೇ ನಂಬಿಕೊಂಡ್ರೆ ನಿನ್ನ ಥರಾನೇ ಲಾಟರಿ ಹೊಡೀಬೇಕಾಗ್ತದೆ. ಈ ಉತ್ತರಹಳ್ಳಿಯ ಧೂಳು ಕುಡಿದೇ ಬದುಕಬೇಕಾಗ್ತದೆ. ಮೊದಲೇ ಹೇಳ್ತಾ ಇದೀನಿ. ನಂಗೆ ರಜೆ ಸಿಗಲ್ಲ. ಶನಿವಾರ, ಭಾನುವಾರಗಳಲ್ಲಿ ವೀಕೆಂಡ್ ಪಾರ್ಟಿ ಇರ್ತವೆ. ಹಾಗಾಗಿ ಮದುವೆ, ಮುಂಜಿ, ಹಬ್ಬ, ತಿಥಿ ಅಂತೆಲ್ಲ ನನ್ನನ್ನು ಕರೆಯಬೇಡಿ. ನನಗೆ ಯಾವ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಕ್ಕೂ ಬರೋಕೆ ಆಗೋದಿಲ್ಲ. ಸೆಂಟಿಮೆಂಟ್ ಮಧ್ಯೆ ಕಳೆದುಹೋದ್ರೆ ಪ್ರೊಮೋಷನ್ ಸಿಗಲ್ಲ. ನೆನಪಿರ್ಲಿ...'

'ಅಲ್ಲ ಕಣೋ, ಈಗ ನಮಗೆ ಏನು ಕಡಿಮೆಯಾಗಿದೆ ಹೇಳು? ಸ್ವಂತ ಮನೆಯಿದೆ. ನನಗೆ ಒಂದಿಷ್ಟು ಪೆನ್ಷನ್ ಬರ್ತಿದೆ. ನೀನಾದ್ರೂ ಒಬ್ಬನೇ. ಅಷ್ಟು ದೂರ ಹೋಗಿ, ನಿದ್ರೆಗೆಟ್ಟು, ವಿಪರೀತ ದುಡಿದು ಯಾರನ್ನು ಸಾಕಬೇಕು ಹೇಳು? ನನ್ಮಾತು ಕೇಳು. ಅಮೆರಿಕದ ಜಪ ಬೇಡ. ಸಾಫ್ಟ್ ವೇರ್‌ಗೇ ಸೇರ್ಕೊ. ಆದ್ರೆ ಸುಮ್ನೆ ಇಲ್ಲೇ ಆರಾಂ ಆಗಿರು...' ಸುಧೀರನ ತಂದೆ ಇನ್ನೇನೋ ಹೇಳಲು ಹೋದರು. ಆದರೆ ಇವನು ಕೇಳಬೇಕಲ್ಲ? ಹಾಂ, ಹೂಂ ಅನ್ನುವುದರೊಳಗೆ ಬೆಂಗಳೂರಲ್ಲಿ ಮೂರು ತಿಂಗಳು ಕಳೆದ. ಅಪ್ಪನ ಮಾತಿಗೆ ಗೋಲಿ ಹೊಡೆದ. ಅಮ್ಮನಿಗೆ ತಾನೇ ಬುದ್ಧಿ ಹೇಳಿದ! ನಂತರ ಸೀದಾ ಅಮೆರಿಕಕ್ಕೆ ಹೋಗಿಯೇಬಿಟ್ಟ.

●

ದುಡ್ಡು ಮಾಡಬೇಕು ಎಂಬ ಹಪಹಪಿಗೆ ಬಿದ್ದವನಿಗೆ ದಿನ ಕಳೆದದ್ದೇ ಗೊತ್ತಾಗಲಿಲ್ಲ. ಭಾರತಕ್ಕೆ ಮರಳಿ ಹೋದರೆ, ಅದೇ ಬೆಂಗಳೂರಿನ ಉತ್ತರಹಳ್ಳಿಯ ಲಡಕಾಸಿ ಮನೇಲಿರಬೇಕು, ದಿನವೂ ಅಪ್ಪನ ಉಪದೇಶ ಕೇಳಬೇಕು. ಅದರ ಬದಲು ಇನ್ನೊಂದೆರಡು ವರ್ಷ ಇಲ್ಲೇ ಇದ್ದರೆ ಹೇಗೆ ಅಂದುಕೊಂಡ ಸುಧೀರ. 'ಅದೇ ಸರಿ' ಅನ್ನಿಸಿತು. ಈ ಮಧ್ಯೆ ಎರಡು ವರ್ಷದ ನಂತರ ರಜೆಗೆಂದು ಬಂದವನು ತರಾತುರಿಯಲ್ಲಿ ಮದುವೆಯಾದ. ನಂತರದ ಒಂದೇ ತಿಂಗಳಲ್ಲಿ ಹೆಂಡತಿಯೊಂದಿಗೆ ಅಮೆರಿಕಕ್ಕೇ ಹೋಗಿಬಿಟ್ಟ. 'ಬೇಡ ಕಣೋ, ಇಲ್ಲೇ ನಮ್ಮ ಜತೇಲೇ ಇರೋ' ಎಂದು ಅಪ್ಪ-ಅಮ್ಮ ಅದೆಷ್ಟೋ ಹೇಳಿದರು. ಇವನು ಕೇಳಲಿಲ್ಲ.

ಓಡುವ ಕಾಲಕ್ಕೆ ಯಾವ ತಡೆ? ಹಾಂ ಹೂಂ ಅನ್ನುವುದರೊಳಗೇ ಸುಧೀರನಿಗೆ ಇಬ್ಬರು ಮಕ್ಕಳಾದರು. ಸಂಸಾರ ದೊಡ್ಡದಾಯಿತಲ್ಲ, ಅದೇ ಕಾರಣಕ್ಕೆ ಖರ್ಚೂ ಹೆಚ್ಚಿತು. ಈ ಮಧ್ಯೆ ತಿಂಗಳು ತಿಂಗಳೂ ಸುಧೀರ ಊರಿಗೆ ದುಡ್ಡು ಕಳಿಸುತ್ತಿದ್ದ. ಅವನ ಅಪ್ಪ-ಅಮ್ಮ ತಿಂಗಳಿಗೆ ನಾಲ್ಕು ಸಾರಿ ಫೋನು ಮಾಡುತ್ತಲೇ ಇದ್ದರು. ಇವನು 'ಹಲೋ' ಅಂದರೆ ಸಾಕು- 'ಮಕ್ಕಳು ಹೇಗಿದ್ದಾರಪ್ಪ? ಅವರನ್ನು ನೋಡಬೇಕು, ಅವರ ಜತೆ ಮಾತಾಡಬೇಕು, ಅವರ ಸಂತೋಷ ಕಂಡು ಖುಷಿ ಪಡಬೇಕು ಅಂತೆಲ್ಲಾ ನಮಗೆ ಆಸೆ ಇದೆ ಕಣೋ, ನೀವು ಗಂಡ-ಹೆಂಡ್ತಿ ಬರದೇ ಇದ್ರೆ ಪರವಾಗಿಲ್ಲ ಮಕ್ಕಳನ್ನಾದ್ರೂ ಕಳಿಸಪ್ಪಾ...' ಎನ್ನುತ್ತಿದ್ದರು. 'ಅಂಥ ಸೆಂಟಿಮೆಂಟ್ ಎಲ್ಲಾ ಬ್ಯಾಡ ಕಣಪ್ಪಾ. ಒಂದಿಷ್ಟು ಜಾಸ್ತಿ ದುಡ್ಡು ದುಡಿದು ಬರ್ತೀನಿ. ಅಲ್ಲಿಯತನಕ ಸುಮ್ನಿರು' ಎಂದು ಸುಧೀರ ಅಲ್ಲಿಂದಲೇ ಗದರುತ್ತಿದ್ದ.

ಈ ಮಧ್ಯೆ ತೀರಾ ಅನಿರೀಕ್ಷಿತವಾಗಿ ಸುಧೀರನ ತಾಯಿ ಕಾಯಿಲೆ ಬಿದ್ದಳು. ಸುದ್ದಿ ತಿಳಿದದ್ದೇ,

ಸುಧೀರ ಹೌಹಾರಿದ. ಅಮ್ಮನನ್ನು ನೋಡಲೇಬೇಕು ಅನ್ನಿಸಿತು. 'ಒಂದೇ ಒಂದು ವಾರದ ಮಟ್ಟಿಗೆ ರಜೆ ಕೊಡಿ, ಪ್ಲೀಸ್' ಅಂದ. ಕಂಪನಿಯವರು ಅವನ ಬೇಡಿಕೆ ತಮಗೆ ಕೇಳಿಸಲೇ ಇಲ್ಲ ಎಂಬಂತೆ 'ವಾರದೊಳಗೆ ಒಂದು ನಿಗದಿತ ಟಾರ್ಗೆಟ್ ತಲುಪಿದರೆ ಒಂದು ಸಾವಿರ ಡಾಲರ್ ಸಂಬಳ ಹೆಚ್ಚಿಸುವುದಾಗಿ' ಆಸೆ ತೋರಿಸಿದರು. ತಕ್ಷಣವೇ ಒಂದಿಷ್ಟು ದುಡ್ಡು ಕಳಿಸಿದ ಸುಧೀರ- 'ಅಮ್ಮನನ್ನು ಒಳ್ಳೆಯ ಆಸ್ಪತ್ರೆಗೆ ಸೇರಿಸಪ್ಪ' ಎಂದು ಫೋನ್ ಮಾಡಿ ಅಲ್ಲೇ ಉಳಿದುಬಿಟ್ಟ.

ದುಡ್ಡಿಂದ ಏನು ಬೇಕಾದರೂ ಖರೀದಿಸಬಹುದು. ಜೀವವನ್ನು ಖರೀದಿಸಲು ಆಗಲ್ಲ ಎಂಬ ಮಾತು ಸುಧೀರನ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ನಿಜವಾಯಿತು. ಅವನ ತಾಯಿ, ಮೊಮ್ಮಕ್ಕಳ ಧ್ಯಾನದಲ್ಲೇ ಪ್ರಾಣ ಬಿಟ್ಟಳು. ಆಗ ಕೂಡ ಬಂದುಹೋಗಲು ಸುಧೀರನಿಗೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಇತ್ತ ಹೆಂಡತಿಯನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಂಡ ಬೇಸರದಲ್ಲಿ ಸುಧೀರನ ತಂದೆ ಕೂಡ ಅದೊಮ್ಮೆ ಹಾಸಿಗೆ ಹಿಡಿದವನು ಕೆಲವೇ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ತೀರಿಹೋದ.

ಕೆಲವೇ ದಿನಗಳ ಅಂತರದಲ್ಲಿ ಅಪ್ಪ-ಅಮ್ಮ ಇಬ್ಬರನ್ನೂ ಕಳೆದುಕೊಂಡನಲ್ಲ? ಅದೇ ಕಾರಣದಿಂದ ಸುಧೀರನಿಗೆ ಪಾಪಪ್ರಜ್ಞೆ ಕಾಡಿತು. ಅದೇ ವೇಳೆಗೆ ಅವನ ಕಂಪನಿಯ ವಹಿವಾಟಿನಲ್ಲಿ ಆರ್ಥಿಕ ಬಿಕ್ಕಟ್ಟು ಕಾಣಿಸಿಕೊಂಡು, ಲಾಭದಲ್ಲಿ ದಿಢೀರನೆ ಏರುಪೇರಾಗಿ ಅದು ರಾತ್ರೋರಾತ್ರಿ ಮುಚ್ಚಿ ಹೋಯಿತು. ಜಾಸ್ತಿ ಲಾಭದ ಆಸೆಯಿಂದ ಖರೀದಿಸಿದ್ದ ಸುಧೀರನ ಷೇರುಗಳೆಲ್ಲ ಅದರೊಂದಿಗೇ ಕಣ್ಮುಚ್ಚಿದವು. ಇಷ್ಟಾದ ಮೇಲೆ ಆ ದುಬಾರಿ ದೇಶದಲ್ಲಿದ್ದು ಮಾಡುವುದೇನು? ಅಳಿದುಳಿದ ದುಡ್ಡು ಕೂಡಿಸಿಕೊಂಡು ಸೀದಾ ಸುಧೀರ ಬೆಂಗಳೂರಿಗೆ ಬಂದ.

ಲಾಭ-ನಷ್ಟದ ವಿಷಯ ಹಾಳಾಗಲಿ. ಪ್ರೆಸ್ಟೀಜ್ ಅಲ್ಲವೆ? ಅಮೆರಿಕ ರಿಟರ್ನ್ಡ್ ಅಂದಮೇಲೆ ಜೋರಾಗಿರಬೇಕು ತಾನೆ? ಅದೇ ಯೋಚನೆಯಿಂದ ಸುಧೀರ ಕಾರು ತಗೊಂಡ. ಉತ್ತರಹಳ್ಳಿಯ ಮನೆ ಕೆಡವಿಸಿ ಅಲ್ಲೇ ಹೊಸ ಮನೆ ಕಟ್ಟಿಸಿದ. ಅದೇನು ಗ್ರಹಚಾರವೋ ಏನು ಕತೆಯೋ... ಅದೊಮ್ಮೆ ಕತ್ರಗುಪ್ಪೆ ರಸ್ತೆಯಲ್ಲಿ ಸುಧೀರನ ಕಾರು ಅಪಘಾತಕ್ಕೆ ಈಡಾಯಿತು. ನಂತರದಲ್ಲಿ ಆಸ್ಪತ್ರೆ-ಕೋರ್ಟು, ಪೊಲೀಸ್‌ಠಾಣೆ ಎಂದೆಲ್ಲ ಸುತ್ತಾಡಿ ಸುಧೀರ ಅದೆಷ್ಟು ಹೈರಾಣಾದ ಅಂದರೆ- 'ಥತ್, ಈ ಇಂಡಿಯಾದ ಸಹವಾಸವೇ ಬೇಡ. ಮತ್ತೆ ಅಮೆರಿಕಕ್ಕೆ ಹೋಗೋಣ. ಕಳೆದುಕೊಂಡಲ್ಲೇ ಮರಳಿ ಸಂಪಾದಿಸೋಣ' ಅಂದುಕೊಂಡು ಹೆಂಡತಿಯನ್ನು ಇಲ್ಲೇ ಉಳಿಸಿ, ಮಕ್ಕಳೊಂದಿಗೆ ಅಮೆರಿಕಕ್ಕೆ ಹೋಗಿಯೇಬಿಟ್ಟ.

ಎರಡನೇ ಬಾರಿಯ ಯಾತ್ರೆಯಲ್ಲಿ ಮತ್ತೆ ಕಷ್ಟಪಟ್ಟು ದುಡಿದ. ಒಂದಿಷ್ಟು ಲಾಭ ಮಾಡಿ, 'ವಾಹ್-ಸೆಟ್ಲ್ ಆದೆ' ಎಂದು ಆತ ಉದ್ಗರಿಸುವ ವೇಳೆಗೆ ಇಲ್ಲಿ ಬೆಂಗಳೂರಿನಲ್ಲಿ ಅನಾಹುತವಾಗಿಯೇ ಹೋಯಿತು. ಗಂಡ- ಮಕ್ಕಳಿಂದ ದೂರವಿದ್ದ ಕಾರಣದಿಂದಲೇ ಡಿಪ್ರೆಷನ್‌ಗೆ ಒಳಗಾಗಿ ಸುಧೀರನ ಹೆಂಡತಿಯೂ ತೀರಿಹೋದಳು. ಸುಧೀರನಿಗೆ ಇದು ದೊಡ್ಡ ಶಾಕ್. ಅವನು ತಕ್ಷಣವೇ ಮಕ್ಕಳೊಂದಿಗೆ ಓಡಿಬಂದ. ಎಲ್ಲ ಶಾಸ್ತ್ರ-ಆಚಾರವೂ ಮುಗಿಯುವ ವೇಳೆಗೆ ಹದಿನೈದು ದಿನಗಳೇ ಕಳೆದುಹೋದವು. ಸುಧೀರನ ಮಕ್ಕಳು- 'ಅಪ್ಪಾ, ಆಗಿದ್ದು ಆಗಿಹೋಯ್ತು. ಇಲ್ಲಿದ್ದು ಮಾಡುವುದೇನು? ನಾವು ಅಮೆರಿಕಕ್ಕೇ ಹೋಗ್ತೀವಿ' ಎಂದು ಹಟ ಹಿಡಿದವು. ಇವನು 'ಬೇಡ'

ಎಂದ. ಅವರು ಕೇಳಲಿಲ್ಲ. ನಾಲ್ಕೇ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಹೋಗಿಯೇಬಿಟ್ಟರು.

ಉತ್ತರಹಳ್ಳಿಯ ಹಳೇ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ತಿಂಗಳು ಕಳೆಯುವುದರೊಳಗೆ ಸುಧೀರ ಸುಸ್ತಾಗಿ ಹೋದ. ಚಿಕ್ಕಂದಿನಿಂದ ಆಡಿಕೊಂಡು ಬೆಳೆದ ಮನೆ ಅದು. ಅವನು ಎತ್ತ ತಿರುಗಿದರೂ ಅಪ್ಪ-ಅಮ್ಮನ; ಹೆಂಡತಿಯ ಚಿತ್ರಗಳೇ ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದವು. ಅವರೊಂದಿಗೆ ಆಡಿದ ಮಾತುಗಳು, ಕಳೆದ ಮಧುರ ನೆನಪುಗಳು ಮೇಲಿಂದ ಮೇಲೆ ದಾಳಿ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದವು. ಅದೆಲ್ಲದರಿಂದ ಬಿಡುಗಡೆ ಪಡೆಯಬೇಕು ಅನ್ನಿಸಿತಲ್ಲ- ಲಾಭದ ಮುಖ ನೋಡದೆ ಅದನ್ನೂ ಮಾರಿಬಿಟ್ಟ.

●

ಇದ್ದ ಮನೆಯನ್ನೂ ಮಾರಿದ್ದಾಯಿತು. ವಾಸಕ್ಕೊಂದು ಹೊಸ ಮನೆ ಬೇಡವೆ? ಎಲ್ಲಾದರೂ ಒಂದು ಕಡೆ ಸೈಟು ತಗೊಂಡು ಮನೆ ಕಟ್ಟಿಸೋಣ ಎಂದುಕೊಂಡೇ ಅತ್ತ ತಿರುಗಿದ. ಬನ್ನೇರುಘಟ್ಟ ರಸ್ತೆಯಲ್ಲಿ 30x40 ಅಳತೆಯ ಸೈಟ್‌ಗೆ 60 ಲಕ್ಷ ಎಂದರು. 'ಅಯ್ಯಪ್ಪ, ಅಷ್ಟೊಂದು ರೇಟಾ' ಅಂದುಕೊಂಡು ಈ ಕಡೆ ಕೆಂಗೇರಿಗೆ ಬಂದ. ಆ ಕಡೆ ನೆಲಮಂಗಲದಲ್ಲೂ ವಿಚಾರಿಸಿದ. ಕಡೆಗೆ ದೇವನಹಳ್ಳಿಗೂ ಹೋಗಿ ಬಂದ. ಸೈಟ್‌ನ ಬೆಲೆ ಎಲ್ಲೆಲ್ಲೂ ವಿಪರೀತ ಜಾಸ್ತಿ ಇತ್ತು. ಇರುವ ಹಣದಲ್ಲಿ ಸೈಟು ಖರೀದಿಸಬಹುದೇ ಹೊರತು ಮನೆ ಕಟ್ಟಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ ಎಂಬುದು ಸುಧೀರನಿಗೆ ತುಂಬ ಬೇಗ ಅರ್ಥವಾಯಿತು. ಕಡೆಗೆ ಏನು ಮಾಡಲೂ ತೋಚದೆ, ಬನಶಂಕರಿ ಏರಿಯಾದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಮನೆಯನ್ನು ಲೀಸ್‌ಗೆ ಹಿಡಿದು ಹೊಸ ಬದುಕು ಆರಂಭಿಸಿದ.

ಈಗ, ಪ್ರತಿದಿನವೂ ಸಂಜೆ ಕೃಷ್ಣರಾವ್ ಪಾರ್ಕ್‌ಗೆ ಸುಧೀರ ವಾಕಿಂಗ್‌ಗೆ ಬರುತ್ತಾನೆ. ಎದುರಿಗೆ ಸಿಕ್ಕವರನ್ನು ಪರಿಚಯ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ. ಇಲ್ಲವಾದರೆ ತನ್ನಷ್ಟಕ್ಕೆ ತಾನೇ 'ಛೆ, ನಾನು ಎಂಥ ತಪ್ಪು ಮಾಡಿದೆ ಅಲ್ವ? ನನಗೆ ಸ್ವಂತ ಮನೆಯಿತ್ತು. ಜೀವಕ್ಕೆ ಮಿಗಿಲಾಗಿ ಪ್ರೀತಿಸುವ ಅಪ್ಪ-ಅಮ್ಮ ಇದ್ದರು. ಅವರಷ್ಟೇ ಪ್ರೀತಿಯ ಹೆಂಡತಿ ಇದ್ದಳು. ನಾನು, ದಿಢೀರ್ ದುಡ್ಡಿನ ಮೋಹಕ್ಕೆ ಬಿದ್ದೆ. ಮೊದಲು ಅಪ್ಪ-ಅಮ್ಮನಿಗೆ ನೋವು ಕೊಟ್ಟೆ, ಅವರನ್ನು ಮೊಮ್ಮಕ್ಕಳ ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ ವಂಚಿಸಿದೆ. ಅವರ ಸಾವಿಗೆ ಪರೋಕ್ಷವಾಗಿ ಕಾರಣನಾದೆ. ಕಡೆಗೆ ಹೆಂಡತಿಯನ್ನೂ ಕಳೆದುಕೊಂಡೆ. ಈಗ ನೋಡಿದ್ರೆ ಒಂಟಿ ಪಿಶಾಚಿಯ ಥರಾ ಬದುಕ್ತಾ ಇದೀನಿ. ಮಗ-ಮಗಳು ಅಮೆರಿಕದಲ್ಲೇ ಸೆಟ್ಲಾಗಿದಾರೆ. ಇವತ್ತೋ ನಾಳೆಯೋ ನಾನು ಸತ್ತರೆ, ಯಾರೋ ಬೇರೆಯವರು ಬಂದು ನನ್ನನ್ನು ಮಣ್ಣು ಮಾಡ್ತಾರೆ. ದುಡ್ಡಿನ ಮೋಹಕ್ಕೆ ಬಿದ್ದು ಬದುಕಿನ ಸಂತೋಷವನ್ನೇ ಕಳೆದುಕೊಂಡೆನಲ್ಲ, ಛೆ...' ಎನ್ನುತ್ತ ಬಿಕ್ಕಳಿಸುತ್ತಾನೆ.

●

ದುಡ್ಡಿನ ಹಿಂದೆ ಬಿದ್ದು ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ಮರೆಯುತ್ತಿರುವ ಯುವಕರನ್ನು ನೆನೆದಾಗ ಯಾಕೋ ನಿಮಗೆಲ್ಲ ಸುಧೀರನ ಕಥೆ ಹೇಳಬೇಕು ಅನ್ನಿಸ್ತು...

●

27

ಅವನ ಒಳಗಣ್ಣಿಗೆ ನಾಟ್ಯ ಒಲಿಯಿತು !

ವಿಶೇಷ ಏನೆಂದರೆ, ಅಂಥ ಬುಸೇಗೌಡರು ಪ್ರಖ್ಯಾತ ಭರತನಾಟ್ಯ ಕಲಾವಿದರು. ಈಗಾಗಲೇ ಸಾವಿರಕ್ಕೂ ಹೆಚ್ಚು ಕಾರ್ಯಕ್ರಮ ನೀಡಿದ್ದಾರೆ. ಅವರಿಗೆ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ, ಅಂತಾರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಪ್ರಶಸ್ತಿಗಳು ಒಲಿದಿವೆ.

'ನಾನು ಗೆಲ್ಲಬೇಕು...'ಅಂಥದೊಂದು ಹಟ ಬಂದುಬಿಟ್ಟರೆ ಕೈ ಇಲ್ಲದವನು ಗಿಟಾರ್ ನುಡಿಸುತ್ತಾನೆ, ಕಾಲಿಲ್ಲದವನು ಈಜಿಯೇ ಸಪ್ತಸಾಗರ ದಾಟುತ್ತಾನೆ, ಮೂಗ ಹಾಡು ಹೇಳುತ್ತಾನೆ, ಅಕ್ಷರದ ಗಂಧವೇ ಇಲ್ಲದವನು ಕಾದಂಬರಿ ಬರೆಯುತ್ತಾನೆ. ಸಣಕಲ, ತೊಣಪನನ್ನು ಚಿತ್ ಮಾಡುತ್ತಾನೆ. Impossible ಎಂಬ ಪದದೊಳಗೇ possible ಎಂಬುದೂ ಇದೆ. ಹಾಗಾಗಿ ಸಾಧನೆಗೆ ಅಸಾಧ್ಯವಾದುದು ಯಾವುದೂ ಇಲ್ಲ. ಇಂಥದೊಂದು ನಿರ್ಧಾರದೊಂದಿಗೆ ಎದ್ದು ನಿಂತವನಿಗೆ ಆಕಾಶವೊಂದು ಮಿತಿಯಲ್ಲ, ಸಾಗರದ ಆಳ ಲೆಕ್ಕಕ್ಕೇ ಇರುವುದಿಲ್ಲ.

ಸೋಲನ್ನು ಮೇಲಿಂದ ಮೇಲೆ ಸೋಲಿಸುವ; ಆ ಮೂಲಕ ಗೆಲುವೇ ನಮ್ಮ ಬದುಕು ಎಂದು ಹೆಮ್ಮೆಯಿಂದ ಹೇಳುವ; ತಮ್ಮ ಸಾಧನೆಯಿಂದಲೇ ಹಲವರ ಆದರ್ಶವಾಗುವ ಹೀರೋಗಳು ನಮ್ಮ ಮಧ್ಯೆಯೇ ಇದ್ದಾರೆ. ಅದರಲ್ಲೂ 'ಎಲ್ಲ ಸರಿಯಾಗಿದೆ' ಅಂದುಕೊಂಡವರಿಗಿಂತ ಸಮಾಜದ ಹಲವರಿಂದ 'ಪಾಪ ಕಣ್ರೀ' ಅನ್ನಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಅಂಗವಿಕಲರು ಸಾಧಕರ ಪಟ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಯಾವತ್ತೂ ಮುಂದಿರುತ್ತಾರೆ. ಅಂಥವರ ಪೈಕಿ ಬುಸೇಗೌಡ ಪ್ರಮುಖರು.

ವಿಶೇಷ ಏನೆಂದರೆ, ಗೌಡರು ಸುವಿಖ್ಯಾತ ಭರತನಾಟ್ಯ ಕಲಾವಿದರು. ಅವರು ಈಗಾಗಲೇ ಸಾವಿರಕ್ಕೂ ಹೆಚ್ಚು ಕಾರ್ಯಕ್ರಮ ನೀಡಿದ್ದಾರೆ. ಅವರ ಸಾಧನೆಗೆ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ, ಅಂತಾರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಪ್ರಶಸ್ತಿಗಳು ಒಲಿದಿವೆ. ನಾಟ್ಯ ಕಲಾಕುಶಲ, ನಾಟ್ಯಕಲಾಪ್ರೇಮಿ, ನಾಟ್ಯಮಯೂರ ಎಂಬಿತ್ಯಾದಿ ಬಿರುದುಗಳು ಅವರ ಮುಡಿಯನ್ನು ಅಲಂಕರಿಸಿವೆ. 'ಅಯ್ಯೋ, ಭರತನಾಟ್ಯ ಕಲಾವಿದ ಅಂದ ಮೇಲೆ ಅವರಿಗೆ ಪ್ರಶಸ್ತಿ ಸಿಗೋದು ಮಾಮೂಲು. ಅದರಲ್ಲೇನಿದೆ ಸ್ಪೆಶಾಲಿಟಿ? ಅನ್ನಬೇಡಿ'.

ವಿಶೇಷ ಏನೆಂದರೆ, ಬುಸೇಗೌಡರು ಅಂಧರು! ಎರಡೂ ಕಣ್ಣು ಕಾಣದಿದ್ದರೂ ಅವರು ಭರತನಾಟ್ಯ ಕಲಿತದ್ದು, ಅದನ್ನು ಒಲಿಸಿಕೊಂಡದ್ದು, ಸಾಧನೆಯ ಹಾದಿಯಲ್ಲಿ ಒಂದೊಂದೇ ಹೆಜ್ಜೆ ನಡೆದು ಹೋದದ್ದು, ದಶಾವತಾರ ನೃತ್ಯರೂಪಕದಲ್ಲಿ ನಂಬರ್ ಒನ್ ಅನ್ನಿಸಿಕೊಂಡದ್ದು... ಓಹ್, ಹೇಳುತ್ತ ಹೋದರೆ, ಬುಸೇಗೌಡರದು ಎಂಥವರಿಗೂ ಸ್ಫೂರ್ತಿ ನೀಡಬಲ್ಲಂಥ ಕಥೆ.

●

ಬುಸೇಗೌಡರದು ಮೂಲತಃ ಮಂಡ್ಯ ಸಮೀಪದ ಒಂದು ಹಳ್ಳಿ. ಅವರು ಜನ್ಮತಃ ಅಂಧರಲ್ಲ. ಮೂರು ವರ್ಷದವರೆಗೂ ಅವರು ಉಳಿದೆಲ್ಲರಂತೆಯೇ ಇದ್ದರು. ಆದರೆ, ಮೂರನೇ ವರ್ಷದ ಕಡೆಯಲ್ಲಿ ನಡೆದ ಒಂದು ಅಪಘಾತದಲ್ಲಿ ಅವರ ಎರಡೂ ಕಣ್ಣುಗಳ ದೃಷ್ಟಿಯೇ ಹೋಗಿಬಿಟ್ಟಿತು. ಇದು ಇಪ್ಪತ್ತೊಂಬತ್ತು ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದಿನ ಮಾತು. ಹಾಲುಗಲ್ಲದ ಮಗುವಿಗೆ ಕಣ್ಣೇ ಕಾಣುವುದಿಲ್ಲ ಎಂದಾಗ ಆ ಕಂದನ ತಾಯ್ತಂದೆಯರು ಕಲ್ಲೂ ಕರಗುವಂತೆ ಗೋಳಾಡಿದರು. ಆಸ್ಪತ್ರೆ ಆಸ್ಪತ್ರೆ ಸುತ್ತಿದರು. ಎಲ್ಲ ವೈದ್ಯರೂ 'ಉಹುಂ, ಏನೂ ಮಾಡಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ' ಎಂದು ಕೈಚೆಲ್ಲಿದಾಗ ಬುಸೇಗೌಡನನ್ನು ಅಂಧಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಶಿಕ್ಷಣ ಕೊಡುವ ಬೆಂಗಳೂರಿನ ರಮಣ ಮಹರ್ಷಿ ಶಾಲೆಗೆ ತಂದುಬಿಟ್ಟರು.

ನಂತರದ ನಾಲ್ಕು ವರ್ಷಗಳು ಯಾವುದೇ ವಿಶೇಷಗಳಿಲ್ಲದೆ ಕಳೆದುಹೋದವು. ಆ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿಯೇ ಅಂಧ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಡ್ಯಾನ್ಸ್ ಕಲಿಸಲು ಅಶೋಕ್‌ಕುಮಾರ್ ಎಂಬ ಉತ್ಸಾಹಿ ಶಿಕ್ಷಕರೊಬ್ಬರು ಬಂದರು. ಅವರನ್ನು 'ತಾರೆ ಜಮೀನ್ ಪರ್' ಚಿತ್ರದ ಅಮೀರ್‌ಖಾನ್‌ನಂಥ ಸಹೃದಯಿ ಮೇಷ್ಟ್ರು ಎಂದೇ ಕರೆಯಿರಿ, ಅಭ್ಯಂತರವಿಲ್ಲ. ಸದಾ ಹೊಸತನಕ್ಕೆ, ಒಂದು ಹೊಸ ಸಾಹಸಕ್ಕೆ ತುಡಿಯುತ್ತಿದ್ದ ಅಶೋಕ್‌ಕುಮಾರ್, ಆ ಅಂಧಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಕೋಲಾಟ ಕಲಿಸಿದರು. ಹೊರಗಣ್ಣು ಕಾಣದಿದ್ರೆ ಏನಂತೆ? ಒಳಗಣ್ಣು ಎಂಬುದಿದೆಯಲ್ಲ? ಅದರ ಮೂಲಕವೇ, ಉಳಿದವರಿರಲಿ, ಶಿಕ್ಷಕ ಅಶೋಕ್‌ಕುಮಾರೇ ಬೆರಗಾಗುವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ, ಕೇವಲ ಹನ್ನೆರಡೇ ದಿನದಲ್ಲಿ ಬುಸೇಗೌಡ ಮತ್ತು ಗೆಳೆಯರು ಕೋಲಾಟ ಕಲಿತರು. ಅಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ, ಚಿಕ್ಕದೊಂದು ಎಡವಟ್ಟನ್ನೂ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳದೆ ಅದನ್ನು ರಂಗದ ಮೇಲೆ ಪ್ರದರ್ಶಿಸಿಯೂಬಿಟ್ಟರು.

ಆಗಷ್ಟೇ 'ನಾಟ್ಯಾಂಜಲಿ' ಎಂಬ ನೃತ್ಯ ಕಲಿಕಾ ಶಾಲೆ ಆರಂಭಿಸಿದ್ದ ಅಶೋಕ್‌ಕುಮಾರ್‌ಗೆ ಆಗ ಆದ ಸಂತೋಷ ಅಷ್ಟಿಷ್ಟಲ್ಲ. ಈ ಮಕ್ಕಳಿಗೇ ಭರತನಾಟ್ಯ ಕಲಿಸಿದರೆ ಹೇಗೆ ಎಂಬ ಐಡಿಯಾ ಅವರಿಗೆ ಬಂದದ್ದೇ ಆಗ. ಅವರ ಉತ್ಸಾಹ ಅದೆಷ್ಟು ದೊಡ್ಡದಿತ್ತು ಅಂದರೆ- ತಕ್ಷಣವೇ ತಮ್ಮ

ಅನಿಸಿಕೆಯನ್ನು ಎಲ್ಲ ಅಂಧ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೂ ಹೇಳಿಯೂಬಿಟ್ಟರು. ಆಗ, ಅಲ್ಲಿದ್ದ ಹುಡುಗರ ಪೈಕಿಯೇ ತುಂಬ ಚುರುಕು ಅನ್ನಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದ ಬುಸೇಗೌಡ- 'ಸರ್, ಭರತನಾಟ್ಯದ ಬಗ್ಗೆ ನಮ್ಗೆ ಏನಂದ್ರೆ ಏನೂ ಗೊತ್ತಿಲ್ವಲ್ಲ? ಅದನ್ನು ಕಲಿಯೋದು ಹೇಗೆ? ಪ್ರದರ್ಶಿಸೋದು ಹೇಗೆ?' ಎಂದು ಮುಗ್ಧವಾಗಿ ಕೇಳಿದ್ದರಂತೆ.

ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಗೊತ್ತಿರುವಂತೆ ಭರತನಾಟ್ಯಕ್ಕೆ ಒಂದು ಮೋಹಕತೆಯಿದೆ. ಒಂದು ಗಾಂಭೀರ್ಯವಿದೆ. ವಿಪರೀತದ ಶಿಸ್ತಿದೆ. ಅಲ್ಲಿ ಕಲಾವಿದನ ಕಣ್ಣು ಮಾತಾಡುತ್ತದೆ. ಹುಬ್ಬು ಒಂದೇ ಸಮನೆ ಎಗರುತ್ತಿದ್ದರೆ ಅದು 'ಆ ಪಾತ್ರಕ್ಕೆ ಕೋಪ ಬಂದಿದೆ' ಎಂದು ವಿವರಿಸುತ್ತದೆ. ಅದೆಷ್ಟೋ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಪುರುಷ ಪಾತ್ರಧಾರಿಗಳೂ ಸ್ತ್ರೀಯರ ಥರವೇ ಬಾಗಿ, ಬಳುಕಿ ನಡೆಯಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಅದನ್ನೆಲ್ಲ ಉಳಿದವರಿಗೆ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ತೋರಿಸಿ ಹೇಳಿಕೊಡಬಹುದು. ಒಂದು ಬಾರಿಯಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಎರಡು ಬಾರಿ, ಬೇಕಾದರೆ ಇಪ್ಪತ್ತು ಬಾರಿ ಕುಣಿದು ತೋರಿಸಬಹುದು. ಆದರೆ, ಅಂಧರಿಗೆ ಅದನ್ನು ವಿವರಿಸಿ ಹೇಳುವುದು ಹೇಗೆ?

'ನಿಮಗೆ ಭರತನಾಟ್ಯ ಹೇಳಿಕೊಡುತ್ತೇನೆ' ಎಂದು ಬುಸೇಗೌಡ ಮತ್ತು ಗೆಳೆಯರಿಗೆ ಹೇಳಿದ ಕ್ಷಣದಿಂದಲೇ ಅಶೋಕ್‌ಕುಮಾರ್ ಅವರನ್ನು ಈ ಪ್ರಶ್ನೆ ಕಾಡತೊಡಗಿತು. 'ನೋಡೋಣ, ಆದದ್ದಾಗಲಿ' ಎಂದುಕೊಂಡವರೇ, ಎಂಟು ವರ್ಷದವನಿದ್ದ ಬುಸೇಗೌಡನನ್ನೂ, ಅವನ ಜತೆಗಾರರನ್ನೂ ಎದುರು ನಿಲ್ಲಿಸಿಕೊಂಡು ಒಮ್ಮೆ ಕುಣಿದು ತೋರಿಸಿದರು. ಭರತನಾಟ್ಯದ ಪ್ರಾಮುಖ್ಯತೆ ವಿವರಿಸಿದರು. ನಂತರ, ಭರತನಾಟ್ಯ ಕಲಿಯುವವರಿಗೆಲ್ಲ ಪ್ರಪ್ರಥಮವಾಗಿ ಹೇಳಿಕೊಡುವ ಲಯಬದ್ಧ ತಾಳ- 'ಥಂ ಕಿಟಥಕ ಥಂ.. ಥಾ. ಥೈ.. ಥಾ.. ಥೈ.. ಥಂ.. ಧಿತ್ಥಂ ಥೈ ಥಾ ಥೈ..' ಎಂದು ಹೇಳಿ, ಅದಕ್ಕೆ ತಕ್ಕಂತೆ ಮತ್ತೆ ಹೆಜ್ಜೆ ಹಾಕಿದರು. ನಂತರ ಕುತೂಹಲದಿಂದ ಒಮ್ಮೆ ಎದುರಿಗಿದ್ದ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಕಡೆ ನೋಡಿದರೆ-

ಅಲ್ಲಿ ಬರೀ ಪ್ರಶ್ನಾರ್ಥಕ ಚಿಹ್ನೆಯ ಮುಖಭಾವವೇ ಕಾಣಿಸಿತು. ಓಹ್, ನಾನು ಹೇಳಿದ್ದು ಇವರಿಗೆ ನಯಾಪೈಸೆಯಷ್ಟೂ ಅರ್ಥವಾಗಿಲ್ಲ ಎಂದು ಅಶೋಕ್‌ಕುಮಾರ್‌ಗೆ ಆಗಲೇ ಅರ್ಥವಾಗಿ ಹೋಯಿತು. ಬೇರೆಯವರಾಗಿದ್ದರೆ ಕುರುಡರಿಗೆ ಡ್ಯಾನ್ಸ್! ಅದೂ ಏನು? ಭರತನಾಟ್ಯ ಕಲಿಸುವ ಕರ್ಮ ಯಾರಿಗೆ ಬೇಕು ಎಂದುಕೊಂಡು ಎದ್ದುಹೋಗುತ್ತಿದ್ದರೇನೋ. ಆದರೆ, ಅಶೋಕ್ ಹಾಗೆ ಮಾಡಲಿಲ್ಲ. ಬದಲಿಗೆ ಶಿಷ್ಯರನ್ನು ಪಕ್ಕ ನಿಲ್ಲಿಸಿಕೊಂಡು ಸ್ಟೆಪ್ಸ್ ಹಾಕಿದರೆ ಹೇಗೆ? ಅಂದುಕೊಂಡರು. ಹಾಗೆ ಒಂದೊಂದು ಸ್ಟೆಪ್ ಹಾಕಿದಾಗಲೂ ಪಕ್ಕದಲ್ಲೇ ನಿಂತಿರುತ್ತಿದ್ದ ಬುಸೇಗೌಡರನ್ನು 'ಈಗ ನನ್ನ ಕಾಲು ಮುಟ್ಟು. ಕಾಲು ಹೇಗೆ ಬಗ್ಗಿದೆ, ಮಾಂಸಖಂಡಗಳು ಹೇಗೆ ಹಿಗ್ಗಿವೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಅರ್ಥ ಮಾಡಿಕೊ' ಎಂದರು. ನಂತರ ಪಾದವನ್ನು ಮುಟ್ಟಿ, ಯಾವ shapeನಲ್ಲಿ ಹೆಜ್ಜೆ ಹಾಕಬೇಕು ಎಂಬುದನ್ನೂ ಹೇಳಿಕೊಟ್ಟರು. ಐದಾರು ಬಾರಿ ಈ ಪ್ರಯೋಗವಾದ ಮೇಲೆ 'ಈಗ ನೀನು ಮಾಡಿ ತೋರಿಸು' ಅಂದರು.

ಆ ವೇಳೆಗೆ ಬುಸೇಗೌಡರ ಒಳಗಣ್ಣು ಭರತನಾಟ್ಯವನ್ನು ತಕ್ಕಮಟ್ಟಿಗೆ ಅರ್ಥಮಾಡಿ

ಕೊಂಡಿತ್ತು. ಆತ ಶಿಕ್ಷಕರೇ ಬೆರಗಾಗುವಂತೆ ಹೆಜ್ಜೆ ಹಾಕಿ ತೋರಿಸಿದ! ಆತನ ಕಾಲುಗಳ ಚಲನೆ ಮತ್ತು ವೇಗವನ್ನು ಗಮನಿಸಿದರೆ ಆತ ಅಂಧ ಎಂದು ಹೇಳಲು ಸಾಧ್ಯವೇ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಶಿಷ್ಯನ ಈ ಕಲಿಕೆಯಿಂದ ಖುಷಿಯಾದ ಅಶೋಕ್‌ಕುಮಾರ್ ಅದಕ್ಕೆ touch and feel (ಸ್ಪರ್ಶಿಸು ಮತ್ತು ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೋ) ಶೈಲಿ ಎಂದೇ ನಾಮಕರಣ ಮಾಡಿದರು. ಅಂದಿನಿಂದ ಅಂಧ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಭರತನಾಟ್ಯ ಕಲಿಸುವ ವಿಧಾನಕ್ಕೆ ಟಚ್ ಅಂಡ್ ಫೀಲ್ ಟೆಕ್ನಿಕ್ ಎಂದೇ ಹೆಸರು ಬಂತು.

ಭರತನಾಟ್ಯದ ಹೆಚ್ಚುಗಾರಿಕೆಯೇ ಅದು. ಅಲ್ಲಿ ದಶಾವತಾರವೂ ತೆರೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ರಾಮಾಯಣವೂ ಅರಳಿಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ಮಹಾಭಾರತದ ಅದೆಷ್ಟೋ ಪ್ರಸಂಗಗಳು ಬಯಕೆಗೆ ತಕ್ಕಂತೆ ಬಂದು ಹೋಗುತ್ತವೆ. ಒಂದೊಂದು ಪಾತ್ರದ ಅಭಿನಯವೂ ಒಂದೊಂದು ಥರ. ಅಲ್ಲಿ ಯಾವುದೇ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲೂ ಪಾತ್ರಧಾರಿ ಮಾತಾಡುವಂತಿಲ್ಲ. ಬದಲಿಗೆ ಅವನ ಕಣ್ಣು ಮಾತಾಡಬೇಕು. ಕೆನ್ನೆಯ ಅದುರು, ಹಣೆಯ ನಿರಿಗೆ, ಪದೇಪದೆ ಹಾರುವ ಹುಬ್ಬು ಕತೆ ಹೇಳಬೇಕು. ಎದುರಿಗಿದ್ದ ಶಿಷ್ಯ ಬುಸೇಗೌಡನಿಗೆ ಇದನ್ನೆಲ್ಲ ವಿವರಿಸಿ ಹೇಳಿದ ಅಶೋಕ್‌ಕುಮಾರ್, ಎಲ್ಲ ಪಾತ್ರಗಳಲ್ಲೂ ಅಭಿನಯಿಸಿದರು. ಆಯಾ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ತುಟಿ ಹೇಗೆ ಚಲಿಸಬೇಕು, ಶಾಂತ ಸಂಭಾಷಣೆಯಲ್ಲಿ; ರೌದ್ರ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ , ರಮಣೀಯ ಸನ್ನಿವೇಶದಲ್ಲಿ ಕೆನ್ನೆಯ ಅದುರು- ಆ ಮೂಲಕ ಇಡೀ ಮುಖ ಹೇಗಿರಬೇಕು ಎಂಬುದನ್ನು ಕ್ಷಣಕ್ಷಣವೂ ತಮ್ಮ ಮುಖ ಕೆನ್ನೆಯನ್ನು ಮುಟ್ಟಿ ಮುಟ್ಟಿ ಅರ್ಥ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವಂತೆ ಸೂಚಿಸಿದರು. ಯಾವ ಯಾವ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಕತ್ತನ್ನು ಹೇಗೆ ಹೊರಳಿಸಬೇಕು; ಹಿಂದಕ್ಕೆ ಎಷ್ಟು ಹೆಜ್ಜೆ, ಮುಂದಕ್ಕೆಷ್ಟು ಹೆಜ್ಜೆ ಎತ್ತಿಡಬೇಕು? ಎಡಕ್ಕೆ, ಬಲಕ್ಕೆ ಯಾವಾಗ ತಿರುಗಬೇಕು, ಹಾಗೆ ತಿರುಗಿದ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಹೇಗೆ ನಡೆದುಬರಬೇಕು ಎಂಬುದನ್ನೆಲ್ಲ- ಅಭ್ಯಾಸದಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿದ್ದ ತಮ್ಮ ಕೆನ್ನೆ, ಕೈ, ಕಾಲು, ಭುಜ ಸ್ಪರ್ಶಿಸಿಯೇ ಕಲಿಯುವಂತೆ ಮಾಡಿದರು.

ಅವರ ಶ್ರಮ ವ್ಯರ್ಥವಾಗಲಿಲ್ಲ. ತುಂಬ ಶ್ರದ್ಧೆಯಿಂದ, ತುಂಬ ಆಸೆಯಿಂದ ಬುಸೇಗೌಡ ಕಲಿತುಬಿಟ್ಟ. ತಾನು ಇಡುತ್ತಿರುವ ಹೆಜ್ಜೆ ಸರಿಯಿದೆಯೆ ಎಂದು ಖಚಿತಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಗಂಟೆಗಟ್ಟಲೆ ಅಭ್ಯಾಸ ಮಾಡಿದ. ಕಡೆಗೆ, ಮುಖಭಾವ ಪ್ರದರ್ಶನದಲ್ಲಿ 'ಗುರುವನ್ನೇ ಮೀರಿಸಬಲ್ಲ ಶಿಷ್ಯ' ಎಂಬ ಹೆಗ್ಗಳಿಕೆಗೂ ಪಾತ್ರನಾದ. ಹಿಂದೆಯೇ, ದಶಾವತಾರ ನೃತ್ಯರೂಪಕದಲ್ಲಿ ಪಳಗಿದ. 1995ರಲ್ಲಿ ರಂಗಪ್ರವೇಶ ಆರಂಭಿಸಿ ಕುಣಿಯಲು ಶುರುವಿಟ್ಟ ನೋಡಿ: ಅವತ್ತೇ ಭರತನಾಟ್ಯವೆಂಬುದು ಆತನ ಗೆಳತಿಯಾಯಿತು. ಬಂಧುವಾಯಿತು. ಉಸಿರಾಯಿತು. ಸಾಧನೆಗೆ ಅಸಾಧ್ಯವಾದುದು ಯಾವುದೂ ಇಲ್ಲ ಎಂಬ ಮಾತಿಗೆ ಬುಸೇಗೌಡರ ಬದುಕು ಸಾಕ್ಷಿಯೂ ಆಯಿತು.

●

ಮೊದಲೇ ಹೇಳಿದಂತೆ ಭರತನಾಟ್ಯಕ್ಕೆ ತನ್ನದೇ ಆದ ಗಾಂಭೀರ್ಯವಿದೆ. ಅಲ್ಲಿ ನೃತ್ಯಪಟುಗಳು ರಂಗ ಪ್ರವೇಶಿಸುವುದೇ ಒಂದು ಭಂಗಿಯಲ್ಲಿ. ಹಾಗೆಯೇ ನಿರ್ಗಮಿಸುವುದೇ ಒಂದು ಭಂಗಿಯಲ್ಲಿ. ಅಲ್ಲಿ ತಾಳಕ್ಕೆ, ಹಿನ್ನೆಲೆಗಾಯನಕ್ಕೆ ತಕ್ಕಂತೆ ನೃತ್ಯಪಟುವಿನ ಇಡೀ ದೇಹ ಬಾಗುವ,

ಬಳುಕುವ, ಕಂಪಿಸುವ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಗೆ ಒಳಪಡುತ್ತಲೇ ಇರಬೇಕು. ಅತ್ಯುತ್ತಮ ದೃಷ್ಟಿ ಸಾಮರ್ಥ್ಯ ಹೊಂದಿದವರಿಗೇ ಸವಾಲಾಗಬಲ್ಲ ಈ ಕಲೆಯನ್ನು, ಅಂಧನೊಬ್ಬ ಗುರುವನ್ನು ಮುಟ್ಟಿ ಮುಟ್ಟಿ ನೋಡುತ್ತಲೇ ಒಲಿಸಿಕೊಂಡ ಅಂದರೆ; ಈಗಾಗಲೇ ಹತ್ತಿರಹತ್ತಿರ ಸಾವಿರ ಪ್ರದರ್ಶನಗಳನ್ನು ನೀಡಿದ್ದಾನೆ ಅಂದರೆ ಅದು ಸುಮ್ಮನೆ ಮಾತಲ್ಲ.

ವಿಪರ್ಯಾಸವೆಂದರೆ, ಈ ಅಪರೂಪದ ಸಾಧಕನ ಕುರಿತು ಹೆಚ್ಚಿನ ಮಾಹಿತಿಯೇ ಲಭ್ಯವಿಲ್ಲ. ಆದರೆ, ಅಂಧರಿಗೆ ಭರತನಾಟ್ಯ ಹೇಳಿಕೊಡುವ ಅಶೋಕ್‌ಕುಮಾರ್ 94480 67952 ನಂಬರಿನಲ್ಲಿ ಮಾತಿಗೆ ಸಿಗುತ್ತಾರೆ. 'ಟಚ್ ಅಂಡ್ ಫೀಲ್' ಶೈಲಿಯ ಭರತನಾಟ್ಯದ ಪಟ್ಟುಗಳನ್ನು ಈಗಲೂ ಖುಷಿಯಿಂದ ವಿವರಿಸುತ್ತಾರೆ. ಯಾವುದೋ ಚಿಕ್ಕ ಸೋಲಿನಿಂದ, ಒಂದು ಆಕಸ್ಮಿಕ ಹಿನ್ನಡೆಯಿಂದ, ಕಿರುಬೆರಳಿಗಿಂತ ಚಿಕ್ಕದಾದ ಅಪಯಶಸ್ಸಿನಿಂದ ನೊಂದು ಬದುಕಿಗೇ ಗುಡ್‌ಬೈ ಹೇಳುವ ಜನ ನಮ್ಮ ಮಧ್ಯೆ ಇದ್ದಾರೆ. ಅಂಥವರಿಗೆಲ್ಲ ಬುಸೇಗೌಡರ ಸಾಧನೆ, ಸಾಹಸ ಮಾದರಿಯಾಗಲಿ. ಒಬ್ಬರ ಬದುಕು ಹತ್ತು ಮಂದಿಯ ಪಾಲಿಗೆ ದಾರಿದೀಪವಾದರೆ ಅದನ್ನು ಮೀರಿದ ಖುಷಿ ಬೇರೇನಿದೆ?

28

ಇಷ್ಟಕ್ಕೂ, ಕ್ಯಾರೆಕ್ಟರ್ ಸರೀಗಿರೋದು ಅಂದ್ರೆ ಏನು?

ಮನೆಗೆ ಎರಡನೇ ಅಪ್ಪ ಬಂದನಲ್ಲ? ಈ ಸಂಪಿಗೆಯ ಸಂಕಟಗಳು ಶುರುವಾಗಿದ್ದೇ ಆಗಿನಿಂದ. ಆಗಲೇ ಅವಳು ಆರನೇ ಕ್ಲಾಸಲ್ಲಿದ್ದಳು. ಸ್ಕೂಲಲ್ಲಿ ವೆರಿಗುಡ್ ಅನ್ನಿಸಿ ಕೊಂಡಿದ್ದಳು.

ಅವಳ ಹೆಸರು ಸಂಪಿಗೆ. ಬೆಂಗಳೂರಿನ ಗಿರಿನಗರದಲ್ಲಿ ಶಾಸ್ತ್ರಿ ಬೇಕರಿ ಇದೆಯಲ್ಲ? ಆ ಏರಿಯಾದಲ್ಲೇ ಅವಳ ಮನೆಯಿದೆ. ಹುಡುಗಿ, ಹೆಸರಿಗೆ ತಕ್ಕ ಹಾಗೆ ಹೂವಿನಂಥವಳು. ಆ ಕಡೆಗೆ ಕೆಂಪೂ ಅಲ್ಲ, ಇತ್ಲಾಗೆ ಕಪ್ಪೂ ಅಲ್ಲ ಎಂಬಂಥ ಮೈಬಣ್ಣ. ಗೋದಿ ಕಲರ್ರು ಅಂತಾರಲ್ಲ ಸಾರ್? ಹಾಗಿದಾಳೆ ಹುಡುಗಿ. ಅವಳಿಗೆ ಸಂಪಿಗೆ ಅಂತ ಹೆಸರು ಕಟ್ಟಿದ್ದಕ್ಕೂ ಒಂದು ಬೊಂಬಾಟ್ ಕತೇನೇ ಇದೆ.

ಏನೆಂದರೆ, ಬರಾಬರ್ ಇಪ್ಪತ್ನಾಲ್ಕು ವರ್ಷದ ಹಿಂದೆ ಈ ಹುಡುಗಿ ಗೋರಿಪಾಳ್ಯದ ಕಾರ್ಪೊರೇಷನ್ ಆಸ್ಪತ್ರೇಲಿ ಹುಟ್ಟಿದ್ದಂತೆ. ಕಾರ್ಪೊರೇಷನ್ ಆಸ್ಪತ್ರೆ ಅಂದ್ಮೇಲೆ ಕೇಳ್ಬೇಕಾ ಸಾರ್? ಕೊಳಕೂ ಅಂದ್ರೆ ಕೊಳಕು. ಆಗಷ್ಟೇ ಹುಟ್ಟಿದ ಮಗೂಗೆ ಸ್ನಾನ ಮಾಡಿಸೋಣ ಅಂದ್ರೂ ಅವತ್ತು ನೀರು ಸಿಗಲಿಲ್ವಂತೆ. ಇದರಿಂದ ತುಂಬ ಬೇಜಾರು ಮಾಡಿಕೊಂಡ ಈ ಹುಡುಗಿಯ ಅಜ್ಜಿ, ನರ್ಸ್‌ಗಳಿಗೆ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಬಯ್ದು, ಗ್ರಹಚಾರ ಬಿಡಿಸಿ, ಸುಸ್ತಾಗಿದ್ದ ಮಗಳಿಗೆ 'ಈಗ ಬಂದೆ' ಎಂದು ಹೇಳಿದವಳೇ- ಆ ಎಳೆಎಳೇ ಕಂದಮ್ಮನನ್ನು ಆಟೊದಲ್ಲಿಟ್ಕೊಂಡು ಸೀದಾ ಗಿರಿನಗರದ ಮನೆಗೆ

ಬಂದಳಂತೆ. ಅಲ್ಲಿ ಬಿಸಿ ನೀರು ಕಾಯಿಸಿ, ಲೈಫ್‌ಬಾಯ್ ಸೋಪು ಹಾಕಿ, ಸ್ನಾನ ಮಾಡಿಸಿ, ಜೋಗುಳ ಹಾಡಿ, ಹರಳೆಣ್ಣೆ ತೀಡಿ, ಮೂಗನ್ನು ಉದ್ದಕ್ಕೆ ಒಂಚೂರು ಎಳೆದು, ಧೂಪದ ಹೊಗೆ ಹಾಕಿ, ಮೈತುಂಬಾ ಪಾಂಡ್ಸ್ ಪೌಡರು ಹಚ್ಚಿ, ಮತ್ತೆ ಆಟೊ ಹಿಡಿದು ಆಸ್ಪತ್ರೆಗೆ ಬಂದಳಂತೆ.

ಅವಾಗಷ್ಟೇ ಡ್ಯೂಟಿಗೆ ಬಂದ ಡಾಕ್ಟರು, ಈ ಘಂಘಮಾ ಅನ್ಸುತ್ತಿದ್ದ ಮಗೂನ ನೋಡಿ 'ಅಲಲಲೆ, ಒಳ್ಳೇ ಸಂಪಿಗೆ ಹೂವಿನ ಥರಾ ಘಮ ಘಮಾ ಅಂತಿದೆಯಲ್ರಿ ಮಗೂ? ಬಣ್ಣಾನೂ ಸಂಪಿಗೆ ಹೂವಿನ ಥರಾನೇ ಇದೆ. ಹೆಸರು ಕಟ್ಟೋದಾದ್ರೆ ಸಂಪಿಗೆ ಅಂತಾನೇ ಕಟ್ಟಿ' ಅಂದರಂತೆ! ಡಾಕ್ಟರೇ ಹೇಳಿದ ಮಾತು ಅಂದಮೇಲೆ 'ಉಹುಂ' ಅನ್ನೋದುಂಟಾ? ಈ ಹುಡುಗಿಯ ಮನೆಮಂದಿ, ಆ ಕಾರ್ಪೊರೇಷನ್ ಆಸ್ಪತ್ರೇಲಿ ನಿಂತೇ, ಅಲ್ಲಿಂದಾನೇ ಮನೆದೇವ್ರಿಗೆ ಕೈ ಮುಗಿದು, ಇವಳಿಗೆ 'ಸಂಪಿಗೆ' ಅಂತಾನೇ ಹೆಸರಿಟ್ಟರಂತೆ.

ಹಾಗಂತ, ಈ ಸಂಪಿಗೆ ಬಡವರ ಮನೆಯ ಹುಡುಗಿಯೇನಲ್ಲ ಸಾರ್. ಮಧ್ಯಮ ವರ್ಗ ಅಂತಾರಲ್ಲ? ಆ ಗುಂಪಿಗೆ ಸೇರಿದ ಫ್ಯಾಮಿಲಿ ಅವಳದು. ಅವಳ ತಂದೆಗೆ ತಾಲೂಕಾಫೀಸಿನಲ್ಲಿ ಗುಮಾಸ್ತರ ಕೆಲಸವಿತ್ತು. ಸಂಬಳದಷ್ಟೇ ಗಿಂಬಳವೂ ಸಿಗ್ತಿತ್ತು. ಯಾವಾಗ್ಲೂ ಕೈ ತುಂಬಾ ದುಡ್ಡು ಇರ್ತಿತ್ತು ನೋಡಿ, ಅದೇ ಕಾರಣಕ್ಕೆ ಆ ಪುಣ್ಯಾತ್ಮ ಶೋಕಿ ಕಲಿತ. ಗುಂಡು ಹಾಕೋದು ಕಲಿತ. ಧಿಂರಂಗ ಅಂತ ಮೆರೆಯೋದು ಕಲಿತ. 'ನಿನ್ನನ್ನೇ ನಂಬಿರುವ ಹೆಂಡತಿ-ಮಕ್ಳು ಇದಾರೆ ಕಣಯ್ಯ. ಇಷ್ಟೆಲ್ಲ ಮೆರೀಬಾರ್ದು ನೀನು' ಅಂತ ಯಾರೆಷ್ಟೇ ಹೇಳಿದ್ರೂ ಆ ಭೂಪ ಕೇಳಲಿಲ್ಲ. ಬದಲಿಗೆ- 'ಪರಮಾತ್ಮ ಆಡಿಸಿದಂತೆ ಆಡುವೆ ನಾನು' ಅಂತ ಉಳಿದುಬಿಟ್ಟ. ಕಡೆಗೊಂದು ದಿನ ಯಾರಿಗೂ ಸಣ್ಣ ಸುಳಿವನ್ನೂ ಕೊಡದೆ, ಪರಮಾತ್ಮನ ಪಾದ ಸೇರ್ಕೊಂಡು ಬಿಟ್ಟ.

ಇದಾಗಿ, ಒಂದೆರಡು ತಿಂಗಳ ನಂತರ ಬಂಧು ಬಳಗದವರೆಲ್ಲ ಸಂಪಿಗೆಯ ಅಮ್ಮನ ಬಳಿ ಬಂದರು. 'ಗಂಡನ ಕೆಲ್ಸವೇನೋ ನಿಂಗೇ ಸಿಗುತ್ತೆ. ಹಾಗಾಗಿ ಬದುಕೋಕೆ ತೊಂದ್ರೆ ಇಲ್ಲ ನಿಜ. ಆದರೆ, ಮನೆಗೆ ಒಬ್ಬ ಯಜಮಾನ ಅಂತ ಬೇಕಲ್ವ? ಇನ್ನೊಂದು ಮದುವೆ ಮಾಡ್ಕೊ' ಎಂದರು. ಉಹುಂ, ನಂಗೆ ಅಂಥ ಯೋಚನೇನೇ ಇಲ್ಲ ಅಂದಳು ಸಂಪಿಗೆಯ ಅಮ್ಮ. ಆಗ ಕುಟುಂಬದ ಹೆಂಗಸರೆಲ್ಲ 'ಹಂಗಂದ್ರೆ ಆಗುತ್ತೇನವ್ವ? ನಿಂದು ಇನ್ನೂ ಚಿಕ್ಕ ವಯಸ್ಸು. ಹಸೀ ಮೈಯ್ಯಿ. ಉಪ್ಪು ಹುಳಿ ತಿಂದವಳು ನೀನು. ಎಷ್ಟು ದಿನ ಅಂತ ಒಬ್ಬಳೇ ಇರೋಕಾಗ್ತದೆ? ನೀನೇನೋ ಗಟ್ಟಿ ಮನಸ್ಸು ಮಾಡಿ ಇರ್ತೀಯ ಅಂತಾನೇ ಇಟ್ಕೊ. ಆದ್ರೆ, ಹಾಳು ಗಂಡಸರು ಸುಮ್ನೆ ಬಿಡ್ತಾರಾ? ಕಣ್ಣು, ಕಣ್ಣಲ್ಲೇ ಹುರ್ಕೊಂಡು ತಿನ್ನೋತಾರೆ ಕಣವ್ವ. ಉಹುಂ ಅನ್ನಬೇಡ. ಒಪ್ಕೊ. ನಮ್ಮ ಸಂಬಂಧದಲ್ಲೇ ಯಾರಾದ್ರೂ ಸಿಕ್ಕೇ ಸಿಕ್ತಾನೆ' ಅಂದರು.

ದೊಡ್ಡವರ ಮಾತು ಮೀರಿ ಯಾಕೆ ನಿಷ್ಠೂರ ಕಟ್ಕೋಬೇಕು? ನಾಳೆ ಏನಾದ್ರೂ ಹೆಚ್ಚು ಕಡಿಮೆಯಾದ್ರೆ ಕೆಟ್ಟ ಹೆಸರು ಬರೋದು ನನಗೇ ತಾನೇ ಅಂದುಕೊಂಡು, ಈ ಸಂಪಿಗೆಯ ಅಮ್ಮ ಆ ನಂತರವೂ ವಿಪರೀತ ಯೋಚಿಸಿ, ಕಡೆಗೊಮ್ಮೆ 'ಎರಡನೇ ಮದುವೆಗೆ ಸೈ' ಅಂದಳು. ಆದರೆ, ಹಾಗೆ ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳುವ ಮೊದಲು ಆಕೆ ಬಿಕ್ಕಳಿಸಿದ್ದು, ಇಡೀ ರಾತ್ರಿ ಬೆಚ್ಚಿಬಿದ್ದದ್ದು, ಹಳೆಯ ಬದುಕು

ನೆನಪಾದಾಗಲೆಲ್ಲ ಈ ಹೂವಂಥ ಹುಡುಗೀನ ಬಾಚಿ ತಬ್ಬಿಕೊಂಡು ಮೌನವಾಗಿ ಕಂಬನಿ ಮಿಡಿದಿದ್ದು... ಬಿಡಿ, ಅದೆಲ್ಲ ಲೋಕಕ್ಕೆ ಗೊತ್ತಾಗಲೇ ಇಲ್ಲ.

●

ಮನೆಗೆ ಎರಡನೇ ಅಪ್ಪ ಬಂದನಲ್ಲ? ಈ ಸಂಪಿಗೆಯ ಸಂಕಟಗಳು ಶುರುವಾಗಿದ್ದೇ ಆಗಿನಿಂದ. ಆಗಲೇ ಅವಳು ಆರನೇ ಕ್ಲಾಸಲ್ಲಿದ್ದಳು. ಸ್ಕೂಲಲ್ಲಿ, ವೆರಿಗುಡ್ ಅನ್ನಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದಳು. ಅಂಥವಳಿಗೆ, ಆಗಷ್ಟೇ ನೆಂಟರ ಥರಾ ಮನೆಗೆ ಬಂದು ಸೇರಿಕೊಂಡಾತನನ್ನು 'ಅಪ್ಪ' ಅನ್ನಲು ಮನಸ್ಸು ಬರಲಿಲ್ಲ. ಅಮ್ಮ, ನಂತರದ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಸದಾ ಆತನಿಗೆ ಅಂಟಿಕೊಂಡೇ ಇದ್ದುದನ್ನು ಸಹಿಸುವುದಕ್ಕೂ ಆಗಲಿಲ್ಲ. ಇದನ್ನೇ ಅಮ್ಮನಲ್ಲಿ ಹೇಳಿಕೊಂಡಳು. ಪ್ರಯೋಜನವಾಗಲಿಲ್ಲ. 'ಜಾಸ್ತಿ ಹೊತ್ತು ಮನೇಲಿದ್ರೆ ನನಗೆ ಇಷ್ಟವಾಗದ ಸೀನ್‌ಗಳನ್ನೇ ನೋಡಬೇಕಾಗುತ್ತೆ. ಮನೇಲಿದ್ರೆ ತಾನೇ ಈ ಫಜೀತಿ? ಆದಷ್ಟೂ ಹೊತ್ತು ಮನೆಯಿಂದ ಹೊರಗೇ ಇರೋಣ' ಎಂದುಕೊಂಡಳು ಸಂಪಿಗೆ. ಅವತ್ತೇ ಅಮ್ಮನಿಗೂ ಎಲ್ಲ ವಿಷಯ ಹೇಳಿ ಭರತನಾಟ್ಯಕ್ಕೆ, ಸಂಗೀತಕ್ಕೆ ಸೇರಿಕೊಂಡಳು.

ಶ್ರದ್ಧೆ ಅನ್ನೋದು, ನಿಷ್ಠೆ ಅನ್ನೋದು ಈ ಹೂವಂಥ ಹುಡುಗಿಗೆ ಬಾಲ್ಯದಿಂದಲೂ ಜತೇಗಿತ್ತು. ತನ್ನ ಎಲ್ಲ ಸಂಕಟಗಳನ್ನೂ ಮರೆತುಬಿಡಬೇಕು ಅಂತಾನೇ ಅದೆಷ್ಟು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಈ ಹುಡುಗಿ ಹಾಡು, ಡ್ಯಾನ್ಸು ಕಲಿತಳು ಅಂದರೆ-ಪಿಯೂಸಿಗೆ ಬರುವುದರೊಳಗೆ ಈ ಬೆಂಗಳೂರಲ್ಲೇ 'ವರ್ಲ್ಡ್ ಫೇಮಸ್' ಆಗಿಬಿಟ್ಳು. ಪ್ರೋಗ್ರಾಂ ಕೊಡೋಕೆ ಶುರುಮಾಡಿದ್ಲು ನೋಡಿ, ಒಂದಿಷ್ಟು ಕಾಸು ಬಂತು. ಒಳ್ಳೆಯ ಹೆಸರೂ ಬಂತು. ನೋಡ್ತ ನೋಡ್ತಾನೇ ಈಕೆ ಕೊಟ್ಟ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳ ಸಂಖ್ಯೆ ನೂರು ದಾಟಿತು. ಭರತನಾಟ್ಯ ಅಂದಾಕ್ಷಣ, ಸುಗಮ ಸಂಗೀತ ಅಂದಾಕ್ಷಣ 'ಸಂಪಿಗೆ ಅಂತಿದಾರಲ್ಲ, ಅವರನ್ನು ಮೀರಿಸೋರೇ ಇಲ್ಲ...' ಎಂಬ ಮಾತೂ ಚಾಲ್ತಿಗೆ ಬಂದುಬಿಡ್ತು.

ಆದರೆ, ಮನೆಯೊಳಗಿನ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಮಾತ್ರ ಯಾಕೋ ಸರೀಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಈ ಹುಡುಗಿಯ ಯೋಚನೆಗೆ ಯಾರೂ ಸ್ಪಂದಿಸಲೇ ಇಲ್ಲ. ಯಾಕೋ, ಈ ಮನೆ ನನ್ನದಲ್ಲ. ನನಗಿಲ್ಲಿ ಜಾಗವಿಲ್ಲ. ಎಲ್ಲರಿಂದ ನಾನು ಬೇರೆಯೇ, ದೂರವೇ ಇರಬೇಕು ಅಂತ ಸಂಪಿಗೆ ಯೋಚಿಸಿದ್ದೇ ಆಗ. ಈ ಸಂದರ್ಭಕ್ಕೆ ಸರಿಯಾಗಿ, ಅದೇ ಏರಿಯಾದಲ್ಲಿ ಒಂದಿಷ್ಟು ಪುಂಡು ಹುಡುಗರ ಕಾಟಾನೂ ಶುರುವಾಗಿಬಿಡ್ತು. ತಕ್ಷಣವೇ ಅಮ್ಮನ ಮುಂದೆ ಕೂತ ಈ ಹುಡುಗಿ, ದೃಢವಾಗಿಯೇ ಹೇಳಿದ್ಲು 'ಇನ್ನೇನಮ್ಮ? ನಂದು ಪಿಯುಸಿ ಮುಗಿದು ಎರಡು ವರ್ಷ ಆಗಿದೆ. ಕಂಪ್ಯೂಟರ್ ಕೋರ್ಸೂ ಮುಗಿದಿದೆ. ಇಲ್ಲಿ ಯಾಕೋ ಸಂತೋಷ ಅನ್ನೋದೇ ಮರೀಚಿಕೆಯಾಗಿದೆ. ಇರಲಿ, ನನ್ನ ಬದುಕು ಹೇಗೋ ಸಾಗುತ್ತೆ. ಆದಷ್ಟೂ ಬೇಗ ನಂಗೆ ಮದುವೆ ಮಾಡಿಬಿಡು'.

ಸಂಪಿಗೆಯ ಅಮ್ಮ 'ಸರಿ' ಅಂದಳು. ನೋಡ್ತಿದ್ದ ಹಾಗೇನೇ ಅದ್ಯಾರೋ ಗಂಡಿನ ಕಡೆಯವರು ಬಂದ್ರು. ಈ ಬೆಡಗೀನ ನೋಡಿದ್ರು. ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡ್ರು. ಇದಾಗಿ ಐದಾರು ದಿನಕ್ಕೆ ಹುಡುಗನೂ ಬಂದ. ನೋಡಿದ ಎರಡೇ ನಿಮಿಷಕ್ಕೆ 'ನೀವು ನಂಗಿಷ್ಟವಾಗಿದೀರಿ ಕಣ್ರೀ' ಅಂದೇಬಿಟ್ಟ. ಆ ಮಾತಿಗೆ ಗೋದಿಬಣ್ಣದ ಹುಡುಗಿ ರಕ್ತಗೆಂಪಿಗೆ ಬಂದು ನಕ್ಕಳು. ಹೇಗಿದ್ರೂ

ಗಂಡನಾಗಲಿರುವ ಹುಡುಗ ಅಲ್ವ ಅಂದುಕೊಂಡು ತನ್ನ ಹಾಡುಗಾರಿಕೆ, ಭರತನಾಟ್ಯದ ಫೋಟೊ ಆಲ್ಬಂ ಕೊಟ್ಟು ಖುಷಿಪಟ್ಟಳು. ಹಿಂದೆಯೇ 'ನಂಗೂ ನೀವಿಷ್ಟ' ಅಂದುಬಿಟ್ಟಳು.

ಆಮೇಲೆ, ಅರ್ಜೆಂಟರ್ಜೆಂಟಾಗಿಯೇ ಇವಳ ಎಂಗೇಜ್‌ಮೆಂಟು ಫಿಕ್ಸಾಯಿತು. ಎಂಗೇಜ್‌ಮೆಂಟಿನ ಹಿಂದಿನ ದಿನವೇ ಈ ಹುಡುಗಿ ಕೈ ತುಂಬ ಗೋರಂಟಿಯ ಚಿತ್ತಾರ ಹಾಕಿಸಿಕೊಂಡಳು. ಅವಳಿಗೋ ಕಣ್ತುಂಬ ಕನಸು, ಮೈತುಂಬ ಆಸೆ! ಹೊಸ ಬದುಕಿನ ನಿರೀಕ್ಷೆಯಲ್ಲೇ ರಾತ್ರಿ ಕಳೆದಳು. ಅವತ್ತು, ನಿದ್ರೆಯಿಲ್ಲದೇ ಹರಟೆಗೆ ಕೂತ ಗೆಳತಿಯರು 'ನೀನು ಕಡೆಗೂ ಯಾರನ್ನೂ ಲವ್ ಮಾಡಲೇ ಇಲ್ಲ. ವೇಸ್ಟು ಕಣೇ ನೀನು' ಅಂದರು! 'ಪರವಾಗಿಲ್ಲ, ಮುಂದೆ ಗಂಡನನ್ನೇ ಲವ್ ಮಾಡಿದ್ರಾಯ್ತು ಬಿಡ್ರೇ' ಎಂದು ತಮಾಷೆ ಮಾಡಿ ಮೌನವಾದಳು ಸಂಪಿಗೆ.

ಮರುದಿನ, ಗಂಡಿನ ಕಡೆಯವರು ಥೇಟ್ ಗೂಂಡಾಗಳ ಥರಾನೇ ಈ ಬೆಡಗಿಯ ಮನೆಗೆ ಬಂದರು. ಯಾರ ಚಾಡಿಗೆ ಕಿವಿಗೊಟ್ಟಿದ್ದರೋ ಏನೋ, ಮಾತಿಗೊಮ್ಮೆ ಕಿಡಿಕಿಡಿಯಾಗುತ್ತಿದ್ದರು. ವಿನಾಕಾರಣ ಕೆಣಕುತ್ತಿದ್ದರು. ಎಂಗೇಜ್‌ಮೆಂಟ್‌ಗೆ ಬದಲು ಮಾತು ಎತ್ತೆತ್ತಲೋ ಸಾಗುತ್ತಿದ್ದಾಗ ಗಂಡು ಅನ್ನಿಸಿಕೊಂಡವ ಹೇಳಿದ: 'ನನಗೆ ಈ ಫ್ಯಾಮಿಲಿಯ ಹಿನ್ನೆಲೆ ಮೊದಲು ಗೊತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಈಗ ಗೊತ್ತಾಗಿದೆ. ಹಾಗಾಗಿ ನನಗೆ ಈ ಸಂಬಂಧ ಇಷ್ಟವಿಲ್ಲ. ಬೆಂಗಳೂರು ಹುಡುಗೀರ ಕ್ಯಾರೆಕ್ಟರ್ ಸರೀಗಿರಲ್ಲ ಅಂತಾರೆ ಜನ. ಅದೂ ಅಲ್ಲದೆ, ಈಕೆ ಹಾಡು, ಡ್ಯಾನ್ಸು ಅಂತೆಲ್ಲ ಆಗಿಂದಾಗ್ಗೆ ಓಡಾಡ್ತಿದ್ದಾಳಂತೆ. ಅಂದ್ಮೇಲೆ ಹೇಗೋ ಏನೋ? ಹೇಳಿದ್ನಲ್ಲ, ನಂಗಿಷ್ಟವಿಲ್ಲ' ಅಂದುಬಿಟ್ಟ!

ಅವತ್ತಿನ ತನಕ ತಮಾಷೆಗೂ ಯಾರ ಮುಂದೂ ಮಾತಾಡದಿದ್ದ ಸಂಪಿಗೆ, ಅವತ್ತು ಸ್ಫೋಟಿಸಿದಳು. 'ರೀ ಮಿಸ್ಟರ್, ನೀವು ಈ ಸಂಬಂಧ ಒಪ್ಪದೇ ಇದ್ರೆ ಕತ್ತೆಬಾಲ. ಆದರೆ, ನನ್ನ ಕ್ಯಾರೆಕ್ಟರ್ ಬಗ್ಗೆ ಮಾತಾಡೋಕೆ ನೀವ್ಯಾರು? ನಿಮ್ಮ ಕ್ಯಾರೆಕ್ಟರ್ರು ಸರೀಗಿದೆಯಾ? ನನ್ನ ಬಗ್ಗೆ, ನಮ್ಮ ಫ್ಯಾಮಿಲಿ ಬಗ್ಗೆ, ನಮ್ಮ ಅಮ್ಮನ ಬಗ್ಗೆ ಬಾಯಿಗೆ ಬಂದಂತೆ ಮಾತಾಡಿದ್ರೆ ಹುಶಾರ್' ಅಂದೇಬಿಟ್ಟಳು. ಹೇಳಿ ಕೇಳಿ ಗಂಡಿನ ಕಡೆಯವರು ನೋಡಿ, ಆ ನಂತರ ಕೂಡ ಅವರು ತುಂಬಾ ಧಿಮಾಕಿನಿಂದ ಬಾಯಿಗೆ ಬಂದಂತೆ ಮಾತಾಡಿ ಹೋದರು. ಅವರ ಬಿರುಮಾತಿನ ಬಿಸಿಗೆ ಬಾಳೆದಿಂಡು ಬಾಡೇ ಹೋಯ್ತು. ತೋರಣವು ಒಣಗೇ ಹೋಯ್ತು! ಅವತ್ತು ಇಡೀ ದಿನ ಸಂಪಿಗೆಯೂ, ಅವಳ ತಾಯಿಯೂ ಕನ್ನಂಬಾಡಿ ತುಂಬುವಷ್ಟು ಕಂಬನಿ ಮಿಡಿದರು.

●

ಈಗ ಒಂದು ಮಾತು: ನೂರಲ್ಲ, ಸಾವಿರ ಮಂದಿಯಿಂದ ಶ್ರೀರಾಮಚಂದ್ರ ಎಂದು ಕರೆಸಿಕೊಂಡವ ಕೂಡ, ಕನಸಲ್ಲಿಯಾದರೂ ಹತ್ತಾರು ಮಂದಿ ಬೆಡಗಿಯರನ್ನು ಪ್ರೀತಿಸಿರುತ್ತಾನೆ. ಮುತ್ತಿಟ್ಟಿರುತ್ತಾನೆ. ರಾತ್ರಿಯಾದ ತಕ್ಷಣ 'ಮೊನ್ನೆ ಬಿದ್ದಿದ್ದ ಸೆಕ್ಸ್‌ನ ಕನಸು ಇವತ್ತೂ ಬೀಳಬಾರದೆ' ಎಂದು ತನ್ನಷ್ಟಕ್ಕೆ ತಾನೇ ಅಂದುಕೊಂಡಿರುತ್ತಾನೆ. ಒಂದು ಮದುವೆಯೋ, ದೇವಸ್ಥಾನವೋ, ಆಸ್ಪತ್ರೆಯೋ ಅಥವಾ ಶ್ರಾದ್ಧದ ಮನೆಯೋ... ಯಾವುದೋ ಒಂದು... ಅಲ್ಲಿ ಕೂಡ ಸುಂದರಿಯೊಬ್ಬಳ ಸೆರಗು ಸ್ವಲ್ಪ ಜಾರಿದರೆ ಆ ಕಡೆಗೇ ಆಸೆಯಿಂದ ನೋಡಿರುತ್ತಾನೆ. ಆ

ನೋಟದಲ್ಲಿ ಏನಿರುತ್ತದೆ ಅಂತ ಬಿಡಿಸಿ ಹೇಳಬೇಕಿಲ್ಲ ತಾನೆ?

ಹುಡುಗಿಯರ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಕೂಡ ಅಷ್ಟೇನೇ. ಅದೇನೇ ಸಾಫ್ಟ್, ಸೆಕ್ಯೂರ್ಡ್ ಅಂದುಕೊಂಡರೂ, ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ಹುಡುಗಿಯ / ಹೆಂಗಸಿನ ಮನದ ಕದವನ್ನೂ ಪ್ರಿಯತಮನಲ್ಲದ / ಗಂಡನಲ್ಲದ ಇನ್ನೊಬ್ಬ ತಟ್ಟಿಯೇ ಇರುತ್ತಾನೆ. ಇಲ್ಲಿಯೂ ಅಷ್ಟೆ, ಎಲ್ಲವೂ ಕನಸಿನಲ್ಲೇ ಮುಗಿದಿರುತ್ತದೆ. ಆ ನಂತರ ಬೆಳ್ಳಂಬೆಳಗ್ಗೆ ದಡಬಡಿಸಿ ಎದ್ದು, ದೇವರ ಫೋಟೊ ಮುಂದೆ ನಿಂತು ಕೆನ್ನೆ ಕೆನ್ನೆ ಬಡಿದುಕೊಂಡು, ಥತ್, ದರಿದ್ರದ್ದು ರಾತ್ರಿ ಕೆಟ್ಟ ಕನಸು ಬಿದ್ದುಬಿಡ್ತು ಎಂದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಪಶ್ಚಾತ್ತಾಪ ಪಡುವುದು ಸುಳ್ಳಲ್ಲ. ಹಾಗೇನೇ, ರಾತ್ರಿಯ ಕನಸಿನಲ್ಲಿ ಆಕಸ್ಮಿಕವಾಗಿಯೇ ಒಂದರೆಕ್ಷಣದ ಸುಖದಲ್ಲಿ ಮೈಮರೆತಿದ್ದೂ ಸುಳ್ಳಲ್ಲವಲ್ಲ?

ಅದರರ್ಥ, ಒಂದು ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲರೂ ಫ್ಲರ್ಟ್‌ಗಳೇ. ಅಂದಮೇಲೆ ನಿಮ್ಮ ಕ್ಯಾರೆಕ್ಟರು ಸರೀಗಿದೆಯಾ ಅಂತ ಇನ್ನೊಬ್ಬರನ್ನು ಕೇಳುವುದರಲ್ಲಿ ಅರ್ಥವಿದೆಯಾ? ಅಂದಹಾಗೆ, ಈ ಕತೆಯಲ್ಲಿ ಬಂದ ಸಂಪಿಗೆಯಂಥ ಹುಡುಗಿಯರು, ಅವಳನ್ನು ಹಂಗಿಸಿಹೋದ ಹುಡುಗನಂಥವರು ನಮ್ಮ ಮಧ್ಯೆಯೇ ಇದ್ದಾರೆ. ಸಂಪಿಗೆಯಂಥ ಅಮಾಯಕ ಹುಡುಗಿಯರೆಡೆಗೆ ಒಂದಿಷ್ಟು ಅನುಕಂಪವಿರಲಿ. ಕ್ಯಾರೆಕ್ಟರ್, ಕ್ಯಾರೆಕ್ಟರ್ ಎಂದು ಕಿರುಚುವವರೆಡೆಗೆ ದೊಡ್ಡ ತಿರಸ್ಕಾರವಿರಲಿ.

29

ಕೆಟ್ಟ ಅಮ್ಮಂದಿರಿಲ್ಲ ಜಗದೊಳಗೆ...

ಕಾವೇರಮ್ಮನ ಬಾಳಿನಲ್ಲಿ ಕಡೆಗೂ ಒಳ್ಳೆಯ ಕಾಲ ಬಂದೇ ಬಂತು. ಆಕೆಯ ನಾಲ್ವರು ಮಕ್ಕಳೂ ಸರಕಾರಿ ನೌಕರಿಗೆ ಸೇರಿಕೊಂಡರು. ಆಗ ಮಾತ್ರ ಕಾವೇರಮ್ಮ ತಾನು ಐವತ್ತೈದರ ಹೆಂಗಸು ಎಂಬುದನ್ನೂ ಮರೆತು ಕುಣಿದಾಡಿಬಿಟ್ಟಳು.

ಗಿರೀಗೌಡ ತೀರಿಕೊಂಡ.

ನಾಲ್ಕು ದಿನಗಳ ಕಾಲ ಹೊಟ್ಟೆನೋವು ಎಂದು ಹೊರಳಾಡಿ ಕಡೆಗೊಮ್ಮೆ ಮಂಡ್ಯದ ನರ್ಸಿಂಗ್ ಹೋಂಗೆ ದಾಖಲಾದ ಗಿರೀಗೌಡ ವಾರದ ನಂತರ ಆಕಸ್ಮಿಕವಾಗಿ ತೀರಿಕೊಂಡದ್ದು ಕಾವೇರಮ್ಮನ ಪಾಲಿಗೆ ಬಹುದೊಡ್ಡ ಶಾಕ್. ಹೇಗೆ ನೋಡಿದರೂ ಅವರದು ಮಧುರ ದಾಂಪತ್ಯವಾಗಿತ್ತು. ಅದರ ಕುರುಹಾಗಿ ನಾಲ್ಕು ಮಂದಿ ಮಕ್ಕಳಿದ್ದರು. ಮದುವೆಯ ಹತ್ತನೇ ವಾರ್ಷಿಕೋತ್ಸವ ಮುಗಿದ ಕೆಲವೇ ತಿಂಗಳಿಗೆ, ಗಿರೀಗೌಡ ದಿಢೀರನೆ ತೀರಿಕೊಂಡಿದ್ದ.

ಮನೇಲಿ ನೋಡಿದರೆ ನಾಲ್ಕು ಮಕ್ಕಳಿದ್ದಾರೆ. ದುಡಿಯುವ ಗಂಡಸೇ ಇಲ್ಲ. ಹೀಗಿರುವಾಗ ಬದುಕುವುದು ಹೇಗೆ? ಈ ಯೋಚನೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಕಾವೇರಮ್ಮ ಇದ್ದಾಗ ಕೆಲವರು ಹೇಳಿದರು: 'ನೋಡಮ್ಮಾ, ಒಂಟಿ ಹೆಂಗಸು ನೆಮ್ಮದಿಯಿಂದ ಬದುಕುವುದು ಕಷ್ಟ. ಇನ್ನೊಂದು ಮದುವೆ ಆಗು. ಇಲ್ಲಾಂದ್ರೆ ಕೂಡಿಕೆ ಮಾಡಿಕೋ...'

ಉಹುಂ, ಈ ಮಾತಿಗೆ ಕಾವೇರಮ್ಮ ಒಪ್ಪಲಿಲ್ಲ. ಏನಾದರೂ

ಸರಿ, ಹೀಗೇ ಒಂಟಿಯಾಗಿಯೇ ಬದುಕುತ್ತೇನೆ ಎಂದು ನಿರ್ಧರಿಸಿದಳು. ಹೇಗಿದ್ದರೂ, ಇರುವ ನಾಲ್ವರೂ ಗಂಡು ಮಕ್ಕಳೇ ತಾನೆ? ಅವರನ್ನು ಕಷ್ಟಪಟ್ಟು ಓದಿಸಿದರೆ ಸಾಕು ಎಂದುಕೊಂಡಳು. ನಂತರ ಆಕೆ ಹಿಂದಿರುಗಿ ನೋಡಲಿಲ್ಲ. ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಹೇಗಾದರೂ ಮುಂದೆ ತರಬೇಕು ಎಂಬ ಹಂಬಲದಿಂದ ಅವರಿವರ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಪಾತ್ರೆ ತೊಳೆದು, ಕೂಲಿ ಮಾಡಿ, ಒಂದೆರಡು ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಭಿಕ್ಷೆ ಬೇಡಿ ಓದಿಸಿದಳು. ಮಕ್ಕಳು ಒಂದೊಂದು ತರಗತಿಯಲ್ಲೂ ಅತ್ಯುತ್ತಮ ಅಂಕ ಪಡೆದು ಉತ್ತೀರ್ಣರಾದ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಕಾವೇರಮ್ಮನ ಮೊಗದಲ್ಲಿ ಖುಷಿಯ ಹೂ ಅರಳುತ್ತಿತ್ತು.

ಕಡೆಗೂ ಕಾವೇರಮ್ಮನ ಬಾಳಿನಲ್ಲಿ ಒಳ್ಳೆಯ ಕಾಲ ಬಂದೇ ಬಂತು. ಆಕೆಯ ನಾಲ್ವರು ಮಕ್ಕಳೂ ಸರಕಾರಿ ನೌಕರಿಗೆ ಸೇರಿಕೊಂಡರು. ಆಗ ಮಾತ್ರ ಕಾವೇರಮ್ಮ ತಾನು ಐವತ್ತೈದರ ಹೆಂಗಸು ಎಂಬುದನ್ನೂ ಮರೆತು ಹದಿನೈದರ ಹುಡುಗಿಯಂತೆ ಕುಣಿದಾಡಿಬಿಟ್ಟಳು. ಮೊದಲು ತಾನೇ ಮುಂದಾಗಿ ನಿಂತು ದೊಡ್ಡ ಮಗನಿಗೆ ಮದುವೆ ಮಾಡಿದಳು. ಆ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಗಂಡನ ನೆನಪಾಗಿ ಕಣ್ಣೀರಿಟ್ಟಳು. ಹೇಗಿದ್ದರೂ ಮಕ್ಕಳೆಲ್ಲ ಸರಕಾರಿ ನೌಕರಿಯಲ್ಲಿದ್ದರಲ್ಲ, ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಶ್ರೀಮಂತ ಕುಟುಂಬದ ಕನ್ಯೆಯರೇ ದೊರಕಿದರು. ಕಾವೇರಮ್ಮನಿಗೆ ಹಿಗ್ಗೋ ಹಿಗ್ಗು. ಅಬ್ಬಾ, ಕಡೆಗೂ ದೇವರು ಕಣ್ತೆರೆದ. ಬದುಕಿನ ಕಡೆಗಾಲದಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬೊಬ್ಬ ಮಗನ ಮನೆಯಲ್ಲೂ ಒಂದಷ್ಟು ದಿನವಿದ್ದರೆ ಆಯ್ತು ಎಂದುಕೊಂಡಳು.

ಅದೊಮ್ಮೆ ಯುಗಾದಿಗೆಂದು ಊರಿಗೆ ಬಂದ ಮಕ್ಕಳ ಮುಂದೆ ಈ ವಿಷಯ ತೆಗೆದು- 'ನೋಡ್ರಪ್ಪಾ, ನನಗೂ ವಯಸ್ಸಾಯ್ತು. ಕಣ್ಣೂ ಸರಿಯಾಗಿ ಕಾಣಿಸ್ತಾ ಇಲ್ಲ. ಕಡೆಗಾಲದಲ್ಲಿ ನಿಮ್ಮ ಜತೆ ಇರಬೇಕು ಅಂತ ಆಸೆ' ಎಂದಳು. ಈ ಮಾತು ಕೇಳಿದ್ದೇ ಹಾವು ತುಳಿದಂತೆ ಹೌಹಾರಿದ ನಾಲ್ವರು ಸೊಸೆಯರೂ ಒಂದೆಡೆ ಸೇರಿ ಗುಸುಗುಸು ಎಂದುಕೊಂಡರು. ಹಿಂದೆಯೇ ಗಂಡಂದಿರನ್ನೂ ಹತ್ತಿರ ಕರೆದು ಅವರಿಗೂ ಏನೋ ಹೇಳಿದರು. ನಂತರ ಕಾವೇರಮ್ಮನ ಹಿರೀಮಗ ಒಮ್ಮೆ ಕೆಮ್ಮಿ ಗಂಟಲು ಸರಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಹೀಗೆಂದ:

'ಅಮ್ಮಾ, ನೀನು ಹೇಳಿದ್ದೇನೋ ಸರಿ. ನಿನ್ನನ್ನು ಕರೆದೊಯ್ಯಲು ನಮಗೂ ಇಷ್ಟ. ಆದ್ರೆ ನಾವಿರೋದು ಬೆಂಗಳೂರು! ಅಲ್ಲಿನ ಕಷ್ಟಗಳು ಒಂದಾ, ಎರಡಾ? ನಮಗೇ ಸುಸ್ತಾಗಿ ಹೋಗುತ್ತೆ. ಅಂಥ ಕಡೆಗೆ ನೀನು ಬಂದು ಹೇಗಿರ್ತೀಯ? ಬೇಡ. ಇಲ್ಲೇ ಆರಾಮಾಗಿದೀಯ. ಇಲ್ಲೇ ಇರು. ಬೇಕಾದ್ರೆ ನಿಂಗೆ ತಿಂಗಳು ತಿಂಗಳೂ ಒಂದಿಷ್ಟು ದುಡ್ಡು ಕೊಡ್ತೀವಂತೆ...' ಇಷ್ಟು ಹೇಳಿದವನು ಸುಮ್ಮನಾದ. ಮರುದಿನವೇ ಮಕ್ಕಳು, ಅವರ ಹೆಂಡತಿಯರೊಂದಿಗೆ ಹೋಗಿಯೇಬಿಟ್ಟರು.

●

ವಿಪರೀತ ದುಡಿದಿದ್ದರ ಪರಿಣಾಮವೇ ಇರಬೇಕು, ಒಂದೆರಡು ವರ್ಷದ ನಂತರ ಕಾವೇರಮ್ಮನಿಗೆ ಸಣ್ಣ ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ಎದೆನೋವು ಕಾಣಿಸಿಕೊಂಡಿತು. ಸಮೀಪದ ಆಸ್ಪತ್ರೆಯ ವೈದ್ಯರು- 'ಇಲ್ಲಿ ವಾಸಿಯಾಗಲ್ಲ, ಬೆಂಗಳೂರಿಗೆ ಹೋಗಮ್ಮಾ' ಅಂದರು. ಈ ಕಾವೇರಮ್ಮ ಒಂದು ಪುಟ್ಟ ಬ್ಯಾಗ್‌ನೊಂದಿಗೆ ಬೆಂಗಳೂರಿಗೆ ಬಂದೇ ಬಿಟ್ಟಳು. ಕಾಯಿಲೆ ನಿಜಕ್ಕೂ ಅಪಾಯದ ಹಂತ

ತಲುಪಿತ್ತು. ಹಿರೀಮಗ ಜಯದೇವ ಆಸ್ಪತ್ರೆಗೆ ಕರೆದೊಯ್ದು ಅಡ್ಮಿಟ್ ಮಾಡಿದಾಗ ಅಲ್ಲಿದ್ದ ವೈದ್ಯೆ ಹೇಳಿದ್ದು ಒಂದೇ ಮಾತು: 'ಹೃದಯದಲ್ಲಿ ರಂಧ್ರವಾಗಿದೆ. ನಾಳೆಯೇ ಆಪರೇಷನ್ ಮಾಡಬೇಕು. ಎರಡೂವರೆ ಲಕ್ಷ ಆಗುತ್ತೆ. ಬೇಗ ಹಣ ಹೊಂದಿಸಿ'.

'ಸರಿ ಮೇಡಂ, ಒಂದರ್ಧ ಗಂಟೇಲಿ ಬರ್ತೀನಿ' ಎಂದ ಆಕೆಯ ಮಗರಾಯ ಆಸ್ಪತ್ರೆಯಿಂದ ಹೊರಗೆ ಬಂದ. ಒಂದು ಗಂಟೆ ಕಳೆಯಿತು. ಎರಡಾಯಿತು. ಕಡೆಗೆ, ಇಡೀ ರಾತ್ರಿ ಕಳೆದರೂ ಆ ಪುಣ್ಯಾತ್ಮನ ಸುಳಿವಿಲ್ಲ. ಓಹ್, ಇನ್ನೂ ತಡ ಮಾಡಿದರೆ, ಈ ವೃದ್ಧೆಯ ಜೀವ ಉಳಿಯುವುದೇ ಕಷ್ಟ ಅನ್ನಿಸಿದಾಗ ಆ ವೈದ್ಯೆ ತಾನೇ ಮಾನವೀಯ ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಯೋಚಿಸಿ ಚಿಕಿತ್ಸೆಯ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡಿದಳು. ಚಿಕಿತ್ಸೆ ಎಲ್ಲಾ ಮುಗಿಯಿತು. ವೈದ್ಯೆಯೇ ಹಣ ಕಟ್ಟಿದ್ದೂ ಆಯಿತು. ಈ ಕಾವೇರಮ್ಮನನ್ನು ಆಪರೇಷನ್ ಥಿಯೇಟರಿನಿಂದ ಸ್ಪೆಷಲ್ ವಾರ್ಡ್‌ಗೆ ಶಿಫ್ಟ್ ಮಾಡಿದ ನಂತರ, ಹಿಂದಿನ ದಿನದ ರಾತ್ರಿ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗಿದ್ದ ಆ ಭೂಪತಿ ರಂಗ ಬಂದೇ ಬಂದ. ಜತೆಯಲ್ಲಿ ಅವನ ಸೋದರರೂ ಇದ್ದರು.

ವೈದ್ಯೆಗೆ ರೇಗಿತು: 'ಅಲ್ಲಪ್ಪಾ, ನಿಂಗೇನು ಮನುಷ್ಯತ್ವ ಇಲ್ಲವಾ? ಜೀವದ ಬೆಲೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲವಾ? ಆ ಮುದುಕೀನ ಹಾಗೇ ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗಿಬಿಟ್ಟೆಯಲ್ಲ, ನಾನು ನೋಡದೇ ಹೋಗಿದ್ರೆ ಗತಿ ಏನಾಗ್ತಾ ಇತ್ತು ಗೊತ್ತಾ? ಅದ್ಸರಿ, ಇಡೀ ರಾತ್ರಿ ನೀನು ಎಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಿದ್ದೆ. ಆಕೆ ನಿಮ್ಮ ತಾಯಿ ಎಂಬುದನ್ನೂ ಮರೆತು ಅದೇಕೆ ಮತ್ತು ಹೇಗೆ ಉಳಿದಿದ್ದೆ' ಎಂದು ದಬಾಯಿಸಿದಳು.

ಅವಳ ಮಾತನ್ನೆಲ್ಲ ಕೇಳಿದ ನಂತರ, ಅಮ್ಮನಿಗೆ ಆಪರೇಷನ್ ಆಗಿದೆ ಮತ್ತು ಈ ವೈದ್ಯೆಯೇ ಅಷ್ಟೂ ಹಣ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾಳೆ ಎಂಬುದು ಹಿರಿಯ ಮಗನಿಗೆ ಖಚಿತವಾಯಿತು. ಆತ ತಲೆತಗ್ಗಿಸಿ- 'ಕ್ಷಮಿಸಿ ಮೇಡಂ, ಎರಡು ಲಕ್ಷ ರೂ.ಗಳನ್ನು ಯಾರು ಕೊಡಬೇಕು ಎಂಬ ವಿಷಯವಾಗಿ ನಾವು ಅಣ್ಣ ತಮ್ಮಂದಿರಲ್ಲಿ ಜಗಳ ಶುರುವಾಯ್ತು. ಅದಕ್ಕೇ ಲೇಟಾಗಿಬಿಡ್ತು' ಅಂದ. ಈ ಮಾತು ಕೇಳಿ ಇನ್ನಷ್ಟು ರೇಗಿದ ವೈದ್ಯೆ- 'ಥೂ, ನಿಮ್ಮದೂ ಒಂದು ಬದುಕಾ? ಆಕೆ ನಿಮ್ಮ ತಾಯಿ ತಾನೆ? ನೀವು ಹಣ ಕೊಡದೆ; ಆಕೇನ ನೀವು ಜತೆಗಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳದೆ ಮತ್ಯಾರು ಇಟ್ಕೋಬೇಕು?' ಎಂದಳು.

ಅಪರಿಚಿತ ವೈದ್ಯೆ ಹೀಗೆ ಎಗರಾಡಿದ್ದು ನೋಡಿ ಕಿರಿಯವನಿಗೆ ರೇಗಿತು. ಆತ- 'ರೀ ಮೇಡಂ, ನಮ್ಮ ಕಷ್ಟ ನಮಗೆ. ನೀವು ಬುದ್ಧಿ ಹೇಳೋಕೆ ನಿಂತಿದ್ದೀರ. ದುಡ್ಡು ಕೊಡ್ತಾ ಇದೀವಿ, ತಗೊಳ್ಳಿ. ನಮಗೆ ನಾಲ್ವರಿಗೂ ಹತ್ತು ಮಂದಿಗೆ ಹಂಚುವಷ್ಟು ಕಷ್ಟಗಳಿವೆ. ಆ ಮುದುಕೀನ ಬೇಕಿದ್ರೆ ನೀವೇ ಕರ್ಕೊಂಡು ಹೋಗಿ' ಅಂದೇಬಿಟ್ಟ.

ಅವನ ಮಾತು ಮುಗಿದ ಎರಡೇ ನಿಮಿಷಕ್ಕೆ ಆ ಬದಿಯ ಮಂಚದಿಂದ 'ಹೋ...' ಎಂಬ ಸದ್ದಾಯಿತು. ಎಲ್ಲರೂ ಬೆಚ್ಚಿಬಿದ್ದು ನೋಡುತ್ತಾರೆ- ಕಾವೇರಮ್ಮ ಕಣ್ಣು ತೆರೆದಿದ್ದಳು. ಆಕೆ ಬಿಕ್ಕಳಿಸುತ್ತಿದ್ದಳು. ವೈದ್ಯೆಯೆಡೆಗೆ ದೀನಳಾಗಿ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದಳು. ಈ ನಾಲ್ವರೂ ಮಕ್ಕಳು ಆಕೆಯನ್ನು ಬೆರಗಾಗಿ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದಾಗಲೇ-ಒಮ್ಮೆ ಕೈ ಮುಗಿದು, 'ಬನ್ನಿ' ಎಂದು ವೈದ್ಯೆಗೆ ಸಂಜ್ಞೆ ಮಾಡಿದಳು. ಈಕೆ ದಡಬಡಿಸಿ ಹೋದರೆ, ತನ್ನ ಬೆವೆತುಹೋದ, ಒರಟು ಒರಟಾಗಿದ್ದ ಕೈಗಳಿಂದ ಆಕೆಯ ಕೈ

ಹಿಡಿದು ಹೇಳಿದಳು: 'ನೀನು ಯಾವ ಜನ್ಮದಲ್ಲಿ ನನಗೆ ತಾಯಿಯಾಗಿದ್ದೆ ಮಗಳೇ? ಕಡೆಗೂ ನನ್ನನ್ನು ಬದುಕಿಸಿಬಿಟ್ಟೆ. ನಿಂಗೆ ನಮಸ್ಕಾರ ಕಣವ್ವಾ. ಈ ನಾಲ್ಕೂ ಮಂದಿ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಸಾಕಲು, ಓದಿಸಲು, ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಸೇರಿಸಲು, ನಾನು ಭಿಕ್ಷೆ ಬೇಡಿದೆ. ಕಂಡವರ ಮುಂದೆ ಕೈ ಜೋಡಿಸಿದೆ. ಶ್ರೀಮಂತರ ಮನೇಲಿ ಪಾತ್ರೆ ತೊಳೆದೆ. ನಾನು ನೀರು ಕುಡಿದು ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಅನ್ನ ಕೊಟ್ಟೆ. ಆದರೆ ಇವತ್ತು ಮಕ್ಕಳು ನನಗೆ ಸರಿಯಾದ ಬಹುಮಾನ ಕೊಟ್ರು. ನಾನು ಬದುಕಬಾರ್ದು ಕಣಮ್ಮಾ... '

ಇಷ್ಟು ಹೇಳುವ ಹೊತ್ತಿಗೇ ಆಕೆ ಭಾವುಕಳಾದಳು. ಉಬ್ಬಸ ಶುರುವಾಯಿತು. ಈ ವೈದ್ಯೆ ಗಾಬರಿಯಾಗಿ ನರ್ಸ್ ಎಂದು ಕೂಗುವ ವೇಳೆಗೆ ಕಾವೇರಮ್ಮ ಚೇತರಿಸಿಕೊಂಡು ಹೀಗೆಂದಳು: 'ನಾನು ಬದುಕೋದಿಲ್ಲ ಡಾಕ್ಟ್ರೇ. ಸತ್ತು ಹೋಗ್ತೀನಿ. ನನ್ನ ಹೆಣಾನ ಯಾವುದಾದ್ರೂ ಆಸ್ಪತ್ರೆಗೆ ಮಾರಿಬಿಡಿ. ಅದರಿಂದ ದುಡ್ಡು ಅಂತೇನಾದ್ರೂ ಬಂದ್ರೆ ಅದನ್ನ ನನ್ನ ನಾಲ್ಕೂ ಮಕ್ಕಳಿಗೂ ಸಮನಾಗಿ ಹಂಚಿಬಿಡಿ. ಅವರು ಸುಖವಾಗಿರಲಿ...'

ಇಷ್ಟು ಹೇಳಿದ ಮರುಕ್ಷಣವೇ ಕಾವೇರಮ್ಮನ ಉಸಿರು ನಿಂತು ಹೋಯಿತು...

●

ಹೌದು. ಯಾರೂ, ಯಾವತ್ತೂ ಅಮ್ಮಂದಿರನ್ನು ನೋಯಿಸಬೇಡಿ ಎಂದು ಹೇಳುವ ಮೊದಲು ಈ ಕಥೆ ಹೇಳಲೇಬೇಕು ಅನ್ನಿಸಿತು.

●

30

ಎರಡು ನಿಮಿಷದ ಸುಖ ಮತ್ತು ಬದುಕಿಡೀ ಇರುವ ದುಃಖ

ದುಃಖವಾಗಿದೆ, ಅಳುವಂತಿಲ್ಲ. ಸಂಕಟವಿದೆ, ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳುವಂತಿಲ್ಲ. ಸುರೇಶ ಕಣ್ತುಂಬಿಕೊಂಡು ಮನೆಗೆ ಬಂದ. ಹೆಂಡತಿಗೆ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ವಿವರಿಸಿದ. ಶಾಕ್‌ನಿಂದ ತಲೆ ತಿರುಗಿ, ಆಕೆ ಬಿದ್ದೇಬಿಟ್ಟಳು.

ಸುರೇಶ್ ಹುಟ್ಟಿ ಬೆಳೆದದ್ದೆಲ್ಲ ಮೈಸೂರಿನಲ್ಲೇ. ಅವನ ಹಣೆ ಬರಹವೋ ಅಥವಾ ನಿರ್ಲಕ್ಷ್ಯವೋ... ಏನೋ ಒಂದು. ಅವನು ಡಿಗ್ರಿ ಪಡೆಯಲಿಲ್ಲ. ಅದೊಂದು ಹಿನ್ನಡೆ ಎಂದೂ ಅವನು ಭಾವಿಸಲಿಲ್ಲ. ಬದಲಿಗೆ, ಹದಿನೈದು ವರ್ಷ ಆಗುವ ವೇಳೆಗೆ ಅದು ಹೇಗೋ ಡ್ರೈವಿಂಗ್ ಕಲಿತುಬಿಟ್ಟ. 25 ವರ್ಷ ಆಗುತ್ತಲೇ ಅವನಿಗೆ ಡ್ರೈವಿಂಗ್ ಲೈಸೆನ್ಸು ಸಿಕ್ಕಿಬಿಟ್ಟಿತು. ಆ ನಂತರ ಕೇಳುವುದುಂಟೆ? ಒಂದು ಹೆಸರಾಂತ ಟ್ಯಾಕ್ಸಿ ಸರ್ವೀಸ್‌ನಲ್ಲಿ ಅವನು ಕಾರ್ ಡ್ರೈವರ್ ಆದ. ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ಪಳಗುತ್ತ ಹೋದಂತೆಲ್ಲ ಒಂದೂರಿನಿಂದ ಇನ್ನೊಂದೂರಿಗೆ ಟ್ರಿಪ್ ಹೋಗುವುದು, ನಾಲ್ಕೈದು ದಿನ ಅಲ್ಲಿಯೇ ಉಳಿಯುವುದು ಅವನಿಗೆ ಅಭ್ಯಾಸವಾಯಿತು.

ಅದು ಹೇಳಿ ಕೇಳಿ 25ರ ವಯಸ್ಸು. ತುಂಬು ಪ್ರಾಯ. ಏನೇನೋ ಆಸೆ. ಅದರಲ್ಲೂ ಹುಡುಗಿಯರನ್ನು ನೋಡಿದರೆ... ವಾಹ್, ಆ ಕ್ಷಣದ ಉದ್ವೇಗ ಹತ್ತಿಕ್ಕಲು ಸುರೇಶನಿಗೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತಲೇ ಇರಲಿಲ್ಲ. ವಯಸ್ಸು ಇದ್ದಾಗಲೇ ಶೋಕಿ ಮಾಡಬೇಕು ಎಂದು ಅದೇ ವೇಳೆಗೆ ಯಾರೋ ಉಪದೇಶ ಮಾಡಿದರು. ಸರಿ, ಮೊದಲು ಸಿಗರೇಟು ಬಂತು. ಆಮೇಲೆ ಬೀಡಾ ಜತೆಯಾಯಿತು. ಗುಟಕಾ ಬಾಯಿ ಸೇರಿತು. ಬೇರೆ ಊರಿಗೆ ಹೋದಾಗ ಪಾರ್ಟಿಯ

ನೆಪದಲ್ಲಿ ಗುಂಡೂ ಮೈ ಸೇರಿತು. ಊಟಕ್ಕೆ ಕುಳಿತ ಮೇಲೆ ಉಪ್ಪಿನಕಾಯಿ ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಹೇಗೆ? ಸ್ವಂತ ಊರಿಂದ ಅದೆಷ್ಟೋ ದೂರ ಬಂದ ಮೇಲೆ ಒಂದು ಹುಡುಗಿಯ ಸಹವಾಸ ಮಾಡದಿದ್ದರೆ-ಅದೂ ಒಂದು ಬದುಕಾ ಅಂದುಕೊಂಡ ಸುರೇಶ. ಆ ರುಚಿಯನ್ನೂ ಒಮ್ಮೆ ನೋಡಿಬಿಟ್ಟ.

ಕಾರ್ ಡ್ರೈವರ್ ತಾನೆ? ಸುರೇಶನಿಗೆ ಸಾಕಷ್ಟು ಟಿಪ್ಸ್ ಕೂಡ ಸಿಗುತ್ತಿತ್ತು. ಅಂಥವನಿಗೆ ಹೆಣ್ಣು ಕೊಡುವವರಿಗೆ ಬರವೆ? ಹಾಂ, ಹೂಂ ಅನ್ನುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಅವನ ಮದುವೆಯೂ ಆಗಿಹೋಯಿತು. ಮೂರು ವರ್ಷದ ನಂತರ ಸುರೇಶನ ಮನೆಗೆ ಮಗ ಬಂದ, ಅದಾಗಿ ಇನ್ನೊಂದು ವರ್ಷದ ನಂತರ ಮಗಳೂ ಬಂದಳು. ಈ ಮಧ್ಯೆ ಇದ್ದೇ ಇತ್ತಲ್ಲ ಓಡಾಟ; ಮನೆಯ ದೋಸೆ ಅಷ್ಟೇನೂ ರುಚಿಯಾಗಿಲ್ಲ ಅನ್ನಿಸಿದಾಗಲೆಲ್ಲ ಸುರೇಶ ಹೊರಗೆ ಹೋಗಿ ರುಚಿ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದ...

●

'ಒಂದು ವಾರದಿಂದ ಮಗೂಗೆ ಜ್ವರ ಇದೆ ಅಂತಿದೀರಲ್ರಿ? ನಿಮ್ಗೇನೂ ಗೊತ್ತಾಗಲಿಲ್ವ? ನೋಡಿ, ಮಗೂಗೆ ಜಾಂಡೀಸ್ ಆಗಿದೆ. ಬೇರೆ ಯಾವುದಾದ್ರೂ ದೊಡ್ಡ ಆಸ್ಪತ್ರೆಗೆ ಸೇರಿಸಿ' ಡಾಕ್ಟರ್ ಹೀಗೆ ಹೇಳಿದ್ದು ಕೇಳಿ ಸುರೇಶ ಕ್ಷಣ ಕಂಪಿಸಿದ. ಮಗನಿಗೆ ವಾರದಿಂದ ಜ್ವರ ಇದ್ದುದು ಹೌದು. ಅದು ಜಾಂಡೀಸ್ ಎಂದು ಅವನಾದರೂ ಹೇಗೆ ಊಹಿಸಬಲ್ಲ? ದೊಡ್ಡಾಸ್ಪತ್ರೆಗೆ ಅಂದ ಮೇಲೆ ಒಂದಿಷ್ಟು ಸಾವಿರ ಕೈಬಿಟ್ಟ ಹಾಗೇ ಅಂದುಕೊಂಡು ಸುರೇಶ ಆ ಕಡೆ ತಿರುಗಿದ. ಹತ್ತಾರು ಬಗೆಯ ಟೆಸ್ಟ್ ಮಾಡಿದ ಡಾಕ್ಟರು 'ನಾಳೆ ಬಾಪ್ಪಾ' ಅಂದರು.

'ನೋಡಿ, ನಿಮ್ಮ ಮಗೂಗೆ ಏಡ್ಸ್ ಕಣ್ರೀ, ಏಡ್ಸ್ ಇದೆ ಮಗೂಗೆ. ಕೈಬಿಟ್ಟು ಖರ್ಚು ಮಾಡ್ಬೇಕಪ್ಪಾ ಇನ್ಮೇಲೆ. ಹಂಗಾದ್ರೆ ಮಾತ್ರ ಟ್ರೀಟ್‌ಮೆಂಟ್ ಕೊಡ್ತೀವಿ. ಆದ್ರೆ ನಮಗೂ ಹೆದರಿಕೆ. ಟ್ರೀಟ್‌ಮೆಂಟ್ ನೆಪದಲ್ಲಿ ಮುಟ್ಟಿಸ್ಕೊಳ್ತಾನೇ ಇರಬೇಕಲ್ಲ, ನಮಗೂ ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂಗೇ ಆ ಕಾಯಿಲೆ ಅಮರಿಕೊಂಡ್ರೆ ಗತಿ ಏನು? ಅದ್ಸರಿ, ಈ ಮಗೂಗೆ ಹೇಗಯ್ಯಾ ಬಂತು ಏಡ್ಸ್?'

ದೊಡ್ಡಾಸ್ಪತ್ರೆಯ ಡಾಕ್ಟರು ಹೀಗೆ ಬಡಬಡಾ ಮಾತಾಡುತ್ತಲೇ ಇದ್ದರು. ಸುರೇಶನಿಗೆ ಕಣ್ಣು ಕತ್ತಲಿಟ್ಟಂತಾಯಿತು. ತಾನು ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಊರಿಗೆ ಹೋಗಿದ್ದ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಆಗೊಮ್ಮೆ, ಈಗೊಮ್ಮೆ ಐದಾರು ಹೆಣ್ಣುಗಳೊಂದಿಗೆ ಮಜಾ ಉಡಾಯಿಸಿದ್ದು ನೆನಪಾಯಿತು. ಆ ಹತ್ತು ನಿಮಿಷದ ಸಂತೋಷಕ್ಕೆ ಈ ಕೊರಳು ಕುಯ್ಯುವ ಶಿಕ್ಷೆಯೇ? ಅಯ್ಯೋ ಭಗವಂತಾ ಅಂದು ಕೊಂಡ. ಮಗುಗೆ ಏಡ್ಸ್ ಅಂದಮೇಲೆ ಅದೇ ರೋಗ ತನಗೂ ಇದೆ ಅನ್ನಿಸಿತು. ಹಿಂದೆಯೇ ಅದು, ಹೆಂಡತಿ, ಮಗಳಿಗೂ ಇರಲೇಬೇಕು ಅನ್ನಿಸಿತು.

ಒಂದು ಕಡೆ ಮಗು ICUನಲ್ಲಿದೆ. ಇನ್ನೊಂದು ಕಡೆ ಕುಟುಂಬದ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಏಡ್ಸ್ ಇರಬೇಕು ಎಂಬ ಅನುಮಾನ ಜತೆಯಾಗಿದೆ. ಮತ್ತೊಂದು ಕಡೆ, ಮಗುವಿನ ಚಿಕಿತ್ಸೆಗೆ ಹಣ ಹೊಂದಿಸಬೇಕಾದ ಅನಿವಾರ್ಯತೆ! ಮಾಡುವುದೇನು? ಮೊದಲ ಒಂದೆರಡು ದಿನ ಸುರೇಶ ಪರಿಚಿತರ ಮುಂದೆಲ್ಲಾ ಓಡಾಡಿ ಸಾಲ ಕೇಳಿದ. ನಾಲ್ಕನೇ ದಿನದ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಎಲ್ಲಿಂದಲೂ ದುಡ್ಡು ಹುಟ್ಟುವುದಿಲ್ಲ ಅನ್ನಿಸಿತು. ಕಡೆಗೆ ತನ್ನ ಪಾಲಿಗಿದ್ದ ಜಮೀನನ್ನೇ ಒತ್ತೆಯಿಟ್ಟು, ಹಣದ ಗಂಟಿನೊಂದಿಗೆ ಆತ ಆಸ್ಪತ್ರೆಗೆ ಹೋದರೆ-ಡಾಕ್ಟರು-'ನೋಡಯ್ಯಾ, ಮಗೂಗೆ ಹೇಳಿ ಕೇಳಿ ಏಡ್ಸ್.

ಅದು ಬದುಕಿದ್ರೂ ಒಂದೇ, ಸತ್ತರೂ ಒಂದೇ. ಸುಮ್ನೆ ಯಾಕೆ ಒದ್ದಾಡ್ತೀಯ? ಬಿಟ್ಟಾಕು ಅತ್ಲಾಗೆ. ಇಷ್ಟು ಬಿಲ್ ಆಗಿದೆ. ದುಡ್ಡು ಕೊಡು' ಅಂದರು. ನಂತರ ಆತ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದಂತೆಯೇ ಆ ಮಗುವಿಗೆ ಹಾಕಿದ್ದ ಆಕ್ಸಿಜನ್ ಮಾಸ್ಕನ್ನು ಛಕ್ಕನೆ ತೆಗೆದೇಬಿಟ್ಟರು. ಮಗು, ಒಂದೆರಡು ನಿಮಿಷ ಒದ್ದಾಡಿ ತೆಪ್ಪಗಾಯಿತು.

ದುಃಖವಾಗಿದೆ, ಅಳುವಂತಿಲ್ಲ. ಸಂಕಟವಿದೆ, ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳುವಂತಿಲ್ಲ. ಸುರೇಶ ಕಣ್ತುಂಬಿ ಕೊಂಡು ಮನೆಗೆ ಬಂದ. ಹೆಂಡತಿಯ ಮುಂದೆ ಕೂತು ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ವಿವರಿಸಿದ. ಅವಳಿಗೆ ಶಾಕ್ ನಿಂದ ತಲೆ ಗಿರ್ ಎಂದು ಬಿದ್ದೇಬಿಟ್ಟಳು. ಮುಂದೆ ಇಡೀ ರಾತ್ರಿ ಗೋಳಾಡಿದ್ದಾಯಿತು. ಬೆಳಗಿನ ಜಾವ ಈ ದಂಪತಿ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆಗೆ ನಿರ್ಧರಿಸಿದರು. ಆದರೆ ಹೆಣ್ಣು ಮಗುವಿನ ಕೊರಳಿಗೆ ನೇಣು ಬಿಗಿಯಲು ಇಬ್ಬರಿಗೂ ಮನಸ್ಸಾಗಲಿಲ್ಲ. ನಂತರದ ಕೆಲವೇ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಸುರೇಶನ ಹೆಂಡತಿ ಕೊರಗಿ ಕೊರಗಿಯೇ ಸತ್ತುಹೋದಳು!

●

ಪ್ರಿಯ ಓದುಗಾ, ಈಗ ಸುರೇಶ ಬೆಂಗಳೂರಿನಲ್ಲಿದ್ದಾನೆ. ಜತೆಗೆ ಅವನ ಮಗಳಿದ್ದಾಳೆ. ಅವನ ಕಣ್ಣಲ್ಲಿ ಯಾವುದೋ ಭರವಸೆಯ ಬೆಳಕು. ಏಡ್ಸ್‌ನಂಥ ಮಹಾಮಾರಿಯ ವಿರುದ್ಧ ವೀಣಾಧರಿಯಂತಹ ಹೆಣ್ಣು ಮಗಳೇ ಹೋರಾಡಿದಳು ಅಂದಮೇಲೆ ನಾನು ಯಾಕೆ ಸುಮ್ಮನಿರಲಿ ಎಂಬ ಹಟ ಅವನದು. ಸುಮ್ಮನೇ ನಡೆದುಹೋಗಿ ಕೈ ಹಿಡಿದರೆ ಸಾಕು, ಸುರೇಶ ಕರಗುತ್ತಾನೆ, ಕಣ್ಣೀರಾಗುತ್ತಾನೆ. ತನ್ನ ಬದುಕಿನ ನೋವಿನ ಕತೆ ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ. ಏಡ್ಸ್ ರೋಗಿಗಳಿಗೆ ಸಾವನ್ನು ಮುಂದೂಡುವ ART ಎಂಬ ಔಷಧಿಯನ್ನು ಉಚಿತವಾಗಿ ನೀಡಲು ಸರಕಾರ ಆದೇಶಿಸಿದೆ. ಆದರೆ, ಡಾಕ್ಟರು ಕೊಡಬೇಕಲ್ಲ? ಸುರೇಶ ಅಥವಾ ಅವನಂಥವರು ಆಸ್ಪತ್ರೆಗೆ ಹೋದರೆ 'ART ಔಷಧ ಬೇಕಾದರೆ ಮೊದಲು ಒಂದು ಸಾವಿರ ಕೊಡಿ' ಅನ್ನುತ್ತಾರಂತೆ. ಕಾಸು ಬಿಚ್ಚದಿದ್ರೆ ಕೈಲಾಸವೇ ಗತಿ ಅಂತಾರಂತೆ... ಹಿಂದೆಯೇ, ಹೇಗಿದ್ರೂ ಏಡ್ಸ್ ರೋಗ? ನೀವು ಬದುಕಿ ಅದ್ಯಾವ ಸಾಧನೆ ಮಾಡಬೇಕು ಎಂಬ ಚುಚ್ಚು ಮಾತು ಬೇರೆ.

ಇಷ್ಟೆಲ್ಲಾ ಆದರೂ ಸುರೇಶ ನಮ್ಮ ಮಧ್ಯೆಯೇ ಇದ್ದಾನೆ. ಪ್ರತಿ ಸೂರ್ಯೋದಯ ಕಂಡಾಗಲೂ ಇವತ್ತೇ ನನ್ನ ಕಡೆಯ ದಿನ ಅಂದುಕೊಂಡೇ ಬದುಕುತ್ತಿದ್ದಾನೆ. ದಿನಕ್ಕೊಂದು ಬಾರಿ ಯಮರಾಜನನ್ನು ಸೋಲಿಸುತ್ತಿದ್ದಾನೆ. ಆಕಸ್ಮಾತ್ ನಾನು ದಿಢೀರ್ ಸತ್ತುಹೋದ್ರೆ, ನನ್ನ ಮಗಳಿಗೆ ದಿಕ್ಕಾದರೂ ಯಾರು ಎಂದು ಕ್ಷಣ ಕ್ಷಣವೂ ಕಣ್ಣೀರಾಗುತ್ತಾನೆ. ಎಲ್ಲ ಮನೆಯ ಮಕ್ಕಳು ಹಾರ್ಲಿಕ್ಸ್, ಮಾಲ್ಟೋವಾ, ಬೋರ್ನ್‌ವಿಟಾ, ಕಾಂಪ್ಲಾನ್ ರುಚಿ ನೋಡುತ್ತಿರುವ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಸುರೇಶನ ಮಗಳು ಸಾವನ್ನು ಮುಂದೂಡುವ ART ಔಷಧಿಯ ಒಗರು ರುಚಿಗೆ ಹೊಂದಿಕೊಂಡಿದ್ದಾಳೆ. ಉಹುಂ, ಆ ಮಗುವಿಗೆ ತನಗೆ ಕಾಯಿಲೆ ಇರುವ ಸಂಗತಿ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ!

ಹೌದಲ್ಲವಾ? ದೇವರನ್ನು ಕರುಣಾಳು ಅನ್ನುತ್ತೇವೆ ನಾವೆಲ್ಲ. ಆ ಮಾತು ನಿಜವೇ ಆಗಿದ್ದಲ್ಲಿ, ಸುರೇಶ, ಅವನ ಮುದ್ದು ಕಂದಮ್ಮ ಇಬ್ಬರೂ ಬದುಕುಳಿಯಲಿ. ನಾವಿರುವವರೆಗೂ ನಮ್ಮೊಂದಿಗೇ ಇರಲಿ. ಇದು ಪ್ರಾರ್ಥನೆ ಮತ್ತು ಹರಕೆ.

●

31

ಸುಭಾಷಿಣಿಯ ಕಥೆ

ಅಸಡ್ಡೆಯ ಮಾತು ಕೇಳಿದಾಗಲೆಲ್ಲ ಸುಭಾಷಿಣಿಗೆ ದುಃಖ ಉಮ್ಮಳಿಸಿ ಬರುತ್ತಿತ್ತು. ಆಗೆಲ್ಲ ಅವಳು ದನಕರುಗಳಿದ್ದ ಕೊಠಡಿಗೆ ಬರುತ್ತಿದ್ದಳು. ಅಲ್ಲಿ ಸೊಕ್ಕಿನ ಟಗರಿತ್ತು. ಚಂಗಚಂಗನೆ ಜಿಗಿಯುವ ಕುರಿ, ಮೇಕೆಗಳಿದ್ದವು.

'ಹೆಣ್ಣು ಮಗು ಕಣಪ್ಪಾ...' ಅನ್ನುತ್ತಾ ಹೊರಬಂದಳು ಸೂಲಗಿತ್ತಿ.

ಅವಳ ಮಾತಲ್ಲಿ ಕಂಡೂ ಕಾಣದಂತಿದ್ದ 'ಥತ್ತೇರಿಕೆ' ಎಂಬ ಭಾವವನ್ನು ತಿರಸ್ಕಾರದಿಂದ ನೋಡಿದ ಬನಿಕಾಂತ, ಅವಸರದಿಂದಲೇ ಒಳಕೋಣೆಗೆ ಹೋದ. ಆ ಕ್ಷಣಕ್ಕೇ ಕಾದಿದ್ದಂತೆ- ಅಮ್ಮನ ಮಡಿಲಲ್ಲಿದ್ದ ಆ ಮಗು ಇಷ್ಟಗಲ ಕಣ್ಬಿಟ್ಟು ಮೆಲ್ಲನೆ ನಕ್ಕಿತು. ಬನಿಕಾಂತ ಹೆಂಡತಿಯತ್ತ ಸಂತೃಪ್ತಿಯಿಂದ ನೋಡಿದ. ಅವಳ ಮೊಗದಲ್ಲಿ ಆ ಕ್ಷಣಕ್ಕೆ ಬೆಳದಿಂಗಳಿತ್ತು. ಇವನು ಮತ್ತೆ ಅದೇ ಖುಷಿಯಿಂದ ಜಿಬಜಿಬ ಎನ್ನುತ್ತಿದ್ದ ಆ ಕಂದಮ್ಮನ ಕೆನ್ನೆ ತಟ್ಟಿದ. ಕೈ ಮುಟ್ಟಿದ. ನೈಸ್ ನೈಸ್ ಎಂಬಂತಿದ್ದ ಅಂಗಾಲುಗಳನ್ನು ಮುಟ್ಟಿ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಒತ್ತಿಕೊಂಡ. ಬನಿಕಾಂತನ ಈ ವರ್ತನೆಯಿಂದ ಖುಷಿಯಾಯ್ತು ಎಂಬಂತೆ ಆ ಕಂದಮ್ಮ ಬೊಚ್ಚು ಬಾಯಲ್ಲಿ ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ನಕ್ಕಿತು. ಅವನು ಸುಮ್ಮನೇ ಒಮ್ಮೆ ಚಿಟಿಕೆ ಹೊಡೆದರೂ ಸಾಕು- ಮಗು, ತಿರುತಿರುಗಿ ನೋಡುತ್ತಿತ್ತು. ಅಚ್ಚರಿಯೆಂಬಂತೆ, ತಮಾಷೆಗೂ ಆ ಮಗು ಕಿರ್ರೋ... ಎಂದು ಅಳಲಿಲ್ಲ. ಕಣ್ಣಲ್ಲೇ ಮಾತಾಡುವ ಆ ಮಗುವಿಗೆ ಮೊದಲೇ ನಿರ್ಧರಿಸಿದ್ದಂತೆ- ಬನಿಕಾಂತ,

ಸುಭಾಷಿಣಿ ಎಂದು ಹೆಸರಿಟ್ಟ! 'ಸು' ಎಂಬ ಅಕ್ಷರದಿಂದ ಶುರುವಾಗುವ ಹೆಸರುಗಳ ಮೇಲೆ ಅವನಿಗೆ ಅದೇನೋ ಮೋಹವಿತ್ತು. ಹಾಗೆಂದೇ ಸುಭಾಷಿಣಿಗಿಂತ ದೊಡ್ಡವರಿಗೆ ಸುಕೇಶಿನಿ, ಸುಹಾಸಿನಿ ಎಂದಾತ ಹೆಸರಿಟ್ಟಿದ್ದ.

ಮುಂದೆ-ಸುಭಾಷಿಣಿ ಎಂಬುದು ಮನೆಮಂದಿಯ ಬಾಯಲ್ಲಿ 'ಸುಭಾ' ಎಂದಾಯಿತು. ಸುಭಾಷಿಣಿ ಎಂದರೆ- ಸುಮಧುರವಾದ ಕಂಠಸಿರಿ ಹೊಂದಿದವಳು. ಸುಲಲಿತವಾಗಿ, ಸುಂದರ ವಾಗಿ ಮಾತಾಡುವವಳು ಎಂದರ್ಥ. ಆದರೆ ಈ 'ಸುಭಾ'ಳ ಹಣೆಯಲ್ಲಿ ವಿಧಿ ಮಾತುಗಳನ್ನೇ ಬರೆದಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವಳು ಹುಟ್ಟಾ ಮೂಗಿ. ಮಗಳು ಮೂಗಿ ಎಂದು ತಿಳಿದಾಕ್ಷಣ ಬನಿಕಾಂತನ ಹೆಂಡತಿ ತತ್ತರಿಸಿ ಹೋದಳು. ಮಗಳೇನೋ ಬೊಂಬೆ, ಬೊಂಬೆಗಿಂತ ಸುಂದರವಾಗಿದ್ದಾಳೆ. ಆದರೆ ಮಾತೇ ಬರುವುದಿಲ್ಲ ಅಂದಮೇಲೆ ಸೌಂದರ್ಯವಿದ್ದು ಏನುಪಯೋಗ ಎಂಬುದು ಅವಳ ಲೆಕ್ಕಾಚಾರ. ಈ ಕಾರಣದಿಂದಲೇ, ಸುಭಾಳಿಗೆ ಹೆತ್ತಮ್ಮನೇ ಮೊದಲ ಶತ್ರುವಾದಳು. ಒಂದು ಸಂತೋಷವೆಂದರೆ- ಈ ಮೂಗಿ ಮಗಳನ್ನು ಬನಿಕಾಂತ ವಿಪರೀತ ಹಚ್ಚಿಕೊಂಡಿದ್ದ. ತನ್ನ ಜೀವಕ್ಕಿಂತ ಮಿಗಿಲಾಗಿ ಅವಳನ್ನು ಪ್ರೀತಿಸುತ್ತಿದ್ದ.

ಬನಿಕಾಂತನಿದ್ದುದು ಕೋಲ್ಕತ್ತಾಗೆ ಸಮೀಪದ ಒಂದು ಹಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿ. ಮೀನು ಹಿಡಿಯುವುದು ಅವನ ಕಸುಬಾಗಿತ್ತು. ಅವನು ಮನೆಯಿಂದ ಹೊರಬಿದ್ದ ತಕ್ಷಣವೇ ಅಮ್ಮನ ಚುಚ್ಚುಮಾತು ಶುರುವಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಅದಕ್ಕೆ ಸುಹಾಸಿನಿ, ಸುಕೇಶಿನಿಯರೂ ಸಾಥ್ ನೀಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಮನೆ ಮಂದಿಯ ಇಂಥ ವರ್ತನೆಯಿಂದ ಬೇಸತ್ತು ಈ ಸುಭಾಷಿಣಿ ಹೊರಗೆ ಬಂದರೆ-ಊರಿನ ಮಂದಿಯ ಈಟಿಯಂಥ ನೋಟ, ಚುಚ್ಚು ಮಾತುಗಳು ಇದಿರಾಗುತ್ತಿದ್ದವು. ತಾವು ಹೇಗೆಲ್ಲ ಟೀಕಿಸಿದರೂ ಈ ಹುಡುಗಿ ತಿರುಗಿ ಮಾತಾಡುವುದಿಲ್ಲ ಎಂದು ಗೊತ್ತಾದ ಮೇಲಂತೂ ಆ ಜನ ಲಂಗುಲಗಾಮಿಲ್ಲದೆ ಮಾತಾಡಲು ಶುರು ಮಾಡಿದರು. ಕೆಲವರು ಇವಳ ದುರಾದೃಷ್ಟದ ಬದುಕನ್ನು ಹತ್ತೂರಿಗೂ ಕೇಳಿಸುವಂತೆ ವರ್ಣಿಸಿ ಕಡೆಗೊಮ್ಮೆ- 'ಪಾಪ ಕಣ್ರೀ' ಎಂದು ಲೊಚಗುಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಇನ್ನು ಕೆಲವರು- 'ಹಿಂದಿನ ಜನ್ಮದಲ್ಲಿ ಏನೋ ಮಾಡಬಾರದ್ದು ಮಾಡಿದಾಳೆ ಕಣ್ರೀ ಇವಳೂ... ಅದಕ್ಕೇ ದೇವರು ಈ ಜನ್ಮದಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷೆ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾನೆ' ಎನ್ನುತ್ತಾ ಅವಳ ಸಂಕಟದ ಬದುಕಿಗೆ ಜನ್ಮಾಂತರದ ಕಾರಣ ಹೇಳಿಬಿಡುತ್ತಿದ್ದರು.

ಇಂಥ ಅಸಡ್ಡೆಯ ಮಾತು ಕೇಳಿದಾಗಲೆಲ್ಲ ಸುಭಾಷಿಣಿಗೆ ದುಃಖ ಉಮ್ಮಳಿಸಿ ಬರುತ್ತಿತ್ತು. ಆಗೆಲ್ಲ ಅವಳು ಸೀದಾ ದನಕರುಗಳಿದ್ದ ಕೊಟ್ಟಿಗೆಗೆ ಬಂದು ಬಿಡುತ್ತಿದ್ದಳು. ಅಲ್ಲಿ ಸೊಕ್ಕಿನ ಟಗರಿತ್ತು. ಚಂಗಚಂಗನೆ ಜಿಗಿಯುವ ಕುರಿ, ಮೇಕೆಗಳಿದ್ದವು. ಮಗುವಿನ ಅಂಗಾಲಿನಷ್ಟೇ ನುಣುಪಿನ ಆಕಳ ಕರುವಿತ್ತು. ಸ್ವಾರಸ್ಯವೆಂದರೆ ಬನಿಕಾಂತನ ಮನೆಯ ನಾಯಿ-ಬೆಕ್ಕುಗಳೂ ಈ ಜಾನುವಾರು ಗಳೊಂದಿಗೇ ಠಿಕಾಣಿ ಹೂಡುತ್ತಿದ್ದವು. ಒಂದು ಹಿಡಿ ಸಂತೋಷವಾದರೆ; ಹಾಗೆಯೇ ದುಃಖವಾದರೆ ಕೂಡ-ಸುಭಾಷಿಣಿ ಈ ಮೂಕ ಪ್ರಾಣಿಗಳಿದ್ದಲ್ಲಿಗೆ ಓಡಿ ಬರುತ್ತಿದ್ದಳು. ಇವುಗಳನ್ನು ಕಂಡದ್ದೇ ಆಕೆಯ ಕಂಗಳು ತುಂಬಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದವು. ಅಷ್ಟೆ, 'ನೀನು ಅಳಬಾರದು ಗೆಳತೀ'

ಎನ್ನುವಂತೆ, ತಕ್ಷಣವೇ ಅಷ್ಟೂ ಮೂಕಪ್ರಾಣಿಗಳು ಸುಭಾಷಿಣಿಯ ಸುತ್ತ ಸೇರುತ್ತಿದ್ದವು. ಆಕಳ ಕರುವಂತೂ ಆಕೆಯ ಕಂಬನಿ ಕೆನ್ನೆಗಿಳಿಯುವ ಮೊದಲೇ ಅದನ್ನು ನೆಕ್ಕಿಕೊಂಡು ಬಿಡುತ್ತಿತ್ತು. ಬೆಕ್ಕು, ನಾಯಿಗಳು ಅವಳ ಕೊರಳಿಗೆ ಮುಖವುಜ್ಜುತ್ತ ತಾವೂ ಕಣ್ತುಂಬಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದವು. ಆಕಳಂತೂ ಸುಭಾಳ ಕಂಬನಿ ಕಂಡಾಕ್ಷಣ 'ಅಂಬಾ' ಎನ್ನುತ್ತಾ ತಾನೂ ಕಂಬನಿ ಮಿಡಿಯುತ್ತಿತ್ತು. ಒಂದೇ ಮಾತಲ್ಲಿ ಹೇಳುವುದಾದರೆ, ಇವಳ ಮೌನಭಾಷೆಯ ದುಃಖಕ್ಕೆ ಆ ಪ್ರಾಣಿಗಳೆಲ್ಲ ತಮ್ಮದೇ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಸಾಂತ್ವನ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದವು.

●

ಈ ಮಧ್ಯೆ ಸುಭಾ ದೊಡ್ಡವಳಾದಳು. ಮೊದಲೇ ಸುಂದರಿ. ಪ್ರಾಯದ ಕಾರಣದಿಂದಾಗಿ ಈಗ ಮೊದಲಿಗಿಂತ ಹತ್ತು ಪಟ್ಟು ಮುದ್ದಾಗಿ ಕಾಣತೊಡಗಿದ್ದಳು. ಆ ವೇಳೆಗೆ, ಇದ್ದ ಆಸ್ತಿಯನ್ನೆಲ್ಲ ಮಾರಿ, ಒಂದಿಷ್ಟು ಸಾಲವನ್ನೂ ಮಾಡಿ ಬನಿಕಾಂತ ಇಬ್ಬರು ಹೆಣ್ಣು ಮಕ್ಕಳ ಮದುವೆ ಮುಗಿಸಿದ್ದ. ಉಳಿದಿದ್ದವಳು ಸುಭಾಷಿಣಿ. ಅವಳು ಮೂಗಿಯೆಂಬುದು ಸುತ್ತಲಿನ ಹತ್ತೂರಿಗೂ ಗೊತ್ತಿದ್ದರಿಂದ ಹೆಣ್ಣು ಕೇಳಲು ಯಾರೊಬ್ಬರೂ ಬರಲಿಲ್ಲ. ಇಂಥ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಬನಿಕಾಂತನ ಹೆಂಡತಿ, ಮಗಳ ಮೇಲೆ ಪದೇಪದೆ ಕೆಂಡ ಕಾರುತ್ತಿದ್ದಳು. 'ಯಾಕಾದ್ರೂ ಹುಟ್ಟಿದೆಯೋ ನಮ್ಮ ಮನೇಲಿ? ನೀನೊಂದು ದೊಡ್ಡ ಭಾರ ನಮಗೆ' ಎಂದು ಚುಚ್ಚಿ ಮಾತಾಡುತ್ತಿದ್ದಳು. ಇಂಥ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲೆಲ್ಲ ಬನಿಕಾಂತ ಮಗಳನ್ನು ಬಾಚಿ ತಬ್ಬಿಕೊಂಡು 'ನೀನು ನನ್ನ ದೇವರು ಕಂದಾ. ಅವಳ ಮಾತಿಗೆ ಚಿಂತಿಸಬೇಡ' ಎಂದು ಸಮಾಧಾನ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ. ತುಟಿಯ ಅಲುಗಾಟದಲ್ಲಿಯೇ ಏನೇನೋ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದ ಮಗಳನ್ನೇ ಆರ್ದ್ರವಾಗಿ ನೋಡುತ್ತಾ ಕಂಬನಿ ಮಿಡಿಯುತ್ತಿದ್ದ.

ಮನೆಯಲ್ಲಿದ್ದರೆ, ಅಮ್ಮನ ಕೆಟ್ಟ ಮಾತು ಕೇಳಬೇಕಾಗುತ್ತೆ ಅನ್ನಿಸಿದಾಗ ಸುಭಾಷಿಣಿ ಜಾನುವಾರುಗಳೊಂದಿಗೆ ನದೀ ತೀರಕ್ಕೆ ಹೋಗಿಬಿಡುತ್ತಿದ್ದಳು. ಆ ಮೂಕಪ್ರಾಣಿಗಳೊಂದಿಗೆ ಇಡೀ ದಿನ ಕಣ್ಣಲ್ಲೇ ಮಾತಾಡುತ್ತಿದ್ದಳು. ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲೇ ಅದೊಂದು ಮಧ್ಯಾಹ್ನ ಮೀನು ಹಿಡಿಯಲೆಂದು ಬಂದಿದ್ದ ಪಕ್ಕದೂರಿನ ಆ ಸುಂದರಾಂಗ ಪರಿಚಯವಾದ. ಅವನ ಹೆಸರು ಪ್ರತಾಪ್.

ಮೊದಲ ಭೇಟಿಯಲ್ಲೇ ಸುಭಾಷಿಣಿಯ ಒಳ್ಳೆಯತನ, ಅವಳ ದೌರ್ಬಲ್ಯಗಳೆರಡೂ ಪ್ರತಾಪನಿಗೆ ತಿಳಿದುಹೋದವು. ಆಕೆ ಅಮಾಯಕಿ ಮತ್ತು ಅಸಹಾಯಕಿ ಎಂಬುದನ್ನು ಆತ ಬೇಗನೆ ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಂಡ. ಆಕೆಗೆ ಸಮಾಧಾನ ಹೇಳಿದ. ಸಂತೈಸಿದ. ನಂತರ- 'ಇನ್ಮೇಲೆ ಒಂದು ದಿನವೂ ತಪ್ಪದೇ ಇದೇ ನದೀ ತೀರಕ್ಕೆ ಬರುತ್ತೇನೆ. ನಿನ್ನ ಬೆಳದಿಂಗಳಂಥ ನಗೆ ನೋಡಲಿಕ್ಕೆ' ಅಂದ. ಹಾಗೆಯೇ ನಡೆದುಕೊಂಡ. ಈ ಹುಡುಗಿ ಸುಭಾಷಿಣಿ, ಪ್ರತಿ ಮಧ್ಯಾಹ್ನವೂ ಆಗಸದೆಡೆಗೆ ಕೈ ಜೋಡಿಸಿ- 'ನಮ್ಮ ಪ್ರತಾಪನಿಗೆ ಜಾಸ್ತಿ ಮೀನು ಸಿಗಲಿ ಭಗವಂತಾ' ಎಂದು ಬೇಡುತ್ತಿದ್ದಳು. ಕಾಕತಾಳೀಯವೆಂಬಂತೆ, ಅವಳು ಕೈ ಜೋಡಿಸಿದ ಮರುಕ್ಷಣವೇ ಇವನ ಬಲೆಯ ತುಂಬ ಮೀನು ಬಿದ್ದಿರುತ್ತಿದ್ದವು. ಈ ಹುಡುಗಿಯ ಮೇಲೆ ಪ್ರತಾಪ ಅದೆಂಥ ಪ್ರೀತಿ ಇಟ್ಟಿದ್ದನೆಂದರೆ- ಉಳಿದವರಂತೆ

ತಾನೂ 'ಸುಭಾ' ಎಂದರೆ ಅದರಲ್ಲಿ ವಿಶೇಷವೇನಿದೆ ಅನ್ನಿಸಿ, ತನ್ನದೇ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಅವಳನ್ನು 'ಸು' ಎಂದಷ್ಟೇ ಕರೆಯುತ್ತಿದ್ದ. ದಿನ ದಿನವೂ ಅವರ ಮಧ್ಯೆ ಮೌನವೆಂಬುದು ಮಾತಾಗಿ ಹರಿಯುತ್ತಿತ್ತು; ತೊರೆಯಂತೆ, ಝರಿಯಂತೆ!

ಹೀಗಿರುವಾಗಲೇ ಬನಿಕಾಂತನ ಬಳಿ ಬಂದ ಒಂದಿಬ್ಬರು -'ಬೆಳೆದ ಮಗಳನ್ನು ಅದೆಷ್ಟು ದಿನ ಅಂತ ಮನೇಲಿ ಇಟ್ಕೋತೀಯ? ಸುತ್ತಲಿನ ಜನರಂತೂ ಇವಳನ್ನು ಮದುವೆಯಾಗಲ್ಲ. ಒಂದು ಕೆಲಸ ಮಾಡು. ಸೀದಾ ಕೋಲ್ಕತ್ತಾಗೆ ಹೋಗು. ಅಲ್ಲಿ ಯಾರಾದ್ರೂ ಗಂಡುಗಳು ಸಿಗಬಹುದು' ಎಂದು 'ಬುದ್ಧಿ' ಹೇಳಿದರು. ಕಾಣದ ಊರಲ್ಲಿ ಮಗಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಬರಲು ಬನಿಕಾಂತ ಒಪ್ಪಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಅವನ ಹೆಂಡತಿ ಬಿಡಲಿಲ್ಲ.

ಕಡೆಗೊಮ್ಮೆ, ಬೆಳದಿಂಗಳನ್ನೂ ನಾಚಿಸುವಂಥ 'ಸುಭಾ' ಎಂಬ ಹುಡುಗಿ ಅಪ್ಪ-ಅಮ್ಮನೊಂದಿಗೆ ಕೋಲ್ಕತ್ತಾಗೆ ಹೊರಟು ನಿಂತಳು. ಆಗ, ಅದೇ ನದೀ ದಡದ ಬಂಡೆಯ ಮರೆಯಲ್ಲಿ ನಿಂತು 'ಹೋಗುವ ಮುನ್ನ ನನಗೆ ವಿದಾಯದ ಒಂದು ಮಾತನ್ನೂ ಹೇಳುವುದಿಲ್ಲವೇ?' ಎಂಬಂತೆ ನೋಡುತ್ತಾ ಪ್ರತಾಪ, ಮೆಲುದನಿಯಲ್ಲಿ ಕೂಗಿದ. ಅವಳು ಏನೆಂದು ಹೇಳಿಯಾಳು? ವೇದನಾಪೂರ್ವಕ ನೋಟವೊಂದನ್ನು ಅವನೆಡೆಗೆ ಬೀರಿದಳು. ಅವನು, ನೀರಿನಿಂದ ಹೊರಬಿದ್ದ ಪುಟ್ಟ ಮೀನಿನಂತೆ ಲಟಪಟಿಸಿ ಹೋದ. ಇದನ್ನು ಕಂಡವಳು ದೊಡ್ಡ ಸಂಕಟದಿಂದ ಚೀರಬೇಕು- ಅಷ್ಟರಲ್ಲೇ ಓಡೋಡಿ ಬಂದ ಆಕಳ ಕರು, ಅಂಬಾ ಎಂದು ಚೀರಿ, ಅವಳುದ್ದಕ್ಕೂ ನಿಂತು, ಕೆನ್ನೆ ಮೇಲಿನ ಕಂಬನಿಯನ್ನು ನೆಕ್ಕಿಕೊಂಡು ಅಲ್ಲೇ ನಿಂತಿತು; ಟಾಟಾ ಮಾಡುವ ಕಂದಮ್ಮನಂತೆ!

●

ಕೋಲ್ಕತ್ತೆಯ ಬಂಧುಗಳ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಠಿಕಾಣಿ ಹೂಡಿ ವಾರವೂ ಕಳೆದಿರಲಿಲ್ಲ. 'ಗಂಡು' ಎಂಬುವನೊಬ್ಬ ಬಂದ. ಅವನಿಗೆ ವಿದೇಶದಲ್ಲಿ ನೌಕರಿಯಿತ್ತು. ಸುಭಾಷಿಣಿಯನ್ನು ಕಂಡವನೇ- ಯಾರೊಬ್ಬರಿಗೂ ಎರಡನೇ ಮಾತಾಡಲು ಬಿಡದೆ- 'ಹುಡುಗಿ ನನಗೆ ಒಪ್ಪಿಗೆಯಾಗಿದ್ದಾಳೆ. ವಾರದೊಳಗೆ ಮದುವೆ ಮಾಡಿಕೊಡಿ' ಅಂದೇಬಿಟ್ಟ. ಸುಭಾಷಿಣಿಯ ಅಪ್ಪನೂ, ಬಂಧುವೂ ಏನೋ ಹೇಳಲು ಹೋದರೆ- 'ಯಾರೂ ಏನೂ ಹೇಳೋದು ಬೇಡಾ. ಒಂದು ವೇಳೆ ಈ ಹುಡುಗಿಯಲ್ಲಿ ಒಂದಿಷ್ಟು ತೊಂದರೆ ಇದ್ದರೂ ನಾನು ಕೇರ್ ಮಾಡೋದಿಲ್ಲ. ನಂಗೆ ಒಪ್ಪಿಗೆಯಾಗಿದೆ. ಡೌರಿ ಗಿವ್ರಿ ಬೇಕಿಲ್ಲ. ಬೇಗ ಮದುವೆ ಮಾಡಿಕೊಡಿ. ಇವಳನ್ನು ವಿದೇಶಕ್ಕೆ ಕರ್ಕೊಂಡು ಹೋಗ್ತೀನಿ' ಅಂದ ಆ ಪುಣ್ಯಾತ್ಮ.

ವಾಸ್ತವ ಏನೆಂದರೆ- ಅಪ್ಸರೆಯನ್ನೂ ನಾಚಿಸುವಂತಿದ್ದ ಸುಭಾಷಿಣಿಯ ಚೆಲುವು, ಅವಳ ಮೌನ, ಏನೇನೋ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದ ಅವಳ ಕಣ್ಣ ಭಾಷೆ- ಆ ಮದುಮಗನನ್ನು ಮರುಳು ಮಾಡಿತ್ತು. ಅಂಥ ಅನುರೂಪದ ಸುಂದರಿಯೊಂದಿಗೆ ಬೇಗ ಏಕಾಂತದ ಜಾಗಕ್ಕೆ ಹಾರಿಹೋಗಬೇಕು. ಅಲ್ಲಿ ಇಡೀ ದಿನ, ಇಡೀ ತಿಂಗಳು, ಇಡೀ ವರ್ಷ ಮಾತಾಡುತ್ತ, ನಗುತ್ತ, ನಗಿಸುತ್ತ, ಅವಳನ್ನು ಪ್ರೀತಿಸುತ್ತ, ಮೋಹಿಸುತ್ತ, ಆರಾಧಿಸುತ್ತ ಕಾಲ ಕಳೆದುಬಿಡಬೇಕು- ಎಂದಾತ ಲೆಕ್ಕ ಹಾಕಿದ್ದ.

ನೋಡನೋಡುತ್ತಲೇ ಆ ಸಿರಿವಂತ- ಸುಭಾಷಿಣಿಯ ಮದುವೆ ನಡೆದೇ ಹೋಯಿತು. ವಿದೇಶಕ್ಕೆ ಹೋಗುವ ಮುನ್ನ ಈ ಸುಭಾ ಓಡೋಡಿ ಬಂದು ಅಪ್ಪನ ತೆಕ್ಕೆಗೆ ಬಿದ್ದಳು ನೋಡಿ- ಆಗಂತೂ ಈ ಬನಿಕಾಂತ, ಅಮ್ಮನನ್ನೇ ಕಳೆದುಕೊಂಡವನಂತೆ ಗೋಳಾಡಿಬಿಟ್ಟ. ಆ ಘಳಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಸುಭಾಷಿಣಿಯ ಅಮ್ಮನ ಕಂಗಳಲ್ಲೂ ನೀರಾಡಿದವು.

ಮದುವೆಯ ಖುಷಿ ಸುಭಾಷಿಣಿಯೊಂದಿಗೆ ತುಂಬ ದಿನ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಹೆಂಡತಿಯೊಂದಿಗೆ ವಿದೇಶಕ್ಕೆ ಹೋದ ಹುಡುಗನಿಗೆ ತನ್ನ ಕನಸಿನ ಕನ್ಯೆ ಮೂಗಿ ಎಂದು ತಿಳಿದಾಗ ಭ್ರಮ ನಿರಸನವಾಯಿತು. ಆತ ಹೋದಷ್ಟೇ ಬೇಗ ಮರಳಿ ಬಂದ. ಸುಭಾಷಿಣಿಯ ತಂದೆಯನ್ನೂ, ಬಂಧುವನ್ನೂ ಒಮ್ಮೆ ಕೆಕ್ಕರಿಸಿ ನೋಡಿ 'ಮೂಗೀನ ಕೊಟ್ಟು ಮೋಸ ಮಾಡ್ತೀರೇನ್ರೋ...' ಎಂದೆಲ್ಲ ಹಾರಾಡಿ ಈ ಹುಡುಗಿಯನ್ನು ಅಲ್ಲೇ ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗಿಬಿಟ್ಟ. ನಂತರದ ನಾಲ್ಕೇ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಆತ ಇನ್ನೊಬ್ಬಳನ್ನು ಮದುವೆಯಾದ ಸುದ್ದಿ ಬಂತು!

ಇಷ್ಟಾದಮೇಲೆ ಮಾಡುವುದೇನು? ಸುಭಾ ಮತ್ತೆ ತನ್ನೂರಿಗೆ ಮರಳಿ ಬರುತ್ತಾಳೆ. 'ಸುಭಾ'ಳ ಮದುವೆಯಾಯ್ತು ಎಂದು ತಿಳಿದಾಕ್ಷಣವೇ ಪ್ರತಾಪನೂ ಊರು ಬಿಟ್ಟು ಅದೆಲ್ಲೋ ಹೋಗಿ ಬಿಟ್ಟಿದ್ದಾನೆ. ಪರಿಣಾಮ, ಇವಳೆದೆಯ ತುಂಬಾ ಸಂಕಟವಿದೆ. ಆದರೆ ಸಮಾಧಾನ ಹೇಳುವವನೇ ಇಲ್ಲ. ಅದು ಗೊತ್ತಾದ ಮೇಲೆ ತನ್ನ ದುಃಖವನ್ನು ಮೌನ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ದಿನವೂ ಹೇಳುತ್ತಾಳೆ- ತನ್ನ ಪ್ರೀತಿಯ ಬೆಕ್ಕಿಗೆ, ನಾಯಿಗೆ, ಟಗರಿಗೆ, ಆಕಳಿಗೆ ಮತ್ತು ನೀರೊಳಗಿನ ಮೀನಿಗೆ... ಇವಳ ಸದ್ದಿಲ್ಲದ ಮಾತು ಕೇಳಿ ಅವೂ ಕಂಬನಿ ಮಿಡಿಯುತ್ತವೆ. ಅವಳ ಕೊರಳಿಗೆ ಮುಖ ಉಜ್ಜುತ್ತ ಸಮಾಧಾನ ಹೇಳುತ್ತವೆ.

●

ಇದು, ವಿಶ್ವಕವಿ ರವೀಂದ್ರನಾಥ ಟ್ಯಾಗೋರರ 'ಸುಭಾಷಿಣಿ' ಕತೆಯ ಭಾವಾನುವಾದ. ಈ ಕತೆಯ ಬಗ್ಗೆ ಗಮನ ಸೆಳೆದವನು ಕವಿಮಿತ್ರ ಚಿದಾನಂದ ಸಾಲಿ. ಅವನಿಗೆ ನಮಸ್ಕಾರ. ಟ್ಯಾಗೋರರಿಗೂ....

●

32

ಸೇನೆಗೆ ಸೋಲದ ಸಾಮ್ರಾಟ ಬಾಲೆಗೆ ಸೋತ !

ಲಕ್ಷಾಂತರ ಸೈನಿಕರ ಸಾವು ಕಂಡಾಗಲೂ ಕರಗದಿದ್ದ ಆತನ ಕಲ್ಲೆದೆ, ಅಮಿತಾಳ ಅಮ್ಮನಂಥ ಮಾತಿಗೆ ಕರಗತೊಡಗಿತ್ತು. ಇದೇನೂ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲದ ಅಮಿತಾ- 'ಹುಂ, ನಿನಗೆ ಸಿಂಹಾಸನ ಬೇಕು ತಾನೆ? ಕೊಡ್ತೀನಿ ಬಾ' ಎಂದಳು.

ಇಡೀ ಭರತಖಂಡದ ಚಕ್ರವರ್ತಿಯಾಗಬೇಕು ಎಂಬ ಆಸೆ ಹೊತ್ತಿದ್ದವನು ಸಾಮ್ರಾಟ್ ಅಶೋಕ. ಈ ಉದ್ದೇಶದಿಂದಲೇ ಆತ ನೆರೆಯ ರಾಜ್ಯವಾದ ಕಳಿಂಗದ ಮೇಲೆ ಯುದ್ಧಕ್ಕೆ ಹೋದ. ಆ ಯುದ್ಧದಲ್ಲಿ ಸಾವಿರಾರು ಮಂದಿ ಸತ್ತರು. ಅದಕ್ಕೂ ಹೆಚ್ಚು ಮಂದಿ ಕೈಕಾಲು ಕಳೆದುಕೊಂಡರು. ಇದನ್ನೆಲ್ಲ ಅಶೋಕ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ಕಂಡ. ಆ ಯುದ್ಧದ ಭೀಕರತೆ ಅವನ ಮನಸ್ಸನ್ನೇ ಬದಲಿಸಿತು. 'ಇಂದೇ ಕೊನೆ. ನಾಳೆಯಿಂದ ನಾನು ಯುದ್ಧ ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ' ಎಂದು ಅಂದೇ ಘೋಷಿಸಿದ ಅಶೋಕ-ಮುಂದೆ, ದೇವನಾಂಪ್ರಿಯ, ರಾಜನಾಂಪ್ರಿಯ, ಪ್ರಿಯದರ್ಶಿ (ದೇವತೆಗಳಿಗೂ, ರಾಜರುಗಳಿಗೂ ಪ್ರಿಯನಾದವನು) ಎಂದೇ ಹೆಸರಾದ! ಇದು ನಾವೆಲ್ಲ ಓದಿರುವ ವಿವರಣೆ.

ಕಳಿಂಗದ ಯುದ್ಧದಲ್ಲಿ ಆತನ ಕಣ್ತೆರೆಸಿದ್ದು ರಕ್ತಪಾತ, ಸೈನಿಕರ ಗೋಳಾಟ ಎಂಬುದು ನಿಜ. ಹಾಗೆಯೇ ಅಶೋಕ ಯುದ್ಧದಿಂದ ವಿಮುಖನಾಗುವಂತೆ ಮಾಡಿದ್ದು ಕಳಿಂಗದ ಮಹಾರಾಣಿಯಾಗಿದ್ದ ಏಳು ವರ್ಷದ ಬಾಲೆ ಅಮಿತಾಳ ಮುಗ್ಧ ಮನಸ್ಸು ಎಂಬುದು ಜಾಸ್ತಿ ನಿಜ.

ಇಲ್ಲಿ ಅಕ್ಷರಗಳ ಮಾಲೆಯಾಗಿ ಹರಡಿಕೊಂಡಿರುವುದೇ ಆ ಹೃದ್ಯ ಪ್ರಸಂಗದ ವಿವರಣೆ....

●

ಕರವೇಲ ಮಹಾಪ್ರಭುಗಳು ಇಷ್ಟು ಬೇಗ ತಮ್ಮೆಲ್ಲರನ್ನೂ ಅಗಲುವರೆಂದು ಕಳಿಂಗದ ಮಹಾಜನತೆ ಕನಸಲ್ಲೂ ಯೋಚಿಸಿರಲಿಲ್ಲ. ಮದುವೆಯಾಗಿ ಎಂಟು ವರ್ಷದ ಬಳಿಕ ರಾಜಾಧಿರಾಜ ಕರವೇಲ-ಸಾಮ್ರಾಜ್ಞಿ ನಂದಾರಿಗೆ ಹೆಣ್ಣು ಮಗುವಾಗಿತ್ತು. ಈ ಮಗು ಇತಿಹಾಸದಲ್ಲಿ ದೊಡ್ಡ ಹೆಸರು ಮಾಡುತ್ತಾಳೆ ಎಂದು ಆಸ್ಥಾನ ಜ್ಯೋತಿಷಿಗಳು ಭವಿಷ್ಯ ಹೇಳಿದ್ದರು. ಅವರ ಸಲಹೆಯಂತೆಯೇ ಮಗುವಿಗೆ 'ಅಮಿತಾ' ಎಂದು ಹೆಸರಿಡಲಾಯಿತು. ಆಕೆಯನ್ನು ಯುವರಾಣಿ ಎಂದು ಘೋಷಿಸಿದ್ದೂ ಆಯಿತು. ಈ ಸಂಭ್ರಮಕ್ಕೆ ಕರವೇಲ ಪ್ರಭುಗಳು ನಾಡಿನ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಸಿಹಿ ವಿತರಿಸಿದ್ದರು. ಎಲ್ಲ ದೇವಾಲಯಗಳಿಗೂ ಅಪಾರ ಕಾಣಿಕೆ ಅರ್ಪಿಸಿದ್ದರು. ವಿಶೇಷ ಪೂಜೆಗೆ ಏರ್ಪಾಡು ಮಾಡಿದ್ದರು.

ದೌರ್ಭಾಗ್ಯವೆಂದರೆ, ಮಗಳು ಹುಟ್ಟಿದ ಖುಷಿಯಲ್ಲಿ ಮೈಮರೆತು ಖುಷಿಪಡುವ ಯೋಗ ಕರವೇಲ ಪ್ರಭುಗಳಿಗೆ ಬರಲೇ ಇಲ್ಲ. ಕಳಿಂಗದ ದೊರೆಗಳು ಸಂಭ್ರಮದಲ್ಲಿ ಮೈಮರೆತಿದ್ದಾರೆ ಎಂದು ತಿಳಿದಾಕ್ಷಣ ಸಾಮಂತನೊಬ್ಬ ಯುದ್ಧಕ್ಕೆ ಬಂದ. ಪರಿಣಾಮ, ಮಗಳು ಹುಟ್ಟಿದ ದಿನವೇ ಕರವೇಲರು ರಣರಂಗಕ್ಕೆ ಹೋಗಬೇಕಾಗಿ ಬಂತು. ಆ ಯುದ್ಧದಲ್ಲಿ ಕಳಿಂಗಕ್ಕೆ ಜಯ ದೊರಕಿತು ನಿಜ. ಆದರೆ ತೀವ್ರ ಗಾಯಗೊಂಡಿದ್ದ ಮಹಾಪ್ರಭು ಕರವೇಲರು ಮತ್ತೆ ಚೇತರಿಸಿಕೊಳ್ಳಲೇ ಇಲ್ಲ. ಕೊನೆಯುಸಿರೆಳೆಯುವುದಕ್ಕೆ ಮೊದಲು- ಮಹಾಮಂತ್ರಿ ಸುಕಂಠ, ಸೇನಾಧಿಪತಿ ಭದ್ರಕೀರ್ತಿಯನ್ನು ಕರೆಸಿ- 'ನನ್ನ ನಂತರ ಕೂಡ ಕಳಿಂಗ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯ ಸುಭಿಕ್ಷದಿಂದಿರುವಂತೆ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳಿ. ಪ್ರಜೆಗಳಿಗೆ ಯಾವುದೇ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲೂ ತೊಂದರೆ ಕೊಡಬೇಡಿ' ಎಂದು ವಚನ ಪಡೆದುಕೊಂಡರು. ಕಳಿಂಗ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯಕ್ಕೆ ತುಂಬ ನಿಷ್ಠರಾಗಿದ್ದ ಮಂತ್ರಿ-ಸೇನಾಧಿಪತಿಗಳು ಕೊಟ್ಟ ಮಾತಿಗೆ ತಪ್ಪದಂತೆ ನಡೆದುಕೊಂಡರು. ಇವರ ಸಹಕಾರದಿಂದಲೇ ಮಹಾರಾಣಿ ನಂದಾ, ತನ್ನ ಪತಿರಾಯರು ಕಂಡಿದ್ದ ಎಲ್ಲ ಕನಸುಗಳನ್ನೂ ನನಸು ಮಾಡಲು ಸಾಧ್ಯವಾಯಿತು. ನಂದಾಳ ಆಳ್ವಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಕಳಿಂಗದ ಖ್ಯಾತಿ ಇಡೀ ಭರತಖಂಡವನ್ನೇ ವ್ಯಾಪಿಸಿತು.

●

ಏಳು ವರ್ಷಗಳಷ್ಟು ದೀರ್ಘ ಅವಧಿ ಅದೆಷ್ಟು ಬೇಗ ಮುಗಿದುಹೋಯಿತಲ್ಲ? ಮಹಾರಾಣಿ ನಂದಾ ಕೂತಲ್ಲಿಯೇ ಒಮ್ಮೆ ನಿಟ್ಟುಸಿರುಬಿಟ್ಟಳು. ಒಂದು ಸಂತೋಷವೆಂದರೆ, ರಾಜಕುಮಾರಿ ಅಮಿತಾ, ಕರವೇಲ ಪ್ರಭುಗಳ ಪಡಿಯಚ್ಚಿನಂತೆಯೇ ಕಾಣತೊಡಗಿದ್ದಾಳೆ. ಆಕೆಯ ಮಾತು, ರಾಜಠೀವಿ, ನೊಂದವರು, ಅಸಹಾಯಕರ ಮೇಲಿರುವ ಕರುಣೆಗೆ ಎಣೆಯೇ ಇಲ್ಲ. ಸಾಕುನಾಯಿ ಬಭ್ರುವಂತೂ ಆಕೆಯ ಪಾಲಿನ ಅಂಗರಕ್ಷಕನೇ ಆಗಿಹೋಗಿದೆ. ಅದು ಜತೆಗಿರುವವರೆಗೂ ಆಕೆಯ ಕೂದಲು ಕೊಂಕಿಸುವುದಕ್ಕೂ ಯಾರಿಗೂ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಹೀಗೆ, ಕಳಿಂಗದಲ್ಲೇನೋ ಎಲ್ಲವೂ ಸರಿಯಾಗಿದೆ. ಆದರೆ, ಆದರೆ... ಆ ನೀಚ ಅಶೋಕ...

ಏನೋ ಹೇಳಲು ಹೋದ ಮಹಾರಾಣಿ ನಂದಾ, ಉದ್ವೇಗದಿಂದ ಮಾತು ಹೊರಡದೆ ಸುಮ್ಮನಾದಳು. ಮಹಾಮಂತ್ರಿ ಸುಕಂಠ ತಕ್ಷಣವೇ ಹೇಳಿದ: 'ಮಹಾರಾಣಿಯವರ ಮಾತು ನಿಜ. ಮಗಧದ ಸಾಮ್ರಾಟ ಅಶೋಕ, ಇಡೀ ಭರತಖಂಡವನ್ನೇ ಜಯಿಸಬೇಕೆಂಬ ಮಹದಾಸೆಯಿಂದ ಯುದ್ಧದ ಮೇಲೆ ಯುದ್ಧ ಮಾಡುತ್ತಿರುವುದು ನಿಜ. ಎಲ್ಲ ಯುದ್ಧದಲ್ಲೂ ಗೆದ್ದಿರುವ ಆತ, ಇಷ್ಟರಲ್ಲಿಯೇ ಕಳಿಂಗದ ಮೇಲೆ ದಂಡೆತ್ತಿ ಬರುತ್ತಾನೆ ಎಂಬುದೂ ನಿಜ. ಆ ಯುದ್ಧದಲ್ಲಿ ಕಳಿಂಗದ ಸಾವಿರಾರು ಮಂದಿ ಪ್ರಾಣವನ್ನು ಪಣಕ್ಕಿಟ್ಟು ಹೋರಾಡಲಿದ್ದಾರೆ. ನೀಚ ಅಶೋಕನನ್ನು ಹಿಮ್ಮೆಟ್ಟಿಸಲು ಹರಸಾಹಸ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ನಮ್ಮ ವಿನಂತಿ ಏನೆಂದರೆ-ಮಹಾರಾಣಿಯವರು ಯುದ್ಧ ಭೂಮಿಗೆ ಬರಬಾರದು. ಅರಮನೆಯಲ್ಲೂ ಇರಬಾರದು. ಒಂದು ವೇಳೆ ಕಳಿಂಗದ ಸೇನೆಗೆ ಸೋಲಾದರೆ, ಮಹಾರಾಣಿ ಹಾಗೂ ಯುವರಾಣಿಯನ್ನು ಬಂಧಿಸಿ ಆಜೀವ ಕಾರಾಗೃಹ ಶಿಕ್ಷೆ ವಿಧಿಸಲೂ ಆ ಕ್ರೂರಿ ಅಶೋಕ ಹಿಂದೆಗೆಯಲಾರ. ಇದನ್ನೆಲ್ಲ ಮೊದಲೇ ಯೋಚಿಸಿ ನಾವು ಒಂದು ನಿರ್ಧಾರಕ್ಕೆ ಬಂದಿದ್ದೇವೆ. ಅರಮನೆಗೆ ಸಮೀಪವಿರುವ ಗ್ರಾಮವೊಂದರ ಜನರನ್ನು ಬೇರೆಡೆಗೆ ಸ್ಥಳಾಂತರಿಸಿ, ಅಲ್ಲಿ ನಿಮಗೊಂದು ಗುಪ್ತಸೌಧ ನಿರ್ಮಿಸುತ್ತೇವೆ. ಯುವರಾಣಿಯೊಂದಿಗೆ ನೀವು ಅಲ್ಲಿರಬೇಕು. ಒಂದು ವೇಳೆ ಕಳಿಂಗ ರಾಜ್ಯ ಅಶೋಕನ ಕೈವಶವಾದರೆ, ತಕ್ಷಣವೇ ಬೇರೆಡೆಗೆ ಪರಾರಿಯಾಗಿಬಿಡಬೇಕು...'

ಇಷ್ಟು ಹೇಳಿ ಮಹಾಮಂತ್ರಿ ಸುಕಂಠ ಮಾತು ನಿಲ್ಲಿಸಿದ. ಆಗ ಮಾತನಾಡಿದ ಸೇನಾಧಿಪತಿ ಭದ್ರಕೀರ್ತಿ-ಮಹಾಮಂತ್ರಿಗಳ ಮಾತಿಗೆ ನನ್ನ ಸಮ್ಮತಿಯೂ ಇದೆ. ಮಹಾರಾಣಿಯವರು ಅದನ್ನು ಕೃಪೆಯಿಟ್ಟು ಪಾಲಿಸಬೇಕು' ಅಂದ.

ಒಂದು ಕ್ಷಣ ಮೌನ. ನಂತರ ಮಹಾರಾಣಿ ನಂದಾ ಹೀಗೆಂದಳು: 'ಅಮಾತ್ಯರು, ಮಹಾಸೇನಾನಿಗಳು ದಯವಿಟ್ಟು ಕ್ಷಮಿಸಬೇಕು. ವೈರಿಗೆ ಹೆದರಿ ಓಡಿಹೋಗುವುದನ್ನು ಕರವೇಲ ಮಹಾರಾಜರು ಒಪ್ಪುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಅಂತೆಯೇ ಹೇಡಿಯಂತೆ ಓಡಿಹೋಗಲು ನಾನೂ ಒಪ್ಪುವುದಿಲ್ಲ. ಅರಮನೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಇರುತ್ತೇನೆ. ಶಾಂತಿ, ಪ್ರೇಮದ ಮಾತು ಕಟುಕನ ಕಲ್ಲೆದೆಯನ್ನೂ ಕರಗಿಸುತ್ತದೆ ಎಂಬ ಬುದ್ಧ ಭಗವಂತನ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ನನಗೆ ದೊಡ್ಡ ನಂಬಿಕೆಯಿದೆ. ಈ ವಿಷಯವಾಗಿಯೇ ಧರ್ಮಗುರುಗಳೊಂದಿಗೆ ಚರ್ಚಿಸಿ ಒಂದು ನಿರ್ಧಾರಕ್ಕೆ ಬಂದಿದ್ದೇನೆ. ನನಗೆ ಅಧಿಕಾರದಲ್ಲಿ ಆಸಕ್ತಿ ಇಲ್ಲ. ಇಂದು ಮಧ್ಯರಾತ್ರಿಯಿಂದ ಅಖಂಡ ಮೂವತ್ತಾರು ಗಂಟೆಗಳ ಕಾಲ ಭಗವಂತನ ಧ್ಯಾನದಲ್ಲಿ ತೊಡಗುತ್ತೇನೆ. ಆಗ ನನಗೆ ಯಾರೂ ಭಂಗ ಉಂಟುಮಾಡಬಾರದು. ನಂತರ ನಾನು ಮಠಕ್ಕೆ ಹೋಗಿಬಿಡುತ್ತೇನೆ. ಆಗಲೂ ಅಷ್ಟೆ. ನನ್ನ ಹಿಂದೆ ಯಾರೂ ಬರಕೂಡದು. ಕಳಿಂಗವನ್ನು ಕಾಪಾಡುವುದು ನಿಮ್ಮ ಹೊಣೆ. ಆದರೆ ಅಮಾತ್ಯರೇ, ಸೇನಾಧಿಪತಿಗಳೇ-ನೆನಪಿರಲಿ. ಹಿಂಸೆಗೆ ಪ್ರತಿ ಹಿಂಸೆ ಎಂದೂ ಉತ್ತರವಲ್ಲ...'

ಇನ್ನು ಮಾತು ಮುಗಿಯಿತು ಎಂಬಂತೆ ಮಹಾರಾಣಿ ನಂದಾ ಎದ್ದು ನಿಂತಾಗ ಮಹಾಮಂತ್ರಿ ಸುಕಂಠ ಕಣ್ತುಂಬಿಕೊಂಡು ಹೇಳಿದ: 'ಅಪ್ಪಣೆ. ಇದೇ ನಿಮ್ಮ ಕಡೆಯ ನಿರ್ಧಾರ ಅನ್ನುವುದಾದರೆ

ನಾವೂ ಹೀಗೆ ತೀರ್ಮಾನಿಸಿದ್ದೇವೆ. ಕೇಳಿ: ಯುವರಾಣಿ ಅಮಿತಾಗೆ ನಾಳೆಯೇ ಪಟ್ಟ ಕಟ್ಟುತ್ತೇವೆ. ಮಹಾರಾಣಿ-ನಂದಾದೇವಿಯವರು ಜಪ-ತಪದಲ್ಲಿ ನಿರತರಾಗಿರುವ ಸುದ್ದಿ ಮಗಧ ಸಾಮ್ರಾಟ ಅಶೋಕನಿಗೆ ಎಂದಿಗೂ ತಿಳಿಯದಂತೆ ಎಚ್ಚರಿಕೆ ವಹಿಸುತ್ತೇವೆ...'

●

ಮರುದಿನವೇ, ರಾಜಕುಮಾರಿ ಅಮಿತಾಳ ಪಟ್ಟಾಭಿಷೇಕ ತುಂಬ ಗುಟ್ಟಾಗಿ, ಆದರೆ ತುಂಬ ವೈಭವದಿಂದ ನಡೆದು ಹೋಯಿತು. ಕಳಿಂಗದ ರಾಜಬೀದಿಯಲ್ಲಿ ಯುವರಾಣಿ ಅಮಿತಾಳನ್ನು ಅಂಬಾರಿಯ ಮೇಲೆ ಕೂರಿಸಿ ಕರೆತರಲಾಯಿತು. ಏಳು ವರ್ಷದ ಆ ಬಾಲೆಗೆ 'ಮಹಾರಾಣಿ ಯವರು ತೀರ್ಥಯಾತ್ರೆಗೆ ಹೋಗಿದ್ದಾರೆ' ಎಂದು ನಂಬಿಸಲಾಗಿತ್ತು. ಅಮಿತಾಳ ಮುಗ್ಧ ಮಾತು, ಸರಳತೆಗೆ ಮನಸೋತ ಕಳಿಂಗದ ಜನತೆ-ಯುವರಾಣಿಗೆ ಉಘೇ ಉಘೇ ಎಂದ ಕೆಲವೇ ಗಂಟೆಗಳ ನಂತರ ಕರಾಳ ಸುದ್ದಿಯೊಂದು ಕಳಿಂಗವನ್ನು ಮುಟ್ಟಿತು: ಮಗಧ ಸಾಮ್ರಾಟ ಅಶೋಕ ದಂಡಿನ ಸಮೇತ ಯುದ್ಧಕ್ಕೆ ಹೊರಟಿದ್ದ!

ನೋಡನೋಡುತ್ತಲೇ ಯುದ್ಧ ಶುರುವಾಗಿಯೇ ಬಿಟ್ಟತು. ಒಂದು ಬಲಿಷ್ಠ ಸೇನೆಯೊಂದಿಗೆ ಸೇನಾಧಿಪತಿ ಭದ್ರಕೀರ್ತಿ, ಅಶೋಕನ ಸೇನೆಗೆ ಮುಖಾಮುಖಿಯಾದ. ಕಳಿಂಗದ ಸೇನೆ ಪ್ರಾಣವನ್ನೇ ಪಣಕ್ಕಿಟ್ಟು ಹೋರಾಡಿತು. ಆದರೆ, ಅಶೋಕನ ಮಹಾಸೇನೆಯ ಮುಂದೆ ಕಳಿಂಗದವರ ಹೋರಾಟ ತುಂಬ ಹೊತ್ತು ಸಾಗಲಿಲ್ಲ. ಗೆಲುವು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ ಎಂದು ಗೊತ್ತಾದ ನಂತರವೂ ಕಳಿಂಗದ ದಂಡನಾಯಕ ಭದ್ರಕೀರ್ತಿ ಶರಣಾಗತನಾಗಲಿಲ್ಲ. ಹಿಮ್ಮೆಟ್ಟಲೂ ಇಲ್ಲ. ಆನೆಯ ಮೇಲೆ ಕೂತು ಯುದ್ಧದಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿದರೆ ಶತ್ರುಗಳನ್ನು ಹಿಮ್ಮೆಟ್ಟಿಸಲು ಅಸಾಧ್ಯ ಅನ್ನಿಸಿದಾಗ ಅಶ್ವಾರೂಢನಾಗಿ ರಣರಂಗದ ಆ ತುದಿಯಿಂದ ಈ ತುದಿಗೆ ಮಿಂಚಿನಂತೆ ಸಂಚರಿಸಿದ. ಹಗಲಿರುಳನ್ನು ಲೆಕ್ಕಿಸದೆ ಹೋರಾಡಿದ. ಕಡೆಗೊಂದು ದಿನ ಸೂರ್ಯಾಸ್ತದ ನಂತರ ಆಯಾಸದಿಂದ ಪ್ರಜ್ಞೆ ತಪ್ಪಿ ಕುದುರೆಯ ಮೇಲಿಂದ ಕೆಳಗೆ ಬಿದ್ದ. ಕೂಡಲೇ ಆತನನ್ನು ಬಂಧಿಸಿದ ಮಗಧದ ಸೇನಾಧಿಪತಿ ಗೋಪಾಲ, ಸಾಮ್ರಾಟ ಅಶೋಕನಿಗೆ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ವಿವರಿಸಿದ.

ಭದ್ರಕೀರ್ತಿಗೆ ಪ್ರಜ್ಞೆ ಬಂದಾಗ- ತಾನು ಮಗಧ ಸೇನೆಯ ಮಧ್ಯೆ ಇರುವುದು ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ಆನೆಯ ಮೇಲಿನ ಅಂಬಾರಿಯಲ್ಲಿ ಚಿನ್ನದ ಕವಚ, ಶಿರಸ್ತ್ರಾಣ ಧರಿಸಿ ಕುಳಿತಿದ್ದ ಅಶೋಕ, ನೆಟ್ಟ ನೋಟದಿಂದ ಭದ್ರಕೀರ್ತಿಯನ್ನೇ ದಿಟ್ಟಿಸುತ್ತಾ ಹೇಳಿದ: 'ಕಳಿಂಗದ ಸೇನಾನಿಗಳು ಅಲ್ಲಿನ ಸ್ತ್ರೀ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯವನ್ನು ಬಲು ಧೈರ್ಯ-ಶೌರ್ಯದಿಂದ ರಕ್ಷಿಸಿದ್ದೀರಿ. ಆದರೆ ಅಶೋಕನ ಪ್ರಭುತ್ವವನ್ನು ತಿರಸ್ಕರಿಸಿದ್ದಕ್ಕೆ ನಿಮಗೆ ತಕ್ಕ ಶಾಸ್ತಿಯಾಗಿದೆ. ಈಗಲೂ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದೇನೆ: ನಮ್ಮ ಪ್ರಭುತ್ವವನ್ನು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡರೆ, ಕಳಿಂಗದ ಮಹಾರಾಣಿ, ರಾಜ್ಯ ಹಾಗೂ ಪ್ರಜೆಗಳಿಗೆ ಸಂರಕ್ಷಣೆ-ಆಶ್ರಯ ನೀಡುತ್ತೇವೆ. ನೆನಪಿರಲಿ; ಸಾಮ್ರಾಟ್ ಅಶೋಕ ಎಂದೂ ಮಾತಿಗೆ ತಪ್ಪುವವನಲ್ಲ...'

ಭದ್ರಕೀರ್ತಿ ಗಂಭೀರ ದನಿಯಲ್ಲಿ ಹೀಗೆಂದ: 'ಕಳಿಂಗದ ಸೇನಾನಿ ನಿಮಗೆ ಶರಣಾಗಿಲ್ಲ. ಯುದ್ಧದಲ್ಲಿ ಗಾಯಗೊಂಡಿದ್ದ ಆತನನ್ನು ನೀವು ಮರಾಮೋಸದಿಂದ ಬಂಧಿಸಿದ್ದೀರಿ, ಅಷ್ಟೆ. ಜೀವ

ಹೋದರೂ ಸರಿಯೆ, ನೀಚ ಅಶೋಕನ ದೊರೆತನವನ್ನು ಭದ್ರಕೀರ್ತಿ ಎಂದೆಂದಿಗೂ ಒಪ್ಪಲಾರ. ಅಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ, ಮಗಧ ಸಾಮ್ರಾಟನ ಅಧಿಪತ್ಯವನ್ನು ಕಳಿಂಗದ ನರಪಿಳ್ಳೆಯೂ ಒಪ್ಪಲಾರದು. ಇಡೀ ಕಳಿಂಗದ ಜನರೆಲ್ಲ ಸೇರಿ ಹೇಗಾದರೂ ತಮ್ಮ ಮಹಾರಾಣಿಯನ್ನು ಕಾಪಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಅಹಮಿಕೆಯ ಮೂರ್ತಿರೂಪದಂತಿರುವ ಕ್ರೂರ ಸಾಮ್ರಾಟನೆ, ನಿನಗೆ ಧಿಕ್ಕಾರವಿರಲಿ...'

ಈ ಮಾತಿನಿಂದ ಅಶೋಕನಿಗೆ ಚೇಳು ಕುಟುಕಿದಂತಾಯಿತು. ಆತ ಕ್ರೋಧದಿಂದ ಹೇಳಿದ: ಸೇನಾಧಿಪತಿಗಳೆ, ಈ ಭದ್ರಕೀರ್ತಿಯನ್ನು ಕಾರಾಗೃಹಕ್ಕೆ ತಳ್ಳಿ. ತಕ್ಷಣವೇ ದೊಡ್ಡ ಸೇನೆಯೊಂದಿಗೆ ನುಗ್ಗಿ ಕಳಿಂಗ ಪಟ್ಟಣವನ್ನು ವಶಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಿ. ಎದುರು ಬಂದವರನ್ನು ಕೊಚ್ಚಿ ಹಾಕಿ. ಅರಮನೆಯನ್ನು ಸುತ್ತುಗಟ್ಟಿ, ಕಳಿಂಗದ ಮಹಾರಾಣಿಯನ್ನು ಜೀವಂತ ಸೆರೆ ಹಿಡಿಯಿರಿ. ಸಾಮ್ರಾಟ್ ಅಶೋಕನಿಗೆ ತಲೆಬಾಗದಿದ್ದರೆ ಅಂಥವರ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಏನಾಗುತ್ತದೆಂದು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ತೋರಿಸೋಣ...

●

ಮರುದಿನ ಬೆಳಗ್ಗೆ ಕಳಿಂಗ ಪಟ್ಟಣದಲ್ಲಿ ಭಾರೀ ಕೋಲಾಹಲ. ಅಶೋಕನ ಸೇನಾಧಿಪತಿ ಗೋಪಾಲನ ಸಾರಥ್ಯದಲ್ಲಿ ಮಗಧದ ಭಾರೀ ಸೇನೆ ಪ್ರವಾಹದಂತೆ ನುಗ್ಗಿ ಬಂತು. ಇದನ್ನು ನಿರೀಕ್ಷಿಸಿದ್ದ ಕಳಿಂಗದ ಜನ ಜೀವದ ಹಂಗು ತೊರೆದು ಹೋರಾಡಿದರು. ಇಂಥ ಪ್ರಬಲ ಪ್ರತಿರೋಧವನ್ನು ಕಂಡು ಮಗಧದ ಸೇನಾನಿ ಕಿಡಿಕಿಡಿಯಾಗಿ ಆದೇಶ ಹೊರಡಿಸಿಯೇ ಬಿಟ್ಟ: 'ಎದುರು ಬಂದವರನ್ನು ತರಿದು ಹಾಕಿ. ಮನೆಗಳಿಗೆ ಬೆಂಕಿ ಹಚ್ಚಿ. ಕಳಿಂಗದ ಸೇನೆಯನ್ನು ಬಗ್ಗು ಬಡಿಯಿರಿ...'

ಮರುಕ್ಷಣವೇ ಮಗಧದ ಸೇನೆಯಿಂದ ಘನಘೋರ ಹಿಂಸೆ ಆರಂಭವಾಯಿತು. ಅದೆಷ್ಟೋ ಮಹಲುಗಳು ಧಗಧಗನೆ ಹೊತ್ತಿ ಉರಿದವು. ಪ್ರಜೆಗಳ ಚೀರಾಟ ನಾಲ್ಕು ದಿಕ್ಕಿಗೂ ವ್ಯಾಪಿಸಿತು. ಇದನ್ನೆಲ್ಲ ಕಂಡು ಅಸಹಾಯಕತೆಯಿಂದ ಮಹಾಮಂತ್ರಿ ಸುಕಂತ ಚಡಪಡಿಸುತ್ತಿದ್ದಾಗಲೇ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದ ಅಮಿತಾ ಕೇಳಿದಳು: 'ಅಮಾತ್ಯರೆ, ಹೊರಗೆ ಅದೇನು ಚೀರಾಟ? ಅಲ್ಲೇನು ನಡೆದಿದೆ? ಮಹಲುಗಳೇಕೆ ಧಗಧಗನೆ ಉರಿಯುತ್ತಿವೆ? ಯಾರಾದರೂ ಬೆಂಕಿ ಆರಿಸಬಾರದೆ?'

ರಾಜಕುಮಾರಿಯ ಮುಗ್ಧ ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ ಸುಕಂತ ಹೀಗೆಂದ: 'ರಾಜಕುಮಾರಿ, ಇದೆಲ್ಲಾ ನೀಚ ಅಶೋಕನ ಸೇನೆಯ ಕೆಲಸ. ಇಲ್ಲಿಯೇ ಇದ್ದರೆ ಅವರು ನಿಮ್ಮನ್ನೂ ಬಂಧಿಸುತ್ತಾರೆ. ಬನ್ನಿ, ಸುರಂಗದ ಮೂಲಕ ಹೊರಗೆ ಹೋಗಿ ಕ್ರೂರಿ ಅಶೋಕನ ಸೇನೆಯಿಂದ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳೋಣ...'

ಅಮಿತಾ ತಕ್ಷಣವೇ ಹೀಗೆಂದಳು: 'ಉಹುಂ, ನಾನು ಎಲ್ಲಿಗೂ ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಇಲ್ಲಿಯೇ ಇರುತ್ತೇನೆ. ನಮ್ಮ ಪ್ರಜೆಗಳನ್ನು ಹಿಂಸಿಸುತ್ತಿರುವ ಕ್ರೂರಿ ಅಶೋಕನನ್ನು ನಾನು ಸುಮ್ಮನೆ ಬಿಡುವುದಿಲ್ಲ. ಬಭ್ರುವನ್ನು ಕಟ್ಟಿಹಾಕುವ ಸರಪಳಿಯಿಂದಲೇ ಆತನನ್ನು ಬಂಧಿಸುತ್ತೇನೆ...'

ಹೀಗೆ ಉತ್ತರಿಸಿದ ಅಮಿತಾ, ಸರಪಳಿಯನ್ನು ಕೈಗೆತ್ತಿಕೊಂಡ ಕ್ಷಣದಲ್ಲಿಯೇ ಇತ್ತ ಅರಮನೆಯ ಮಹಾದ್ವಾರದಲ್ಲಿ ಎರಡೂ ಸೇನೆಗಳ ನಡುವೆ ಭಾರೀ ಹಣಾಹಣಿ ನಡೆದಿತ್ತು.

ಅಶೋಕನ ಸೈನಿಕರು ಎದುರು ಬಂದವರನ್ನು ನಿರ್ದಯವಾಗಿ ಕತ್ತರಿಸಿ ಹಾಕಿದರು. ಕಳಿಂಗದ ಸೈನಿಕರು ಒಂದೇಟು ಬಿದ್ದರೂ- 'ರಾಜಕುಮಾರಿ ಅಮಿತಾದೇವಿಗೆ ಜಯವಾಗಲಿ' ಎಂದು ಕೂಗಿಯೇ ಹಿಂದೆ ಸರಿಯುತ್ತಿದ್ದರು. ಈ ಬಗೆಯ ಚೀರಾಟಗಳಿಂದ ತತ್ತರಿಸಿದ ಅಮಿತಾ ಸರಸರನೆ ಅರಮನೆಯ ಉಪ್ಪರಿಗೆ ಹತ್ತಿ ಅಲ್ಲಿಂದಲೇ ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಕೂಗಿ ಹೇಳಿದಳು: 'ಮಹಾಜನರು ಹೆದರಬೇಕಿಲ್ಲ. ಪರಮಕ್ರೂರಿ ಅಶೋಕನನ್ನು ಇನ್ನು ಕೆಲವೇ ಗಂಟೆಗಳಲ್ಲಿ ಕಳಿಂಗದ ಮಹಾರಾಣಿ ಸೆರೆಹಿಡಿಯಲಿದ್ದಾಳೆ!'

ಆಗಷ್ಟೇ ಅರಮನೆಯ ಪ್ರವೇಶದ್ವಾರ ದಾಟಿ, ಗೆಲುವಿನ ಹಮ್ಮಿನಿಂದ ಅರಮನೆಯೊಳಕ್ಕೆ ನಡೆದು ಬರುತ್ತಿದ್ದ ಮಗಧದ ಸೇನಾನಿ ಗೋಪಾಲ- 'ಕಳಿಂಗದ ಮಹಾರಾಣಿ ನೀಚ ಅಶೋಕನನ್ನು ಬಂಧಿಸುವಳು' ಎಂಬ ಧೀರ ಗಂಭೀರವಾಣಿಯನ್ನು ಎರಡನೇ ಬಾರಿಗೆ ಕೇಳಿ, ಸ್ತಂಭೀಭೂತನಾಗಿ ನಿಂತುಬಿಟ್ಟ. ಆತನ ಎಡಗಣ್ಣು ಒಂದೇ ಸಮನೆ ಪಟಪಟಪಟ ಪಟನೆ ಬಡಿದುಕೊಂಡಿತು.

ಗೋಪಾಲ ಒಂದರೆಕ್ಷಣ ಬೆಚ್ಚಿದ. ತನ್ನ ನಡಿಗೆಯನ್ನು ಛಕ್ಕನೆ ನಿಲ್ಲಿಸಿ ಹಾಗೇ ಯೋಚಿಸಿದ: ಕಳಿಂಗದ ಸೇನಾನಿ ಭದ್ರಕೀರ್ತಿ ಈಗಾಗಲೇ ಸೆರೆಸಿಕ್ಕಿದ್ದಾನೆ. ಇನ್ನೊಂದು ಕಡೆಯಲ್ಲಿ ಕಳಿಂಗದ ಸೇನೆಯೂ ಧೂಳೀಪಟವಾಗಿದೆ. ಕಳಿಂಗ ಪಟ್ಟಣ ಈಗಾಗಲೇ ಮಗಧದ ಸೈನಿಕರ ವಶವಾಗಿದೆ. ಅಂದಮೇಲೆ ಕಳಿಂಗ ರಾಜ್ಯ ಇಡಿಯಾಗಿ ಸಾಮ್ರಾಟ್ ಅಶೋಕನ ಕೈ ಸೇರಿದೆ ಎಂದೇ ಅರ್ಥ. ಹಾಗಿದ್ದರೂ; ಒಂದು ಹಿಂಡು ಸಶಸ್ತ್ರ ಸೇನೆಯೊಂದಿಗೆ ಅಶೋಕನೇ ಅಂತಃಪುರದೆಡೆಗೆ ಬರುತ್ತಿದ್ದಾನೆ ಎಂದು ಗೊತ್ತಾದ ನಂತರವೂ- 'ಮಗಧದ ಸಾಮ್ರಾಟನನ್ನು ಸೆರೆಹಿಡಿಯುತ್ತೇನೆ' ಅನ್ನಬೇಕಾದರೆ, ಇದರಲ್ಲೇನೋ ಷಡ್ಯಂತ್ರವಿರಲೇಬೇಕು...

ಹೀಗೆಲ್ಲ ಯೋಚಿಸಿದ ಗೋಪಾಲನಿಗೆ- ಕಳಿಂಗದವರು ಮಾಟ-ಮಂತ್ರ ಮಾಡಿಸಿರಬಾರದೇಕೆ? ಅಂತಃಪುರದೊಳಗೆ ಅಷ್ಟದಿಗ್ಬಂಧನದ ತಂತ್ರ ಬಳಸಿರಬಾರದೇಕೆ? ಇಲ್ಲವಾದರೆ, ಅಶೋಕನ ಸೇನಾನಿಯ ಎದುರೇ ಹೀಗೆಲ್ಲ ಮಾತಾಡಲು ಕಳಿಂಗದ ಮಹಾರಾಣಿಗೆ ತಲೆ ಕೆಟ್ಟಿಲ್ಲವಷ್ಟೆ... ಅಂತಃಪುರದೊಳಕ್ಕೆ ಬಂದ ಸಾಮ್ರಾಟ ಅಶೋಕ, ತನ್ನ ಇಡೀ ಸೇನೆಯ ಸಮೇತ ಅಷ್ಟದಿಗ್ಬಂಧನದ ಮೋಡಿಯಲ್ಲಿ ಮಾತು ಹೊರಡದೆ ಶಿಲೆಯಂತೆ ನಿಂತುಬಿಟ್ಟಾಗ, ಆತನನ್ನೇ ಸೆರೆಹಿಡಿದು ಬಿಡುವ ಹುನ್ನಾರವನ್ನು ಕಳಿಂಗದ ಮಹಾರಾಣಿ ನಂದಾ ಮಾಡಿರಬಾರದೇಕೆ? ಆಕೆಯ ಮಹಾಮಂತ್ರಿ ಸುಕಂಠನೇ ಹಿಂದೆ ನಿಂತು ಹೀಗೆಲ್ಲ ಮಾಡಿಸಿದ್ದಾನೋ ಏನೋ...?

ಇಂಥದೊಂದು ಯೋಚನೆ ಬಂದಾಕ್ಷಣ, ಸೇನಾಧಿಪತಿ ಗೋಪಾಲ ಬಿಟ್ಟ ಬಾಣದಂತೆ ಅಶೋಕನಿದ್ದೆಡೆಗೆ ದೌಡಾಯಿಸಿದ. ಆ ವೇಳೆಗೆ ಅಶೋಕನ ಪಟ್ಟದಾನೆ ಅರಮನೆಯ ದ್ವಾರಕ್ಕೆ ಆಗಮಿಸಿತ್ತು. ಎರಡೂ ಬದಿಗೆ ಸಶಸ್ತ್ರ ಸೈನಿಕರಿದ್ದರು. ಗೆಲುವಿನ ಹಮ್ಮಿನಲ್ಲಿದ್ದ ಅಶೋಕ, ಆನೆಯಿಂದ ಕೆಳಗಿಳಿಯಲು ಅಣಿಯಾಗಿದ್ದ.

ಓಡೋಡಿ ಬಂದ ಗೋಪಾಲನನ್ನು ಕಂಡು ಅಶೋಕನಿಗೂ ವಿಸ್ಮಯವಾಯಿತು. ಆತ ಪ್ರಶ್ನಿಸುವ ಮೊದಲೇ ನಮಸ್ಕರಿಸಿ, ತಡವರಿಸಿ, ತಡವರಿಸಿಯೇ ಗೋಪಾಲ ಹೀಗೆಂದ: 'ಮಹಾ

ಪ್ರಭುಗಳು ಕ್ಷಮಿಸಬೇಕು. ಅರಮನೆಯಲ್ಲಿ ಅಪಾಯ ಉಂಟು. ದಯವಿಟ್ಟು ತಡೆಯಬೇಕು ಪ್ರಭೂ...'

ಅಶೋಕ ಹುಬ್ಬುಗಂಟಿಕ್ಕಿ, ಕ್ರೋಧದಿಂದ ಕೇಳಿದ: 'ಏನು? ಅಜೇಯ ಸಾಮ್ರಾಟ ಅಶೋಕನಿಗೆ ಅಪಾಯವೇ?'

ಈ ಮಾತಿಗೆ ಬೆವರುತ್ತಲೇ, ಗೋಪಾಲ ಅದೇ ತಡವರಿಕೆಯ ದನಿಯಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದ: 'ಕ್ರೂರಿ ಅಶೋಕನನ್ನು ಸರಪಳಿಯಿಂದ ಬಂಧಿಸುತ್ತೇನೆ' ಎಂದು ಅಂತಃಪುರದಲ್ಲಿ ಕಳಿಂಗದ ರಾಣಿ ಮೇಲಿಂದ ಮೇಲೆ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಾಳೆ. ಅವರು ಮಾಟ-ಮಂತ್ರ ಮಾಡಿಸಿದ್ದಾರೆಂಬ ಶಂಕೆ ನನ್ನದು. ಮಹಾಪ್ರಭುಗಳಿಗೆ ತೊಂದರೆಯಾದರೆ...?

ಅಶೋಕ ಕಟಕಟನೆ ಹಲ್ಲು ಕಡಿದು ಹೇಳಿದ: 'ಹಾಗೋ... ಕಳಿಂಗದ ಮಹಾರಾಣಿಗೆ ಇನ್ನೂ ಬುದ್ಧಿ ಬಂದಿಲ್ಲವೆ? ಇರಲಿ. ಯಾರು ಯಾರನ್ನು ಸೆರೆ ಹಿಡಿಯುವರೋ ತೋರಿಸುತ್ತೇನೆ. ನನಗೆ ಮಂತ್ರ-ತಂತ್ರದ ಭೀತಿಯಿಲ್ಲ ಸೇನಾನಿಗಳೇ. ಹುಂ, ದಾರಿ ತೋರಿಸಿ...'

ಅಶೋಕ ಅರಮನೆಯನ್ನು ಪ್ರವೇಶಿಸುತ್ತಿದ್ದಂತೆಯೇ ಆತನ ಸೇನೆ ಕೊಂಬು-ಕಹಳೆ ಊದುತ್ತ, ನಗಾರಿ ಬಾರಿಸುತ್ತ 'ಸಾಮ್ರಾಟ್ ಅಶೋಕನಿಗೆ ಜಯವಾಗಲಿ' ಎಂದು ಘೋಷಿಸಿತು. ಅಶೋಕ, ಖಡ್ಗದ ಹಿಡಿಯ ಮೇಲೆ ಕೈ ಇರಿಸಿಯೇ, ಅಂಗರಕ್ಷಕರು ಹಾಗೂ ಸಾಮಂತರೊಂದಿಗೆ ಅಂತಃಪುರದತ್ತ ನಡೆದುಬಂದ.

●

ಅಮಿತಾಳನ್ನು ಹೊರತುಪಡಿಸಿ ಉಳಿದೆಲ್ಲರಿಗೂ ಗೋಪಾಲನ ಮುಖ ಪರಿಚಯವಿತ್ತು. ಅಂತಃಪುರದ ಒಳಾಂಗಣದಲ್ಲಿ ಅವನನ್ನೂ, ಹಿಂದೆಯೇ ಬರುತ್ತಿದ್ದ ಸಾಮ್ರಾಟ್ ಅಶೋಕನನ್ನೂ ಕಂಡ ಕಳಿಂಗದ ಜನತೆ ನಿಂತಲ್ಲೇ ನಡುಗಿಹೋದರು. ಅಶೋಕನ ಸೇನೆ, ಯುವರಾಣಿಯನ್ನು ಸೆರೆ ಹಿಡಿಯುವುದನ್ನು ಭಗವಂತನೂ ತಪ್ಪಿಸಲಾರ ಎಂಬುದು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಖಚಿತವಾಗಿ ಹೋಯಿತು. ಆದರೆ, ಅಮಿತಾ ಇದ್ಯಾವುದರ ಪರಿವೆಯೇ ಇಲ್ಲದೆ ನಾಯಿ ಕಟ್ಟುವ ಸರಪಳಿಯೊಂದಿಗೆ ಸರಭರನೆ ಬಂದಳು. ಆಕೆಗೆ ಅಂಟಿದಂತೆಯೇ ಆಕೆಯ ಮುದ್ದಿನ ನಾಯಿ ಬಭ್ರು ಇತ್ತು. ಹಾಗೆ ಬಂದವಳು. ಅಪರಿಚಿತ ಗೋಪಾಲನನ್ನು ಕಂಡು ಕೇಳಿದಳು: 'ಯಾರಯ್ಯಾ ನೀನು?'

ಕಂಚಿಗೆ ಕಂಚು ತಾಕಿದಂತಿದ್ದ ಈ ಮಾತು ಕೇಳಿ ಅಂಥ ಅಶೋಕನೂ ಆತ್ಯಾಶ್ಚರ್ಯದಿಂದ ಹೆಜ್ಜೆ ಎತ್ತಿಡುವುದನ್ನೂ ಮರೆತು ನಿಂತುಬಿಟ್ಟ. ಚೋಟುದ್ದದ ಹುಡುಗಿಯ ಈ ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ, ಉತ್ತರಿಸದೆ, ಅವಳನ್ನೇ ತಿಂದು ಬಿಡುವಂತೆ ನೋಡಿದ ಗೋಪಾಲ. ಅಮಿತಾ, ಅದಕ್ಕೆ ಒಂದಿಷ್ಟೂ ಹೆದರದೆ ಹೇಳಿದಳು: 'ನೀನು ಸೈನಿಕನಂತೆ ಕಾಣುತ್ತೀಯ. ಬಾ ನನ್ನ ಜತೆ. ದುಷ್ಟ ಅಶೋಕನನ್ನು ಬಂಧಿಸೋಣ...'

ಬೇರೆ ಯಾರಾದರೂ ಈ ಮಾತಾಡಿದ್ದರೆ ಆ ಕ್ಷಣವೇ ಅವರ ರುಂಡ ಹಾರಿಸುತ್ತಿದ್ದನೇನೋ ಗೋಪಾಲ. ಆದರೆ ಆ ಬಾಲೆಯ ಎದುರು ಮಾತಾಡುವುದೇ ಆತನಿಗೆ ಕಷ್ಟವಾಗಿತ್ತು. ಆತ

ಮೌನವಾಗಿ ನಿಂತದ್ದು ಕಂಡು ಅಮಿತಾ ಮತ್ತೆ ಹೇಳಿದಳು: 'ಯಾಕೆ ಸುಮ್ಮನೆ ನಿಂತೆ? ಗೊತ್ತಾಗಲಿಲ್ಲವೇ? ನಾನು ಕಳಿಂಗದ ರಾಣಿ. ನನ್ನ ಆದೇಶವನ್ನು ಎಲ್ಲರೂ ಪಾಲಿಸಬೇಕು. ನನ್ನೊಂದಿಗೆ ಬಾ. ನಾವಿಬ್ಬರೂ ಸೇರಿ ಅಶೋಕನನ್ನು ಕಟ್ಟಿ ಹಾಕೋಣ...'

ಮಗಧದ ಸೇನಾನಿ, ವಿಸ್ಮಯದಿಂದ ಮೈಮರೆತು ಉದ್ಗರಿಸಿದ: 'ನೀನು, ನೀನಾ... ಕಳಿಂಗದ ರಾಣಿ?' 'ಹೌದು. ನಾನೇ ಕಳಿಂಗದ ರಾಣಿ' ಎಂದು ಹೆಮ್ಮೆಯಿಂದ ಹೇಳಿದ ಅಮಿತಾ ಮುಂದುವರಿದಳು- 'ಬಾ. ನಾವಿಬ್ಬರೂ ಸೇರಿ ಕ್ರೂರಿ ಅಶೋಕನನ್ನು ಕಟ್ಟಿ ಹಾಕೋಣ. ಆತ ನಮ್ಮ ಜನರಿಗೆ ಹೊಡೆದು, ಬಡಿದು ತೊಂದರೆ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದಾನಂತೆ...'

ಎದುರಿಗಿರುವಾತ ಮಗಧದ ಸೇನಾನಿ ಎಂದು ಗೊತ್ತಿಲ್ಲದೆ ಅಥವಾ ಗೊತ್ತಿದ್ದೂ ಲೆಕ್ಕಿಸದೆ ಹೀಗೆ ಮಾತಾಡಿದ ಬಾಲೆಯ ಬಗ್ಗೆ ಅಶೋಕನಿಗೂ ಹೆಮ್ಮೆಯೆನಿಸಿತು. ಆತ ಶಿಲೆಯಂತೆ, ನಿಂತಲ್ಲೇ ನಿಂತು ಈ ಸಂಭಾಷಣೆಯನ್ನು ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದ. ಇತ್ತ, ಗೋಪಾಲ ಮತ್ತೆ ಮೌನವಾಗಿ ನಿಂತದ್ದು ಕಂಡು ನಾಲ್ಕು ಹೆಜ್ಜೆ ಮುಂದೆ ಬಂದ ಅಮಿತಾ, ಮತ್ತೊಬ್ಬ ಅಪರಿಚಿತನನ್ನು ಕಂಡು ಮತ್ತೆ ಕೇಳಿದಳು: 'ಅರೆ, ನೀನೂ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಹೊಸಬನೇ. ಯಾರಯ್ಯಾ ನೀನು?'

ಮಂತ್ರಮುಗ್ಧನಾದವನಂತೆ ಅಶೋಕ ಉತ್ತರಿಸಿದ: 'ನಾನು ಸಾಮ್ರಾಟ ಅಶೋಕ'.

ಈ ಉತ್ತರದಿಂದ ಬೆಕ್ಕಸಬೆರಗಾದ ಅಮಿತಾ ಉದ್ಗರಿಸಿದಳು: 'ನೀನು... ನೀನಾ ಅಶೋಕ? ಎಷ್ಟೊಂದು ಸುಂದರವಾಗಿದ್ದೀಯೆ; ನನ್ನ ತಂದೆಯಂತೆ! ನಿನ್ನ ಬಳಿ ಚಿನ್ನವಿದೆ. ಕತ್ತಿ-ಗುರಾಣಿಗಳಿವೆ. ಒಳ್ಳೆಯ ವಸ್ತ್ರವೂ ಇದೆ. ಹಾಗಿದ್ದೂ ನೀನು ಜನರನ್ನು ಹೊಡೆದು ಬಡಿದು ಹಿಂಸಿಸುವುದೇಕೆ? ಹೇಳು, ನಿನಗೆ ಬೇಕಿರುವುದೇನು?'

ಅಶೋಕ, ಏನು ಹೇಳಲೂ ತೋಚದೆ ಮೂಕನಂತೆ ನಿಂತೇ ಇದ್ದ. ತಕ್ಷಣವೇ ಆತನ ಕೈ ಹಿಡಿದು ಸಭಾಭವನಕ್ಕೆ ಕರೆತಂದಳು ಅಮಿತಾ. ಯಾವುದೋ ಮೋಡಿಗೆ ಒಳಗಾದವನಂತೆ ಜತೆಗೇ ಬಂದ ಅಶೋಕನಿಗೆ ಅಲ್ಲಿದ್ದ ಅಷ್ಟೂ ಸಂಪತ್ತು ತೋರಿಸಿ ಹೇಳಿದಳು: 'ನೋಡು, ಇಲ್ಲಿ ಧನ-ಕನಕದ ರಾಶಿಯಿದೆ. ಬೆಲೆಬಾಳುವ ವಸ್ತ್ರಗಳಿವೆ. ನಿನಗೇನು ಬೇಕೋ, ಎಷ್ಟು ಬೇಕೋ ತಗೋ. ಆದರೆ, ನೀನು ಯಾರಿಂದಲೂ ಕದಿಯಬಾರದು. ಯಾರನ್ನೂ ಬೆದರಿಸಬಾರದು. ಯಾರನ್ನೂ ಹೊಡೆಯಕೂಡದು. ಕೊಲ್ಲಕೂಡದು. ಹೇಳು, ನಿನಗೇನು ಬೇಕು?'

ಇಡೀ ಭರತಖಂಡವನ್ನೇ ಗೆಲ್ಲುವುದಾಗಿ ಶಪಥ ಮಾಡಿದ್ದ ಅಶೋಕ, ಏಳು ವರ್ಷದ ಬಾಲೆ ಅಮಿತಾಳ ಮುಂದೆ ಅಸಹಾಯಕನಾಗಿ, ದಿಗ್ಭ್ರಾಂತನಾಗಿ ನಿಂತಿದ್ದ. ಆ ಕ್ಷಣದಲ್ಲೇ ಅವನಿಗೆ ತನ್ನ ಸೇನಾನಿ ಗೋಪಾಲ ಹೇಳಿದ ಮಾಟ-ಮಂತ್ರದ ಮಾತು ನೆನಪಾದವು. ಅದೇ ನಿಜವಿರಬೇಕು. ಈ ಕಾರಣಕ್ಕೇ ನನಗೆ ಮಾತು ಹೊರಡುತ್ತಿಲ್ಲವೇನೋ... ಆದರೆ, ಇದಕ್ಕೆಲ್ಲ ನಾನು ಸೋಲಬಾರದು ಅಂದುಕೊಂಡು ಒಂದೆರಡು ಕ್ಷಣಗಳ ನಂತರ ತಲೆಕೊಡವಿ, ನೆಟ್ಟ ನೋಟದಿಂದ ಅಮಿತಾಳನ್ನೇ ನೋಡುತ್ತ ಕೇಳಿದ: 'ನನಗೆ ಕಳಿಂಗದ ರಾಜ ಸಿಂಹಾಸನ ಬೇಕು...'

ಅದೊಂದು ದೊಡ್ಡ ವಿಷಯವೇ ಅಲ್ಲವೆಂಬಂತೆ ಅಮಿತಾ ಹೇಳಿದಳು: 'ಅಷ್ಟೇನಾ? ನೋಡು... ಇಲ್ಲಿ ಕಾಣ್ತಿದೆಯಲ್ಲ? ಅದೇ ಸಿಂಹಾಸನ. ಅದನ್ನು ತಗೊಂಡು ಹೋಗು. ನಾನು ಬೇರೆಯದು ಮಾಡಿಸಿಕೊಳ್ತೀನಿ...'

ತಮ್ಮ ಯುವರಾಣಿಯ ನಿಷ್ಕಪಟ ಮನಸ್ಸು ಹಾಗೂ ಉದಾರತೆ ಕಂಡು ಕಳಿಂಗದ ಜನರ ಹೃದಯ ತುಂಬಿಬಂತು. ಎದುರಿಗೆ ಅಶೋಕ ಇರುವುದನ್ನೂ ಮರೆತು; ತಾವು ಮಗಧದ ಸೇನೆಗೆ ಸೋತಿರುವುದನ್ನೂ ಮರೆತು ಅವರೆಲ್ಲ 'ಕಳಿಂಗದ ಯುವರಾಣಿಗೆ ಜಯವಾಗಲಿ' ಎಂದರು.

ಇತ್ತ, ಅಶೋಕ ಮೂಕನಾಗಿದ್ದ. ಲಕ್ಷಾಂತರ ಸೈನಿಕರ ಸಾವು ಕಂಡಾಗಲೂ ಕರಗದಿದ್ದ ಆತನ ಕಲ್ಲೆದೆ, ಅಮಿತಾಳ ಅಮ್ಮನಂಥ ಮಾತಿಗೆ ಕರಗತೊಡಗಿತ್ತು. ಇದೇನೂ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲದ ಅಮಿತಾ- 'ಹುಂ, ನಿನಗೆ ಸಿಂಹಾಸನ ಬೇಕು ತಾನೆ? ಕೊಡ್ತೀನಿ ಬಾ' ಎಂದು ಎರಡನೇ ಬಾರಿಗೆ ಕೈ ಜಗ್ಗುವುದಕ್ಕೂ; ಅಮಿತಾಳ ಅಂತಃಕರಣ ಕಂಡು ಗದ್ಗದನಾದ ಅಶೋಕನ ಕಂಗಳಿಂದ ಜಾರಿದ ಕಂಬನಿ ಯುವರಾಣಿಯ ಕೈಮೇಲೆ ಬೀಳುವುದಕ್ಕೂ ಸರಿಹೋಯಿತು.

ಅಮಿತಾ, ಸಾಮ್ರಾಟನನ್ನೇ ಒಮ್ಮೆ ವಿಸ್ಮಯದಿಂದ ನೋಡಿದಳು. ಮರುಕ್ಷಣವೇ ಅಶೋಕ, ಖಡ್ಗವನ್ನು ನೆಲಕ್ಕಿಟ್ಟು ತನ್ನ ಬಾಹುಗಳಿಂದ ಅಮಿತಾಳನ್ನು ಎತ್ತಿಕೊಂಡು ಹೇಳಿದ: 'ಕಳಿಂಗದ ರಾಣಿ, ಇವತ್ತು ಸಾಮ್ರಾಟ್ ಅಶೋಕ ಸೋತು ಹೋದ. ಈ ವಿಜಯ ನಿನ್ನದು. ಹುಂ, ಸರಪಳಿ ತಗೊ. ಈ ಕ್ರೂರಿ ಅಶೋಕನನ್ನು ಕಟ್ಟಿ ಹಾಕು...' ಹೀಗೆಂದವನೇ ಆಕೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಸರಪಳಿಯನ್ನು ತನ್ನ ಎರಡೂ ಕೈಗಳಿಗೆ ಸುತ್ತಿಕೊಂಡು ಹೇಳಿದ: 'ರಾಜಕುಮಾರಿ, ಅಶೋಕ ಸೆರೆಸಿಕ್ಕಿದ್ದಾನೆ. ನಿನಗೇನು ಬೇಕು ಹೇಳು...'

ಅಮಿತಾ ಸರಸರನೆ ಸರಪಳಿಯಿಂದ ಅವನ ಕೈ ಬಿಡಿಸಿ ಹೇಳಿದಳು: 'ಹಾಗೆಲ್ಲ ಮಾಡ್ಕೋ ಬಾರದು. ನಿನ್ನ ಕೈಗೆ ನೋವಾಗುತ್ತೆ. ನನಗೇನೂ ಬೇಡ. ನನ್ನಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲವೂ ಇದೆ'.

ಜಾರಿ ಬೀಳುತ್ತಿದ್ದ ಕಂಬನಿಯನ್ನು ಒರೆಸುವುದನ್ನೂ ಮರೆತು, ಒಂದೆರಡು ನಿಮಿಷ ಯೋಚಿಸಿದ ಸಾಮ್ರಾಟ ಹೀಗೆಂದ: 'ಅದೂ ನಿಜ. ಆದರೂ ಬಂಧಿಯಾಗಿರುವ ದುಷ್ಟ ಅಶೋಕನಿಗೆ ಯುವರಾಣಿಯವರು ಏನಾದರೂ ಆದೇಶಿಸಬೇಕು...'

ಅಮಿತಾ ಈಗ ಗೆಲುವಿನಿಂದ ಹೇಳಿದಳು: 'ಸರಿ. ಹಾಗಾದರೆ, ಮುಂದೆ ನೀನು ಯಾರಿಗೂ ಹೊಡೆಯಕೂಡದು, ಯಾರನ್ನೂ ಹಿಂಸಿಸಕೂಡದು, ಬೆದರಿಸಕೂಡದು. ಇದು ನನ್ನ ಆಜ್ಞೆ'.

ಅಶೋಕ, ತಲೆಬಾಗಿ ಸಮ್ಮತಿಸಿ ಘೋಷಿಸಿದ: 'ಸರಿ ಯುವರಾಣಿಯವರೆ, ಇಂದಿನಿಂದ ಸಾಮ್ರಾಟ ಅಶೋಕ ಯುದ್ಧ ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ. ಯಾರನ್ನೂ ಹಿಂಸಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಕಳಿಂಗದ ಯುವರಾಣಿ ಅಮಿತಾಕುಮಾರಿಯಂತೆ, ನಿಸ್ವಾರ್ಥ ಪ್ರೇಮದಿಂದಲೇ ಆತ ಎಲ್ಲರ ಹೃದಯ ಗೆಲ್ಲಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಾನೆ...'

●

ಮುಂದೆ, ಅಶೋಕ ಹೇಳಿದಂತೆಯೇ ನಡೆದುಕೊಂಡು ದೇವನಾಂಪ್ರಿಯ, ರಾಜನಾಂಪ್ರಿಯ, ಪ್ರಿಯದರ್ಶಿ ಎಂದು ಹೆಸರಾದ.

ಹಿಂದಿಯಲ್ಲಿ ಯಶಪಾಲ್ ಈ ಬಗ್ಗೆ ಒಂದು ಕಾದಂಬರಿ ಬರೆದದ್ದು ಬಿಟ್ಟರೆ, ಇತಿಹಾಸದ ಈ ಕಥೆಯನ್ನು ಯಾವ ಶಿಕ್ಷಣತಜ್ಞನೂ ಗಮನಿಸಲಿಲ್ಲವಲ್ಲ? ಇದನ್ನು ಪಠ್ಯದಲ್ಲಿ ಸೇರಿಸಲಿಲ್ಲವಲ್ಲ, ದುರಂತವಲ್ಲವೆ?

●

33

ಎಲ್ಲರೂ ಓದಲೇಬೇಕಾದ ಒಂದು ಕಥೆ

ಹುಷಾರಾಗಿ ಕೇಳಿಸಿಕೊಳ್ಳಿ: ನಾನು-ನೀವು ಎಲ್ಲರೂ ರಾಜನ ಪಾತ್ರಧಾರಿಗಳೇ! ಸ್ವಾರಸ್ಯವೆಂದರೆ, ನಮಗೂ ನಾಲ್ವರು ಹೆಂಡತಿಯರು ಇದ್ದಾರೆ !!

ಒಂದೂರಿನಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ರಾಜನಿದ್ದ. ಅಂದಮೇಲೆ ಕೇಳಬೇಕೆ? ಐಶ್ವರ್ಯಲಕ್ಷ್ಮಿ ಅವನ ಮುಂದೆ ಕಾಲು ಮುರಿದುಕೊಂಡು ಬಿದ್ದಿದ್ದಳು. ಈ ರಾಜನಿಗೆ ಒಬ್ಬರಲ್ಲ, ಇಬ್ಬರಲ್ಲ, ನಾಲ್ವರು ಹೆಂಡತಿಯರಿದ್ದರು. ರಾಜನಿಗೆ ಸಹಜವಾಗಿಯೇ ನಾಲ್ಕನೇ ಹೆಂಡತಿಯ ಮೇಲೆ ದೊಡ್ಡ ಮೋಹ. ಆಕೆಯನ್ನು ಸಂತೋಷ ಪಡಿಸಲೆಂದೇ ಆತ ಬದುಕುತ್ತಿದ್ದ. ತನ್ನ ನಾಡಿಗೆ ಯಾವುದೇ ಹೊಸ ಆಭರಣ ಬರಲಿ, ಅದನ್ನು ಕಿರಿಯ ರಾಣಿಗೆ ಕಾಣಿಕೆಯಾಗಿ ಕೊಟ್ಟು, 'ತಗೋ, ಇದೆಲ್ಲಾ ನಿನಗೆ' ಅನ್ನುತ್ತಿದ್ದ. ಒಂದೇ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಹೇಳಿಬಿಡುವುದಾದರೆ, ಕಿರಿಯ ರಾಣಿಯ ಸಂತೋಷಕ್ಕಾಗಿ ಏನು ಬೇಕಾದರೂ ಮಾಡಲು ಈ ರಾಜ ಭೂಪಾಲ ಸಿದ್ಧನಿದ್ದ.

ಮೂರನೇ ಹೆಂಡತಿ ಇದ್ದಳಲ್ಲ. ಅವಳ ಮೇಲೂ ರಾಜನಿಗೆ ಮೋಹವಿತ್ತು. ಆಕೆಯದು ಎಲ್ಲರ ಕಣ್ಣು ಕುಕ್ಕುವಂಥ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವ. ರಾಜ ಆಕೆಯನ್ನು ಸದಾ ಜತೆಗೇ ಇರಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದ. ನೆರೆಹೊರೆಯ ರಾಜರು, ಬಂಧುಗಳು ಬಂದಾಗ, ಮೂರನೇ ರಾಣಿಯನ್ನು ಅವರಿಗೆ ತಪ್ಪದೇ ತೋರಿಸುತ್ತಿದ್ದ. ಅವಳು ಜತೆಗಿರುವುದೇ ನನ್ನ ಸೌಭಾಗ್ಯ. ದಿನಗಳು ಉರುಳಿದಂತೆಲ್ಲಾ ಇವಳ ಖ್ಯಾತಿ ಹೆಚ್ಚಬೇಕೇ

ವಿನಃ ಕಡಿಮೆಯಾಗಬಾರದು ಎಂಬುದು ರಾಜನ ಆಸೆಯಾಗಿತ್ತು. ಇಷ್ಟಾದರೂ, ರಾಜನಿಗೆ ಒಳಗೊಳಗೇ ಹೆದರಿಕೆಯಿತ್ತು; ಈ ಮೂರನೇ ರಾಣಿ ಛಕ್ಕನೆ ಮನಸು ಬದಲಾಯಿಸಿ ಬಂಧುಗಳ ಅಥವಾ ನೆರೆಹೊರೆಯ ರಾಜರಿಗೆ ಒಲಿದುಬಿಟ್ಟರೆ ಗತಿಯೇನು ಎಂಬುದೇ ಅವನ ಹೆದರಿಕೆಗೆ ಮುಖ್ಯ ಕಾರಣವಾಗಿತ್ತು. ಎರಡನೇ ಹೆಂಡತಿ ಇದ್ದಳಲ್ಲ, ಅವಳ ವಿಷಯವಾಗಿ ರಾಜನಿಗೆ ದೊಡ್ಡ ನಂಬಿಕೆ. ಎಲ್ಲ ರಹಸ್ಯವನ್ನೂ ಅವಳೊಂದಿಗೆ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದ. ಸಮಸ್ಯೆಗಳು ಎದುರಾದಾಗ ಆಕೆಯ ಸಲಹೆ ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದ. ಆಕೆಯಾದರೂ ಅಷ್ಟೆ. ರಾಜನ ಮೇಲೆ ಅಪಾರ ಪ್ರೀತಿ, ಕರುಣೆ ಹೊಂದಿದ್ದಳು ಅಥವಾ ಹಾಗೆ ತೋರಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಳು!

ಇನ್ನು, ಮೊದಲ ಹೆಂಡತಿಯನ್ನು ಕಂಡರೆ ರಾಜನಿಗೆ ಏನೋ ತಾತ್ಸಾರ. ಆಕೆ ಇರುವುದೇ ದಂಡ ಎಂಬುದು ಅವನ ಭಾವನೆಯಾಗಿತ್ತು. ಎಷ್ಟೋ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಅದನ್ನು ಬಾಯಿಬಿಟ್ಟು ಹೇಳಿಯೂಬಿಟ್ಟಿದ್ದ. ಅಂಥ ಮಾತುಗಳಿಂದ ನೋವಾದರೂ ಆಕೆ ತೋರಿಸಿಕೊಂಡಿರಲಿಲ್ಲ. ಬದಲಿಗೆ, ಗಂಡನ ತಿರಸ್ಕಾರದ ನಂತರವೂ ಆತನನ್ನು ತೀವ್ರವಾಗಿ ಇಷ್ಟಪಡುತ್ತಿದ್ದಳು. ಆಕೆ ತನ್ನ ಬಗ್ಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಕೇರ್ ತೆಗೆದುಕೊಂಡಾಗಲೆಲ್ಲ ಇವನಿಗೆ ಒಂಥರಾ ಕಿರಿಕಿರಿಯಾಗುತ್ತಿತ್ತು...

●

ಕಾಲಚಕ್ರ ಉರುಳಿತು. ಈ ರಾಜ ದಿಢೀರ್ ಕಾಯಿಲೆ ಬಿದ್ದ. ಎಷ್ಟೆಲ್ಲ ಔಷಧ ಸೇವಿಸಿ, ಚಿಕಿತ್ಸೆ ಪಡೆದರೂ ಕಾಯಿಲೆ ಗುಣವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಬದಲಿಗೆ ಹೆಚ್ಚುತ್ತಲೇ ಹೋಯಿತು. ಓಹ್, ಈ ರೋಗ ಎಂದೆಂದೂ ವಾಸಿಯಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ನನ್ನ ಕಡೆಗಾಲ ಸಮೀಪಿಸಿದೆ ಎಂದು ರಾಜನಿಗೂ ಖಚಿತವಾಗಿ ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ತಕ್ಷಣ ಅವನಿಗೆ ನಾಲ್ವರು ಹೆಂಡತಿಯರ ನೆನಪಾಯಿತು. ಬದುಕಿಡೀ ಜತೆಯಾಗಿಯೇ ಇದ್ದವರನ್ನು ಸಾವಿನ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲೂ ಜತೆಗೆ ಬನ್ನಿ ಎಂದು ಕರೆವ ಆಸೆಯಾಯಿತು.

ಆತ ತಕ್ಷಣ ನಾಲ್ಕನೇ ಹೆಂಡತಿಯನ್ನು ಕರೆದು ಹೇಳಿದ: 'ನೋಡು ಚಿನ್ನಾ, ಇಷ್ಟು ವರ್ಷ ನಿನ್ನ ಸಂತೋಷಕ್ಕೆ ಅಂತಾನೇ ಬದುಕಿದೆ. ನಿನ್ನ ನಗುವೇ ನನ್ನ ಸೌಭಾಗ್ಯ ಎಂದುಕೊಂಡೆ. ಆದರೆ, ಈಗ ನನ್ನ ಕಡೆಗಾಲ ಬಂದೇ ಬಿಟ್ಟಿದೆ. ಒಂಟಿಯಾಗಿ ಸಾಯಲು ವಿಪರೀತ ಭಯ. ಪ್ಲೀಸ್, ಸಾವಿನಲ್ಲೂ ನನ್ನೊಂದಿಗೆ ಬರುವೆಯಾ...?'

ಈ ಮಾತು ಕೇಳಿ ಕಿರಿಯ ಹೆಂಡತಿ 'ಛೀ' ಎಂದಳು. 'ಎಂಥ ಅಪಶಕುನದ ಮಾತು ರೀ ನಿಮ್ದು? ನೀವು ಸತ್ತರೆ ಅದು ನಿಮ್ಮ ಕರ್ಮ. ಸತ್ತಾಗ ನಾನೂ ನಿಮ್ಮೊಂದಿಗೆ ಬರಬೇಕು ಅನ್ನೋದು ಯಾವ ನ್ಯಾಯ? ನಾನಂತೂ ಬರಲಾರೆ. ನಿಮಗೆ ದೊಡ್ಡ ನಮಸ್ಕಾರ' ಎಂದು ಹೇಳಿ ಸರಭರನೆ ಹೋಗಿಯೇಬಿಟ್ಟಳು.

ರಾಜನಿಗೆ ಬೀಸಿ ಹೊಡೆದಂತಾಯಿತು. ಬಿ.ಪಿ. ದಿಢೀರ್ ಹೆಚ್ಚಿತು. ಆದರೂ ಹೇಗೋ ತನ್ನನ್ನು ತಾನೇ ಕಂಟ್ರೋಲ್ ಮಾಡಿಕೊಂಡ. ಆಗಲೇ ಆತನಿಗೆ ಮೂರನೇ ಹೆಂಡತಿ ನೆನಪಾದಳು. ಪ್ರತಿ ಪ್ರವಾಸದ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲೂ ಜತೆಗೇ ಬರುತ್ತಿದ್ದ ಆಕೆ ಈ ಕಡೆಯ ಯಾತ್ರೆಯಲ್ಲೂ ಬಂದೇ ಬರ್ತಾಳೆ ಎಂದು ನಂಬಿ ಆಕೆಯನ್ನು ಕರೆದ. ತನ್ನ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ವಿವರಿಸಿ- 'ಈ ಕಡೆಯ ಯಾತ್ರೆಯಲ್ಲೂ

ಜತೆಗೆ ಬರ್ತೀಯ ತಾನೆ' ಎಂದು ಕೇಳಿದ.

'ಛೆ, ಛೆ, ನಾನ್ಯಾಕೆ ಹಾಗೆ ಮಾಡ್ಲಿ? ಆಯಸ್ಸು ಮುಗೀತಾ ಬಂದಿರೋದು ನಿಮ್ದು. ಕ್ಷಮಿಸಿ, ನಿಮ್ಮೊಂದಿಗೆ ನಾನು ಬರಲಾರೆ. ನಿಮ್ಮ ನಿಧನಾನಂತರ ನಾನು ಬೇರೆಯವರೊಂದಿಗೆ ಬದುಕ್ತೇನೆ...' ಎಂದಳಾಕೆ. ಈ ಮಾತು ಕೇಳಿದ ರಾಜನಿಗೆ ಈಟಿಯಿಂದ ನೇರ ಹೃದಯವನ್ನೇ ಮೀಟಿದಂತಾಯಿತು. ಕೆಲ ಸಮಯದ ನಂತರ ಚೇತರಿಸಿಕೊಂಡು ಎರಡನೇ ಹೆಂಡತಿಯನ್ನು ಕರೆದು ಹೀಗೆಂದ:

'ರಾಣೀ, ಈವರೆಗಿನ ಬದುಕಿನಲ್ಲಿ ಕಷ್ಟ-ಸುಖದ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ನೀನಿದ್ದೆ. ತುಂಬ ಸಮಸ್ಯೆಗಳಿಗೆ ಪರಿಹಾರ ಹೇಳಿದೆ. ಈಗ ನಾನು ಒಂಟಿಯಾಗಿ ಸಾಯಲು ಇಷ್ಟಪಡಲಾರೆ. ಈ ಸಮಸ್ಯೆಗೆ ಒಂದು ಪರಿಹಾರ ಹೇಳು...'

ರಾಣಿ ಉದಾಸೀನದಿಂದ ಹೀಗೆಂದಳು: 'ಪ್ರಭೂ, ಈವರೆಗೆ ಅದೆಷ್ಟೋ ಸಮಸ್ಯೆಗಳಿಗೆ ಪರಿಹಾರ ಹೇಳಿದೆ ನಿಜ. ಆದರೆ ಈಗ ನಿಮಗೆ ಯಾವ ಸಲಹೆಯನ್ನೂ ನೀಡಲಾರೆ. ಇನ್ಮೇಲೆ ನನ್ನ ದಾರಿ ನನಗೆ, ನಿಮ್ಮ ದಾರಿ ನಿಮಗೆ...' ಇಷ್ಟು ಹೇಳಿ ಎರಡನೇ ಹೆಂಡತಿಯೂ ಹೋಗಿಬಿಟ್ಟಳು. ಆಗ ರಾಜನಿಗೆ ವಿಪರೀತ ನೋವಾಯಿತು. ತನ್ನ ಸ್ಥಿತಿಗಾಗಿ ಆತ ಬಿಕ್ಕಿ ಬಿಕ್ಕಿ ಅಳಲು ಆರಂಭಿಸಿದ.

ಎರಡು ನಿಮಿಷ ಅತ್ತಿರಬೇಕು, ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಬಾಗಿಲ ಹಿಂದೆ ಯಾವುದೋ ನೆರಳು ಸರಿದಾಡಿದಂತಾಯಿತು. ರಾಜ ಕುತೂಹಲದಿಂದ ಅತ್ತ ನೋಡಿದರೆ-ಅಲ್ಲಿ ಮೊದಲ ಹೆಂಡತಿ ನಿಂತಿದ್ದಳು. ಆಕೆಯ ಕಂಗಳಲ್ಲಿ ದುಗುಡವಿತ್ತು. ಈ ರಾಜ ಬೆಪ್ಪು ಬೆಪ್ಪಾಗಿ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದಾಗ ಆಕೆಯೇ ಹೇಳಿದಳು: 'ರಾಜಾ, ಹೆದರಬೇಡ. ಸಾವಿನ ಮನೆಗೆ ನೀನು ಒಂಟಿಯಾಗಿ ಹೋಗಲು ನಾನು ಬಿಡಲಾರೆ. ನಿನ್ನೊಂದಿಗೆ ನಾನೂ ಬರ್ತೀನಿ. ಸಾವಿನ ನಂತರವೂ ಒಂದು ಬದುಕಿದೆ ಅನ್ನುವುದಾದರೆ ಅಲ್ಲಿ ಕೂಡ ನಿನ್ನನ್ನು ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ ನೋಡ್ಕೋತೀನಿ...'

ಈ ಮಾತು ಕೇಳಿ ರಾಜನಿಗೆ ವಿಪರೀತ ಪಾಪಪ್ರಜ್ಞೆ ಕಾಡಿತು. ಆತ ಮೊದಲ ಹೆಂಡತಿಯ ಕೈ ಹಿಡಿದು ಕಣ್ಣಿಗೊತ್ತಿಕೊಂಡ. ಹಿಂದೆಯೇ ಸಂತೋಷದಿಂದ ಅಳಲಾರಂಭಿಸಿದ...

●

ಕಥೆ ಮುಗೀತಾ ಎಂದು ಪ್ರಶ್ನೆ ಕೇಳಬೇಡಿ.

ಈಗ ಹುಷಾರಾಗಿ ಕೇಳಿಸಿಕೊಳ್ಳಿ: ನಾನು-ನೀವು ಎಲ್ಲರೂ ರಾಜನ ಪಾತ್ರಧಾರಿಗಳೇ! ಸ್ವಾರಸ್ಯವೆಂದರೆ, ನಮಗೂ ನಾಲ್ವರು ಹೆಂಡತಿಯರಿದ್ದಾರೆ!!

ನಾಲ್ಕನೆಯ, ಅತ್ಯಂತ ಮುದ್ದಿನ ಹೆಂಡತಿ ಯಾರು ಗೊತ್ತೆ? ನಮ್ಮ ದೇಹ! ಅದರ ಮೇಲೆ ನಮಗೆ ಇನ್ನಿಲ್ಲದ ವ್ಯಾಮೋಹ. ಅದಕ್ಕೆ ಪನ್ನೀರು ಚಿಮುಕಿಸುವುದೇನು? ಬಗೆಬಗೆಯ ಸೋಪು, ಪೌಡರ್ ಹಾಕಿ ಘಂ ಅನಿಸುವುದೇನು? ಹೊಸ ಬಟ್ಟೆ, ಆಭರಣ ಧರಿಸಿ ಸಂಭ್ರಮಪಡುವ ಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಗತ್ತೇನು? ವಾಹ್, ವಾಹ್... ಆದರೆ, ನಾವು ಇಷ್ಟೆಲ್ಲಾ ಪ್ರೀತಿಸುವ, ಇಷ್ಟಪಡುವ ನಮ್ಮ ದೇಹ, ಉಸಿರು ನಿಂತೊಡನೆಯೇ ನಮ್ಮಿಂದ ದೂರವಾಗಿಬಿಡುತ್ತದೆ!

ಹೌದು ತಾನೆ? ನಮ್ಮ ಬದುಕಿನ ವೈಭವದ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಅಧಿಕಾರ, ಅಂತಸ್ತು ಮತ್ತು ಸಂಪಾದನೆಯನ್ನು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಹೆಮ್ಮೆಯಿಂದ ತೋರಿಸಿಕೊಂಡು ಓಡಾಡಿರುತ್ತೇವೆ. ಸಂಪಾದನೆ ಎಂಬುದು ಸತ್ತ ನಂತರವೂ ಜತೆಗಿರುತ್ತದೆ ಎಂಬ ಭ್ರಮೆ ನಮ್ಮದು. ಆದರೆ, ನಾವು ಜೀವ ಬಿಟ್ಟ ಮರುಕ್ಷಣದಿಂದಲೇ ನಿಮ್ಮ ಅಧಿಕಾರ, ಹಣ, ಆಸ್ತಿ, ಸಂಪಾದನೆ ಇನ್ಯಾರದೋ ಪಾಲಾಗುತ್ತದೆ. ಹೌದು. ಇದು ನಮ್ಮ ಮೂರನೇ ಹೆಂಡತಿ !

ಎರಡನೇ ಹೆಂಡತಿ ಬೇರೆ ಯಾರೂ ಅಲ್ಲ-ನಮ್ಮ ಗೆಳೆಯ, ಗೆಳತಿಯರು! ನಾವು ಗೆಲುವಿನ ಹಾದಿಯಲ್ಲಿದ್ದ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲ ಸಂಗತಿಗಳನ್ನೂ ಅವರೊಂದಿಗೆ ಹೇಳಿಕೊಂಡಿರುತ್ತೇವೆ. ಸಲಹೆ ಕೇಳಿರುತ್ತೇವೆ. ಅದರಂತೆಯೇ ನಡೆದುಕೊಂಡಿರುತ್ತೇವೆ. ಆದರೂ, ನಾವು ಸತ್ತು ಹೋಗುವುದು ಗ್ಯಾರಂಟಿ ಅನ್ನಿಸಿದಾಗ ಯಾರೂ ನೆರವಿಗೆ ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಬದಲಿಗೆ, ದೂರದಲ್ಲಿ ನಿಂತೇ ಟಾಟಾ ಮಾಡಿಬಿಡುತ್ತಾರೆ!

ಪ್ರಿಯ ಓದುಗಾ, ಇಷ್ಟು ಓದಿದ ನಂತರ-ಆ ಮೊದಲನೆ ಹೆಂಡತಿ ಯಾರೆಂದು ತಿಳಿಯುವ ಕುತೂಹಲವೇ? ಕೇಳು: ಅದು ಇನ್ಯಾರೂ ಅಲ್ಲ- ನಮ್ಮ ಪೋಷಕರು, ತಾಯ್ತಂದೆಯರು! ಯಾಕೆ ಹಾಗೆ ಮಾಡ್ತೀವಿ? ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ಆದರೆ, ನಾವೆಲ್ಲರೂ ನಮ್ಮ ತಾಯ್ತಂದೆಯರನ್ನು ತಾತ್ಸಾರದಿಂದ ನೋಡ್ತೀವಿ. ಅವರು ನಮ್ಮ ಬದುಕಿಗೆ ಭಾರವಾದವರು ಅಂದುಕೊಳ್ತೀವಿ. ಅವರು ನಮ್ಮ ಜತೆಗೆ ಇರುವುದೇ ಬೇಡ ಎಂದು ಎಷ್ಟೋ ಬಾರಿ ಅಂದುಕೊಳ್ತೀವಿ. ಅದನ್ನು ನಾಚಿಕೆಯಿಲ್ಲದೇ ಅವರೆದುರು ನಿಂತು ಹೇಳಿಯೂಬಿಡ್ತೀವಿ ! ಆದರೆ, ಅಂಥ ಹೇಳಿಕೆಗಳಿಂದ ಮರ್ಮಾಘಾತ ವಾದರೂ ನಮ್ಮ ತಾಯ್ತಂದೆಯರು ಮುನಿಯುವುದಿಲ್ಲ. ಬದಲಾಗಿ, ಸದಾ ನಮ್ಮ ಒಳಿತನ್ನೇ ಬಯಸುತ್ತಾರೆ. ಆಕಸ್ಮಾತ್ ನಾವು ಕಾಯಿಲೆ ಬಿದ್ದರೆ ಶುಶ್ರೂಷೆಗೆ ನಿಲ್ಲುತ್ತಾರೆ. ನಮ್ಮ ಒಳ್ಳೆಯದಕ್ಕೆಂದೇ ಪೂಜೆ ಮಾಡಿಸುತ್ತಾರೆ. ಹರಕೆ ಕಟ್ಟಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಎಲ್ಲ ಪ್ರಯತ್ನಗಳ ನಂತರವೂ ನಾವು ಸತ್ತೇ ಹೋದರೆ, ಆಗಲೂ ತೀವ್ರ ಶೋಕದಿಂದ ಹಿಂದೆಯೇ ಬರುತ್ತಾರೆ. ಕೆಲವರಂತೂ ಮಕ್ಕಳ ಅಗಲಿಕೆ ಸಹಿಸದೆ ಆ ಕ್ಷಣದಲ್ಲೇ ತಾವೂ ಸತ್ತು ಹೋಗುತ್ತಾರೆ! ಅದರರ್ಥ ಇಷ್ಟೆ: ಈ ಕಥೆಯಲ್ಲಿನ ರಾಜನಿಗೆ ಬಂದ ದುರ್ಗತಿ ನಿಮಗೆ ಬರಬಾರದು ಅನ್ನುವುದಾದರೆ ಪ್ಲೀಸ್, ಮನೆಯಲ್ಲಿರುವ ಅಪ್ಪ-ಅಮ್ಮನನ್ನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳಿ...

34

ತಂದೆಯೊಂದಿಗೆ ದೀಪಕ್

ಆ ಎನ್ನಾರೈ ನೂರೈವತ್ತು ಮಂದಿಯ ಜೀವ ಉಳಿಸಿದ!

ಇದನ್ನು ನೀವು ದೈವಲೀಲೆ ಅನ್ನುತ್ತೀರೋ, ಮಿರಾಕಲ್ ಎಂದು ಕರೆಯುತ್ತೀರೋ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ಆದರೆ, ಧ್ಯಾನಕ್ಕೆ ಕೂತ ಮರುಕ್ಷಣವೇ ಈ ಸಾವಿನ ಮನೆಯಿಂದ ಪಾರಾಗುವುದು ಹೇಗೆಂದು ನನಗೆ ಐಡಿಯಾ ಬಂತು.

ಇದು, ಸಾಮಾನ್ಯನೊಬ್ಬನ ಅಪ್ರತಿಮ ಸಾಹಸದ ಕಥೆ. ಸೋಲು ಕಣ್ಣೆದುರೇ ಇದೆ ಎಂದು ಗೊತ್ತಾದ ನಂತರವೂ 'ಪಾಸಿಟಿವ್' ಆಗಿ ಯೋಚಿಸಿದರೆ ಗೆಲುವು ನಮ್ಮ ಕೈ ಹಿಡಿಯುತ್ತದೆ ಎಂಬುದಕ್ಕೆ ಸಾಕ್ಷಿಯಾಗುವ ಕಥೆ. ಸಾವಿನ ಭಯ, ಅಳ್ಳೆದೆಯವರಿಂದಲೂ ದೊಡ್ಡ ಸಾಹಸವನ್ನೇ ಮಾಡಿಸಿಬಿಡುತ್ತದೆ ಎಂಬ ಮಾತಿಗೆ ಕನ್ನಡಿ ಹಿಡಿಯುವ ಕಥೆ. ರಾಂಗೋಪಾಲ್ ವರ್ಮಾನ ಸಿನಿಮಾಗಳ ರೋಮಾಂಚನವನ್ನೂ ಮೀರಿಸುವಂಥ ರೋಮಾಂಚಕ ಕಥೆ.

ಈ ಕಥೆಯ ಹೀರೋ-ದೀಪಕ್ ಕುಂತಾವಾಲಾ. ಈತ, ಗುಜರಾತ್ ಮೂಲದ ಅನಿವಾಸಿ ಭಾರತೀಯ. 'ನಾನು ಲಕ್ಷಾಧಿಪತಿ' ಎಂದು ಭಿಡೆಯಿಲ್ಲದೆ ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳುವ ದೀಪಕ್, ಇಂಗ್ಲೆಂಡಿನಲ್ಲಿ ಬಿಜಿನೆಸ್‌ಮನ್. 2008ರ ನವೆಂಬರ್ 26ರಂದು ಮುಂಬಯಿಯ ತಾಜ್ ಹೋಟೆಲ್‌ಗೆ ಯಮದೂತರಂತೆ ನುಗ್ಗಿ ಬಂದ ಪಾಕಿಸ್ತಾನದ ಉಗ್ರರು ಯದ್ವಾತದ್ವಾ ಗುಂಡು ಹಾರಿಸಿ ಅಮಾಯಕರನ್ನು ಕೊಂದು ಹಾಕಿದರಲ್ಲ? ಆ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಈ ದೀಪಕ್ ಕುಂತಾವಾಲಾ, 60 ವರ್ಷದ ತನ್ನ ವೃದ್ಧ ತಂದೆಯೊಂದಿಗೆ ಅದೇ ಹೋಟೆಲ್ಲಿನಲ್ಲಿದ್ದ. ಉಗ್ರರ ಅಟಾಟೋಪವನ್ನು

ಕಣ್ಣಾರೆ ಕಂಡ. ತಮ್ಮಿಂದ ಕೇವಲ ಹತ್ತು ಮೀಟರ್ ದೂರದ ಇನ್ನೊಂದು ರೂಂನಲ್ಲಿದ್ದ ಉಗ್ರರು ಯಾವ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಾದರೂ ನುಗ್ಗಿ ಬಂದು ಗುಂಡು ಹಾರಿಸಬಹುದು; ಯಾವ ಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಬೇಕಾದರೂ ನಮ್ಮ ಪ್ರಾಣ ಹೋಗಬಹುದು ಎಂದು, ಉಗ್ರರ ದಾಳಿ ಶುರುವಾದ ಕೆಲವೇ ಕ್ಷಣಗಳಲ್ಲಿ ದೀಪಕ್‌ಗೆ ಅರ್ಥವಾಗಿ ಹೋಗಿತ್ತು.

ಸಂತೋಷದ, ಹೆಮ್ಮೆಯ ಸಂಗತಿಯೆಂದರೆ, ಸಾವು ಕಣ್ಣೆದುರಿಗೇ ಇದೆ ಎಂದು ಅರ್ಥವಾದ ನಂತರ ಕೂಡ ದೀಪಕ್ ಕುಂತಾವಾಲಾ, ಧೈರ್ಯ ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳಲಿಲ್ಲ. ಜತೆಗಿದ್ದ 150 ಮಂದಿಗಿಂತ ಮುಂಚಿತವಾಗಿಯೇ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯ ಸೂಕ್ಷ್ಮತೆಯನ್ನು ಆತ ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಂಡ. ಈ ಕ್ಷಣದ ಮಟ್ಟಿಗೆ, ಇಲ್ಲಿರುವ 150 ಮಂದಿಯನ್ನೂ ನಾನು ಕಾಪಾಡಬೇಕು. ಅವರ ಪಾಲಿಗೆ ನಾನೇ ಲೀಡರ್ ಆಗಬೇಕು ಎಂದು ನಿರ್ಧರಿಸಿಬಿಟ್ಟ. ನಂತರ, ತಾವು ಉಳಿದುಕೊಂಡಿದ್ದ, ತಾಜ್ ಹೋಟೆಲಿನ ಮೊದಲ ಮಹಡಿಯ ರೂಂನಲ್ಲಿದ್ದ ಅಷ್ಟೂ ಕರ್ಟನ್‌ಗಳನ್ನು ಬಿಚ್ಚಿಕೊಂಡು, ಅವುಗಳನ್ನು ಒಂದಕ್ಕೊಂದು ಗಂಟು ಹಾಕಿ, ಹಗ್ಗದಂತೆ ಮಾಡಿದ.

ನಂತರ, ಅದೇ ರೂಂನ ಕಿಟಕಿಯೊಂದನ್ನು ಒಡೆದು ಹಾಕಿ, ಕರ್ಟನ್ ಕಂ ಹಗ್ಗವನ್ನು ಕಿಟಕಿಯಿಂದ ಇಳಿಬಿಟ್ಟ. 'ಕರ್ಟನ್ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಸಿನಿಮಾದ ಹೀರೋಗಳ ಥರಾನೇ ಇಳಿದು, ಇಪ್ಪತ್ತೈದು ಅಡಿ ಕೆಳಗಿರುವ ನೆಲ ತಲುಪಿಕೊಳ್ಳಿ. ಬದುಕಬೇಕು ಅನ್ನುವುದಾದರೆ ಉಳಿದಿರುವುದು ಅದೊಂದೇ ದಾರಿ' ಎಂದು ಘೋಷಿಸಿದ. ಅಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ, ಮೊದಲಿಗೆ ತನ್ನ ವೃದ್ಧ ತಂದೆಯನ್ನೇ ಕೆಳಗಿಳಿಸಿಬಿಟ್ಟ. (ಮಗನ ಸಾಹಸದ ಪರೀಕ್ಷೆಗೆ ಅಪ್ಪನೇ ಬಲಿಪಶು!) ಆ ಮೂಲಕ ಜತೆಗಿದ್ದ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಧೈರ್ಯವಾಗಿ ಕೆಳಗಿಳಿಯಬಹುದು ಎಂದು ತೋರಿಸಿಕೊಟ್ಟ. ಕಡೆಗೆ, ಎಲ್ಲ 150 ಮಂದಿಯ ಪ್ರಾಣ ಉಳಿಸಿಬಿಟ್ಟ. ಇಂಥದೊಂದು ಸಾಹಸಕ್ಕೆ ಆತ ಮಾನಸಿಕವಾಗಿ ಸಿದ್ಧನಾದದ್ದು ಹೇಗೆ? ಎಂಬ ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ ಇಲ್ಲಿ ದೀಪಕ್‌ನ ಮಾತುಗಳಲ್ಲಿಯೇ ವಿವರಣೆಯಿದೆ. ಓದಿಕೊಳ್ಳಿ:

●

'ನನ್ನ ತಂದೆಯ ಹೆಸರು ವಿನಯ್. ಅವರು ಗುಜರಾತ್‌ನಲ್ಲಿ ಸರಕಾರಿ ನೌಕರಿಯಲ್ಲಿದ್ದರು. ಎರಡು ವರ್ಷದ ಹಿಂದಷ್ಟೇ ಅವರಿಗೆ ನಿವೃತ್ತಿಯಾಗಿತ್ತು. ನಮಗೋಸ್ಕರ ದಶಕಗಳ ಕಾಲ ದುಡಿದರಲ್ಲ ಅಪ್ಪ? ಆ ಕಾರಣಕ್ಕೆ ಅವರನ್ನು ಅಭಿನಂದಿಸುವ; ಅದೇ ನೆಪದಲ್ಲಿ ಗೆಳೆಯರು-ಬಂಧುಗಳಿಗೆ ಒಂದು ಪಾರ್ಟಿ ಕೊಡುವ ಮಹದಾಸೆ ನನ್ನದಿತ್ತು. ಬಂಧುಗಳೆಲ್ಲ ಹೊಟ್ಟೆಪಾಡಿನ ನೆಪದಲ್ಲಿ ಮುಂಬಯಿ ಸುತ್ತಮುತ್ತಲೇ ಉಳಿದುಕೊಂಡಿದ್ದರು. ಆ ಕಾರಣಕ್ಕೇ ತಾಜ್ ಹೋಟೆಲಿನಲ್ಲಿ ಪಾರ್ಟಿ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದೆ. 2008ರ ನವೆಂಬರ್ 25ರಂದು ಅದ್ಧೂರಿಯಾಗಿ ಪಾರ್ಟಿ ನಡೆಸಿದ್ದೂ ಆಯಿತು. ಮರುದಿನ, ಅಂದರೆ ನವೆಂಬರ್ 26ರಂದು ನಾನು ಇಂಗ್ಲೆಂಡಿಗೆ ಹೋಗುವುದಿತ್ತು. 'ಒಂದು ದಿನ ಇದೇ ಹೋಟೆಲಿನಲ್ಲಿದ್ದು ಬಿಡೋಣ. ನಂತರ ನಮ್ಮ ನಮ್ಮ ಹಾದಿ ಹಿಡಿಯೋಣ' ಅಂದೆ. ಅಪ್ಪ ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡ.

ನೋಡನೋಡುತ್ತಲೇ ಸಮಯ ಕಳೆದುಹೋಯಿತು. ತಾಜ್ ಹೋಟೆಲಿನಿಂದ ಸೀದಾ ಮುಂಬಯಿಯ ಇಂಟರ್‌ನ್ಯಾಷನಲ್ ಏರ್‌ಪೋರ್ಟ್ ತಲುಪಿಕೊಂಡು, ಅಲ್ಲಿಂದ ಇಂಗ್ಲೆಂಡಿಗೆ

ಹೋಗಲು ನಾನು ಸಿದ್ಧನಾದೆ. ನಮ್ಮ ಲಗೇಜನ್ನು ರೂಂ ಬಾಯ್ ಎತ್ತಿಕೊಂಡು ಹೋದ. ಆದರೆ, ನಾವು ಹೊರಟುನಿಂತ ಕ್ಷಣಕ್ಕೇ ನನ್ನ ಎಡಗಣ್ಣು ಒಂದೇ ಸಮನೆ ಬಡಿದುಕೊಳ್ಳತೊಡಗಿತು. ನಾನು ಬಿಜಿನೆಸ್‌ಮನ್ ನೋಡಿ; ಅದೇ ಕಾರಣಕ್ಕೆ ಶಕುನವನ್ನು ಒಂದಷ್ಟು ಜಾಸ್ತಿಯೇ ನಂಬ್ತೇನೆ. 'ಎಡಗಣ್ಣು ಹೊಡ್ಕೊಳ್ತಾ ಇದೆ ಅಂದರೆ ಅದು ಅಪಶಕುನ. ಹಾಗಾಗಿ ಅರ್ಧಗಂಟೆಯ ನಂತರ ಹೊರಡೋಣ' ಎಂದು ನಿರ್ಧರಿಸಿ ಮೊದಲ ಮಹಡಿಯ ರೂಂನಲ್ಲೇ ಉಳಿದೆ. ಐದಾರು ನಿಮಿಷದ ನಂತರ ಬೇಜಾರಾಗಿ, ಸುಮ್ಮನೇ ತಿರುಗಾಡಲು ಲಾಂಜ್‌ಗೆ ಬಂದೆ.

ನಾಲ್ಕು ಹೆಜ್ಜೆ ಇಟ್ಟಿದ್ದೇನೋ ಇಲ್ಲವೋ, ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆಯೇ ಕೆಳಗೆ ಗುಂಡಿನ ಸದ್ದು ಕೇಳಿಸಿತು. ಗಾಬರಿ-ಕುತೂಹಲದಿಂದ ಬಗ್ಗಿ ನೋಡಿದೆ. ಕಪ್ಪು ದಿರಿಸಿನಲ್ಲಿದ್ದ ಇಬ್ಬರು ಯದ್ವಾತದ್ವಾ ಗುಂಡು ಹಾರಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಮುಂಬಯಿ ಅಂಡರ್‌ವರ್ಲ್ಡ್ ಬಗ್ಗೆ; ಅವರ ಆಕ್ರಮಣದ ಬಗ್ಗೆ ಮೊದಲೇ ಕೇಳಿದ್ದೆನಲ್ಲ? ಅದೇ ಕಾರಣದಿಂದ ಇದೂ ಗ್ಯಾಂಗ್‌ವಾರ್ ಇರಬಹುದು ಅಂದುಕೊಂಡೆ. ಆದರೆ ಮುಂದಿನ ಒಂದೆರಡು ನಿಮಿಷದಲ್ಲಿ ಚೀರಾಟ, ಗ್ರೆನೇಡ್ ಸಿಡಿದ ಸದ್ದು, ಮೇಲಿಂದ ಮೇಲೆ ಗುಂಡು ಹಾರುತ್ತಲೇ ಇರುವ ಸದ್ದು ಕೇಳಿಸಿದಾಗ, ಇದು ಉಗ್ರರ ದಾಳಿ ಎಂದು ಅರ್ಥವಾಗಿ ಹೋಯಿತು.

ಈ ವೇಳೆಗೆ ಗುಂಡು ಹಾರಿದ ಸದ್ದು ಕೇಳಿ ಗಾಬರಿಗೊಂಡ ಅಕ್ಕಪಕ್ಕದ ರೂಂಗಳಲ್ಲಿದ್ದ 150 ಮಂದಿ ದಡಬಡಿಸಿ ಬಂದರು. ಮುಂದಿನ ಕೆಲವೇ ನಿಮಿಷಗಳಲ್ಲಿ ಏನಾಗಿದೆ ಎಂದು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಅರ್ಥವಾಗಿ ಹೋಯಿತು. ಮರುಕ್ಷಣವೇ ಕೆಲವರು ಬಿಕ್ಕಳಿಸಿ ಅಳತೊಡಗಿದರು. ಕೆಲವರು 'ಹೆಲ್ಪ್ ಹೆಲ್ಪ್' ಎಂದು ಚೀರಿಕೊಂಡರು. ಆ ವೇಳೆಗೆ, ಉಗ್ರರು ಒಂದೊಂದೇ ರೂಂಗೆ ನುಗ್ಗಿ, ಅಲ್ಲಿದ್ದವರ ಮೇಲೆ ಗುಂಡು ಹಾರಿಸುತ್ತಿರುವುದೂ ನಮಗೆ ಕಾಣಿಸಿತು. ಆಗ ಶುರುವಾದದ್ದೇ ಜೀವಭಯ.

ನಾನಾದರೂ ಹಾಗೇಕೆ ಮಾಡಿದೆನೋ ಕಾಣೆ. ತಕ್ಷಣವೇ ಎಲ್ಲ 150 ಮಂದಿಯನ್ನೂ ದಬ್ಬಿಕೊಂಡು ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿದ್ದ ಮಿನಿ ಪಾರ್ಟಿಹಾಲ್ ತಲುಪಿಕೊಂಡೆ. 'ರೂಂಗಳಿಗೆ ಹೋಗುವುದೇ ಬೇಡ. ಸಾಯುವುದಿದ್ದರೆ ಎಲ್ಲರೂ ಒಟ್ಟಿಗೇ ಸಾಯೋಣ' ಎಂದೆ. ಎಲ್ಲರೂ ಒಪ್ಪಿದರು. ಒಳಗಿಂದ ಪಾರ್ಟಿಹಾಲ್‌ಗೆ ಲಾಕ್ ಮಾಡಿದೆವು. ಉಗ್ರರಿಗೆ ಅನುಮಾನ ಬಾರದಿರಲೆಂದು ದೀಪ ಆರಿಸಿದೆವು. ಆ ಕತ್ತಲಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲರೂ ಆಗೊಮ್ಮೆ ಈಗೊಮ್ಮೆ ಮೊಬೈಲ್ ದೀಪ ಉರಿಸಿ ಪಿಸುಗುಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಉಗ್ರರು ಯಾವಾಗ ನುಗ್ಗಿ ಬಂದಾರೋ ಎಂದು ಕಲ್ಪಿಸಿಕೊಂಡು ನಿಂತಲ್ಲೇ ನಡುಗುತ್ತಿದ್ದರು. ನನಗೆ ಮೇಲಿಂದ ಮೇಲೆ ಬರುತ್ತಿದ್ದ ಯೋಚನೆ ಒಂದೇ: ಇಷ್ಟೊಂದು ಜನರನ್ನು ಪಾರು ಮಾಡುವುದು ಹೇಗೆ? ಹೇಗೆ? ಹೇಗೆ?

ಬಿಜಿನೆಸ್‌ನಲ್ಲಿ ವಿಪರೀತ ಲಾಸ್ ಆದಾಗ, ಮಾನಸಿಕವಾಗಿ ಧೈರ್ಯ ತಂದುಕೊಳ್ಳಲು ಮೆಡಿಟೇಶನ್‌ಗೆ ಕೂರುತ್ತಿದ್ದವ ನಾನು. ಈ ಸಮಸ್ಯೆಗೆ ಪರಿಹಾರ ಕಂಡುಕೊಳ್ಳಲೂ ಧ್ಯಾನದ ಮೊರೆ ಹೋಗೋಣ ಅನ್ನಿಸಿತು. ಉಳಿದವರೆಲ್ಲ ಜೀವಭಯದಿಂದ ನಡುಗುತ್ತಿದ್ದಾಗಲೇ ಒಂದು ಮೂಲೆಯಲ್ಲಿ ನಾಲ್ಕು ನಿಮಿಷದ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಧ್ಯಾನದಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿಕೊಂಡೆ. ಇದನ್ನು ನೀವು ದೈವಲೀಲೆ ಅನ್ನುತ್ತೀರೋ, ಮಿರಾಕಲ್ ಎಂದು ಕರೆಯುತ್ತೀರೋ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ಆದರೆ, ಧ್ಯಾನಕ್ಕೆ

ಕೂತ ಮರುಕ್ಷಣವೇ ಈ ಸಾವಿನ ಮನೆಯಿಂದ ಪಾರಾಗುವುದು ಹೇಗೆಂದು ನನಗೆ ಐಡಿಯಾ ಬಂತು. ತಕ್ಷಣವೇ ಕಣ್ತೆರೆದು ಜತೆಗಿದ್ದವರನ್ನು ಉದ್ದೇಶಿಸಿ ಪಿಸುಮಾತಲ್ಲೇ ಹೇಳಿದೆ: 'ಫ್ರೆಂಡ್ಸ್, ಜೀವ ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಒಂದು ದಾರಿಯಿದೆ. ಉಗ್ರರಿಗೆ ನಮ್ಮ ಮುಖ ಕಂಡರೂ ಗುಂಡು ಹಾರಬಹುದು. ಹಾಗಾಗಿ ತಕ್ಷಣವೇ ಎಲ್ಲರೂ ಮಲಗಿಬಿಡಿ. ಕೂಗಬೇಡಿ. ಚೀರಬೇಡಿ. ಬಿಕ್ಕಳಿಸಬೇಡಿ. ಮಾತಾಡಬೇಡಿ, ಈಗ ನಮ್ಮಲ್ಲೇ ನಾಲ್ಕು ಜನ ಸೇರಿ ಒಂದು ಕಿಟಕಿ ಒಡೆದು ಹಾಕ್ತೇವೆ. ಉಳಿದವರು, ಇಲ್ಲಿರುವ ಎಲ್ಲ ಕರ್ಟನ್‌ಗಳನ್ನೂ ಕಿತ್ತುಕೊಂಡು ಒಂದಕ್ಕೊಂದು ಗಂಟು ಹಾಕಿ. ಅದನ್ನು ಹಗ್ಗದಂತೆ ಮಾಡಿ ಕಿಟಕಿಯಿಂದ ಇಳಿಬಿಡೋಣ. ಆ ಬದಿಗಿರುವ ಅಗ್ನಿಶಾಮಕ ದಳದವರಿಗೆ ಹೇಗಾದರೂ ಮಾಡಿ ನಾನು ವಿಷಯ ತಿಳಿಸ್ತೇನೆ. ನಂತರ ಒಬ್ಬೊಬ್ಬರಾಗಿ ಹಗ್ಗದಂತಿರುವ ಕರ್ಟನ್ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು 25 ಅಡಿ ಕೆಳಗಿರುವ ನೆಲ ತಲುಪಿಕೊಳ್ಳಿ. ಇಳಿಯುವಾಗ ಜಾರಿ ಬಿದ್ದರೆ, ಕೈಯೋ, ಕಾಲೋ ಮುರಿಯಬಹುದು. ಆದರೆ ಜೀವವಂತೂ ಉಳಿಯುತ್ತದೆ...'

ನಂತರದ ಐದಾರು ನಿಮಿಷಗಳಲ್ಲಿ ಹೊರಗೆ ಗುಂಡಿನ ಸದ್ದು ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲೇ ನಾವು ಒಂದು ಕಿಟಕಿ ಒಡೆಯುವಲ್ಲಿ ಯಶಸ್ವಿಯಾದೆವು. ಆ ವೇಳೆಗೆ ಹತ್ತಾರು ಕರ್ಟನ್‌ಗಳನ್ನು ಗಂಟು ಹಾಕಿದ್ದ ಹಗ್ಗವೂ ರೆಡಿಯಾಗಿತ್ತು. 'ಮೊದಲು ವೃದ್ಧರು ಮತ್ತು ಮಹಿಳೆಯರನ್ನು ಇಳಿಸೋಣ. ಆಮೇಲೆ ಉಳಿದವರು' ಅಂದೆ. ಅಷ್ಟರೊಳಗೆ ಹೋಟೆಲಿನಲ್ಲಿದ್ದವರನ್ನು ರಕ್ಷಿಸಲು ಬಂದಿದ್ದ ಅಗ್ನಿಶಾಮಕದಳದ ಸಿಬ್ಬಂದಿಗೂ 'ಸಂಜ್ಞೆ'ಯ ಮೂಲಕವೇ ನನ್ನ ತಂತ್ರದ ಬಗ್ಗೆ ಹೇಳಿಕೊಂಡಿದ್ದೆ. ನಂತರ 'ಹೂಂ, ಇಳೀರಿ' ಅಂದೆ.

ಉಹುಂ, ಯಾರೊಬ್ಬರೂ ಮುಂದೆ ಬರಲಿಲ್ಲ. ಮೊದಲಿಗರಾಗಿ ಇಳಿಯಬೇಕಲ್ಲ? ಹಾಗೆ ಇಳಿಯುವಾಗ ಏನಾದೀತೋ ಏನೋ ಎಂಬ ಆತಂಕ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಇತ್ತು. ಕರ್ಟನ್‌ಗಳ 'ಕರ್ಟನ್ ಹಗ್ಗ' ಯಾವಾಗ ಬೇಕಾದರೂ ತುಂಡಾಗಬಹುದಿತ್ತು. ಹಾಗೆಂದೇ ಎಲ್ಲರೂ ಹಿಂಜರಿದರು. ತಕ್ಷಣವೇ ನನಗೆ ಅಪ್ಪ ಕಾಣಿಸಿದ. ಆತನಿಗೆ ಬಿ.ಪಿ., ಶುಗರ್, ಹೃದಯದ ತೊಂದರೆ ಇತ್ತು. ಅದೆಲ್ಲ ಗೊತ್ತಿದ್ದೂ 'ಅಪ್ಪಾ, ನೀನೇ ಮೊದಲು ಇಳಿ, ಉಗ್ರರಿಂದ ಗುಂಡೇಟು ತಿಂದು ಸಾಯುವ ಬದಲು ಹೀಗೆ ಸಾಯುವುದೇ ಮೇಲು' ಅಂದೇಬಿಟ್ಟೆ. 60 ವರ್ಷದ ಅಪ್ಪ ಎರಡನೇ ಮಾತೇ ಆಡಲಿಲ್ಲ. 'ಸರಿ' ಎಂದವನೇ ಕಿಟಕಿಯ ಮೇಲೆ ಹತ್ತಿ, ಕರ್ಟನ್‌ನ ಹಗ್ಗ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಸರಸರನೆ ಕೆಳಗಿಳಿಯತೊಡಗಿದ.

ಈ ವೇಳೆಗೆ ಅಗ್ನಿಶಾಮಕದಳದವರಿಗೂ ನಮ್ಮ ತಂತ್ರ ಅರ್ಥವಾಗಿತ್ತು. ಒಣಗಿರುವ ಕರ್ಟನ್, ಇಳಿಯುವವರ ಕೈಯಿಂದ ಜಾರದಿರಲಿ. ಅದು ಸ್ವಲ್ಪ ಒದ್ದೆಯಾಗಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಬಿಗಿ ಸಿಗಲಿ ಎಂಬ ಉದ್ದೇಶದಿಂದ ಅವರು ಕರ್ಟನ್ ಹಗ್ಗಕ್ಕೆ ನೀರು ನುಗ್ಗಿಸಿದರು.

ಫೈರ್ ಎಂಜಿನ್‌ನಿಂದ ದಿಢೀರನೆ ನೀರು ನುಗ್ಗಿ ಬಂದಾಗ ಗಾಬರಿಯಾದ ಅಪ್ಪ, ಆ ಗಾಬರಿಯಲ್ಲೇ ಕೈ ಬಿಟ್ಟುಬಿಟ್ಟ. ಅಷ್ಟೆ, ಆತ ಧಬಾರನೆ ಕೆಳಗೆ ಬಿದ್ದದ್ದು ನನಗೆ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಕಾಣಿಸಿತು. ಕೆಲವೇ ಸೆಕೆಂಡುಗಳಲ್ಲಿ 'ಧಬ್' ಎಂಬ ಸದ್ದೂ ಕೇಳಿಸಿತು. ಹೇಳಿ ಕೇಳಿ ಹಾರ್ಟ್ ಪೇಷಂಟ್. ಈಗ

ಬಿದ್ದನಲ್ಲ? ಆ ಶಾಕ್‌ಗೇ ಆತನ ಜೀವ ಹೋಗಿರುತ್ತೆ ಅನ್ನಿಸಿತು. 'ಅಪ್ಪಾ' ಎಂದು ಚೀರೋಣ ಅಂದುಕೊಂಡೆ. 'ಉಹುಂ, ಅಳುವುದಕ್ಕೆ ಇದು ಕಾಲವಲ್ಲ' ಎಂದಿತು ಒಳಮನಸ್ಸು. ತಕ್ಷಣವೇ ಉಳಿದವರತ್ತ ತಿರುಗಿ- 'ಹಗ್ಗ ಈಗ ಸ್ವಲ್ಪ ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿದೆ. ನಮ್ಮ ತಂದೆಯ ಬಗ್ಗೆ ಯೋಚಿಸಬೇಡಿ. ಆತನದು ಬ್ಯಾಡ್ ಲಕ್, ಅಷ್ಟೆ. ಎಲ್ಲರೂ ಧೈರ್ಯದಿಂದ ಇಳಿಯಿರಿ, ಕೆಳಗೆ ಅಗ್ನಿಶಾಮಕ ದಳದವರು, ಪೊಲೀಸರು, ನಾಗರಿಕರು, ವೈದ್ಯರುಗಳ ಹಿಂಡೇ ಇದೆ. ಅವರೆಲ್ಲ ನಮ್ಮನ್ನು ರಕ್ಷಿಸುತ್ತಾರೆ' ಅಂದೆ. ನನಗೇ ಬೆರಗಾಗುವಂತೆ ಎಲ್ಲರೂ ಅಂಗೈಲಿ ಜೀವ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡೇ ಇಳಿದುಬಿಟ್ಟರು. ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಅಗ್ನಿಶಾಮಕ ದಳದ ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ನೀಡಿದ ಸಹಕಾರವನ್ನು ಮರೆಯುವಂತೆಯೇ ಇಲ್ಲ. ಕಡೆಯವನಾಗಿ ಅದೇ ಕರ್ಟನ್‌ನ ಹಗ್ಗ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಸರಸರನೆ ನಾನೂ ಸುರಕ್ಷಿತವಾಗಿ ಇಳಿದು ಬಂದೆನಲ್ಲ? ಆಗ ನನ್ನೊಂದಿಗಿದ್ದ ಎಲ್ಲ 148 ಮಂದಿಯೂ ಒಟ್ಟಾಗಿ 'ದೀಪಕ್ ಕುಂತಾವಾಲಾಕೀ ಜೈ' ಅಂದರು. ಅವರ ಪ್ರೀತಿ, ಕೃತಜ್ಞತೆಯ ನಡುವೆಯೇ ಅಪ್ಪನ ನೆನಪಾಗಿ ಕಣ್ತುಂಬಿ ಬಂತು. ನಾನು 'ಭಾರತ್ ಮಾತಾಕೀ ಜೈ' ಎಂದು ಮೌನವಾದೆ.

●

ಮೇಲಿಂದ ಬಿದ್ದ ಮರುಕ್ಷಣವೇ ಅಪ್ಪ ಸತ್ತು ಹೋಗಿರುತ್ತಾನೆ ಎಂದು ನಂಬಿದ್ದೆನಲ್ಲ, ಅದೇ ಕಾರಣಕ್ಕೆ ಐದಾರು ಗಂಟೆಗಳ ಬಳಿಕ ಜತೆಗಿದ್ದ ಅಗ್ನಿಶಾಮಕ ದಳದ ಅಧಿಕಾರಿಗೆ 'ಮೊದಲಿಗೆ ಆಯತಪ್ಪಿ ಬಿದ್ದನಲ್ಲ? ಆತ ನನ್ನ ತಂದೆ, ಆತನ ಶವ ಎಲ್ಲಿದೆ?' ಎಂದು ಕೇಳಿದೆ. ಆ ಅಧಿಕಾರಿ ಕೆನ್ನೆ ಕೆನ್ನೆ ಬಡಿದುಕೊಂಡು - 'ಛೆ, ಬಿಡ್ತು ಅನ್ನಿ ಸಾರ್. ನಿಮ್ಮ ತಂದೆಗೆ ಕಾಲು ಮುರಿದಿದೆ ಅಷ್ಟೆ. ಹೋಟೆಲಿನ ಹೊರಗಡೆ ಇರುವ ಆಂಬ್ಯುಲೆನ್ಸ್‌ನಲ್ಲಿ ಅವರು ಆರಾಮಾಗಿದ್ದಾರೆ' ಅಂದರು. ನಾನು ನಂಬದ ಪವಾಡ ನನ್ನ ಕಣ್ಣೆದುರೇ ನಡೆದುಹೋಗಿತ್ತು. ಇಪ್ಪತ್ತೆರಡು ಅಡಿ ಎತ್ತರದಿಂದ ಬಿದ್ದ ನಂತರವೂ ನನ್ನ ಅಪ್ಪ ಬದುಕಿದ್ದ. ಸಾವಿಗೆ ಸವಾಲು ಹಾಕಿ ನಕ್ಕಿದ್ದ...'

●

ಇಷ್ಟು ಹೇಳಿ ಮೌನವಾಗುತ್ತಾನೆ ದೀಪಕ್. ಹಿಂದೆಯೇ 'ನಿಜವಾದ ಹೀರೋಗಳು ಅಂದ್ರೆ ನಮ್ಮ ದೇಶದ ಯೋಧರು. ಅವರ ಮುಂದೆ ನಾನು ಏನೇನೂ ಅಲ್ಲ. ಮೊನ್ನೆ, ಭಂಡ ಧೈರ್ಯದಿಂದ ಗೆದ್ದೆ ಅಷ್ಟೆ' ಅನ್ನುತ್ತಾನೆ. ಅವನ ಧೈರ್ಯ, ಸಾಹಸ, ರಿಸ್ಕ್ ತೆಗೆದುಕೊಂಡ ಸಂದರ್ಭವನ್ನೇ ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ನೆನಪು ಮಾಡಿಕೊಂಡರೆ 'ದೀಪಕ್‌ಗೆ ಲಾಲ್ ಸಲಾಂ' ಎಂದು ಚೀರುವ ಆಸೆಯಾಗುತ್ತದೆ. ನಿಜ ಬದುಕಿನ ಇಂಥ ಹೀರೋಗಳ ಕಥೆ ಕೇಳಿದಾಗೆಲ್ಲ 'ಭಂಡ ಧೈರ್ಯವಿದ್ದರೆ ಭೂಮಂಡಲವನ್ನೇ ಜಯಿಸಬಹುದು' ಎಂಬ ಮಾತು ಬಿಡದೆ ನೆನಪಾಗುತ್ತದೆ. ಅಲ್ಲವೆ?

●

35

ಕೈಗಳಿಲ್ಲದ ಹುಡುಗಿ ವಿಮಾನ ಹಾರಿಸಿದಳು!

ಕೈಗಳಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಕತ್ತೆ ಬಾಲ. ಕಾಲುಗಳಿವೆಯಲ್ಲ? ಅವುಗಳಿಂದಲೇ ತಲೆ ಬಾಚಿಕೊಳ್ಳುವ, ತುಟಿಗೆ ಲಿಪ್‌ಸ್ಟಿಕ್ ಹಚ್ಚಿಕೊಳ್ಳುವ, ಕೆನ್ನೆಗೆ ರಂಗು ಬಳಿದುಕೊಳ್ಳುವ ತರಬೇತಿ ನೀಡಬಾರದೇಕೆ ಎಂದು ಯೋಚಿಸಿದರು.

ಕಾಲುಗಳಿಲ್ಲದ ನಾಗನರೇಶ್ ಕರುತರ ಸಾಫ್ಟ್‌ವೇರ್ ಎಂಜಿನಿಯರ್ ಆದದ್ದನ್ನು; ಕೈ-ಕಾಲುಗಳಿಲ್ಲದ ನಿಕ್ ಜೆಸಿಕ್‌ನ ಯಶೋಗಾಥೆಯನ್ನು; ಅಂಧತ್ವಕ್ಕೇ ಸವಾಲು ಹಾಕಿ ಭರತನಾಟ್ಯದ ದೊರೆಯಾದ ಬುಸೇಗೌಡರ ಕತೆಯನ್ನು; ಕಡುಕಡುಕಡುಕಡು ಬಡತನದ ಮಧ್ಯೆಯೂ ಐಎಎಸ್ ಮಾಡಿದ ಗೋವಿಂದ ಜೈಸ್ವಾಲ್‌ನ ದಿಗ್ವಿಜಯದ ಚರಿತೆಯನ್ನು ಈ ಹಿಂದೆ, ಓದಿದ್ದೀರಿ. ಈಗ ನಿಮ್ಮೆದುರು ತೆರೆದುಕೊಳ್ಳಲಿರುವುದು, ಇವರೆಲ್ಲರನ್ನೂ ಮೀರಿಸಿದ ಮಹಾನ್ ಸಾಧಕಿಯೊಬ್ಬಳ ಬದುಕಿನ ಕಥೆ.

ಈಕೆಯ ಹೆಸರು ಜೆಸ್ಸಿಕಾ ಕಾಕ್ಸ್. ಅಮೆರಿಕದ ಅರಿಜೋನಾದಲ್ಲಿರುವ ಜೆಸ್ಸಿಕಾಗೆ ಈಗ 25 ವರ್ಷ. ನಮ್ಮ ಬಾಲಿವುಡ್ ಬೆಡಗಿಯರಿಗೇ ಸೈಡು ಹೊಡೆಯುವಂಥ ರೂಪಸಿಯಾಗಿರುವ ಜೆಸ್ಸಿಕಾಗೆ ಎರಡೂ ಕೈಗಳಿಲ್ಲ! ಸ್ವಾರಸ್ಯವಿರುವುದೇ ಇಲ್ಲಿ; ಏನೆಂದರೆ, ಎರಡೂ ಕೈಗಳಿಲ್ಲದ ಈ ಬೆಡಗಿ ಕರಾಟೆಯಲ್ಲಿ ಬ್ಲಾಕ್ ಬೆಲ್ಟ್ ಪಡೆದಿದ್ದಾಳೆ. ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಈಜು ಚಾಂಪಿಯನ್ ಪ್ರಶಸ್ತಿ

ಗೆದ್ದುಕೊಂಡಿದ್ದಾಳೆ. ಸಂಗೀತ ಲೋಕದ ದಿಗ್ಗಜರೇ ವಾಹ್ ಎಂದು ಉದ್ಗರಿಸುವಂತೆ ಹಾರ್ಮೋನಿಯಂ ಬಾರಿಸುತ್ತಾಳೆ. ಕಾಲ್ಬೆರಳುಗಳ ನೆರವಿನಿಂದಲೇ ನಿಮಿಷಕ್ಕೆ 25 ಪದ ಟೈಪು ಮಾಡುತ್ತಾಳೆ. ಕಾಲಿಂದಲೇ ನೋಟ್ಸ್ ಬರೆದುಕೊಂಡು, ಸೈಕಾಲಜಿಯಲ್ಲಿ ಡಿಗ್ರಿ ಪಡೆದಿದ್ದಾಳೆ. ಗಂಟೆಗೆ ಎಂಬತ್ತು ಕಿಲೋಮೀಟರ್ ಸ್ಪೀಡಿನಲ್ಲಿ ಕಾರು ಓಡಿಸುತ್ತಾಳೆ. ಮತ್ತು ಈಗ ವಿಮಾನವನ್ನೂ ಹಾರಿಸಿದ್ದಾಳೆ! ಆ ಮೂಲಕ ಕಾಲುಗಳಿಂದಲೇ ವಿಮಾನ ಹಾರಿಸಿದ ಜಗತ್ತಿನ ಮೊಟ್ಟಮೊದಲ ಪೈಲಟ್ ಎಂಬ ಖ್ಯಾತಿಗೆ ಪಾತ್ರಳಾಗಿದ್ದಾಳೆ.

ಹಾಗೆ ನೋಡಿದರೆ, ಕೈಗಳಿಲ್ಲದೆ ಬದುಕುವುದು ಕಷ್ಟ ಅಂದರೆ ಕಷ್ಟ. ನಮ್ಮ ದಿನನಿತ್ಯದ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಕೆಲಸಕ್ಕೂ ಕೈಗಳು ಬೇಕೇ ಬೇಕು. ಶಾಲೆ, ಕಾಲೇಜು, ಮನೆ ಅಥವಾ ಒಂದು ಸಮಾರಂಭದಲ್ಲಿ ಹತ್ತು ಮಂದಿಯ ಮಧ್ಯೆ ಕೈಗಳಿಲ್ಲದ ಒಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿ ಇದ್ದರೆ, ಆತನನ್ನು ಬೆರಗಿನಿಂದ, ಅನುಕಂಪದಿಂದ, ವ್ಯಂಗ್ಯದಿಂದ, ತಾತ್ಸಾರದಿಂದ, ನೋಡುವವರೇ ಜಾಸ್ತಿ. ಮೇಲಿಂದ ಮೇಲೆ ಇಂಥ ಅನುಭವಗಳಾದರೆ, ಅದೇ ಕೊರಗಿನಿಂದ ಅಂಗವಿಕಲರು, ಬದುಕಿಗೇ ಗುಡ್‌ಬೈ ಹೇಳುವಂಥ ಕಠೋರ ನಿರ್ಧಾರಕ್ಕೂ ಬಂದುಬಿಡುವುದುಂಟು. ಆದರೆ, ಕೈಗಳೇ ಇಲ್ಲ ಎಂದು ಗೊತ್ತಾದ ಮೇಲೂ ಮಹಾನ್ ಸಾಧಕಿಯಾಗಿ ರೂಪುಗೊಳ್ಳುವುದು ಜೆಸ್ಸಿಕಾ ಕಾಕ್ಸ್‌ಗೆ ಹೇಗೆ ಸಾಧ್ಯವಾಯಿತು? ಸಾಧನೆಯ ಒಂದೊಂದೇ ಮೆಟ್ಟಿಲೇರುವ ಹಾದಿಯಲ್ಲಿ ಆಕೆ ಎದುರಿಸಿದ ಸವಾಲುಗಳೆಂಥವು? ಕ್ಷಣ ಕ್ಷಣವೂ ಆಕೆಯ ಜತೆಗೇ ಇದ್ದು- 'ಹೆದರಬೇಡ, ಮುನ್ನುಗ್ಗು' ಎಂದು ಧೈರ್ಯ ತುಂಬಿದವರು ಯಾರು? ಕಾಲುಗಳಿಂದಲೇ ಕಾರು ಓಡಿಸುವಾಗ ಆಕೆಗೆ ಭಯವಾಗಲಿಲ್ಲವಾ? ವಿಮಾನ ಹಾರಿಸುವುದು ಕಷ್ಟವಾಗಲಿಲ್ಲವಾ?

ಇಂಥವೇ ಕುತೂಹಲದ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳಿಗೆ ಇಲ್ಲಿ ಉತ್ತರವಿದೆ.

●

ಜೆಸ್ಸಿಕಾಳ ತಂದೆ-ತಾಯಿಯ ಹೆಸರು ವಿಲಿಯಂ ಹಾಗೂ ಇನೆಜ್ ಕಾಕ್ಸ್. ಇಪ್ಪತ್ತಾರು ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದೆ, ಅಂದರೆ 1982ರ ಒಂದು ದಿನ, ನಾನು ಗರ್ಭಿಣಿ ಎಂದು ಇನೆಜ್ ಕಾಕ್ಸ್ ಘೋಷಿಸಿದಾಗ ಎಲ್ಲ ಗಂಡಂದಿರಂತೆಯೇ ವಿಲಿಯಂ ಕೂಡ ಕುಣಿದು, ಕುಪ್ಪಳಿಸಿದ. ನಂತರ ಹೆಂಡತಿಯನ್ನು ಮೇಲಿಂದ ಮೇಲೆ ಚೆಕಪ್‌ಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋದ. ಡಾಕ್ಟರ್‌ಗಳು ಹೇಳಿದ ಎಲ್ಲ ಔಷಧಿ ಕೊಡಿಸಿದ. ಹೆಂಡತಿಯನ್ನು ಮಗುವಿಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ನೋಡಿಕೊಂಡ. ವಿಪರ್ಯಾಸವೆಂದರೆ, ಇನೆಜ್ ಕಾಕ್ಸ್‌ಳನ್ನು ರೂಟೀನ್ ಚೆಕಪ್‌ಗೆ ಒಳಪಡಿಸಿದ ಯಾವ ವೈದ್ಯರಿಗೂ ಆಕೆಯ ಹೊಟ್ಟೆಯೊಳಗೆ ಕೈಗಳೇ ಇಲ್ಲದ ಮಗು ಬೆಳೆಯುತ್ತಿದೆ ಎಂದು ಗೊತ್ತಾಗಲೇ ಇಲ್ಲ. ಅವರು ಪ್ರತಿ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲೂ 'ಮಗು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಬೆಳೆಯುತ್ತಿದೆ' ಎಂದೇ ರಿಪೋರ್ಟ್ ಕೊಡುತ್ತಾ ಬಂದರು. ಆದರೆ, 1983ರ ಮಾರ್ಚ್ 2ರಂದು ಹೆರಿಗೆಯಾಯಿತಲ್ಲ? ಆಗ ವಿಲಿಯಂ-ಇನೆಜ್ ಕಾಕ್ಸ್ ದಂಪತಿಗೆ ಆಘಾತ ಕಾದಿತ್ತು. ಅಪ್ಸರೆಯರನ್ನೂ ಮೀರಿಸುವಷ್ಟು ಮುದ್ದಾಗಿದ್ದ ಅವರ ಮಗುವಿಗೆ ಕೈಗಳೇ ಇರಲಿಲ್ಲ!

ಮಗುವಿಗೆ, ಅದರಲ್ಲೂ ಹೆಣ್ಣು ಮಗುವಿಗೆ ಕೈಗಳೇ ಇಲ್ಲ ಎಂದು ತಿಳಿದಾಗ, ಭಾರತದ

ತಂದೆ-ತಾಯಿಗಳಾಗಿದ್ದರೆ- ಮೊದಲು ದೇವರಿಗೆ ಹರಕೆ ಕಟ್ಟುತ್ತಿದ್ದರು. ಅಥವಾ ಅಪ್ಪನೋ ಅಮ್ಮನೋ ಮಾಡಿದ ಯಾವುದೋ ಪಾಪಕ್ಕೆ ದೇವರು ಹೀಗೆ ಶಿಕ್ಷೆ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾನೆ ಎಂದು ನಂಬುತ್ತಿದ್ದರು. ಕೈಗಳೇ ಇಲ್ಲದ ಮೇಲೆ ಆ ಮಗುವಿನ ಬದುಕು ರೂಪಿಸುವುದು ಕಷ್ಟ ಎಂದು ಯೋಚಿಸಿ, ಸ್ಕೂಲ್ ಬಿಡಿಸಿ, ಬದುಕಿಡೀ ಅದು ಸುತ್ತಮುತ್ತಲಿನವರ ಅನುಕಂಪದ ಮಧ್ಯೆಯೇ ಬದುಕಿಯೂ ಸಾಯುವಂತೆ ಮಾಡಿಬಿಡುತ್ತಿದ್ದರು.

ಆದರೆ, ಜೆಸ್ಸಿಕಾಳ ತಂದೆ-ತಾಯಿ ಹಾಗೆ ಮಾಡಲಿಲ್ಲ! ಕೈಗಳಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಕತ್ತೆ ಬಾಲ. ಕಾಲುಗಳಿವೆಯಲ್ಲ? ಅವುಗಳಿಂದಲೇ ತಲೆ ಬಾಚಿಕೊಳ್ಳುವ, ತುಟಿಗೆ ಲಿಪ್‌ಸ್ಟಿಕ್ ಹಚ್ಚಿಕೊಳ್ಳುವ, ಕೆನ್ನೆಗೆ ರಂಗು ಬಳಿದುಕೊಳ್ಳುವ ತರಬೇತಿ ನೀಡಬಾರದೇಕೆ ಎಂದು ಯೋಚಿಸಿದರು. ಹಾಗೆಯೇ ಮಾಡಿದರು. ಮಗಳ ಜತೆಗಿದ್ದ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲೆಲ್ಲ ಅಂಗವೈಕಲ್ಯವನ್ನು ಮೆಟ್ಟಿನಿಂತ ಧೀರರ ಕಥೆಗಳನ್ನೇ ಹೇಳಲು ತೊಡಗಿದರು. ಅಂಥ ಸಾಧಕರ ಕತೆಯನ್ನೇ ಪದೇ ಪದೆ ಕೇಳಿದ್ದರ ಪರಿಣಾಮ, ನಾನೂ ಏನಾದರೂ ಸಾಧಿಸಬೇಕು ಎಂಬ ಛಲ ಜೆಸ್ಸಿಕಾ ಕಾಕ್ಸ್‌ಗೆ ಬಂತು. ಈಕೆ ಸಡಗರದಿಂದಲೇ ಕಾಲ್ಬೆರಳಿಗೆ ಪೆನ್ಸಿಲ್ ಸಿಕ್ಕಿಸಿಕೊಂಡು ಬರೆಯಲು ಕಲಿತಳು. ಓದಿನಲ್ಲಿದ್ದ ಶ್ರದ್ಧೆ, ಈಕೆಯನ್ನು ಶಿಕ್ಷಕಿಯರ ಪಾಲಿನ ಡಾರ್ಲಿಂಗ್ ಆಗುವಂತೆ ಮಾಡಿತು.ಈ ಮಧ್ಯೆ ಮಗಳು ಹೆಚ್ಚಿನ ಸಮಯ ಮನೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಇದ್ದರೆ ಡಿಪ್ರೆಷನ್‌ಗೆ ಈಡಾಗಬಹುದು ಎಂದು ಯೋಚಿಸಿದ ವಿಲಿಯಂ-ಇನೆಜ್ ಕಾಕ್ಸ್ ದಂಪತಿ, ಅವಳನ್ನು ಈಜು ಕಲಿಯಲು ಕಳಿಸಿದರು. 'ಹಾರ್ಮೋನಿಯಂ ನುಡಿಸಲು ಕಲಿಯಬಹುದಲ್ಲ ಮಗಳೇ' ಎಂದು ಆಸೆ ಹುಟ್ಟಿಸಿದರು. ಅವಳ ಒಂದೊಂದು ಚಿಕ್ಕ ಗೆಲುವನ್ನೂ ಹಬ್ಬದಂತೆ ಆಚರಿಸಿ 'we are proud of you' ಎಂದು ಕಣ್ತುಂಬಿಕೊಂಡರು.

ಪರಿಣಾಮ ಏನಾಯಿತೆಂದರೆ, ತನ್ನ ಅಂಗವೈಕಲ್ಯದ ಮೇಲೆ ಸೇಡು ತೀರಿಸಿಕೊಳ್ಳುವಂತೆ ಬದುಕಲು ಜೆಸ್ಸಿಕಾ ನಿರ್ಧರಿಸಿದಳು. ತನ್ನ ಗೆಲುವಿನ ಕಥೆಯನ್ನು ಅವಳೇ ಸಂಕ್ಷಿಪ್ತವಾಗಿ ವಿವರಿಸುವುದು ಹೀಗೆ: 'ಹಾರ್ಮೋನಿಯಂ ಬಾರಿಸುವುದನ್ನೇನೋ ತುಂಬ ಬೇಗನೆ ಕಲಿತೆ. ಆದರೆ ಈಜು ಕೊಳಕ್ಕೆ ಇಳಿದಾಗ ತುಂಬ ಕಷ್ಟವಾಯಿತು. ಮೊದಲು, ಹರಿವ ನೀರನ್ನು ಎರಡೂ ಕೈಗಳಿಂದ ಹಿಂದೆ ತಳ್ಳಬೇಕು. ನಂತರ ಕಾಲು ಬಡಿಯಬೇಕು. ಇದು ಈಜು ಕಲಿಕಾ ವಿಧಾನದ ಮೊದಲ ಪಾಠ. ಆದರೆ ನೀರನ್ನು ಹಿಂದಿಕ್ಕಲು ನನಗೆ ಕೈಗಳೇ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಅದನ್ನು ನೆನಪು ಮಾಡಿಕೊಂಡಾಗ- ಓಹ್, ನಾನು ಮುಳುಗಿ ಹೋಗ್ತೀನಿ ಅಂದುಕೊಂಡೆ. ಆದರೆ, ಎರಡೇ ಎರಡು ರೆಕ್ಕೆಗಳಿಂದ (?!) ಈಜುವ ಮೀನು ಕಂಡಾಗ, ನಾನೂ ಹೀಗೆ ಮಾಡಬಹುದಲ್ಲ ಅನ್ನಿಸ್ತು. ಪ್ರಯತ್ನ ಪಟ್ಟರೆ ಮೀನೂ ನಾಚುವಂತೆ ಈಜಬಲ್ಲೆ ಅನ್ನಿಸ್ತು. ಮುಂದೆ ಈಜುತ್ತ ಈಜುತ್ತ ಹೋದಂತೆಲ್ಲ ಮೀನಿಗೇ ಸೈಡು ಹೊಡೆದೇಬಿಟ್ಟೆ!

ಅದೊಮ್ಮೆ ಈಜಿನಲ್ಲಿ ಬಹುಮಾನ ತಗೊಂಡ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲೇ, ನನ್ನೆದುರು ಕರಾಟೆಯಲ್ಲಿ ಬ್ಲ್ಯಾಕ್‌ಬೆಲ್ಟ್ ಪಡೆದ ಹುಡುಗಿಯೊಬ್ಬಳ ಸಾಹಸವನ್ನೂ ನೋಡಿದೆ. ಅವತ್ತೇ ನನಗೂ ಬ್ಲ್ಯಾಕ್‌ಬೆಲ್ಟ್ ಚಾಂಪಿಯನ್ ಆಗಬೇಕು ಅನ್ನಿಸ್ತು. ಅಪ್ಪ-ಅಮ್ಮನ ಮುಂದೆ ನನ್ನ ಆಸೆ

ತೋಡಿಕೊಂಡೆ. ಅವರು ಕಣ್ತುಂಬಿಕೊಂಡು- 'ನೀನು ಏನೇ ಕಲಿತರೂ ನಮಗೆ ಸಂತೋಷ ಮಗಳೇ' ಎಂದರು. ಮೊದಲಿಗೆ 'ಕೈಗಳಿಲ್ಲದ ಹುಡುಗಿ' ಎಂಬ ಕಾರಣಕ್ಕೇ ಕರಾಟೆ ಕಲಿಸಲು ಹಿಂಜರಿದ ಅಧ್ಯಾಪಕರು ನನ್ನ ವಿಪರೀತದ ಬೇಡಿಕೆಗೆ ಕಡೆಗೂ ಕರಗಿದರು. ಕೈಗಳೇ ಇಲ್ಲದಿದ್ದಾಗ ಎದುರಾಳಿಯ ಹೊಡೆತದಿಂದ ಹೇಗೆ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು? ಫೈಟಿಂಗಿನ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಸರ್ರಕ್ಕನೆ ಹೇಗೆ ಜಿಗಿಯಬೇಕು? ಹೇಗೆ ಲ್ಯಾಂಡ್ ಆಗಬೇಕು ಎಂದೆಲ್ಲ ಹೇಳಿಕೊಟ್ಟರು. ಪರಿಣಾಮ ಏನಾಯಿತೆಂದರೆ, ಎರಡೇ ವರ್ಷಗಳ ನಂತರ ಅದೇ ಅರಿಜೋನಾದಲ್ಲಿ ನಡೆದ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಕರಾಟೆ ಚಾಂಪಿಯನ್‌ಶಿಪ್ ಪ್ರಶಸ್ತಿ ನನ್ನದಾಯಿತು.

ಈ ವೇಳೆಗೆ ಕಾಲೇಜು ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನೂ ಮುಗಿಸಿದ್ದೆ. ನನ್ನ ಲಿಮಿಟ್ಸ್ ಏನೆಂದು ನನಗೆ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಅರ್ಥವಾಗಿತ್ತು. ಹಾಗಾಗಿ ಪ್ರೀತಿ-ಪ್ರೇಮ-ರೊಮಾನ್ಸ್ ಎಂಬ ವಿಚಾರವನ್ನು ಮನಸ್ಸಿನಿಂದ ಕಿತ್ತು ಹಾಕಿದ್ದೆ. ಆಧ್ಯಾತ್ಮದತ್ತ ವಾಲಿಕೊಂಡಿದ್ದೆ. ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿಯೇ ಕಾರ್ ಓಡಿಸುವುದನ್ನು ಕಲಿಯಬೇಕು ಅನ್ನಿಸ್ತು. ಡ್ರೈವಿಂಗ್ ಲೈಸೆನ್ಸ್‌ಗೆ ಅರ್ಜಿ ಹಾಕಿದೆ. ಕೈಗಳಿಲ್ಲದ ಹುಡುಗಿ ಡಿ.ಎಲ್. ಕೇಳಿದಳು ಎಂದು ಅದೂ ದೊಡ್ಡ ಸುದ್ದಿಯಾಯಿತು. ಅಮೆರಿಕದ ಫೋರ್ಡ್ ಕಾರು ತಯಾರಿಕಾ ಕಂಪನಿ, ನನಗಾಗಿ ವಿಶೇಷ ಅನುಕೂಲಗಳಿದ್ದ ಕಾರು ತಯಾರಿಸುವುದಾಗಿ ಹೇಳಿತು. ಅಂಥ ಕಾರ್ ಓಡಿಸುವುದು ನನ್ನ ಟ್ಯಾಲೆಂಟ್‌ಗೆ ನಾನೇ ಮಾಡಿಕೋಳ್ಳುವ ಅವಮಾನ ಅನ್ನಿಸಿದ ತಕ್ಷಣವೇ- 'ಎಲ್ಲರೂ ಓಡಿಸುವಂಥ ಕಾರನ್ನೇ ನಾನೂ ಓಡಿಸುತ್ತೇನೆ. ಯಾವ ವಿಶೇಷ ಸವಲತ್ತೂ ನನಗೆ ಬೇಡ. ಹಾಗೆಯೇ ಅನುಕಂಪವೂ ಬೇಕಿಲ್ಲ' ಎಂದು ನಿಷ್ಠುರವಾಗಿ ಹೇಳಿದೆ. ಕಡೆಗೊಂದು ದಿನ ನನ್ನ ಪ್ರಯತ್ನದಲ್ಲಿ ಗೆದ್ದೂ ಬಿಟ್ಟೆ...'

ಹೀಗೆನ್ನುವ ಜೆಸ್ಸಿಕಾ ಕಾಕ್ಸ್ ಅದೇ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಇನ್ನೆರಡು ಮಾತುಗಳನ್ನೂ ಸೇರಿಸುತ್ತಾಳೆ: 'ಎಲ್ಲ ಪ್ರಯತ್ನಗಳಲ್ಲೂ ನಾನು ಗೆದ್ದಿದೀನಿ ನಿಜ. ಆದರೆ, ಅದಕ್ಕೆಲ್ಲ ವಿಪರೀತ ಟೈಮ್ ತಗೊಂಡಿದೀನಿ. ಕರಾಟೆ ಕಲಿಯುವಾಗ ಎದುರಾಳಿಯ ಹೊಡೆತ ತಿಂದು ಕಾಲು ಮುರಿದುಕೊಂಡಿದ್ದೀನಿ. ಈಜುವ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಅದೆಷ್ಟೋ ಬಾರಿ ನೀರು ಕುಡಿದು ಕಂಗಾಲಾಗಿದ್ದೇನೆ. ತಪ್ಪಾಗಿ ಹಾರ್ಮೋನಿಯಂ ನುಡಿಸಿ ಗುರುಗಳ ಟೀಕೆಗೆ ಗುರಿಯಾಗಿದ್ದೇನೆ. ಐದಾರು ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ಕೂದಲೆಳೆಯ ಅಂತರದಲ್ಲಿ ಅಪಘಾತಗಳಿಂದ ಪಾರಾಗಿದ್ದೇನೆ. ಈ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲೆಲ್ಲ ನೋವಾಗಿದೆ ನಿಜ. ಆದರೆ ಸೋತು ಹೋದೆ ಎಂಬ ಭಾವ ಉಹುಂ-ಒಂದು ಕ್ಷಣದ ಮಟ್ಟಿಗೂ ಬಂದಿಲ್ಲ. ಸೋಲು ಎಂಬ ಪದಕ್ಕೆ ನನ್ನ ಬದುಕೆಂಬ ಡಿಕ್ಷನರಿಯಲ್ಲಿ ಅರ್ಥವಿಲ್ಲ. ಜಾಗವೂ ಇಲ್ಲ...'

●

ಇಂಥ ಅಪರೂಪದ ಹಿನ್ನೆಲೆಯ ಜೆಸ್ಸಿಕಾ ಕಾಕ್ಸ್, ಮೊನ್ನೆ ಅಕ್ಟೋಬರ್ 10ರಂದು ಅವೇ ಕಾಲುಗಳ, ಕಾಲ್ಬೆರಳುಗಳ ಸಹಾಯದಿಂದ ವಿಮಾನವನ್ನೂ ಹಾರಿಸುವ ಮೂಲಕ ಹೊಸದೊಂದು ಚರಿತ್ರೆಯನ್ನೇ ನಿರ್ಮಿಸಿಬಿಟ್ಟಿದ್ದಾಳೆ. ಈ ಅಂಗವಿಕಲ ಬಾಲಕಿಯ ಸಾಹಸ ಕಂಡು ಅಮೆರಿಕ ಮಾತ್ರವಲ್ಲ, ಜಗತ್ತೇ ಬೆರಗಾಗಿ ಹೋಗಿದೆ. ಅರಿಜೋನಾದ ಸರಕಾರ, ಈ ಬಾಲೆಯನ್ನು ಕರೆದು

ಪೈಲಟ್ ಕೆಲಸ ಕೊಟ್ಟಿದೆ. 'ನಿಂಗೆ ಎಷ್ಟು ದಿನ ಕೆಲಸ ಮಾಡಬೇಕು ಅನಿಸುತ್ತೋ ಅಷ್ಟು ದಿನ ಮಾತ್ರ ಕೆಲಸ ಮಾಡು. ಎಷ್ಟು ಬೇಕಾದ್ರೂ ರಜೆ ತಗೋ. ನಿನ್ನಂಥವರಿಗೆ ಕೆಲಸ ಕೊಟ್ಟಿದೀವಿ ಅನ್ನೋದೇ ನಮ್ಮ ಹೆಮ್ಮೆ' ಎಂದು ಹೇಳಿದೆ. ಇದೇ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಜೆಸ್ಸಿಕಾಗೆ ಪೈಲಟ್ ತರಬೇತಿ ನೀಡಿದ ಟೆರ್ರಿ ಬ್ರ್ಯಾಂಡ್- 'ಪೈಲಟ್ ಲೈಸೆನ್ಸ್ ಪಡೆಯುವ ಮುನ್ನ ವಿಮಾನ ಹಾರಿಸಬೇಕು. ಜೆಸ್ಸಿಕಾಗೆ ಪರೀಕ್ಷೆ ಇದ್ದ ದಿನ ಭಾರೀ ಬಿರುಗಾಳಿ ಇತ್ತು. ಈ ಹುಡುಗಿ ಅದಕ್ಕೆ ಕಿಂಚಿತ್ತೂ ಹೆದರದೆ, ಆ ಬಿರುಗಾಳಿಗೆ ಹಾಗೇ ಒಂದು ಕಿಕ್ ನೀಡಿ, ವಿಮಾನ ಹಾರಿಸಿಯೇ ಬಿಟ್ಟಳು. ಇಂಥವಳ ಗುರು ಅನ್ನಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಿಕ್ಕೆ ನಾನು ಪುಣ್ಯ ಮಾಡಿದ್ದೆ' ಎಂದು ಉದ್ಗರಿಸಿದ್ದಾನೆ.

ಇಷ್ಟೆಲ್ಲ ಆದ ನಂತರವೂ, ತನ್ನ ಸಾಧನೆಗೆ ಇಡೀ ಜಗತ್ತೇ ಸೆಲ್ಯೂಟ್ ಹೊಡೆಯುತ್ತಿದ್ದರೂ ಜೆಸ್ಸಿಕಾ ಬದಲಾಗಿಲ್ಲ. ಅಹಮಿಕೆಗೆ ಬಲಿಯಾಗಿಲ್ಲ. ಅವಳು ಈಗಲೂ ಅದೇ ಹಳೆಯ ಜೆಸ್ಸಿಕಾ ಆಗಿಯೇ, ನಮ್ಮ ಪಕ್ಕದ ಮನೆಯ ಹುಡುಗಿಯ ಥರಾನೇ ಉಳಿದುಬಿಟ್ಟಿದ್ದಾಳೆ. ಸಾವಿರಾರು ಮಂದಿಯ ಮುಂದೆ ನಿಂತು ತನ್ನ ಯಶೋಗಾಥೆ ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾಳೆ. ಅಂಗವೈಕಲ್ಯ ಶಾಪವಲ್ಲ, ಅದು ಕೊರತೆಯೂ ಅಲ್ಲ ಎಂದು ವಿವರಿಸುತ್ತಾಳೆ. ನೊಂದವರ ಸಂಕಟ ಆಲಿಸುತ್ತಾಳೆ. ಅಳುವವರ ಕಂಬನಿ ಒರೆಸಿ- 'ಜತೆಗೆ ನಾನಿಲ್ವಾ...' ಎಂದು ಸಂತೈಸುತ್ತಾಳೆ. ಈ ಮಧ್ಯೆ ಯಾರಾದರೂ 'ನೀನು ವಿಮಾನ ಹಾರಿಸಿದ್ಯಂತೆ?' ಎಂದು ಕೇಳಿದರೆ- 'ಬೇರೆಯವರು ಆರು ತಿಂಗಳಲ್ಲಿ ಮುಗಿಸುವ ಆ ಕೋರ್ಸ್‌ಗೆ ನಾನು ಮೂರು ವರ್ಷ ತಗೊಂಡೆ ಗೊತ್ತಾ?' ಎಂದು ಅಮಾಯಕಿಯಂತೆ ಉತ್ತರಿಸುತ್ತಾಳೆ. ಹಿಂದೆಯೇ- ಚಿಕ್ಕಂದಿನಲ್ಲಿ ಕೈಗಳಿಲ್ಲದೆಯೂ ಗಗನದಲ್ಲಿ ಹಕ್ಕಿಗಿಂತ ವೇಗವಾಗಿ ಹಾರಬೇಕಿತ್ತು ಅಂದುಕೊಂಡಿದ್ದೆ. ಆ ಕನಸು ಈಗ ನನಸಾಗಿದೆ. ನನ್ನ ಈ ಯಶಸ್ಸಿನ ಹಿಂದೆ ಅಪ್ಪ-ಅಮ್ಮನ ಪ್ರೀತಿ, ಬಂಧುಗಳ ಹಾರೈಕೆ, ಗುರುಗಳ ಆಶೀರ್ವಾದ ಇದೆ. ನಾನು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಋಣಿ' ಎನ್ನುತ್ತಾ ಕಣ್ತುಂಬಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾಳೆ.

●

ಜೆಸ್ಸಿಕಾಳ ಯಶೋಗಾಥೆ ಓದಿದ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಇದೆಲ್ಲ ನಿಜವಾ ಎಂಬ ಅನುಮಾನ ಬರುವುದು ಸಹಜವೇ. ಅಂಥವರು ಇಂಟರ್‌ನೆಟ್‌ಗೆ ಹೋಗಿ Jessica cox ಎಂದು ಸರ್ಚ್ ಮಾಡಿ. ಅಲ್ಲಿ ಈ ಜೆಸ್ಸಿಕಾ ಈಜು ಹೊಡೆಯುವ, ಕಾರು ಓಡಿಸುವ, ವಿಮಾನ ಹಾರಿಸುವ, ಹಾರ್ಮೋನಿಯಂ ಬಾರಿಸುವ, ಕರಾಟೆ ಕಿಕ್ ಕೊಡುವ, ಇ-ಮೇಲ್ ಕಳಿಸುವ ದೃಶ್ಯಗಳು ಕಾಣಸಿಗುತ್ತವೆ. ಆಕೆಯ ಆಟೊಗ್ರಾಫ್ ಬೇಕು ಎಂದಾದರೆ- "Jessica cox, International movitational speaker. PO box 35807, Tucson AZ 85740. ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬರೆಯಿರಿ. ಅದೃಷ್ಟ ನಿಮ್ಮದಿದ್ದರೆ ಖಂಡಿತವಾಗಿಯೂ ಉತ್ತರ ಬರುತ್ತದೆ.

ಹೇಳಿ, ಇದನ್ನೆಲ್ಲ ಓದಿದ ಮೇಲೆ ಜೆಸ್ಸಿಕಾ ನಮ್ಮ ಅಕ್ಕ-ತಂಗಿಯೋ, ಮನೆ ಮಗಳೋ ಆಗಬೇಕಿತ್ತು ಅನಿಸುವುದಿಲ್ಲವೇ? ಆಕೆಯ ಸಾಧನೆಗೆ ನೊಬೆಲ್ ಪ್ರಶಸ್ತಿ ಕೂಡ ಸಣ್ಣದು ಅನ್ನಿಸುವುದಿಲ್ಲವೆ ? ●